Dansul pasiunii

prolog

Eton, iarna lui 1794

După înmormântare a fost trimis înapoi la școală. Ce altceva putea face un băiat, chiar și unul care tocmai devenise cel mai bogat copil din Marea Britanie?

Proaspătul conte de Strathmore, Lucien Fairchild, era foarte nerăbdător să se întoarcă la Eton. Acolo, alături de prietenii lui, putea să se poarte de parcă nu se schimbase nimic; de parcă atunci când avea să revină la Ashdown la sfârșitul semestrului avea să-și găsească tatăl, mama și sora încă în viață și sănătoși.

Desigur, știa prea bine care era realitatea, dar nu era încă pregătit să accepte ideea morții. Poate avea să-i fie mai ușor după ce împlinea doisprezece ani.

Până atunci purtase titlul de viconte de Maldon. Directorul de la Eton, care a ieșit în întâmpinarea trăsurii, l-a numit Strathmore, la fel ca servitorii de la școală care i-au luat bagajul; însă pe la spate auzise de două ori voci care îl numeau „contele orfan". Lui Lucien i s-a strâns inima când a auzit acele cuvinte. Îl făceau vrednic de milă. Își ura bastonul din același motiv, însă cel puțin avea să scape de el în câteva săptămâni.

Se însera când ajunse la internat. Îndată ce își scoase haina și mănușile, în camera lui, se duse să-și caute prietenii, toți cazați în aceeași clădire. Ca de obicei, se adunaseră în camera lui Rafe, care era cea mai mare și cea mai caldă.

Lucien intră șchiopătând, fără a se mai deranja să bată. Cei trei prieteni ai lui stăteau tolăniți în diverse poziții. Nicholas era viconte, Rafe marchiz, iar Michael – fiul mai

tânăr al unui duce, dar titlurile lor nu însemnau aproape nimic acum că Lucien devenise conte. Însă el și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

Când se deschise ușa, cu toții ridicară privirea. Se lăsă un moment de tăcere. Sigur, auziseră toți veștile.

Lui Lucien i se strânse inima. Plin de durere și chinuit de o singurătate care, după cum bine știa, avea să-l însoțească pentru tot restul vieții, avea o nevoie disperată ca prietenii săi să rămână la fel ca înainte. Nu putea îndura să-i vadă prea stânjeniți ca să se poarte cu el așa cum o făcuseră mereu.

Nicholas își lăsă cartea deoparte și se ridică de pe locul lui de lângă foc. Sângele său țigănesc îl făcea mai exuberant decât alții; pentru el era un gest absolut firesc să-și treacă un braț pe după umerii lui Lucien și să-l conducă lângă foc.

–Îmi pare bine că te-ai întors, spuse el vesel. Chiar la timp pentru niște brânză coaptă.

Lucien era foarte recunoscător pentru naturalețea prietenului său. Îl făcea să se simtă din nou ca o ființă umană. În ultimele două săptămâni se întrebase uneori dacă nu cumva era și el o fantomă, asemenea celorlalți membri ai familiei lui.

Se așeză pe un covoraș în fața focului, iar ceilalți băieți își lăsară și ei cărțile. Apoi coapseră bucăți de brânză înfipte în furculițe lungi și întinseră rezultatul suculent și gustos pe felii de pâine – cina perfectă pentru o noapte rece și umedă.

Sporovăiră pe îndelete, povestind ce se întâmplase la școală cât lipsise Lucien. El nici măcar nu trebui să deschidă gura, lucru care-i convenea, deoarece nu era sigur că ar fi fost în stare să vorbească din cauza nodului din gât. După o vreme, când emoțiile i se mai potoliră, reuși să adauge și el câte un comentariu din când în când. Și își mai dădu seama, destul de mirat, că simțea foame pentru prima dată de la accident.

–Luce, am găsit în oraș o chestie care cred că te-ar amuza, spuse Rafe după ce terminară brânza. Se ridică, se duse la birou, apoi reveni cu un obiect de mici dimensiuni.

Era o țestoasă mecanică, cu o sirenă de bronz în miniatură pe carapace. Nici măcar acea suferință distrugătoare nu putu stăvili curiozitatea nou-venitului.

–E o carapace de țestoasă adevărată, nu? Răsuci dispozitivul pe toate părțile, studiindu-i lucrătura, apoi îi apăsă arcul și o lăsă pe podea.

Broasca începu să înainteze cu greu. Cu toate că se deplasa pe rotițe minuscule ascunse, capul și picioarele se mișcau ca și când chiar ar fi mers cu adevărat. Pe spatele țestoasei, sirena cea timidă își mișca brațul înainte și înapoi, aruncându-le săruturi băieților care o priveau.

Lucien zâmbi o clipă, înainte să fie zdrobit din nou de realitate. Primise cea dintâi jucărie mecanică de la tatăl său, care îl încurajase să le colecționeze și să le construiască. De la tatăl său care în acel moment zăcea în cripta familiei de la Ashdown, cu zâmbetul înghețat pentru totdeauna. Băiatul își reținu cu greu lacrimile care amenințau să-i curgă din ochi. Ce bine ar fi fost dacă și în realitate s-ar fi aflat pe un tărâm fermecat al sirenelor, unde nu murea nimeni niciodată!

–Rafe, ești sigur că vrei să mi-o dai mie? întrebă el după ce își mai reveni. N-am mai văzut așa ceva.

–Când o să vreau s-o văd, știu unde să vin, răspunse Rafe ridicând din umeri.

Țestoasa se opri, așa că Lucien învârti arcul și o porni din nou. Când se consideră pregătit să facă o aluzie ocolită la ceea ce se întâmplase, rosti pe un ton coborât:

–Acum îmi spun „contele orfan".

Se lăsă o tăcere revoltată, întreruptă de Michael:

–O poreclă detestabilă. Te face să pari un cerșetor.

Ceilalți dădură afirmativ din cap. Lucien știuse că vor înțelege.

– Trebuie să găsim o poreclă mai bună înainte să se răspândească asta, spuse Rafe cu hotărâre. Luce, cum ți-ar plăcea să te strigăm?

– Ce ziceți de Șarpele de Strathmore? chicoti Nicholas. Sună destul de periculos.

Lucien se gândi. Un șarpe era atrăgător și mortal. Toți se temeau de șerpi. Și totuși...

– Nu e rău, dar nici tocmai bine.

– Am o idee mai bună. Michael rânji și ridică volumul pe care îl studia. Era *Paradisul pierdut* al lui Milton. Pentru că te cheamă Lucien, Lucifer e o alegere firească.

– Perfect, exclamă Nicholas entuziasmat. Lucifer, îngerul rebel care preferă să domnească în iad decât să fie slugă în rai. Așa blond, ești întruchiparea Luceafărului!

– Un nume cu rezonanță, aprobă Rafe. Eu unul cred că Milton avea o preferință secretă pentru Lucifer. Ca personaj e mult mai interesant decât Dumnezeu, care se poartă ca un director de școală mult prea sever.

– Dacă vom începe să te strigăm cu toții Lucifer, în maximum două săptămâni toți băieții de la Eton o să te strige la fel. Ochii verzi ai lui Michael străluceau ca ai unui drăcușor. Profesorii o să bombăne că e un sacrilegiu. Or să fie *furioși*.

Lucien se rezemă de pat și închise ochii gânditor. Poreclele erau importante; o poreclă idioată precum Plângăciosul, căpătată la Eton, îl putea urmări pe un bărbat toată viața. Lucifer era o poreclă puternică; o făptură care îi putea râde în față lui Dumnezeu știa că nu trebuia să iubească prea mult. Iar un înger căzut, mândru și periculos, nu plângea noaptea.

Încercă să afișeze o expresie rece și ironică. Da, era perfect.

– Prea bine, murmură el. O să fiu Lucifer.

capitolul 1

Londra, octombrie 1814

Trecuseră două zile, iar vremea pentru doliu se încheiase. Acum venise vremea pentru acțiune.

Deja pusese întrebările firești oamenilor celor mai potriviți și nu primise nici un răspuns convingător. În afară de propria intuiție nu avea altă dovadă că se întâmplase ceva îngrozitor.

Iar în momentul acela intuiția ei era infailibilă.

Slavă Domnului, măcar ce era mai rău nu se întâmplase încă. Dacă acționa rapid putea să împiedice dezastrul. Însă ce era de făcut? Nu avea la îndemână surse convenționale de ajutor și, cu toate că existau bărbați la care să apeleze, nu se putea încrede în nici unul.

Cu greu se opri din mersul haotic prin camera dezordonată, care vădea efectele căutării ei zadarnice. Trebuia să fie o femeie deșteaptă, deci venise timpul să se poarte ca atare.

Se așeză la birou și ascuți vârful peniței, îl înmuie în călimara cu cerneală și începu să aștearnă pe hârtie ceea ce știa deja. Întâi date, ore și răspunsurile oamenilor pe care îi luase la întrebări. Apoi scrise teoria ei cu privire la derularea evenimentelor. Aceasta se baza în mare parte pe conversații de care alții își aminteau doar pe jumătate, dar se potriveau cu faptele, așa că le luase de bune. La urma urmei, nu avea alte piste.

Până îi veni în minte ce să scrie în continuare, cerneala se uscase deja pe peniță. Cel mai important era să găsească informații; dacă ar fi aflat mai multe amănunte, ar fi putut identifica o soluție.

Cu toate că aliații nu-i lipseau, partea cea mai grea a investigației avea să cadă pe umerii ei. Nu doar pentru că abilitățile ei erau unice, ci și pentru că nimănui, nici măcar lui Jane, nu avea cum să-i pese atât de mult ca ei.

Încet își dădu seama cum trebuia să acționeze, dar se crispă când înșiră toate locurile pe care le avea de cercetat. Se profilau pericole considerabile, iar ea știa că nu era foarte curajoasă. Însă nu avea de ales; așteptarea pasivă era de neîndurat.

Cea mai îndrăzneață idee era uimitor de simplă. Pe când o punea pe hârtie se mustră că nu-i venise în minte mai devreme.

Penița îi plutea pe pagină în timp ce gândurile i se îmbulzeau în minte. Curând avea deja scrise toate detaliile necesare pentru a deveni altă persoană.

De fapt, era mai corect să spună că avea să devină vreo șase persoane diferite.

capitolul 2

–Stai naibii în loc, Luminăția Ta!

Se opri instantaneu. Lucien Fairchild, al nouălea conte de Strathmore, de profesie șeful serviciului britanic de informații și din proprie voință o enigmă, putea recunoaște un ucigaș de la o poștă.

Se întoarse încet spre bărbatul care îl acostase, blestemându-se că devenise atât de neglijent după terminarea războiului. Ar fi trebuit să fie mai atent. Cu toate că pe câmpurile de bătălie ale Europei lupta se sfârșise, lumea ascunsă a comploturilor, a politicii și a puterii nu cunoștea pacea.

Se îndrepta spre casă de la club și era târziu, trecut de miezul nopții. Frunzele uscate pluteau peste pietrele pavajului, iar în apropiere trăsurile fremătau prin piața Hanover, însă Lucien era singur pe o străduță îngropată în beznă, cu una – nu, două – siluete întunecate și masive în față. Lumina ștearsă a stelelor se reflecta pe țevile lungi ale celor două pistoale ațintite spre inima lui.

„Câștigă timp. Află pe cine înfrunți și de ce", își aminti el.

–Ne cunoaștem de undeva, domnule? întrebă Lucien politicos.

–Nu chiar în persoană, da' se zvonește că de doi ani îl cauți pe Harry Mirkin, așa că a venit vremea să mă prezint. Bărbatul râse disprețuitor. Sunt dezamăgit. Se spune că te-au poreclit Lucifer pentru că ești un diavol periculos, însă nu ești decât un dandy alb ca zerul, prea frumușel ca să sperie până și un hoț de buzunare de zece ani din East End.

–Îmi pare rău că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor. De obicei reputațiile deformează realitatea. Lucien făcu

un gest către Mirkin cu bastonul său cu mâner de fildeș. De exemplu, zvonurile te descriu drept regele lumii interlope a Londrei. Se spune că francezii te-au plătit să-i asasinezi pe liderii partidului Tory, sperând că se va prăbuși guvernul, iar Marea Britanie se va retrage din război. Este adevărat?

–Mda, e adevărat, chicoti Mirkin cu răutate. Și aș fi izbutit dacă n-ai fi fost Domnia Ta. Eșecul acela m-a costat o mare parte din bandă, poziția în lumea interlopă și cinci mii de guinee de aur pe care le-aș fi primit în caz de reușită. Am fost norocos să scap cu viață.

–O plată bună pentru misiunea ta, însă un preț derizoriu ca să-ți trădezi țara, murmură Lucien. Voiam să dau de tine, dar nu pot să zic că m-am străduit prea mult. Am avut lucruri mai importante de făcut.

–Mare greșeală faci de mă socotești neînsemnat!

–Da, se pare că te-am subestimat. Lucien se juca alene cu bastonul, slăbind pe ascuns mânerul. Ai reușit să dispari cu totul. În ce canal ai stat ascuns?

Adversarul său scuipă pe trotuar.

–Am fost în mizeria de Dublin, și asta din vina ta. M-am întors să iau ce-i al meu și o să încep cu uciderea lordului Lucifer, care își bagă nasul în lucruri care nu-l privesc.

–Sunt sigur că reputația ta va înflori când se va afla că ai avut nevoie de ajutor ca să ucizi un om neînarmat, comentă Lucien sec.

Mirkin îi făcu un semn tovarășului său musculos, care stătea la vreo doi metri mai departe.

–Fratele meu Jimmy n-o să mă dea de gol. Tot ce se va afla e că ești mort și că eu te-am trimis pe lumea ailaltă. Tonul lui era veninos. Imploră-mă să te las în viață, Strathmore. Vreau să te văd târându-te ca un șarpe ce ești.

Încordat ca un resort, Lucien rosti calm:

–Cum spui tu, Harry. Vrei să cad în genunchi?

Îi zări zâmbetul scurt, de prădător, printre dinți.

–Da, mi-ar plăcea. Dacă te târăști cum trebuie, poate m-aș îndura să te omor repede. Altfel îți trag două gloanțe în stomac și o să te chinui câteva săptămâni.

Mirkin coborî ușor pistolul, așteptând umilirea dușmanului său. În timp ce era cu garda jos, Lucien se aruncă precum o felină asupra lui Jimmy. Era o manevră riscantă, însă dacă avea noroc îl făcea pe Jimmy să-și greșească ținta, iar pe Mirkin să nu tragă de teamă să nu-și lovească fratele.

Câștigă, însă la mustață; când bărbatul mai masiv se năpusti asupra lui, pistolul i se declanșă. Glonțul trecu chiar pe lângă capul lui Lucien, iar praful de pușcă îi arse ușor obrazul.

Ignorând explozia asurzitoare, contele sări în spate și scoase mânerul bastonului, dând la iveală lama strălucitoare și ascuțită a unei săbii. Apoi o prinse cu ambele mâini și o direcționă fix spre bărbatul care cădea peste el.

O secundă mai târziu, Jimmy intra în lamă cu un impact care îl făcu pe Lucien să vibreze din toate încheieturile. Bărbatul scoase un țipăt cumplit care se termină la fel de repede pe cât începuse. Apoi toată greutatea corpului său căzu peste Lucien, țintuindu-l la pământ.

Înainte să apuce să se elibereze, îl auzi pe Mirkin urlând:

–Criminal nenorocit ce ești! Își întoarse pistolul și îl lovi pe Lucien cu el în cap, apoi își retrase brațul să repete lovitura. Pentru asta o să te omor încetul cu încetul.

Durerea explodă în tot creierul contelui. Încercând cu o hotărâre de fier să rămână conștient, pufni:

–Dacă reușești, cel puțin m-ai omorî cinstit.

Când Mirkin se retrase câțiva pași ca să-l lovească cu piciorul, Lucien se descotorosi de cadavrul masiv al lui Jimmy și i-l împinse adversarului său peste glezne, apoi sări în picioare. Pierdu câteva clipe prețioase încercând să-și elibereze și sabia, dar era înfiptă prea bine în pieptul defunctului. Trebuia să-l înfrunte pe Mirkin cu mâinile goale.

–Ești un ticălos viclean, nu-i așa? Mirkin ridică pistolul. O să te împușc așa cum trebuia să fac de la bun început. Nu apucă să apese trăgaciul, că Lucien ridică un picior și îi lovi arma. Pistolul zbură prin beznă și ateriză cu un sunet metalic. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu pot să te împușc o să-ți smulg capul de pe umeri cu mâinile goale, porc blestemat! urlă Mirkin, năpustindu-se într-un atac care îi doborî pe amândoi la pământ.

Lucien se chinui să se elibereze din strânsoarea aceea letală, dar Mirkin își începuse cariera de răufăcător ca hoț pe docurile londoneze și încă avea forța brută și dimensiunile unui hamal. Îl țintui pe Lucien pe pavaj, apoi își prinse mâinile în jurul gâtului său și strânse cu toată puterea, lăsându-l fără aer, cât pe ce să-i zdrobească traheea.

Simțind cum i se întunecă vederea, contele se împinse în față ca să-și dezechilibreze atacatorul, apoi îl lovi cu genunchiul în vintre. Mirkin se strânse instinctiv de durere, dându-i lui Lucien șansa să se elibereze. Sări în picioare cu iuțeala unei pantere și își prinse adversarul de cap pe la spate, frângându-i gâtul cu o singură smucitură.

După acea pocnitură sinistră, totul rămase tăcut, nu se mai auzea decât respirația accelerată a lui Lucien. Lăsă trupul fără vlagă al lui Mirkin să cadă la pământ, apoi făcu un pas în spate și își șterse sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii.

–Într-un fel mi-ai făcut o favoare, Harry, gâfâi el. Nu-mi place să omor cu sânge-rece, însă dacă trebuie să-mi apăr pielea nu simt nici o remușcare.

Se zăreau venind câțiva locuitori din vecinătate, atrași de sunetul pistolului lui Jimmy. Trecuseră probabil trei sau patru minute de când îl acostaseră Mirkin și fratele lui.

Suficient cât să ucidă doi oameni.

Apărură vreo șase bărbați cu felinare. Unul dintre ei, o cunoștință de-al lui Lucien pe nume Winterby, începu să strige:

–Dumnezeule, Strathmore este rănit. Chemați un doctor, vă rog!

Lucien privi în jos și văzu că pelerina de culoarea pielii de căprioară era colorată în roșu.

–Nu e nevoie, sângele acela nu e al meu.

–Ce s-a întâmplat?

–M-au atacat doi tâlhari. Lucien se aplecă și își ridică pălăria. Acum că primejdia trecuse, tremura tot. Fusese cât pe ce.

–E uimitor să vezi că nu ești în siguranță nici măcar în Mayfair, observă cineva cu indignare.

Un bărbat slab care îngenunchease să cerceteze trupurile îi aruncă lui Lucien o privire ciudată:

–Sunt amândoi morți.

–Din fericire am avut sabia cu mine. Lucien își recuperă cele două componente ale bastonului. După ce șterse lama pe mantia deja distrusă, o vârî din nou în teacă.

Tipul cel slab îl privi pe Mirkin; ochii acestuia se holbau cu o privire de sticlă, iar gâtul era îndoit într-un unghi ciudat, aproape imposibil.

–Da, ați avut noroc, remarcă el sec.

–Nu e de mirare că i se spune Lucifer, murmură altă voce.

–Hai la mine acasă să bei un coniac până apare magistratul, propuse Winterby, ridicând glasul ca să acopere comentariul.

–Mulțumesc, însă locuiesc în apropiere și prefer să mă duc acasă. Magistratul mă poate interoga acolo.

Mai privi o dată trupurile celor doi bărbați care încercaseră să-l ucidă. Ce viață ciudată ducea, în care treburi uitate din trecut puteau apărea în orice moment să-l distrugă! Dacă Mirkin n-ar fi simțit nevoia să se explice, pe lespezile reci ar fi zăcut Lucien, nu el.

Contele se întoarse obosit spre Hanover Square, însoțit de unul dintre lacheii lui Winterby, care ducea un felinar. Atacul îi amintise că venise vremea să se ocupe

și de alte treburi neterminate. Harry Mirkin fusese doar un instrument în mâinile unui personaj mai puternic, un agent de-al lui Napoleon care lucra împotriva Marii Britanii de ani de zile. Lucien îl supranumise Fantoma, pentru că stătea mereu în umbră în timp ce își punea la cale nelegiuirile.

După abdicarea lui Napoleon din primăvară, Strathmore monitorizase cu mare atenție manevrele complicate care se desfășurau pe marginea Congresului de la Viena. Acea preocupare fusese mai urgentă decât găsirea Fantomei, însă Congresul decurgea conform așteptărilor, așa că venise momentul să-l distrugă pe spionul ale cărui activități prelungiseră războiul și puteau complica pacea.

De unde să înceapă? Potrivit indiciilor, Fantoma era un englez de condiție bună, posibil chiar un cunoscut de-al lui Lucien. Trebuia să analizeze puținele dovezi pe care le avea, să adauge un strop de instinct, apoi să elaboreze un plan de capturare a trădătorului.

Lucien urcă treptele casei sale cu un zâmbet ironic. Nici măcar o fantomă nu putea scăpa de Lucifer.

capitolul 3

Era momentul potrivit pentru o spargere. Oaspeții castelului Bourne beau și se distrau în salonul de la parter, iar valeții lor nu erau mai prejos în aripa servitorilor; Kit Travers era mai pregătită ca niciodată.

Își șterse mâinile umede pe materialul mohorât al fustei, spunându-și că era Emmie Brown, cameristă, conștiincioasă și nu prea deșteaptă. Boneta ei pleoștită accentua acea imagine și, în plus, avea avantajul că-i ascundea fața. Nimeni nu și-ar fi dat seama că nu era ceea ce părea a fi.

Luă vasul de încălzit într-o mână și o lampă în cealaltă și ieși din zona sigură a scărilor din spate, apoi intră pe coridorul vestic de la etaj. Lumina mișcătoare a lămpii scoase la iveală vreo douăsprezece uși identice.

Din fericire, obiceiul acelei case era să se pună un bilet cu numele ocupantului lângă ușa fiecărei camere de oaspeți. Probabil pentru a facilita traficul nocturn ilicit. Kit auzise odată de un musafir care, aflat în căutarea amantei, dăduse buzna pe o ușă strigând: „Lady Lolly e pregătită pentru Marele John?“, dar constatase că intrase din greșeală în camera episcopului de Salisbury, un bătrân de șaptezeci de ani. Aproape că-i veni să râdă la amintirea acelei povești.

Își adună gândurile îndată ce ridică lampa și citi primul nume. Domnul Halliwell. Din câte știa ea, nu era membru al Clubului Diavolilor, așa că trecu la ușa următoare. Sir James Westley. El era pe listă, așa că lăsă jos lampa și răsuci clanța șovăind. Ușa se deschise.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, intră și încercă să se poarte ca și când ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Din fericire însă, camera era goală. Lăsă vasul pentru

încălzit pe șemineu, apoi începu să caute prin grămada de haine.

După cum i-o arăta îmbrăcămintea, Westley era corpolent și avea gusturi de dandy. Căută rapid în veșmintele atârnate, mai ales în buzunare, dar nu găsi nimic care să-i atragă atenția. Apoi scoase pe rând toate sertarele cu lenjerie. Nimic.

După ce se asigură cu o privire rapidă că pusese toate lucrurile la locul lor, închise șifonierul și se duse la birou. Mai multe scrisori erau vârâte într-un dosar de piele. Conștientă că trecea timpul, le răsfoi în grabă. Din nou, nimic relevant.

Când nu-i mai rămase nimic de căutat, trecu vasul fierbinte peste cearșafuri, apoi plecă. În următoarea cameră era cazat onorabilul Roderick Harford. Excelent; fondator al Clubului Diavolilor, era unul dintre oamenii care o interesau cel mai mult.

Mai secretos ca Westley, își încuiase ușa. Kit privi și în stânga și în dreapta ca să se asigure că n-o vedea nimeni, apoi scoase o cheie care se potrivea în încuietorile simple de la majoritatea camerelor din castelul Bourne. Dacă o descoperea cineva, avea să pretindă că găsise ușa deschisă, sugerând că broasca nu funcționase.

Cheia se întoarse cu un mic clinchet. Intră în cameră și începu aceeași căutare sistematică pe care o desfășurase în camera lui Westley. Harford era mult mai înalt decât celălalt bărbat și mult mai neîngrijit în privința garderobei, cu pete de tutun pe lenjerie. Ar fi trebuit să-și concedieze valetul.

Cât timp trecuse? Din moment ce toți oaspeții petrecuseră o zi epuizantă la vânătoare, probabil doreau să se retragă devreme. Își trecu agitată palmele printre teancurile de lavaliere împachetate. Of, dacă ar fi știut măcar ce căuta!

Nici acum nu găsi nimic interesant. În cele din urmă descoperi o carte mare, cu legătură scumpă, intitulată *Concupiscentia*, sub un teanc de cămăși în sertarul de jos. O deschise, apoi se schimonosi. Se părea că Onorabilul Roderick avea o înclinație pentru gravuri obscene foarte deocheate. Trebuia clar ținut sub supraveghere.

Se îndrepta spre birou când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Preț de o clipă îngrozitoare avu senzația că i se oprise inima în loc. Ușa nu era încuiată, însă bărbatul începu să forțeze cheia, încercând să deschidă ceea ce era deschis deja. Paralizia ei de moment dispăru; imediat se întinse după vasul de încălzit, apoi dădu deoparte cuvertura de pe pat. Când onorabilul Roderick Harford intră în cameră, era deja în mijlocul activității nevinovate de a trece vasul fierbinte peste așternuturi.

În persoană era chiar și mai masiv decât dăduseră de înțeles hainele lui.

–Ce faci aici, fato? horcăi el cu limba împleticită de băutură. Camera mea era încuiată.

–Era deschisă, domnule, răspunse ea cu un accent puternic de țară. Apoi continuă, lăsându-și umerii în jos: Dacă nu doriți să vă încălzesc patul, domnule, mă retrag.

–Probabil nenorocitele astea de încuietori sunt aici de pe vremea când Henric al VIII-lea a desființat abațiile. Candover ar trebui să le înlocuiască, mormăi Harford cu dispreț. Închise ușa și traversă camera cu pași nesiguri. Nu pleca, fato. E o noapte rece și, dacă stau să mă gândesc, mi-ar prinde bine niște căldurică în pat.

Speriată de lucirea din ochii bărbatului, Kit se feri în lături când el întinse mâna s-o apuce.

–Plec, domnule. Aleargă spre ușă.

–Nu așa repede, drăguțo. O prinse de încheietură și o trase s-o oprească. Ești o fetișcană slăbuță, dar merge pentru un dans rapid sub pătură.

Spaima i se citea pe toată fața. Kit, în lacrimi, se zbătu să scape.

–Vă rog, domnule, sunt o fată cuminte.

–O să primești o guinee de aur pentru asta, spuse el cu o veselie beată. Poate chiar două dacă faci treabă bună să-mi ții de cald. Se repezi s-o sărute, oripilând-o cu mirosul dezgustător de băutură. Știa că era inutil să se lupte cu un bărbat care era de două ori cât ea. Se strădui să se liniștească, dar își păstră gura închisă ca să evite să-i atingă limba. Mult mai bine drăguțo, bolborosi Harford, luând nemișcarea ei drept acceptare, apoi o pipăi pe sân. Ia arată-mi cât de caldă ești.

Ea profită că slăbise strânsoarea și se eliberă, reușind să ajungă până la ușă. Deja străbătuse jumătate de coridor când o prinse din nou.

–Îți place să te joci, nu-i așa? spuse el vesel. Ești mai jucăușă decât pari.

Speriată, începu să se zbată violent la pieptul lui, reușind să-l dezechilibreze. Bărbatul se prinse de ea ca să nu cadă și o târî la podea împreună cu el. Sfârșiră întinși pe prag, cu capul pe coridor. Kit încercă să-și recapete răsuflarea, moment în care Harford o trase de corset, sfâșiindu-l până aproape de talie.

–*Mult* mai frumos decât credeam, murmură el răgușit. Poate că o să-ți dau chiar cinci guinee.

Se temuse de multe lucruri în acea noapte, însă nici măcar nu-i trecuse prin cap că putea fi violată pur și simplu de un bărbat care nici măcar nu-i știa numele. Începu să strige îngrozită, însă el își lipi gura de a ei.

Brusc, greutatea lui dispăru, iar Kit putu din nou să respire. Deasupra ei auzi o voce rece:

–Domnișoara nu pare interesată, Harford.

Tânăra ridică privirea și văzu un bărbat înalt și blond care îl lipise de zid pe atacatorul ei. Cu toate că nou-venitul cel elegant nu părea să pună presiune asupra lui, Harford nu se putea mișca.

–Vezi-ți de treaba ta, gâfâi acesta, încercând fără succes să se elibereze din strânsoarea blondului. Este o cameristă, nu o domnișoară. N-am întâlnit niciodată

o servitoare care să nu fie flatată când un gentleman vrea s-o călărească.

–Cred că tocmai ai întâlnit una. Era ceva dacă-și exprima acordul, însă nu e bine să le violezi pe slujnicele gazdei tale, continuă necunoscutul cu reproș. Candover o să fie supărat dacă faci asta, și știi cât de bun țintaș e.

Cuvintele ajunseră până în creierul înecat în băutură al lui Harford.

–Cred că ai dreptate, spuse el cu ranchiună. Nu merită să mă bat în duel pentru o servitoare sfrijită. Blondul îl eliberă, apoi bărbatul se retrase în camera lui cu un căscat. Noapte bună, Strathmore.

Kit înghețǎ. Doamne, Dumnezeule, salvatorul ei era Lucien Fairchild, contele de Strathmore! Un bărbat căruia i se spunea, în șoaptă și după o privire în toate direcțiile, Lucifer. El și mai mulți dintre prietenii săi dezmățați erau cunoscuți sub numele de Îngerii Căzuți. Nu știuse că era și un Diavol.

Și totuși îi oferi mâna ca un gentleman.

–Sunteți bine, domnișoară?

–D... da, domnule, bâigui ea, întrebându-se dacă nu cumva scăpase de un necaz ca să dea peste unul și mai mare, apoi îi luă mâna și se ridică.

Când îl privi în ochi, simți un nou șoc. La fel ca tizul său, Lucifer, contele avea o strălucire aparte. Dacă viciul îl ruinase, cu siguranță asta nu se vedea pe chipul lui, însă ochii lui verzi-aurii reflectau oboseala unui bărbat care cunoscuse flăcările iadului. Speră să nu fie el dușmanul, deoarece ar fi fost un adversar mortal.

–Cum te cheamă? întrebă el, strângându-i și mai tare mâna.

–Kit, răspunse ea automat, căci era prea tulburată, apoi își aminti că se angajase acolo sub numele de Emmie Brown. Furioasă că-și dezvăluise numele adevărat, încercă să-și repare greșeala printr-o bâlbâială: Kit... Kitty, domnule.

–Poate că totuși meriți să se bată în duel pentru tine, Kitty, remarcă el, măsurând-o cu privirea. Dându-și seama că sfâșierea corsetului îi dezvelise aproape complet un sân, se strădui înfiorată să se acopere cu o bucată de material. El îi dădu drumul imediat. Revenind la răceala de mai devreme, continuă: Du-te să bei o cană de ceai și mergi la culcare, Kitty. Tragi un pui de somn și îți revii.

–Încă n-am terminat treaba, domnule, replică ea, deși nu-și dorea nimic mai mult decât o clipă de odihnă.

–Ceilalți oaspeți pot dormi și în așternuturi neîncălzite în noaptea asta. Îi explic eu ducelui și nu vei fi pedepsită. O măsură din nou cu privirea. Spune-i menajerei să trimită pe cineva mai în vârstă să facă asta când mai vin oaspeți la vânătoare. Acum du-te, Kitty. Și pentru binele tău, învață să-ți ascuți ghearele.

Fericită că i se dădea liber, plecă fruntea și o tuli ca o fetiță care tocmai fusese speriată rău. Iar pentru asta nici nu-i trebui vreun talent de actriță. Dispăru după colțul coridorului și se adăposti în spatele ușii care ascundea scara servitorilor.

Odată ce se află în siguranță, se așeză pe treapta cea mai de sus și își îngropă chipul în mâinile tremurânde. Mai rămăseseră vreo șase bărbați ale căror camere ar fi trebuit cercetate, însă nu îndrăznea să continue. Se părea că grupul de jos se retrăgea, iar dacă ar fi întâlnit alt oaspete ațâțat, risca să nu aibă același noroc a doua oară.

Furioasă, se mustră că realizase atât de puțin. Sperase să afle ceva care să-i ușureze căutarea, dar avusese nevoie de mai multe zile ca să reușească să se angajeze cameristă, iar petrecerea de vânătoare era pe sfârșite. A doua zi toți oaspeții aveau să plece, iar ea nu obținuse nici o informație.

Se ridică în picioare, simțind zgârieturile pe care le căpătase când se lovise de podea. Putea să plece încă din acea seară, căci nu rezolvase nimic. Emmie Brown, camerista fără succes, urma să dispară, iar menajera avea doar

să mormăie despre cât de greu e să faci rost de ajutoare de încredere și să spună că nu e mare pagubă.

Când urcă scările întunecate spre cămăruța din mansardă în care nu dormise niciodată, Kit jură că data următoare avea să se descurce mai bine.

Nu avea de ales, căci eșecul era inacceptabil.

În timp ce străbătea coridorul spre camera lui, Lucien se gândi la capriciile naturii. Camerista era o fată simplă de la țară, o inocentă vulnerabilă deloc isteață și cu umerii înclinați ai cuiva care se rușinează de propria înălțime. Și totuși, preț de o clipă, îi văzuse chipul din profil și remarcase că avea puritatea unei efigii de pe o monedă grecească. Poate că asta îl atrăsese pe Harford. Nu, libidinosul acela probabil nu remarcase; onorabilul Roderick nu știa să facă diferența.

Lucien și-o alungă din minte pe cameristă și intră în dormitorul său, își scoase lavaliera și se aplecă să facă focul. Apoi se așeză într-un balansoar și privi flăcările joase, în timp ce mintea lui întorcea pe toate părțile un amalgam întâmplător de date, încercând să găsească o logică. Nu înainta deloc, așa că se simți ușurat când auzi un ciocănit ușor în ușă.

–Intră, spuse el.

Nu rămase deloc surprins să vadă că musafirul său era ducele de Candover. Nu avusese ocazia să schimbe prea multe cuvinte cu gazda în timpul vânătorii. Ducele intră cu două pahare și un urcior la braț.

–Erai atât de ocupat cu analizatul celorlalți oaspeți, încât abia te-ai atins de vin, așa că m-am gândit că poate vrei niște coniac înainte să te culci.

–Foarte frumos din partea ta, Rafe, chicoti Lucien. Presupun că vrei să afli și de ce ți-am cerut din scurt să inviți o asemenea adunătură la castelul Bourne.

–Luce, mereu sunt bucuros să-mi pun splendoarea ducală la dispoziția ta, dar, trebuie s-o recunosc, sunt curios

să știu ce pui la cale de data asta. Ducele turnă coniac pentru amândoi, îi întinse un pahar, apoi se așeză într-un fotoliu de cealaltă parte a focului. Pot să te ajut și altfel în cercetarea pe care o faci?

Lucien șovăi, gândindu-se cât de mult să divulge. Când fusese necesar, își implicase vechii prieteni, inclusiv pe Rafe, în rețeaua lui de informații secrete, însă niciodată nu o făcuse fără un motiv întemeiat.

–De data asta nu, ești prea respectabil. Ar părea ciudat să faci mai mult decât să-i inviți la o partidă de vânătoare pe oamenii care mă interesează. Și că veni vorba, îți mulțumesc că m-ai ajutat. Faptul că le-am făcut rost de invitații la faimosul castel Bourne mi-a îmbunătățit imaginea printre Diavoli.

–Clar, spuse Rafe, fluierând ușor. Mă întrebasem de ce anume mi-ai cerut să-i invit pe indivizii ăia. Toți sunt în Clubul Diavolilor. Ce te face să-l supraveghezi? Credeam că e doar o adunătură de dezmățați cărora le place să se creadă moștenitorii spirituali ai Clubului Flăcările Iadului, fiind însă destul de inofensivi.

–În mare parte așa este, aprobă Lucien. Cei mai mulți sunt tineri cărora le place să ducă o viață strălucitoare, la limita pericolului. După un an, doi, cei mai mulți se satură de comportamentul destul de copilăresc al grupului și-l abandonează. Însă există un cerc intern al Discipolilor care e posibil să folosească băutura și femeile ca să ascundă activități mai puțin acceptabile. Făcu o grimasă. Ceea ce înseamnă că în viitorul apropiat voi petrece mult timp alături de niște oameni cu interese destul de limitate.

–Oaspeții mei sunt Discipoli?

–Cred că majoritatea sunt, însă e greu să-mi dau seama cu siguranță, răspunse Lucien încruntându-se. Păcat că nu a venit și fratele lui Roderick Harford, lordul Mace. Am impresia că ei doi, împreună cu vărul lor, lordul Nunfield, sunt coloana vertebrală a organizației. Trebuie să câștig aprobarea lui Mace ca să fiu primit în grup.

–Chiar nu-l știi pe Mace? Aș fi zis că nu e nici un membru al lumii bune din Londra pe care să nu-l cunoști.

–Nu chiar, însă mă străduiesc. Eu și Mace ne știm de la distanță, nu e genul de om pe care mi l-aș face prieten. Bănuiește pe toată lumea, mai ales pe mine.

–Și are dreptate să o facă, zâmbi Rafe. Presupun că sunt și implicații politice, altfel nu ai cerceta grupul.

–Ai dreptate. Cel puțin un oficial al guvernului a fost șantajat cu ceva ce s-a întâmplat în timpul unei orgii a Diavolilor. Din fericire a avut inspirația să vină la mine, dar poate mai sunt și alte victime care n-au făcut-o. Lucien studie coniacul din pocal. Mai am motive să cred că un membru al grupului le vindea informații francezilor.

Rafe își încruntă sprâncenele negre.

–Urât dacă e adevărat, însă acum că Napoleon nu mai e, spionul nu prea mai constituie o amenințare.

–În timpul războiului, unul dintre agenții mei din Franța a murit pentru că un bărbat din Londra i-a dezvăluit identitatea în fața poliției lui Napoleon. Și au mai fost și alte nenorociri. Lucien își îngustă privirea. Războiul s-a terminat, dar eu nu sunt încă pregătit să iert și să uit.

–Dacă vinovatul este un Diavol, atunci ar face bine să spere că va primi ajutor din infern, se amuză ducele. Chiar și așa, o să te ajut să câștigi.

–Desigur, spuse Lucien vesel. Ca lider al Îngerilor Căzuți, am întâietate la ajutorul diabolic.

Rafe râse, apoi bărbații se relaxară într-o tăcere plăcută. În vreme ce urmăreau flăcările, ducele întrebă:

–Te-ai întrebat vreodată câte kile de brânză am fript la astfel de focuri când eram la școală?

–Nu pot să spun că am reflectat la asta, chicoti Lucien, însă acum că ai pus problema n-o să mai pot dormi pentru că o să stau să calculez.

–Ți se pare obositor să cauți mereu răspunsuri? se interesă Rafe, devenit brusc serios.

–Foarte, răspunse Lucien sobru.

–Un singur om nu poate salva lumea, indiferent cât de mult se străduiește, rosti ducele după o tăcere lungă.

–Însă asta nu înseamnă că nu trebuie să încerce, Rafael. Lucien îi aruncă prietenului său o privire crispată. Problema cu prietenii vechi e că știu prea multe.

–Așa este, admise Rafe împăciuitor. Iar ăsta e și un avantaj.

–Pentru prietenie. Lucien ridică paharul, apoi luă o gură de coniac. Era ironic faptul că el și cei mai buni prieteni ai lui de la Eton primiseră porecla de Îngeri Căzuți când ajunseseră la Londra după ce absolviseră la Oxford; cu excepția lui Lucien, toți erau bărbați onorabili. Când tragedia îi zdruncinase viața din temelii, ceea ce îl salvase fusese veselia lui Nicholas, acceptarea calmă a lui Rafe, loialitatea hotărâtă a lui Michael. Dacă n-ar fi fost ei, singurătatea și suferința l-ar fi consumat.

Știa ce noroc incredibil avea cu prietenii săi. Nu era vina nimănui că nici măcar o amiciție profundă nu putea alina complet un suflet care fusese sfâșiat în două.

Își goli paharul amintindu-și de întâmplarea de pe coridor.

–A trebuit să-l iau pe Roderick Harford de pe una dintre cameristele tale, o fată pe nume Kitty. Voia să-i extindă îndatoririle într-o direcție care nu prea părea să o încânte.

–Harford e un mârlan, spuse Rafe, strâmbându-se cu dezgust. Sper că nu-mi vei mai cere să-l invit aici; asta s-ar putea să cam întreacă limitele prieteniei. Fata e bine?

–Speriată, însă nu rănită. I-am spus să-și ia liber și să se ducă să se odihnească, promițându-i că o să-ți explic eu.

–Foarte bine. O să vorbesc de dimineață cu menajera să mă asigur că fata nu e pedepsită pentru neîndeplinirea sarcinilor de muncă. Rafe se ridică în picioare, căscând. Pleci mâine cu ceilalți sau mai rămâi câteva zile?

–O să mă întorc la Londra. Am un drum lung de parcurs ca să devin un Diavol adevărat.

–Ei, nu știu ce să zic. Gândește-te la primul an în care am ajuns cu toții la Londra.

Râseră amândoi, apoi Rafe ieși. Lucien continuă să privească focul. Era un bărbat căruia nu-i plăceau excesele, așa că nu îl încânta prea mult ideea să se infiltreze printre Diavoli. Și totuși nu avea de ales. Cu toate că îi spusese lui Rafe adevărul, trecuse sub tăcere faptul că instinctele sale rafinate de vânător erau în plină alertă.

Clubul Focul Iadului, care activase în urmă cu vreo cincizeci de ani, fusese renumit pentru desfrânarea sa și pentru membrii săi aleși, printre care se numărau mulți dintre cei mai influenți bărbați din Anglia. Fusese înființat de Sir Francis Dashwood, un om foarte bogat și de o depravare plină de inventivitate. Membrii clubului aduseseră viciul pe înălțimi noi și, în același timp, își bătuseră joc de religie și se implicaseră în jocuri politice cu consecințe extinse. Dacă nu ar fi fost Clubul Focul Iadului, probabil coloniile americane nu s-ar fi revoltat și nu și-ar fi declarat independența.

Diavolii din prezent nu aveau asemenea pretenții exaltate. Teoretic erau doar o adunare veselă de bețivi și afemeiați, cu aproape nimic diferită de zeci de alte grupuri asemănătoare. Totuși, Lucien simțea că în spatele fațadei se ascundea ceva malefic și era decis să afle ce anume.

Păcat însă că nu-i plăceau orgiile.

În dimineața următoare, marea sală a castelului Bourne era foarte zgomotoasă, căci oaspeții și servitorii lor se pregăteau de plecare. La adăpostul larmei generale, ducele îi spuse lui Lucien:

–Am întrebat-o pe menajeră de camerista aceea. Se pare că Harford m-a costat o servitoare – era prima zi de slujbă a fetei și a speriat-o atât de rău, că a fugit în toiul nopții.

Lucien se gândi la aerul de vulnerabilitate al fetei.

–Părea timidă. Sper să aibă inspirația să-și caute următoarea slujbă într-un loc mai liniștit. Poate în casa unui vicar.

–Iată însă un lucru ciudat: potrivit menajerei, numele fetei era Emmie Brown, nu Kitty.

–Poate este vorba de două fete diferite? întrebă Lucien suprins.

–Nu, Emmie Brown era cu siguranță camerista de care mi-ai zis, iar în casa asta nu lucrează nici o Kitty.

Lucien ridică din umeri.

–Poate că asta e o poreclă din copilărie, iar fata s-a recomandat așa pentru că era prea speriată.

Era o explicație plauzibilă. Și totuși, în timp ce se îndrepta spre Londra, se trezi nu o dată cu gândul la fata cu două nume. Îi dădea un aer de mister, iar lui nu-i plăceau misterele.

capitolul 4

Pasul următor în campania de integrare în rândul Diavolilor avu loc în seara de după întoarcerea lui la Londra, când se duse la o tavernă pe nume Coroana și Vulturul, unde grupul se aduna să chefuiască în fiecare lună. Roderick Harford îl invitase și îi spusese că va veni și fratele lui, lordul Mace.

De sus cădea o ploaie rece, iar Lucien fu fericit să intre la căldura plină de fum a tavernei. Salonul din față era plin de muncitori îmbrăcați prost. După ce aruncă o privire la hainele scumpe ale lui Lucien, barmanul făcu un semn cu degetul mare peste umăr:

–Prietenii dumneavoastră cei bogați sunt acolo.

Când traversă sala spre capăt, Lucien fu întâmpinat de hohote de râs. Diavolii erau în toane bune.

Se opri în prag ca să analizeze încăperea. Era prima lui venire la Coroana și Vulturul. La lumina focului și a câtorva lumânări, atmosfera i se păru primitoare în acea seară rece. Vreo doisprezece bărbați stăteau la mese cu halbele în mână. Cei mai mulți erau tineri, însă printre ei se aflau și câțiva mai în vârstă.

Mai era și o femeie, o chelneriță vioaie care glumea cu clienții. Înaltă și voluptuoasă, avea chipul sulemenit din belșug și o claie ciufulită de bucle roșii țipătoare care se răzvrăteau de sub bonetă. Chipul ei frumos era scos în evidență și de șorțul legat în jurul unei talii remarcabil de subțiri.

Însă ceea ce îi atrăgea pe bărbați era accentul ei cockney. Când un tânăr o întrebă cu reproș în glas „Cum de ți-a luat doar o clipă ca să te uiți urât la mine?", ea răspunse caustic: „N-am vreme de pierdut".

Se auzi un hohot de râs. După ce se potoli, alt tânăr i se adresă:

–Draga mea Sally, mi-ai răpit inima. Hai să fugim amândoi în noaptea asta călare până la Gretna Green.

–Atâta drum pe un căluț sfrijit? Își mișcă sugestiv șoldurile. O să-mi găsesc un armăsar mai bun aici, la Londra.

Gluma cu dublu sens produse și mai multe hohote. Când se lăsă iar liniștea, pretendentul ei spuse cu o privire chiorâșă exagerată:

–N-o să găsești un călăreț mai bun ca mine, Sally.

–Pleacă de-aici, băiețaș, se răsti ea batjocoritor. Habar n-ai despre călărie, și pot să-ți dovedesc asta.

–Cum? întrebă el indignat.

Își înclină urciorul și îi turnă mai multă băutură în halbă.

–Spunându-ți că dacă lumea noastră ar fi cu scaun la cap, toți bărbații ar călări pe-o parte.

Comentariul ei stârni hohote zguduitoare. Chiar și Lucien râse. După ce câștigă acel schimb de replici, fetișcana ieși din încăpere cu mișcări provocatoare. Avea o senzualitate profană care atrăgea atenția oricărui bărbat.

–Deci, în sfârșit, Lucifer a binevoit să-și facă apariția. Mi-a spus fratele meu că ai putea să apari, se auzi o voce groasă. Ar trebui să te simți ca la tine acasă printre locuitorii iadului.

Lucien privi în dreapta sa și îl zări pe lordul Mace într-un colț de unde putea vedea tot ce se petrecea în cameră. La fel de înalt și slab ca și fratele său mai mic, Mace era un personaj fascinant, cu părul negru și ochi lipsiți de strălucire.

Luând comentariul lui Mace drept o invitație, contele se duse către locul liber de lângă el.

–Mă străduiesc. Ar fi vrut să spună mai mult, dar se opri, captivat de o priveliște neașteptată. În spatele lui Mace se afla o stinghie de lemn, iar pe ea o pasăre uriașă, acoperită, care se mișca agitată de pe un picior pe altul. Cine e prietenul tău înaripat?

Buzele subțiri ale lui Mace se întinseră într-un zâmbet.

–E George, vulturul care a dat numele acestui loc. Proprietarul tavernei a fost actor și-l închiriază de câte ori au nevoie teatrele de el. Îi aruncă păsării o privire plină de afecțiune. Dă bine aici, nu crezi?

–Cu siguranță, aprobă Lucien.

Sally apăru cu un urcior plin într-o mână și o halbă în cealaltă. Trânti halba în fața nou-venitului.

–Poftim, frumosule. Bucură-te de punciul diavolului.

Apoi se îndepărtă ondulându-și trupul. Chipul îi era ascuns de părul țipător, însă ocheada pe care i-o aruncase îi arătase că era atât de sulemenită, încât probabil încerca să-și acopere semnele de vărsat de vânt. Oricum nu avea importanță; puțini bărbați se deranjau să-și ridice privirea până la fața ei.

Halba conținea de fapt bere încălzită, cu o cantitate mare de băuturi spirtoase adăugate în ea.

–Îmi dau seama de ce se cheamă punciul diavolului, remarcă el. Arde ca focul iadului.

–După două halbe te apuci să reciți scriptura invers, spuse Mace cu un umor sardonic.

–Sau probabil o să mă cred în stare s-o fac, ceea ce înseamnă cam același lucru. Lucien făcu un semn din cap spre barmaniță. Ea vine la ceremoniile voastre? Pare destul de vioaie.

–Ce știi despre ritualurile noastre? întrebă Mace, îngustându-și privirea.

–Se spune că Diavolii se îmbracă în călugări medievali. După ceremonie, fiecare „călugăr" își alege o parteneră dintr-un grup de „măicuțe" selectate dintre cele mai bune prostituate ale Londrei. După cum se zvonește, unele măicuțe sunt, de fapt, doamne din înalta societate care au ieșit la distracție. Lucien chicoti. Am auzit că odată

un călugăr și o măicuță au fost îngroziți să se dezbrace și să descopere că de fapt erau soț și soție.

Mace își încruntă sprâncenele groase.

– Ești foarte bine informat.

– Când jumătate dintre membrii voștri sunt niște bețivani, nu te poți aștepta să țină secrete. Lucien schiță un surâs. Mi s-a părut că grupul vostru e distractiv. În ultima vreme mă cam plictisesc, așa că am acceptat invitația fratelui tău.

– Ne străduim să alungăm plictiseala. Mace îi studie chipul cu un scepticism sincer în privire. Roderick mi-a spus că vrei să ni te alături. Am rămas surprins. Pari prea fin și prea dandy ca să faci parte dintr-un grup dedicat desfrâului.

– Îmi plac contrastele. Îmi place și intriga. Lucien își potrivi manșeta. Și cel mai mult îmi place să înșel așteptările oamenilor.

– Atunci avem ceva în comun, răspunse Mace zâmbind vag.

– Cred că mai avem și alte interese comune. Am auzit că îți plac jucăriile mecanice. Mace dădu din cap, iar Lucien scoase un obiect de argint în formă de con din buzunar. Ai mai văzut așa ceva? Uită-te prin capătul mai îngust.

Mace duse conul la ochi și privi în interior, apoi își ținu răsuflarea.

– Fascinant. Are niște lentile care sparg imaginea în mai multe fragmente identice?

– Exact. Lucien scoase alt obiect asemănător și privi prin el. Încăperea se desfăcu imediat în mai multe imagini. Cunosc un naturalist care e interesat de insecte. Cândva mi-a spus că libelulele au ochi cu mai multe fațete și probabil așa văd lumea. Mi s-a părut interesant, așa că m-am hotărât să încerc să reproduc efectul. Un meșter de lentile mi le-a tăiat după specificațiile mele, iar eu le-am montat. Și pentru că nu am mai avut inspirație, am numit jucăria „lentila libelulei".

Clipi când în dreptul instrumentului apăru Sally. O mulțime de perechi de sâni imenși se învârteau în fața lui, împreună cu o mulțime de talii subțiri. Efectul era copleșitor.

– Faci și altfel de curiozități mecanice? se interesă Mace.

Lucien coborî lentila libelulei, reducând-o pe Sally la o singură persoană.

– Proiectez și construiesc mecanismele singur, însă am un bijutier care îmi face exterioarele.

– Și eu la fel. Mace îi oferi un zâmbet enigmatic. De-a lungul anilor am creat o colecție de mașinării destul de impresionantă. Poate într-o zi ți le arăt.

Când dădu să-i returneze instrumentul, Lucien îi făcu un semn degajat.

– Păstrează-l dacă vrei. Am mai multe.

– Mulțumesc. Mace îl privi gânditor. Vrei să vii la următorul nostru ritual?

„Perfect", își zise contele.

– Aș fi încântat.

Mace ridică din nou dispozitivul și o studie pe Sally.

– O femeie care are prea mult din toate. Fata care servește aici de obicei îmi place mai mult... E mai slabă, mai puțin vulgară.

– Încă un lucru pe care îl avem în comun.

Un bărbat se apropie să discute cu Mace, iar Lucien îi oferi locul său. Cu halba în mână, începu să-și observe tovarășii.

Cei mai mulți dintre Diavoli îi aminteau de studenții gălăgioși, mai degrabă greu de strunit decât imorali. În partea cealaltă a camerei, un tânăr foarte beat își descheie pantalonii și spuse cu nerușinare:

– Vezi ce am pentru tine, Sally?

– Am văzut și mai breze, ripostă ea, după o privire plictisită. În hohotele de râs care urmară, tânărul roșu ca sfecla se încheie, iar chelnerița ieși săltând din încăpere.

Lucien rânji, apoi își îndreptă atenția spre Diavolii mai în vârstă, printre care se numărau câțiva dintre cei mai mari desfrânați ai Londrei. Stăteau grupați, așa că se duse lângă ei când îi făcu semn Sir James Westley.

– Îmi pare bine să te văd, Strathmore. Voiam să-ți spun cât de mult mi-a plăcut vizita la castelul Bourne. Baronetul cel bondoc sughiță, apoi înghiți o gură de punci. Frumos din partea ta să vorbești cu Candover. L-am văzut dând lovituri care ar dărâma și un elefant, însă a fost o gazdă foarte amabilă.

Vecinii săi erau lordul Nunfield, un văr de-ai lui Mace, și Roderick Harford care avea aceeași constituție deșirată.

– Ești norocos să ai un prieten care trăiește într-un ținut atât de prielnic vânătorii, Strathmore, zise el plictisit. Gura i se curbă într-un rânjet. Aud că tu și Candover ați fost *cei mai apropiați* prieteni încă de când erați la școală.

Aluzia sexuală era clară. Iar Lucien răspunse cu o ambiguitate intenționată:

– Știm cu toții cum e la școală.

– Băieții tot băieți rămân, aprobă Harford. Privirea lui se opri asupra chelneriței, ai cărei sâni ofereau o priveliște incitantă în timp ce turna punciul la o masă din apropiere. Însă cred că școala ar trebui să aibă și eleve. Așa, lecțiile ar fi mult mai interesante.

Apăru o scânteie în ochii lordului Chiswick, ultimul bărbat de la masă. Fiu de episcop, își fixase drept scop în viață încălcarea unui număr cât mai mare dintre cele Zece Porunci.

– Încep să mă plictisesc de falsele călugărițe. Poate că o să fie mai amuzant dacă micuțele noastre se vor deghiza în școlărițe data viitoare. Un contrast încântător între inocență și experiență.

Harford dădu gânditor din cap.

– Propunerea merită luată în seamă. Mă duce cu gândul la fiica paznicului de vânătoare de când aveam eu paisprezece ani. Începu să descrie acea întâlnire în detalii pe cât de explicite, pe atât de plictisitoare. Anecdota lui fu urmată de amintirile celorlalți. Chiar și Lucien veni cu propria poveste, însă a lui era complet inventată; nu-i stătea în obicei să-și discute cu cineva relațiile.

Era o seară anostă, iar subiectele de conversație rareori se ridicau mai sus de nivelul taliei. Însă din punctul de vedere al lui Lucien era un timp petrecut cu folos. La miezul nopții, toți Diavolii păreau deja să-l accepte ca pe unul de-al lor.

Ca să-și înfrângă plictiseala, o urmărea pe Sally, care tot intra și ieșea. Caustică și ironică, era expertă în a-și distra clienții, reușind să evite mâinile care încercau din când în când să o pipăie. Nu era deloc genul de femeie care să-l atragă, însă avea ceva care-i stârnea interesul, cumva i se părea familiară. Probabil o mai văzuse pe undeva.

La unu noaptea, cei mai mulți dintre Diavoli deja plecaseră, iar Lucien își spuse că venise timpul să se întoarcă și el acasă. Apoi îl văzu pe cel mai guraliv dintre admiratorii chelneriței, lordul Ives, sărind în picioare și urmând-o afară din cameră. Cu toate că părea destul de capabilă să-și poarte singură de grijă, Lucien nu reuși să-și înfrâneze instinctul protector. După ce le ură noapte bună acelor tovarăși ai săi care încă erau treji, se ridică și îi urmă tăcut pe Sally și Ives.

Vechea tavernă era un labirint de coridoare pardosite cu lespezi. Chelnerița o apucă brusc pe unul dintre ele, cu tocurile răsunând pe piatră, după care făcu la stânga, apoi din nou la stânga, sfârșind într-un depozit pe jumătate plin cu butoaie. Aparent fără să-și dea seama că Ives era foarte aproape în spatele ei, lăsă lumânarea pe un butoi, apoi se opri să scoată un urcior cu bere.

Lucien se opri pe coridorul învăluit în umbră. Dacă vedea că nu era nevoie de ajutorul lui, avea de gând să se retragă. Imaginea lui de desfrânat ar fi fost serios afectată dacă se afla că lua mereu apărarea domnișoarelor hărțuite, iar când venea vorba de Diavoli, se părea că domnișoarele erau hărțuite destul de des.

Când chelnerița se ridică, Ives i se adresă bolborosind:

–Drăguță Sally, dacă nu fugi cu mine, îmi oferi măcar o tăvăleală mică înainte să mă duc acasă?

Ea tresări, aproape vărsând berea din urcior; apoi răspunse pe un ton vesel:

–Și să fi vrut, dar nu vreau, n-aș avea ce face cu tine, băiete. Poate că alcoolul îți stârnește dorința, dar îți răpește cu totul putința.

Lucien rămase uimit să audă un citat din Shakespeare[1] de la o chelneriță. Însă lui Sally n-avea de ce să nu-i placă Bardul la fel de mult ca unui aristocrat.

–Dacă te îndoiești de putința mea, răspunse Ives mai puțin literar, atunci încearcă-mă și o să-ți dovedesc contrariul.

Buclele ei roșii săltară când își scutură capul.

–Bărbatul meu are porecla de Caine Ucigașul și nu cred că o să-i placă deloc dacă aude că mă destrăbălez cu alții. Îl împinse jucăuș pe Ives. Du-te acasă în patul tău, băiete, și să vezi ce bine o să dormi de la punci.

–Atunci dă-mi un sărut. Doar un sărut.

Înainte să apuce să răspundă, o trase în brațe și aproape îi zdrobi gura cu a lui, în timp ce cu o mână îi strângea sânul umflat. Lucien știa că Ives nu voia să-i facă rău, însă era beat și nu-și dădea seama de propria putere sau că femeia se chinuia să scape. Amintindu-și într-un fel neplăcut de camerista de la castelul Bourne, se hotărî să intervină.

[1] Aluzie la următorul pasaj din *Macbeth*, Actul II, Scena 3: „[Drink] provokes the desire, but takes away the performance". (n.red.)

Făcu vreo câțiva pași, dar văzu cum Sally îl călcă bine pe picior pe admiratorul ei.

–Au! se tângui Ives. Cu mâna încă pe sânul ei, o întrebă cu reproș: De ce-ai făcut asta?

–Ca să scap de tine, băiete, răspunse Sally cu răsuflarea tăiată.

–Nu pleca, se rugă el, frământând cu mâna globul rotund care îi umplea palma.

Tânăra îl îmbrânci în piept și reuși să-i slăbească strânsoarea.

–Nu pe mine mă vrei, pufni ea, înainte ca bețivul să o îmbrățișeze din nou. Tu de fapt vrei *asta*. Duse mâna în corset și scoase o pernă din burete pe care i-o aruncă în fața atacatorului ei. Distracție plăcută, băiete.

Ives îi dădu drumul și se lăsă pe spate, în timp ce obiectul moale i se lovi de nas și căzu pe podea. După ce privi nedumerit formele rotunde învelite în bumbac, ridică ochii spre chelneriță. Corsetul îi cădea acum prea larg peste un piept de dimensiuni modeste.

Spre lauda lui, tânărul începu să râdă.

–Sally, ești o femeie cu suflet mincinos.

–Nu sufletul meu e mincinos, răspunse ea obraznic. Acum dă-te de aici ca să pot să-mi văd de treabă.

–Îmi pare rău, m-am purtat urât, continuă el. O să fii aici la următoarea întâlnire a Diavolilor?

–Poate că da, poate că nu, răspunse ea ridicând din umeri.

Aruncându-i un sărut din vârful degetelor, Ives părăsi cămara pe cealaltă ușă, care ducea în fața tavernei. Sally îl privea ieșind, când auzi chicotitul lui Lucien. Tresări, apoi se întoarse și îl zări în umbră.

–Ia te uită, Lucifer în persoană, spuse ea înțepător. Ți-a plăcut spectacolul?

–La nebunie. Intră în cămară. Mă gândisem că poate ai nevoie de ajutor, dar se pare că m-am înșelat.

–Lucifer salvatorul? rosti ea cu sarcasm. Și eu care credeam că vrei un pic din fundul meu umflat cu perne.

Acum că acel burete pentru sâni dispăruse, se vedea că doar talia ei subțire fusese naturală. Dacă își scotea și pernele de la șolduri căpăta o siluetă mlădioasă și feminină care lui Lucien i se părea mai atrăgătoare decât formele exagerate cu bumbac.

–De ce ascunzi un corp care este cât se poate de încântător în stare naturală?

–Poate ție îți plac sfrijitele, însă de obicei bărbații preferă o femeiușcă durdulie cu un fund mare. Când îl văzu zâmbind, urmă caustic: Poate crezi că glumesc, Înălțimea Ta, dar acele perne îmi mai bagă în buzunar vreo trei lire în plus pe săptămână.

–Nu râd de tine, o asigură el. Doar că admir istețimea oriunde aș găsi-o.

Ea își înclină capul, aparent stânjenită de compliment. În tăcerea care se lăsă, contele îi remarcă senzualitatea înnăscută, care nu avea nici o legătură cu deghizarea. Era suficient de aproape de ea cât să vadă că pielea de sub machiajul strident nu era pătată și își dădu seama că era mai tânără decât crezuse el la început.

–Și ai fi și mai drăguță dacă nu te-ai sulemeni.

Sally îi aruncă o privire furioasă.

–Nu v-am cerut părerea, domnule. Credeți-mă, îmi știu cel mai bine meseria.

Ochii ei erau luminoși și limpezi, însă nu le vedea culoarea în lumina slabă. Din nou îmboldit de aceeași senzație de familiaritate, spuse:

–Am senzația că te-am mai văzut. Ai fost cumva pe scenă?

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

–Oi fi eu chelneriță, dar nu e cazul să mă jigniți.

–Nu toate actrițele sunt târfe, replică el cu blândețe.

–Cele mai multe sunt.

Înainte ca Lucien să apuce să răspundă, se auzi o voce din bar.

–Sally, unde dracu' ești?

Luă de jos buretele pentru sâni, apoi se întoarse ostentativ.

–Mă iertați, trebuie să-mi pun pieptul înapoi.

Își dădu seama că inima nu-i dădea ghes să plece. Sally îi stârnise interesul și voia să știe mai multe despre ea. Acel impuls îl îngrozea, pentru că niciodată nu-i trecuse prin cap să seducă o servitoare.

–Spune-i Ucigașului Caine că e un bărbat norocos.

Și totuși, când părăsi taverna, se trezi dorindu-și ca lordul Mace să o invite pe chelneriță la următoarea lor orgie și ca el însuși să fie în stare să o recunoască și într-o rasă de călugăriță.

Kit se rezemă de butoaie, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Cum de putuse fi atât de proastă încât să glumească cu unul dintre suspecții ei? Mai ales cu lordul Strathmore, ai cărui ochi cu pleoape mari vedeau totul, al cărui farmec îl făcea și mai amenințător. Probabil că taverna era bântuită de spiritul obscen al vreunei chelnerițe dispărute de mult, care pusese stăpânire pe judecata și limba ei, căci nu se putuse stăpâni să nu vorbească cu el.

Asta nu trebuia să se repete. Chiar dacă Strathmore nu o recunoscuse în ea pe chelnerița de la castelul Bourne, i se păruse familiară; iar altă întâlnire s-ar fi putut dovedi dezastruoasă.

Venise la Coroana și Vulturul cu gândul că o seară petrecută printre Diavoli o va ajuta să-i înțeleagă mai bine ca indivizi. Bella, chelnerița care lucra de obicei acolo, n-ar fi vrut să piardă un banchet atât de profitabil, însă Kit îi promisese să-i dea tot bacșișul pe care îl primea, plus cinci lire pe deasupra.

Tentată, însă precaută, Bella o întrebase de ce ar face o doamnă așa ceva. Kit îi spusese fără ezitare că era sora

unui Diavol și pusese rămășag că se putea deghiza atât de bine, încât nici propriul frate să nu o recunoască.

Amuzată de idee, Bella îi explicase ce avea de făcut, apoi o prezentase drept o verișoară care avea să-i țină locul în acea noapte, căci ea se simțea rău. În ansamblu, seara decursese bine. Replicile istețe ale lui Kit îi ascunseseră lipsa de experiență și nimeni nu o bănuise că era o impostoare.

–*Sally!* urlă din nou proprietarul. Nu mai lenevi acolo și fă curat în camera din spate.

După ce își potrivi bustul fals într-o formă convingătoare, se întoarse ostenită la lucru. Era obositor să joace un rol atât de diferit de propria ei fire, însă cel puțin, se gândea ea cu amărăciune, începea să se deprindă cu pipăielile bețivilor ațâțați. Curând avea să devină expertă în evitarea îmbrățișărilor nedorite.

Cum a fi fost să fie sărutată de lordul Strathmore? I-ar fi zâmbit cu ochii aceia verzi-aurii, iar atingerea lui ar fi fost ușoară și sigură. Nici o femeie n-ar fi vrut să fugă de el...

Gândul o făcu să tremure și să grăbească pasul. De un lucru era sigură: contele nu era ca ceilalți.

După ce deretică prin sala goală din spate, se întoarse în barul principal. Câteva suflete mai rezistente încă mai zăceau acolo lângă foc. Se pregătea să plece, când un client se ridică și se apropie de ea. Îngrijorarea ei dispăru când îl recunoscu pe bărbatul corpolent și puternic.

–Ați stat până târziu, domnule Jones, spuse ea, plină de speranță. Aveți vești pentru mine?

–Nimic de la ultima noastră discuție, zise el, scuturând capul. Venisem să te conduc acasă.

–Dumnezeu să vă ajute, murmură ea, ascunzându-și dezamăgirea. Nu eram prea încântată să mă plimb singură pe străzi.

Îi aruncă o privire amuzată în timp ce ea își luă pelerina.

–Ai crescut, puștoaico. Abia te-am recunoscut.

–Asta era și ideea, răspunse ea, zâmbind ușor.

Bărbatul aprinse felinarul pe care îl adusese și îi deschise ușa. Afară, Kit începu să tremure și își strânse pelerina și mai mult în ceața rece.

–În noaptea asta mă duc pe strada Marshall.

El dădu aprobator din cap și se îndepărtară unul lângă altul, la lumina slabă a felinarului. Când taverna rămăsese mult în spate, o întrebă:

–Ai aflat ceva de folos?

–Doar în sensul general. Cei mai mulți Diavoli sunt destul de inofensivi. Cei mai periculoși sunt probabil Chiswick, Mace, Nunfield, Harford și Strathmore. Primii patru au o răceală care i-ar face capabili de orice ticăloșie. Tăcu o clipă, ocolind o baltă. Nu știu ce să zic de Strathmore. Are ceva amenințător, însă era gata să se bage când unul dintre cei mai tineri mă încolțise lângă butoaie.

Domnul Jones mârâi o înjurătură.

–Domnișoară, n-ar trebui să te pui într-o poziție în care să primești atâtea insulte.

–Sper că nu veți pierde iar timpul încercând să mă convingeți să renunț, replică ea, încrețindu-și gura.

–Deja o știu prea bine, nu crezi? rosti el sec. Nu-l subestima pe Strathmore. O fi avut un moment galant, însă din tot grupul a fost cel mai greu de cercetat. Toate pistele mele au ajuns într-un punct mort. Omul acela e un adevărat mister, și asta îl face periculos.

–Raportul dumitale spunea că Strathmore nu a avut mult timp de-a face cu Diavolii, așa că poate nu e omul pe care îl căutăm noi.

–E cu ei de destulă vreme, răspunse Jones cu înverșunare. De curând a ucis doi tâlhari, pe unul chiar cu mâinile goale. Sau cel puțin el susținea că erau tâlhari. Să păstrezi distanța față de el, domnișoară.

Ea tremură ușor, amintindu-și de ochii de felină ai contelui.

–Asta am de gând să fac.

Când ajunseră la căsuța de pe Marshall Street, Kit îl invită pe domnul Jones să bea ceva să se încălzească, însă el refuză.

– Dacă nu ajung curând acasă, Annie a mea o să devină prea bănuitoare. Râse din toată inima, apoi îi aprinse lui Kit lumânarea de la felinarul său. Crede că în ochii altor femei sunt irezistibil. Asta mă unge pe suflet.

– Îmi spuneți dacă...?

– Bineînțeles, o asigură el cu blândețe. Dacă aflu ceva o să te anunț imediat.

Kit încuie ușa în urma lui, apoi se rezemă de ea o vreme, simțind cum încăperile tăcute îi urau bun-venit. Ca de obicei, spaimele i se disipară și începu din nou să creadă că totul avea să fie bine.

Își îndreptă spatele când simți un trup micuț pe la glezne, torcând zgomotos.

– Nu încerca să-mi atragi atenția, Viola. Te interesează doar cina.

Kit ridică pisica mare și grasă pe umăr, apoi luă sfeșnicul și se îndreptă spre bucătăria micuță din spatele casei. Apartamentul era mic, dar confortabil, cu o cameră de zi și un dormitor. La etaj era un apartament asemănător, în care locuia actrița Cleo Farnsworth. Chiar dacă aceasta era de fapt un pic mai tânără decât Kit, avea un suflet bun și era un fel de mamă pentru Kit și Viola.

După ce hrăni pisica, Kit făcu focul și se dezbrăcă. Trăsătura cea mai neobișnuită a apartamentului era că avea un perete plin cu dulapuri încorporate. După ce își atârnă veșmintele, Kit deschise dulapul din stânga, scoțând la iveală mai multe rafturi cu margini albe de ghips. Pe fiecare se afla câte o perucă – de toate culorile, lungimile și stilurile.

Își scoase bucuroasă peruca roșie țipătoare și își trecu degetele prin părul ei natural, șaten. La fel de ușurată fu să-și scoată pernițele care îi schimbau silueta și să le așeze în dulapul de alături, apoi să-și spele machiajul de pe față.

În sfârșit, se târî în pat, unde Viola sforăia deja pe o pernă. Așteptând să o ia somnul, Kit se rugă ca visele să-i aducă inspirația de care avea atâta nevoie.

Bătrânul își ridică sprâncenele groase când văzu cine-i era musafirul.

– Nu v-am recunoscut, domnule. Arătați ca un lampagiu.

– Perfect. Exact asta îmi doream. Lucien își scoase pălăria fără formă. Îți mulțumesc că mă primești la ora asta.

Bătrânul chicoti și își conduse oaspetele în bibliotecă.

– Un cămătar e obișnuit cu ore ciudate, căci mulți clienți nu vor să fie văzuți. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? Nu cred că aveți nevoie de serviciile mele.

– Așa este. Nu am nevoie de bani, ci de informații. Scoase o listă din buzunar. Aș vrea să știu care dintre acești bărbați au apelat la tine sau la colegii tăi. Mai exact, mă interesează dacă vreunul dintre ei ți-a devenit client după abdicarea împăratului, primăvara trecută. Sau care dintre ei a împrumutat din când în când bani înainte, dar în ultima vreme a avut nevoie de mai mulți.

Bătrânul îi aruncă o privire vicleană, dar se stăpâni să dea glas deducțiilor sale.

– O să vorbesc cu colegii mei și o să vă pot da curând acele informații, spuse el după ce studie lista, apoi lăsă hârtia pe birou. E o mică problemă totuși. Nu prea vreau să o menționez, însă...

Vocea i se pierdu, dar Lucien îl îndemnă:

– Și anume?

– Un tânăr care îmi datorează o sumă mare de bani mi-a spus că în Europa Centrală și de Est, oamenii ca mine devin de obicei victime ale violențelor populare. O revoltă, un foc și toate datoriile mari dispar în cenușă. Își întinse brațele cu o expresie tulburată pe chip. A pretins că nu vorbea serios, dar nu sunt prea sigur că era o glumă.

Lucien se încruntă.

–Asta nu s-a mai întâmplat de secole în Marea Britanie, însă o revoltă e imprevizibilă. Cum îl cheamă pe acel tânăr? După ce îi auzi numele, dădu din cap gânditor. Prea bine. Nu mai ai de ce să te temi; nu te va mai deranja.

–Ce aveți de gând să faceți? se interesă bătrânul neliniștit. Nu vreau să am o viață pe conștiință, nici măcar dacă e vorba de un porc desfrânat și lacom.

–Nu ceva atât de drastic. În plus, dacă ar fi mort, n-ar mai putea să-și plătească datoria. Știu cum să-l conving pe omul acela să se poarte cum trebuie.

–Aveți timp de un ceai, domnule? întrebă bătrânul ușurat.

–Nu în seara asta. Mai am niște vizite de făcut în East End. O să trec iar pe aici peste trei nopți. Apoi îi strânse mâna și dispăru în noapte.

Când se întoarse în bibliotecă, bătrânul se întrebă ce vizite intenționa contele să facă. Apoi ridică din umeri și deschise un registru contabil. Se îndoia că imaginația lui putea merge atât de departe.

capitolul 5

Lucien puse mecanismul săltăreț în figurina de argint și studie montajul. Cam prea apropiat într-un loc. Demontă dispozitivul, scoase pila de bijutier și începu să șlefuiască metalul. Era un cadou de botez pentru copilul pe care îl aștepta prietenul său Nicholas și voia să-i iasă perfect. Mai știa din experiență că deplina concentrare care-i era necesară pentru o asemenea operațiune îi ținea departe alte gânduri din minte până când bucățile disparate de informații formau modele noi.

Din păcate, în noaptea aceea, asta nu se întâmpla. Strânsese dosare despre toți Diavolii, un amestec de cercetări financiare atente și de impresii personale. Și totuși nu bănuia deocamdată cine putea fi spionul; știa la fel de multe ca în ziua în care își începuse investigația.

Singura lui dovadă era un raport primit de la unul dintre agenții lui din Paris. În dosarele șefului serviciilor secrete ale lui Napoleon, agentul găsise mai multe referințe criptice la o sursă engleză valoroasă, din care reieșea că informatorul făcea parte din Clubul Diavolilor. Era singurul indiciu pe care trebuia să se bazeze Lucien. Presupunea că spionul era motivat de lăcomie, nu de idealuri politice. Asta nu îl ajuta prea mult; se părea că jumătate dintre Diavoli aveau probleme financiare provocate de jocurile de noroc și de cheltuieli mai mari decât îi ținea plapuma.

Termină de pilit, apoi se lăsă pe spate și își întinse mușchii obosiți. De obicei avea răbdare când era nevoie, dar se simțea ciudat de neliniștit. Petrecerea timpului în compania Diavolilor devenea obositoare. În zori trebuia să plece la altă partidă de vânătoare, de data aceasta la moșia lordului Chiswick. Nu era chiar o activitate

oficială a Diavolilor, însă șase dintre oaspeți erau membri de prim rang ai grupului. Perspectiva era deprimantă; Lucien trebuia să facă eforturi considerabile să se integreze și să se poarte ca unul de-ai lor.

Prin minte îi trecu imaginea chelneriței voluptuoase de la Coroana și Vulturul. Cu un zâmbet crispat își dădu seama că neliniștea lui era provocată de trebuințe mult mai puțin sofisticate: trupul său tânjea după o femeie. Privi ceasul și văzu că era ora unsprezece. Nu era prea târziu ca să se ducă la unul dintre bordelurile discrete pe care le frecventau bărbații bogați și cu pretenții, unde femeile erau calde și pline de dorință.

Șovăi, sfâșiat între patimă și prudență, apoi scutură din cap. Nevoile lui nu erau atât de puternice încât să merite prețul.

Pentru a mia oară și-ar fi dorit să fi fost ca alți bărbați și să se poată culca cu o femeie, fără repercusiuni emoționale. Din păcate, lui îi era imposibil.

Ca tânăr plin de dorințe, gustase cu entuziasm din plăcerile de care se bucura orice bărbat bogat. Pasiunea era atât de amețitoare, încât avusese nevoie de ani buni ca să recunoască faptul că după plăcerea sexuală urma, invariabil, deprimarea.

O veche epigramă spunea: *post coitus, triste*: după actul sexual urmează tristețea. Însă ceea ce simțea Lucien trecea dincolo de perceperea sumbră a mortalității pe care o încercau uneori alți bărbați. Crizele lui de melancolie erau mult mai profunde și durau ore, uneori zile întregi.

După ce își testase colțurile cele mai întunecate ale minții, ajunsese la concluzia că problema era, de fapt, falsa iluzie de intimitate pe care o oferea împerecherea. Când actul se sfârșea, iar el revenea la singurătatea lui esențială, urma dezolarea.

În momentul în care devenise conștient de prețul pe care îl plătea pentru câteva minute de plăcere, alesese cu regret o existență mai austeră. Rareori, când pasiunea

și dorul lui de apropiere îi copleșeau stăpânirea de sine, căuta o femeie. Mereu spera să fie altfel, să poată oferi și primi plăcere, apoi să se trezească a doua zi cu un zâmbet pe chip. Însă nu se întâmpla niciodată.

Privirea îi coborî pe schița în cărbune înrămată care-i înfățișa pe el și pe sora lui, Elinor, cu doi ani înainte de moartea ei. Fusese făcută de artistul care venise la Ashdown, pe domeniul Strathmore, să realizeze un portret oficial în ulei al întregii familii. Tabloul era minunat, însă Lucien preferase întotdeauna schița, căci surprindea mult mai bine farmecul delicat al lui Elinor.

Studie cele două capete blonde aproape lipite unul de celălalt. Amândoi aveau expresia lipsită de griji a copiilor născuți de părinți iubitori, care nu cunoscuseră niciodată nevoia sau cruzimea. Uneori îi era greu să-și aducă aminte că fusese atât de fericit.

Cu trăsăturile crispate, se aplecă peste masa de lucru și întinse mâna către șurubelnița cea mai apropiată. Dacă se concentra suficient, putea să uite din nou.

Kit urmase cu sfințenie instrucțiunile lui Henry Jones, așa că nu avu nevoie decât de câteva minute să spargă încuietoarea simplă a ușilor vitrate. După ce se strecură în biblioteca întunecată, își ținu răsuflarea și ascultă cu atenție. Din depărtare răsunau chicoteli subțiri. Lordul Chiswick era un bărbat primitor; adusese zece târfe tocmai de la Londra ca să-și distreze musafirii. Seara abia începuse, așa că avea timp să cotrobăie prin majoritatea camerelor de oaspeți.

Devenea o răufăcătoare tot mai iscusită; de data asta, intrarea ilegală abia o speriase puțin, în nici un caz nu o făcuse să tremure de spaimă.

Urcă scările din spate către camerele de oaspeți. Nu reușise să se angajeze din nou cameristă, dar incursiunile ei în sat o conduseseră la un fost lacheu nemulțumit al lui Chiswick. Contra unei sume modeste, bărbatul

îi descrisese obiceiurile casei și îi desenase un plan al camerelor. Îi mai spusese că Chiswick aducea mereu prostituate la petrecerile sale, scandalizând toată comunitatea.

Asta îi dăduse ideea de a se îmbrăca precum o târfă și de a intra în casă pe furiș, să-și continue căutările. Peruca blondă și o versiune modificată a pernițelor și a cosmeticelor pe care le purtase în chip de Sally o făceau să arate exact ca o femeie ușoară. Toți oaspeții care ar fi văzut-o ar fi bănuit că făcea parte din trupa de animatoare a lui Chiswick.

Se încruntă când văzu că de data aceea nu mai existau bilete cu numele ocupanților camerelor. Trebuia să-și dea seama singură, pe măsură ce căuta.

Cu palmele umede, se strecură în prima cameră.

Lucien știu că începea orgia când roșcata voluptuoasă din dreapta i se așeză în poală.

–Pari singurel, drăguțule, gânguri ea. Las-o pe Lizzie să te aline. Își trecu brațele pe după gâtul lui și îi oferi un sărut cu gust de vin.

Era fermecătoare și îi amintea de chelnerița Sally, însă croiala rochiei lui Lizzie nu lăsa vreo urmă de îndoială că formele ei nu ar fi fost autentice. Și pentru că sărutul ei stăruia, se gândi să-i accepte oferta. Trecuse mult de când avusese ultima oară o femeie – prea mult. Poate că firea veselă și directă a lui Lizzie avea să-l împiedice să cadă iar în melancolie după aceea.

Însă își dădu seama cu tristețe că, de fapt, vorbea dorința din el. Împerecherea nepăsătoare cu o străină producea depresiile cele mai mari. Avea să regrete că se lăsase pradă tentației încă din clipa în care va fi terminat. Interesul său nu era atât de mare cât să merite.

Pe de altă parte, celibatul ar fi părut ciudat în mijlocul unei orgii. Chiar dacă nu participa, măcar putea lăsa impresia că o făcea.

Lucrurile deja avansaseră în timp ce el și Lizzie se sărutau. Când se auzi de sub masă un geamăt puternic și masculin, Lucien coborî privirea și văzu o femeie care își demonstra abilitățile profesionale pe Roderick Harford. Cu brațele în jurul a două blonde, Chiswick se îndrepta spre salonul de alături, unde covorul era mai moale, iar focul mai cald. Nunfield stătea pe burtă și îi sugea degetele de la picioare unei târfe brunete. Ceilalți oaspeți se împerecheau și ei prin diverse colțuri tăcute.

Lucien o lăsă pe roșcată și se ridică de pe scaun. Apoi o cuprinse cu brațul și ieși împreună cu ea din salon pe coridor.

–Nu-ți place în public, drăguțule? Nici mie. Se băgă și mai tare în el și începu să-l mângâie cu mișcări experte.

Aproape că reuși să-l facă să se răzgândească, însă Lucien rămase ferm.

–Îmi pare rău, Lizzie, dar aș vrea să dorm singur în seara asta. Se desprinse cu blândețe de ea. Am căzut rău când eram la vânătoare azi și am vânătăi în toate locurile sensibile.

–Ești sigur? întrebă ea lingușitor. Trebuie să mă ocup de cineva, și tu ești cel mai atrăgător din grup.

–Ce-ar fi să te odihnești și tu? îi sugeră el, observându-i cearcănele de sub ochi.

–Ca să spun drept, răspunse ea șovăind, am avut o zi obositoare și mi-ar prinde bine un pui de somn. Însă afacerea e afacere, iar lordul Chiswick vrea să știe că nu dă banii aiurea.

–Atunci mâine o să le spun tuturor cât de senzațională ai fost. Chiswick n-o să afle niciodată.

–Foarte bine, zâmbi ea, o să fie secretul nostru. Privirea ei îl cercetă admirativ. Îți rămân datoare, drăguțule. Vino să mă vezi într-o zi când o să avem amândoi chef. Lizzie LaRiche; caută-mă în holul de la Theatre Royal.

Îi ură noapte bună și se îndreptă spre camera lui, nu fără o urmă de regret. Era o fetișcană atrăgătoare și nu era

deloc exclus să o caute altă dată, când dorința avea să-i înfrângă prudența.

Spre surprinderea lui, o rază argintie de lumină se zărea pe sub ușa dormitorului care-i fusese repartizat. Intră încet și văzu silueta unei femei înalte în colțul celălalt al încăperii. Crezu că era o cameristă, însă îi zări rochia de seară roșie și transparentă. Altă târfă de-ale lui Chiswick, de data asta o blondă ciufulită. Își stăpâni un oftat; se pare că ospitalitatea gazdei depășea toate așteptările. Abilitatea lui de a respinge fetele frumoase nu era fără limite, așa că poate ar fi fost o idee să se supună inevitabilului.

Amuzamentul său dispăru brusc când își dădu seama că femeia îi scotocea prin dulapul cu haine. După ce îi cercetă veșmintele de pe umerașe, închise ușile de sus și își îndreptă atenția spre sertarul cu lenjerie. Acolo găsi o cutie cu mai multe dispozitive mecanice, pe care le adusese să i le arate lordului Mace.

–Dacă vrei bani, rosti el cu răceală, înainte să apuce să o deschidă, n-o să-i găsești acolo.

Fata scăpă cutia, care căzu pe podea și se deschise; conținutul ei se răspândi pe jos. Se întoarse spre el, iar buclele ei aurii îi dansară pe față, în timp ce ochii i se dilatară de spaimă. Poate că ar fi fost mai înțelegător dacă nu ar fi surprins-o exact în timp ce fura.

Contele închise ușa, apoi își încrucișă brațele și se rezemă de ea.

–Obișnuiești să furi de la clienți?

–Nu... nu furam, domnule. Vocea ei joasă și plăcută avea un accent puternic de Yorkshire.

–Sigur că nu, răspunse el sec. Te-ai rătăcit și ai luat curba greșită în dulapul meu.

Ea își privi mâinile încleștate.

–Eu... îl căutam pe domnul Harford și nu știam în ce cameră se află, așa că m-am uitat în dulap să văd dacă-i recunosc hainele.

Poate chiar era adevărat, deși povestea era cusută cu ață albă. Oricum, bine că o oprise la timp. Costumul acela sumar nu avea cum să ascundă prea mult bunuri furate; nu-i ascundea nici măcar prea mult din trup. O studie apreciativ. Îi era greu să se înfurie pe o femeie cu picioare atât de lungi și elegante.

–Mă îndoiesc că Harford are nevoie de serviciile tale. Când l-am văzut ultima oară era ocupat cu altcineva.

–Oh. După o pauză stânjenitoare, tânăra spuse: Am ajuns prea târziu; lordul Chiswick o să fie foarte aspru cu mine.

–Mă îndoiesc că-ți va remarca absența prea curând, o liniști Lucien, gândindu-se la Chiswick și la blonde.

–Totuși trebuie să-l caut. Îmi pare rău că am intrat din greșeală în camera dumneavoastră. Sincer, n-aș fi luat nimic. Se îndreptă spre el, încrezătoare că se va da din ușă și o va lăsa să plece. Noapte bună, domnule.

Însă el nu se mișcă. Privindu-i mișcările suple, dorința care mocnea în el de zile întregi începuse să ardă tot mai tare, răsucindu-i-se în vene și accelerându-i pulsul. Cu toate că fata nu era atât de vizibil atrăgătoare ca Lizzie, ceva la ea îl atrăgea. Probabil contrastul ciudat între timiditatea ei și aspectul desfrânat. Sau poate o demnitate tăcută care ieșea în evidență chiar și acea situație. Motivele erau neimportante; ceea ce conta era că îi păsa tot mai puțin de consecințe.

–Din moment ce Harford nu e disponibil, poți să-ți câștigi banii cu mine.

Cuvintele lui se lăsară în acea tăcere precum o piatră într-un heleșteu, trimițând unde în toate direcțiile. Kit se opri. Avusese dreptate să se teamă de Strathmore, căci privirea lui de felină, verde-aurie, era amețitoare. Pulsul ei se acceleră și deja nu mai știa dacă de frică sau de dorință.

–Vino aici, spuse el pe un ton coborât și firesc, întinzând mâna.

Ar fi vrut să fugă. Însă, ca și când ar fi avut o voință proprie, mâna ei se ridică și o luă pe a lui. Degetele lui lungi se împletiră cu ale ei, iar el o îmbrățișă.

Știuse că acel om era altfel, și așa era. Nu o pipăia brutal, ci o ținea ușor, netezindu-i buclele ciufulite, mângâindu-i spatele, lipindu-și obrazul de părul ei în vreme ce ea se obișnuia cu atingerea lui. Închise ochii. Căldură. Putere. Un erotism subtil care îi zăpăcea simțurile. Încet, trupul ei se înmuie și se potrivi după al lui.

–Cum te cheamă? murmură el.

Ea nu răspunse, căci ar fi distrus momentul. Pentru prima dată de la începutul misiunii ei se simțea în siguranță. Fusese atât de singură, atât de speriată...

Contele îi ridică bărbia să o sărute. Când buzele lor se atinseră, o trecu un fior. Cu toate că sărutul lui era delicat, n-ar fi putut să se desprindă și să scape. Sărutul deveni mai profund, o uniune voluptuoasă de buze și limbi, o armonie a pulsurilor. Îi zdrobea zidul de apărare fără pic de forță fizică.

Însă vraja se rupse când îi simți palmele calde pe umerii goi. Dumnezeule mare, îi dezlegase panglicile care îi țineau corsetul la spate, apoi îi trăsese mânecile subțiri ale rochiei. Dacă nu-l oprea, avea să rămână goală într-o clipită. Și nu i-ar fi căzut doar hainele, ci și zidurile de apărare și rațiunea. Cum de uitase atât de ușor că era unul dintre dușmani? Nu din întâmplare era poreclit Lucifer.

Se retrase cu un țipăt înecat, împingându-i pieptul cu podul palmei.

–Trebuie să plec. Își ridică din nou mânecile. Am... am fost angajată special pentru domnul Harford. Dacă mă eliberează de obligații, mă întorc.

Se strecură pe lângă el și se îndreptă spre ușă. Într-o secundă avea să fie liberă...

capitolul 6

Lucien înjură în gând când fata alunecă pe lângă el. De ce pusese ochii pe o târfă cu un simț al responsabilității supradezvoltat? Se întinse spre ea și o îmbrățișă din nou.

–Poți să-l cauți pe Harford mai târziu, dacă o să mai vrei asta.

Se îndepărtă cu grație, întorcându-se cu fața de la el, iar preț de o clipă chipul ei fu luminat de lampă. Un profil delicat, pur ca o efigie grecească...

Recunoașterea îl uimi. Nu, nu era posibil... asemănarea era doar o coincidență. Instinctul îi spunea însă altceva.

Dorința dispăruse; se duse după ea, prinzându-i brațul când deja ajunsese pe coridor. O trase înapoi în cameră și trânti ușa, apoi o întoarse ca să vadă din nou acel profil inconfundabil.

–Dumnezeule, chiar ești tu!

Ea încercă să se smucească.

–Lasă-mă! Nu știu despre ce vorbești.

Se întrebă dacă nu cumva lordul Mace o pusese să-l spioneze. Dacă era așa, însemna că Mace îl bănuia pe potențialul nou membru, iar întreaga situație era mai periculoasă decât crezuse Lucien. Dar fata tremura din tot corpul și nu părea nici pe departe un spion cu experiență sau o târfă. Sărutase ca o inocentă, o inocentă care învăța repede.

–Să nu crezi că mă păcălești iar, doamna mea cea înșelătoare. Îi prinse umărul strâns ca să-i poată studia chipul de aproape. Cu cealaltă mână își trecu degetele peste trăsăturile ei. Ai folosit foarte inteligent cosmeticele ca să-ți

modifici subtil forma și planurile feței. Nici propria mamă nu te-ar fi recunoscut. Și iar ți-ai pus pernițe, chiar dacă nu la fel de evidente ca atunci când erai Sally.

Toată rezistența ei se prăbuși. Îl privi lung, cu lacrimi în ochii de un albastru-cenușiu.

–Gata cu joaca, nu? Orice urmă de accent de Yorkshire dispăruse.

–Cu siguranță. Îi eliberă încheietura. Cine naiba ești? Ea se întoarse și își duse mâinile la tâmple tremurând. Nu-ți fac nici un rău, spuse el încet, dar vreau adevărul. Care e numele tău de fapt... Kitty? Emmie Brown? Ori Sally, ca femeiușca obraznică de la tavernă? Probabil nici unul.

Ea oftă și ridică fruntea.

–Mă cheamă Jane. N-o să-ți spun numele meu de familie. Deja am dat de necaz.

El bănui că se temea ca nu cumva să-i recunoască familia; aerul ei natural era al unei tinere crescute în rândurile nobilimii, dintre cele pe care de obicei le găseai în saloanele din Londra, nu într-o tavernă.

–De ce îi urmărești pe Diavoli? Sau încerci să-mi atragi mie atenția în mod special?

–Nu mă interesează persoana dumneavoastră, lord Strathmore, ci alt tovarăș al vostru.

–Care dintre ei?

–Aș prefera să nu divulg asta, răspunse ea șovăind.

–Va trebui să-mi spui ceva, ripostă contele. Sunt sigur că știi foarte bine care e pedeapsa pentru furt. Ești prea drăguță ca să ajungi la Newgate, însă dacă mă hotărăsc să depun plângere, o să fii închisă cu siguranță.

–Vă rog, nu mă dați pe mâna magistratului, șopti ea pălind. Jur că vreau doar ceea ce mi se cuvine.

–Ținta ta e un individ care te-a ruinat? se încruntă el.

Tânăra începu să se plimbe neliniștită prin cameră, iar rochia îi flutură peste glezne.

–Fratele meu este cel ruinat, însă mă afectează și pe mine.

–Fratele tău și-a pierdut averea la cărți?

Se opri și îl privi lung.

–Cum v-ați dat seama?

–O presupunere bazată pe experiență. Jocurile de noroc sunt calea cea mai rapidă către ruină pentru un bărbat. Dar ce fel de ticălos demn de dispreț și-ar lăsa sora să riște atât de mult ca să-l scape de propria-i nebunie?

–James nu e așa. Se duse lângă foc și privi cărbunii. Nu mi-aș putea dori un frate mai bun și mai responsabil. E în armată și venise acasă în convalescență după ce fusese rănit. Chiar înainte să se întoarcă la regimentul său, a fost atras la un joc de cărți de către... un anumit domn. Fratele meu a fost constrâns, înșelat și, probabil, drogat. Când s-a trezit în dimineața următoare, bărbatul avea un bilet scris de mână în care se spunea că primește drepturile asupra averii noastre dacă James nu-i achită douăzeci de mii de lire în șaizeci de zile.

Lucien fluieră ușor.

–O treabă urâtă, dacă e adevărat.

În fața rezervei lui, Jane îi aruncă o privire ostilă.

–Fratele meu nu e un mincinos și nu a inventat povestea ca să-și găsească scuze.

–Dacă se simțea înșelat, de ce nu l-a provocat la duel?

–Și să înrăutățească o situație deja gravă? Bărbatul care l-a înșelat – în această conversație îl voi numi căpitanul Sharp – are o influență foarte mare. S-ar fi iscat un scandal teribil, care i-ar fi distrus cariera fratelui meu. James e un țintaș bun și probabil și-ar fi ucis adversarul. Dacă nu... Se cutremură. Nici nu vreau să mă gândesc la alternativă. I-am spus lui James să se întoarcă la regiment pentru că aveam un plan să rezolv problema.

–Așa că el a plecat voios și a lăsat toată treaba pe umerii tăi. Lucien scutură din cap. Și care e planul tău,

să înfigi un pumnal în coastele celui pe care-l vânezi? Nu e o idee prea bună.

Ea bătu ușor cu degetele pe polița șemineului.

–Credeți-mă, nu mă consider vreo Lady Macbeth. Am aflat că acest căpitan Sharp a mai făcut asta și altor tineri, de obicei unora ca fratele meu, care sunt de familie bună, însă nu extrem de bogați sau influenți. Iar obiceiul lui este să păstreze acele bilete la îndemână, ori asupra lui, ori în bagaje. Speram să fur biletul înainte să treacă cele șaizeci de zile.

–Vorbești de parcă furtul ar fi o soluție perfect logică, nu o nebunie periculoasă. Lucien încercă să-și dea seama dacă era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată sau cea mai nesăbuită. Probabil ambele. Tu și James sunteți gemeni?

–Nu, sunt cu trei ani mai mare, răspunse fata după o tăcere ciudată. Ce v-a făcut să credeți că suntem gemeni?

–Faptul că păreți neobișnuit de apropiați, explică el ridicând din umeri.

Peste chipul ei expresiv se lăsă o umbră.

–Asta pentru că părinții noștri au murit când eram tineri. N-am fost decât noi doi.

–Nu ați avut rude care să apere interesele familiei voastre?

–Un văr a avut rolul de tutore, însă de câțiva ani buni locuiește în altă țară.

–Poate că te pot ajuta eu, se oferi Lucien. Așa făcea o faptă bună și, în plus, afla și mai multe informații despre unul dintre Diavoli. Bănuia că acel căpitan Sharp al lui Jane era Harford sau Nunfield. Ambii aveau o reputație proastă în materie de jocuri de noroc.

–Nu fi ridicol, spuse ea uimită. Asta nu este problema dumitale.

–Ar fi înțelept să accepți orice ajutor poți primi, draga mea, continuă el cu blândețe. Asta e... a treia încercare să te apropii suficient de mult de acel om cât să furi ceea ce-ți dorești? Sau mai sunt și alte ocazii despre care eu nu știu?

–M-ai văzut de fiecare dată, răspunse ea cu un zâmbet trist.

–E o minune că n-ai fost violată sau arestată până acum, spuse el exasperat. Ba ai putea ajunge chiar să dansezi în vânt. Dacă îmi spui pe cine urmărești, sunt șanse mari să vă pot scoate eu din necaz.

–Văd că trebuie să fiu directă, replică ea, îngustându-și privirea. Nu ai o reputație chiar fără pată, lord Strathmore. Poate mă consideri nebună că-ți refuz ajutorul, însă aș fi o nebună și mai mare dacă aș avea încredere în dumneata.

Din moment ce mereu se străduise să pară misterios și ușor amenințător, cuvintele ei n-ar fi trebuit să-l doară, însă îl dureau.

–Faptul că încă nu te-am dat pe mâna magistratului ar trebui să te facă să ai încredere în mine, rosti el pe un ton dur.

–Ăsta e un motiv prea slab, din moment ce magistratul cel mai la îndemână e lordul Chiswick, răspunse ea mieros. Și chiar dumneata ai spus că nu-i place să fie întrerupt din orgie.

Lucien aproape că izbucni în râs. Acum că spaima inițială îi trecuse, Jane devenise foarte stăpână pe ea. Poate că accepta, totuși, să se încreadă în el dacă-i oferea o soluție.

–Ai spus ceva de un tutore. Presupun că tu ai împlinit douăzeci și unu de ani; însă fratele tău?

–Devine major în februarie.

–Excelent. Din moment ce James nu avea vârsta legală când a contractat datoria, căpitanul Sharp nu-i poate lua nici un sfanț.

Făcu ochii mari, însă speranța i se împletea cu îndoiala.

–Cum se poate așa ceva? Tinerii au aproape tot timpul datorii la jocuri.

–De dragul onoarei, cei mai mulți își plătesc datoriile dacă au cum. Însă nu pot fi obligați legal să facă asta. Într-un astfel de caz, în care fratele tău crede că a fost înșelat, căpitanul Sharp nu va îndrăzni să meargă mai departe până la tutore, o lămuri Lucien. O prostie din partea lui să se încurce cu un băiat minor.

–Poate că nu și-a dat seama. James pare să aibă peste douăzeci de ani și e în armată de la șaptesprezece.

Se lăsă pe marginea patului, cu o expresie perplexă.

–Niciodată nu mi-a trecut prin cap că din punct de vedere legal încă nu e considerat bărbat.

–Îți sugerez să găsești un avocat cu limba ascuțită care să-i scrie căpitanului Sharp și să respingă datoria. Pot să-ți dau eu niște nume dacă nu știi unde să te duci.

–Nu e cazul, cunosc persoana potrivită. Îi aruncă un zâmbet fermecător. Și când te gândești că am intrat pe furiș și m-am făcut de râs când, de fapt, nu exista nici o problemă.

–Dar dacă n-ai fi făcut-o, nu te-aș mai fi întâlnit, iar asta ar fi fost mare păcat, rosti blând Lucien.

Privirile lor se întâlniră, iar între ei pulsă o conștientizare primitivă și puternică a persoanei celuilalt, un bărbat și o femeie care se plăceau și își doreau să fie mai aproape unul de altul. Jane își înghiți nodul din gât, iar contele știu că atracția față de el i se părea stânjenitoare. Ochii tinerei aveau fascinația speriată a unei virgine neliniștite.

–Trebuie să plec. Se ridică în picioare și aproape călcă pe unul dintre dispozitivele mecanice care căzuseră mai devreme pe podea. Îngenunche și începu să adune jucăriile răspândite pe jos. Îmi pare rău că le-am scăpat. Sper că n-au pățit nimic.

El se apropie și îngenunche să o ajute. Degetele lor se atinseră când amândoi întinseră mâna după pinguinul

mic argintiu cu negru. În secunda contactului, Lucien îi simți tremurul mâinii.

–Ce face chestia asta? întrebă ea repede. El luă pinguinul mecanic și învârti cheia, apoi îl așeză pe podea. Cu un bâzâit ușor, micul animal se aplecă în față, apoi sări pe spate într-un salt perfect. Când ateriză pe picioarele-i late, Jane scoase un țipăt: Nu-mi vine să cred!

Nici nu termină de vorbit, că pinguinul mai făcu un salt pe spate, apoi altul. Jane se ridică pe călcâie, râzând atât de puternic încât se ținu cu mâna de burtă. Arăta de parcă nu mai râsese de mult. Lucien era fericit să o privească.

În ultimele câteva minute fusese o fecioară înspăimântată, o nimfă senzuală și un dușman cu privire rece. Acum era un copil încântat. Bănuia că toate acele fețe ale ei erau autentice, însă reprezenta oare vreuna dintre ele femeia profundă, esențială din ea? Avea în fața ochilor un puzzle fascinant pe care era hotărât să îl rezolve.

–De unde ai asta? întrebă ea, cu lacrimi de amuzament în ochi.

–Eu l-am proiectat și am construit mecanismul pentru săritură. O să fie un cadou de botez pentru copilul unui prieten.

Kit ridică jucăria și o privi gânditoare.

–Ai talente nebănuite, lord Strathmore. Dar de ce un pinguin?

–Prietenul meu are câțiva pe domeniul său. Probabil singurii pinguini din Marea Britanie. Este încântător să-i privești.

I se părea firesc ca Strathmore să aibă prieteni la fel de ciudați ca el. Mai luă o jucărie, un iepure în haine elegante de curte, care stătea pe un scaun și cânta la violoncel. Învârti cheia, iar iepurele începu să miște arcușul înainte și înapoi, interpretând o melodie veselă.

–Minunat. Tot tu l-ai făcut?

–Nu, e franțuzesc. Mi l-a găsit un prieten, la Viena. Cercetă iepurele, apoi îi îndreptă cu grijă o ureche. S-a cam îndoit când s-a lovit de podea, constată el.

Fata zâmbi privind concentrarea lui Strathmore. Nu părea deloc amenințător. Și totuși, chiar dacă se purtase frumos, de-a dreptul galant, tot o îngrijora. Era un bărbat foarte misterios pentru care duritatea era o trăsătură la fel de naturală a caracterului ca și farmecul.

Luă ultima jucărie, o împachetă într-una dintre batistele de catifea care căzuseră din cutie și o așeză alături de celelalte. Apoi se ridică și puse cutia din nou în sertarul cu lenjerie. Se părea că mai rămăsese în ea un pic din Emmie camerista. După ce termină de strâns, spuse:

–Noapte bună, lord Strathmore. Nu știu cum să vă mulțumesc pentru ajutor.

Și el se ridicase și îi studia chipul cu o atenție stânjenitoare. Se întrebă neliniștită dacă nu cumva își dăduse seama că îl mințise cu toată povestea despre fratele ei imaginar și datoria de la jocurile de noroc.

–Vreau să te revăd, murmură el.

Cuvintele lui o șocară mai mult decât ar fi făcut-o un reproș. Îi tresăltă inima, în parte de frică și în parte din cauza constatării că și ea ar fi vrut să-l revadă. După ce își aminti toate motivele pentru care nu avea voie să o facă, îi răspunse calm:

–Asta, domnule, nu se poate.

El își arcui sprâncenele, părând mai Lucifer ca niciodată.

–De ce nu?

–Pentru că nu voi fi amanta dumneavoastră și nu poate exista altă relație între noi.

Ochii lui sclipiră amuzați, mai mult aurii decât verzi.

–Mă acuzi pe nedrept. Nu am mai făcut nici o aluzie indecentă de când am aflat că nu ești târfă. De ce nu putem fi prieteni?

Fusese mai ușor să aibă de-a face cu Diavolii, care doar îi vânaseră trupul. Făcu un pas discret în spate.

–Prietenia între bărbați și femei e rară în cel mai bun caz și de obicei inexistentă între cei cu statut diferit. Domnule, nu ne învârtim în aceleași cercuri, deci nu putem fi prieteni.

–Prostii, răspunse el hotărât. Clar provii dintr-o familie bună și chiar dacă, așa cum ai spus și tu, reputația mea nu e chiar fără pată, încă mai sunt considerat acceptabil din punct de vedere social. Spune-mi unde te găsesc și o să aranjez o întâlnire decentă să mă prezint.

–Ce anume doriți de la mine, lord Strathmore? întrebă ea direct.

–Sincer, nu știu. Însă intenționez să aflu.

–Atunci pregătiți-vă să fiți dezamăgit. Trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă. Dacă nu aveți de gând să mă luați prizonieră, acum chiar trebuie să plec.

–Așteaptă, rosti el poruncitor. Se opri cu nervii întinși, știind că era în întregime la mila lui. Te conduc eu jos, urmă contele, spre ușurarea ei. N-ai fi în siguranță să cobori singură.

Recunoscu în sinea ei că avea dreptate. Era prea târziu să mai caute în alte părți. Probabil că prima parte a orgiei era terminată deja, iar acei Diavoli care încă se mai țineau pe picioare se îndreptau spre camerele lor să se odihnească. Și poate că unul avea chef de o parteneră nouă de pat.

–Bine, acceptă ea. Am intrat prin bibliotecă și am lăsat ușa deschisă, așa că pot să plec tot pe acolo.

El își dezlegă lavaliera și o scoase, apoi își dezbrăcă haina. Când începu să descheie nasturii de la gâtul cămășii, îi văzu expresia speriată și o interpretă corect.

–Trebuie să arătăm ca și când am fi făcut alte lucruri, explică el zâmbind.

Cu părul blond ciufulit și cămașa desfăcută cât să-i dezvăluie pieptul lat, era însăși imaginea desfrânatului,

a acelui bărbat căruia nici o femeie nu-i putea rezista. Și neîndoielnic știa ce efect avea asupra ei, naiba să-l ia. Singuri în acea cameră, amândoi aproape dezbrăcați; era la fel de multă intimitate ca și când chiar ar fi fost iubiți.

–Trebuie să arăți mai lasciv, observă el după ce o privi cu un ochi critic. Îi trase o mânecă în jos. Pentru că încă avea corsetul dezlegat, materialul alunecă pe dată, dezvelindu-i umărul stâng. Când îi simți degetele pe pielea goală, aproape tresări.

Simțindu-i reacția, Lucien ezită, ca și când ar fi fost tentat să-și transforme gestul într-o mângâiere. Iar momentul rămase suspendat între ei.

În sfârșit, spre ușurarea ei, se desprinse de ea și deschise ușa. După ce aruncă o privire, își trecu brațul pe după umerii ei și o conduse afară.

De jos se auziră voci, însă nu se vedea nimeni. Intrându-și în rol, își trecu și ea brațul pe după talia lui subțire, încercând să arate ca o târfă satisfăcută. Era simplu să joace acel rol când trupul lui cald era lipit de al ei. Apropierea înteți focul care fusese aprins de sărutul lui de mai devreme.

Însă își aminti imediat că trebuia să mai reziste doar câteva minute. Apoi avea să scape de însoțitorul care o tulbura.

La parter trecură pe lângă un Diavol care se sprijinea de o femeie pe jumătate goală, îndreptându-se spre scări. În lumina slabă nu-l recunoscu pe bărbat. Un duet șovăitor de tenor și soprană se auzi când trecură pe lângă salon, cântând o melodie despre care Kit bănui că ar fi fost îngrozitor de stânjenitoare dacă i-ar fi înțeles toate cuvintele. Însă, așa cum afirmase Strathmore, era în siguranță lângă el. Sau cel puțin în siguranță față de alți bărbați; contele era altă poveste.

Se desprinse de el imediat ce intrară în bibliotecă, apoi își luă pelerina pe care o ascunsese după canapea

și trase perdelele ușilor vitrate. Noaptea era îngrozitor de friguroasă.

–Presupun că ai un cal sau o trăsură care să te ducă acasă? întrebă el.

Fata îi studie chipul. În lumina lunii avea o frumusețe rece, nepământeană. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut șansa să se cunoască într-un context normal, lipsit de complicații? Probabil nici măcar n-ar fi remarcat-o.

–Da, domnule, am. Nu mai trebuie să vă faceți griji în privința mea.

Înainte să apuce să iasă, el îi prinse umerii și o trase mai aproape.

–Numele meu e Lucien. Apoi se aplecă și o sărută cu o posesivitate calmă. Cât de repede putea să se transforme îmbrățișarea îndrăzneață a unui bărbat într-un lucru firesc, apoi dezirabil! Inima îi bătu și mai tare când îi răspunse la sărut. Știa prea bine că nu avea să poată uita niciodată clipa aceea sau pe bărbatul acela. Intimitatea apropierii, contrastul erotic dintre respirația rece și carnea caldă, mângâierea blândă a răsuflării lui pe tâmpla ei când îi dădu drumul din strânsoare... toate rămaseră gravate în sufletul fetei. Mă întreb dacă numele tău chiar e Jane, spuse el meditativ. Probabil că nu, însă nu contează. O să aflu cine ești de fapt.

Remarca lui fu cel mai neliniștitor aspect al unei întâlniri neliniștitoare pe de-a-ntregul.

–Nu, n-o să aflați, răspunse ea, când spaima copleși senzualitatea care o învăluise. Vă mulțumesc din nou, domnule; la revedere. În viața mea nu e loc și pentru dumneavoastră.

–O să-ți faci loc, o contrazise el cu fermitate. Pe data viitoare, draga mea.

Se strecură afară în noapte, cu pulsul accelerat, gândindu-se la ceea ce spusese el despre „dansul în vânt".

Expresia constituia un eufemism pentru moartea pe eșafod, ceea ce era cu siguranță o posibilitate dacă își continua activitățile ilegale.

Însă cuvintele îi descriau și misiunea. Se simțea ca și când ar fi dansat nebunește într-un vârtej, chinuindu-se să rămână pe linia de plutire într-o situație delicată în care cel mai mic pas greșit putea să o trimită la pierzanie. Din acel motiv, contele enigmatic era periculos, căci o făcuse să-și piardă echilibrul. Spera din tot sufletul ca drumurile lor să nu se mai întâlnească vreodată.

interludiu

Servitoarea tăcută, cu chip ca de piatră, își făcu apariția, ceea ce însemna că venise vremea să se pregătească. După ce își scoase hainele obișnuite, îmbrăcă o cămașă transparentă de mătase neagră, care îi dezvelea sânii pe jumătate și îi ajungea doar până la coapse. Apoi servitoarea o ajută să-și pună corsetul de brocart, strângând șireturile atât de tare, încât abia mai putea respira.

Veneau la rând ciorapii negri de dantelă, legați de corset cu jartiere roșii. Cizmele lungi pe care le încălță peste ei erau făcute din piele neagră și fină, care se mula pe glezne. Fuseseră croite special cu tocuri subțiri și înalte, pe care era greu să-ți ții echilibrul.

Rămase nemișcată în vreme ce slujnica îi acoperi părul șaten cu o perucă roșie strălucitoare, lungă până pe spate. Ruj ca să-i facă buzele pline și dure și o pată de culoare pe obrajii ei palizi. La urmă, o mască neagră cu fante pentru ochi și mănuși negre, lungi până la cot.

Se ridică și își cercetă înfățișarea în oglindă. Doar în negru, alb și roșu, era o caricatură a feminității, cu o talie subțire care îi exagera sânii și șoldurile și picioarele indecent de lungi. Servitoarea dădu din cap aprobator și ieși.

Ca să se pregătească mental, privi lung dispozitivul mecanic înfiorător pe care îl primise și se gândi la ceea ce trebuia să facă. Atunci când se simți pregătită, intră în camera alăturată și începu să aprindă zecile de lumânări care acopereau întreaga suprafață. Când termină, încăperea căpătă sclipirea portocalie a unei anticamere a iadului.

Oaspetele avea să vină curând. Luă biciul și șfichiui aerul cu el, să-l încerce. Perfect echilibrat. Totul era pregătit pentru debutul ei. Și totuși, se încordă când auzi cheia răsucindu-se

în broască. Deși se pregătise temeinic, erau multe lucruri pe care nu le știa.

Imediat se întoarse cu spatele la ușă, ca și când ar fi fost complet indiferentă. Îl simți intrând, auzi cheia răsucindu-se din nou și îi ascultă respirația grea. Se jucă nonșalant cu o șuviță lungă a părului său roșu fals, făcându-l să aștepte.

Când răbdarea lui atinse limita, spuse pe un ton răgușit:

–Sunt aici, stăpână. Ce porunciți?

Ea se întoarse folosindu-și corpul ca să exprime aroganță, dispreț și dominație. Bărbatul o privea cu ochi flămânzi.

–Liniște! răbufni ea când el dădu să vorbească din nou.

Biciul din mâna ei plesni aerul precum coada unei pisici furioase. Pe măsură ce tensiunea creștea, pe chipul lui apărură picături de sudoare, iar albul ochilor i se dilată.

Cu o mișcare bruscă și puternică a brațului, pocni din nou din bici. Bufnitura sparse tăcerea sufocantă. Îi surprinse privirea și rosti pe un ton amenințător:

–În genunchi, sclavule!

capitolul 7

Kit se trezi din somn țipând. Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce încercă să-și amintească acel coșmar, însă deja se dizolva în imagini fragmentare. Își privi brațele și văzu pe jumătate surprinsă că erau goale, nu acoperite în piele neagră.

În acel vis apăruse ceva important – extrem de important –, dar nu-și mai aducea aminte exact ce. Aprinse lumânarea de pe noptieră cu degetele tremurând. După cum arăta ceasul, era trecut cu puțin de miezul nopții. Vru să se dea jos din pat, dar picioarele i se înmuiară și căzu în genunchi; i se învârtea capul. Toată energia îi secase, lăsând-o neajutorată ca un bebeluș.

Când totul în jur începu să-și revină la normal, se ridică stângaci și îmbrăcă un halat peste cămașa de noapte. Apoi se duse la bucătărie și puse un ibric pe foc. Viola, care dormise pe pat, o urmă cu un mieunat întrebător. Kit luă pisica în brațe și o mângâie. Trupul cald al felinei îi mai ușura senzația de singurătate, însă nu era de ajuns.

În timp ce aștepta să fiarbă ceaiul, auzi ușa principală a casei deschizându-se. Era probabil Cleo Farnsworth, a cărei prezență ar fi fost o adevărată binecuvântare. Kit lăsă jos pisica, apoi traversă în grabă salonașul și descuie ușa. Aruncă o privire pe coridorul comun și o văzu pe Cleo, o blondă frumoasă, care abia împlinise douăzeci de ani, urcând scările.

–Bună seara, Cleo. Kit încercă să nu pară tristă. Vrei o ceașcă de ceai și o gustare?

–Nu mi-ar strica. Nimic nu-ți crește la fel de mult apetitul precum un rol greu. Actrița o privi mai atent și se încruntă. Ești trează și e foarte târziu. S-a întâmplat ceva?

Kit fu cât pe ce să-și verse tot oful, însă reuși să-și controleze impulsul.

– Am avut un coșmar, spuse ea, intrând în apartament. Sunt atât de obosită. Mă simt ca și când aș trăi trei vieți diferite și toate epuizante.

– Păi cam asta și faci. Ai avut două săptămâni pline.

– Mi se pare că a trecut mult mai mult. Kit încălzi ceainicul și turnă apa fiartă peste frunzele de ceai, apoi tăie brânză, ceapă murată și cârnați pe care îi cumpărase de la o băcănie. Cum a fost spectacolul din seara asta?

– Mediocru, răspunse Cleo, ridicând din umeri. Teatrul a fost plin doar pe jumătate. I-am spus lui Whitby că e prea devreme să jucăm iar *Magistratul*, însă el nu le dă atenție unor biete femei. Măcar pentru rolul meu am primit ceva aplauze.

După ce mâncă o bucată de brânză, două felii de cârnat și trei cepe murate, Cleo se lăsă pe spate și scoase un râgâit discret.

– Te-ai hotărât ce să faci în continuare?

– Pornind de la investigațiile mele de până acum, sunt mai mulți bărbați pe care i-aș considera suspecți, răspunse Kit. Domnul Jones mi-a dat adresele lor din Londra, așa că o să intru în locuința fiecăruia să caut.

– Vai, Kit! exclamă Cleo. Asta e mai periculos decât ce ai făcut până acum. Oare domnul Jones nu ar putea să găsească un spărgător destoinic și de încredere care să facă treaba în locul tău?

– Mă îndoiesc că există spărgători de încredere, răspunse Kit zâmbind ușor. În plus, nimeni nu mă poate înlocui, pentru că nu știu exact ce caut.

– Da, ai dreptate, recunoscu actrița. Însă cum vei proceda? Chiar dacă domnul Jones te-a învățat să desfaci încuietori, tot riști să dai peste servitori.

– O să merg pe acoperișuri și o să intru pe ferestrele de la etajele de sus. Faptul că am crescut la țară mi-a dat o anumită îndemânare.

– Nici nu vreau să mă gândesc, se înfioră Cleo. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. Și totuși, ai ajuns până aici. Să ne rugăm să nu te lase norocul.

– Norocul meu a fost capricios. Kit îi dădu o felie de brânză Violei, care se duse plină de speranță sub masă. N-a fost prea rău când doi dintre Diavoli au încercat să mă molesteze – habar n-aveau că nu eram ceea ce păream a fi. Însă unul dintre cei mai inteligenți m-a prins cotrobăind în camera lui, la lordul Chiswick, și m-a recunoscut din întâlnirile precedente. M-a lăsat să plec după ce l-am îmbrobodit bine. Nu cred că le va spune celorlalți despre mine, însă din moment ce el crede că problema s-a rezolvat, o să dau de necaz dacă mă vede iar.

– Dacă se întâmplă așa ceva, chicoti Cleo, sunt sigură că o să vii cu altă poveste convingătoare. Spune-mi, cine era acel gentleman?

– Contele de Strathmore.

– Strathmore! Sprâncenele expresive ale lui Cleo se arcuiră. Lucifer în persoană. Ție chiar îți place să trăiești periculos.

– Știi totul despre toți. Kit începu să-și scarpine pata de pe interiorul coapsei, apoi se opri. Nu putea risca să rămână cu cicatrice. Ce știi despre el?

– Nu *știu* multe, însă umblă tot felul de zvonuri. Se învârte prin toate straturile societății, de la cel mai jos la cel mai înalt. Cu toate că nu e un cartofor împătimit, atunci când joacă are un noroc chior și se spune că i-a ruinat pe mulți. Era considerat una dintre cele mai bune partide la însurătoare când era mai tânăr, însă am auzit că mamele acelea pline de speranță au renunțat la el. Chiar mă întreb de ce, din moment ce e bogat, frumos și liber.

– Nimic din toate astea nu sugerează că ar fi un tip deșănțat.

– Este adevărat că bârfa nu înseamnă mare lucru, zise Cleo. Mai îngrijorător e faptul că o dată sau de două ori s-a întâmplat ca anumiți domni de condiție bună

să dispară fără urmă din societate. Am auzit vorbindu-se cum că Strathmore ar fi avut o legătură cu acele dispariții, însă, pentru că are prieteni sus-puși, nimeni nu îndrăznește să-l acuze fățiș.

Nu asta ar fi vrut să audă Kit. Își strânse buzele.

–Deci poate fi un răpitor de oameni, un ucigaș sau chiar mai rău.

–Poate. Expresia lui Cleo deveni gânditoare. L-am întâlnit o singură dată în culise și mi-a plăcut. Un om foarte inteligent. Ar fi putut aduce orice femeie de acolo în patul lui, însă n-a făcut-o. Mi s-a părut ciudat, căci foarte puțini domni refuză o actriță frumoasă. Chipul ei deveni grav. Kit, nu te lăsa prinsă de el. E un tip profund și nu greșește niciodată. N-ar fi exclus ca el să fie omul pe care îl cauți.

–Și când te gândești că mie mi-a plăcut. Kit își turnă în ceașcă ultimele picături de ceai. Din păcate.

–Cum îți merge dansul?

Doar amintirea exercițiilor o făcu pe Kit să se simtă și mai obosită.

–Cred că am învățat pașii, răspunse ea fără entuziasm.

–Arată-mi.

–La unu noaptea și îmbrăcată în cămașă de noapte? întrebă Kit nedumerită.

–De ce nu? rânji Cleo. Eu o să fredonez muzica. Se ridică și intră în salonaș, apoi se lăsă într-un fotoliu și începu să cânte o melodie fără cuvinte; glasul ei umplu încăperea. Kit își strânse mai tare halatul și începu să danseze. Era un ritm vesel, iar în timp ce repeta pașii începu să se simtă mai puternică. Nu e rău, comentă Cleo la sfârșit, însă de data asta fă-o mai vioi. Și arată-ți mai mult picioarele, căci asta vor domnii să vadă. Se apucă iarăși să fredoneze, de data asta bătând puternic din palme, după ritm.

Kit se lăsă o clipă pradă reveriilor ei, spunându-și că era irezistibil de cochetă, fantezia delicios de seducătoare a unui bărbat. Și-l imagină pe Lucien Fairchild privind-o, cu ochii aurii de dorință...

O străbătu un fior fierbinte la acel gând. Se roti prin toată încăperea, aproape lovindu-se de mobilă. În cele din urmă se lăsă complet în ritmul muzicii, răsucindu-se astfel încât halatul să i se ridice deasupra genunchilor. Termină cu o etalare care o făcu pe Cleo să treacă de la bătaia ritmică din palme la aplauze însuflețite.

–Bravo, Kit! O să ai un succes extraordinar.

Buna dispoziție de moment a lui Kit începu să se risipească. Poate că dansul ei avea să se bucure de succes, însă acela era cel mai puțin important dintre obiective. Timpul trecea cu o viteză înspăimântătoare, iar scopul ei crucial, pe viață și pe moare, era la fel de îndepărtat ca la început.

Lucien se așeză la birou să aștearnă pe hârtie ceea ce aflase în cercetările lui despre Diavoli, însă creionul său începu să schițeze un desen. Talentul îi era util când proiecta jucăriile mecanice. Însă de data asta pe hârtie apăru nu un pinguin, ci chipul unei femei.

Când termină, studie rezultatul. Doamna Răzbunare, pe cât de tulburătoare, pe atât de necunoscută.

În gând o numi Jane, căci acela era numele ei cel mai recent. Cu toate că o văzuse doar de trei ori și se sărutaseră de două, nu era prea sigur cum arăta. Pomeții ei chiar erau atât de ridicați, sau erau rezultatul talentului ei la machiaj? Chipul ei era un oval perfect, sau ușor alungit? Iar gura – atingerea dovedise catifelarea buzelor ei, însă forma lor precisă rămânea un mister. Singurul lucru pentru care putea băga mâna în foc era silueta zveltă, pe care o găsea mai atrăgătoare decât rotunjimile artificiale ale chelneriței Sally.

Încercă să o deseneze de mai multe ori, apoi renunță. Nici una dintre variante nu părea corectă. Îl înnebunea

gândul că ar fi putut trece pe lângă ea pe stradă fără să o recunoască.

Se rezemă de spătarul scaunului cu un oftat și își sprijini picioarele pe masă. Femeia aceea blestemată se transforma în obsesie. Se angajase s-o găsească și avea s-o facă, dar să dea de urma unei tinere care se putea afla oriunde în Marea Britanie era ca și când ar fi căutat acul în carul cu fân.

Și dacă o găsea, ce naiba ar fi putut să facă? Patima tulburătoare pe care o simțise la Chiswick scăzuse la un nivel ușor de controlat, însă tot voia să se culce cu ea și nu-i păsa de consecințe. Mai fusese deprimat și înainte și avea să fie și de atunci încolo; cel puțin, Jane cea curajoasă și deșteaptă merita acel preț emoțional. Însă nu se cădea să seducă fecioare de condiție bună; iar ea asta era cu siguranță, în ciuda acțiunilor ei nelegiuite.

Tinerele de felul ei erau cele cu care te căsătoreai. Ceea ce însemna că el nu avea dreptul să o caute. Privirea îi coborî pe schița cu el și Elinor. Cu mult timp în urmă se hotărâse să nu se însoare niciodată, decât dacă găsea o femeie cu care să împartă intimitatea sufletească profundă care îi lipsea de atâta vreme.

Ar fi fost un om mai fericit dacă nu ar fi cunoscut nicicând o asemenea apropiere. Însă chiar dacă îl durea pierderea, nu putea regreta că avusese parte de ea.

Tocmai se pregătea să revină la treburile lui, când majordomul intră în cameră să anunțe:

–Lordul Aberdare a venit în vizită, domnule.

–Nicholas! Lucien se ridică și îi strânse mâna prietenului său, care intrase în urma majordomului. Nu știam că vii la Londra.

–Nici eu, dar Rafe m-a chemat aici pentru votul acela privind negocierile de pace de la Ghent pe care o să-l propună în Camera Lorzilor.

–Dumnezeule, te-a adus tocmai din Țara Galilor pentru asta? Lucien îi făcu semn oaspetelui său să ia loc, apoi se așeză și el. Totuși, Rafe are dreptate; din moment ce războiul cu americanii a ajuns într-un punct mort, nu are rost ca Marea Britanie să pretindă concesii teritoriale. Rafe cere ca guvernul să facă un pas înapoi și să accepte granițele existente, de altfel singura metodă de a se ajunge la o înțelegere. Însă chiar dacă acea rezoluție va fi aprobată, nu va avea putere de lege.

–Așa e, dar atunci când Camera Lorzilor latră, guvernul ascultă; iar Rafe are nevoie de orice vot. De-asta a trimis după mine. Nicholas se lăsă într-un fotoliu și își întinse picioarele. E vremea să punem capăt unui război care nici măcar n-ar fi trebuit să înceapă.

–Sunt de acord. A fost o nebunie să ne certăm cu Statele Unite când aici ne luptăm cu Napoleon. Cu cât facem pace mai repede, cu atât mai bine.

–Mai ales din moment ce verii noștri cei parveniți au cam început să câștige bătăliile, completă Nicholas cu un zâmbet prefăcut.

–Ce face contesa mea preferată? se interesă Lucien.

–Clare e liniștită ca întotdeauna. Nicholas zâmbi trist. Eu sunt cel care tremură de nervi. Ea spune că nu e nici un motiv de îngrijorare, pentru că provine dintr-un neam de țărănci zdravene care se întorceau pe câmp să cosească la o oră după naștere. Are dreptate, desigur, însă o să fiu mai liniștit când o să-mi țin în brațe copilul.

Lucien scoase din sertar pinguinul mecanic.

–Am făcut asta drept cadou de botez. Poți să-l duci acum cu tine în Țara Galilor.

–Ce-ai mai născocit acum? Nicholas învârti cheia. Când pinguinul începu să facă salturi pe spate, tânărul se rezemă de spătarul fotoliului înecându-se de râs. Ce minte stranie și minunată ai, Luce! exclamă el când își recăpătă glasul. Clare o să-l adore. Dar ce o să faci dacă o să avem și alți copii?

–Pinguinii fac și alte lucruri. Înoată. Se târăsc pe burtă. Dansează. O să văd când vine vremea.

Nicholas se întinse din nou după jucărie. Atunci văzu schițele lui Jane, care stăteau pe birou. Ridică una și o studie.

–Un chip interesant. Plin de personalitate și de inteligență. Te-ai îndrăgostit?

–În nici un caz, răspunse iute Lucien. Femeia asta aduce mai multe necazuri ca o adunătură de pisici.

–Sună promițător, chicoti prietenul său. Când să așteptăm un anunț interesant?

Lucien dădu ochii peste cap.

–Nu încerca să mă convingi de avantajele căsătoriei. Există o singură Clare, iar tu ai găsit-o primul. Și pentru că nimic mai puțin nu mă mulțumește, sunt condamnat să-mi petrec restul vieții ca burlac. Copiii tăi mă vor striga unchiul Lucien și vor bârfi despre excentricitatea mea.

Nicholas remarcase tristețea din spatele glumelor de suprafață, căci îi aruncă lui Lucien o privire ascuțită.

–Că tot veni vorba de nimic, spuse el încet, Clare spune că motivul pentru care Îngerii Căzuți sunt atât de apropiați este că nici unul dintre noi nu a avut o familie adevărată, așa că am fost nevoiți să ne inventăm una.

Era un adevăr atât de neașteptat și de bine zis, încât Lucien rămase o clipă fără cuvinte. După câteva momente, răspunse:

–Într-adevăr, „că tot veni vorba de nimic". Cum e să trăiești cu o femeie care vede atât de multe?

–Uneori e neliniștitor. Nicholas rânji. De cele mai multe ori, minunat.

Lucien își zise că venise vremea să schimbe subiectul, înainte ca invidia lui să devină prea vizibilă.

–Ai aflat vreo veste interesantă de la țiganii tăi?

Zâmbetul lui Nicholas se stinse.

–Asta e motivul pentru care voiam să vorbesc cu tine. Un văr îndepărtat cu care am călătorit de curând pe continent a trimis un mesaj la Aberdare. Potrivit lui, umblă

zvonuri demne de încredere cum că Napoleon plănuiește o întoarcere triumfătoare din exil.

Nicholas petrecuse mai mulți ani călătorind prin Europa cu rudele sale nomade. Acel om mergea peste tot și auzea totul, iar informațiile pe care le trimitea la Londra erau neprețuite. Sperând ca de data aceea prietenul său să se înșele, Lucien remarcă:

–Erau de așteptat asemenea zvonuri despre corsican. E o legendă vie.

–Da, însă asta depășește limitele zvonului. Vărul meu spune că agenții împăratului au călătorit în secret prin toată Franța ca să evalueze starea de spirit a populației și au ajuns la concluzia că majoritatea îl susține în continuare pe împărat. A mai auzit și șoapte cum că printre aliați – britanici, prusaci și austrieci – se află oameni puternici care ar da o mână de ajutor pentru că doresc întoarcerea lui Napoleon. Se pare că au descoperit că războiul este o afacere profitabilă.

–Ce șacali, spuse Lucien, cu o furie abia stăpânită. Da, lupta se terminase, însă trebuia să-și fi adus aminte că lăcomia și violența erau eterne. Venise vremea să nu se mai gândească la o femeie necunoscută și să se concentreze asupra treburilor sale. E foarte posibil ca zvonurile să fie doar speculații și vorbe în vânt, însă nu putem risca. O să fac cercetări. Și o să le trimit vorbă colegilor mei din Prusia și Austria. Dacă există un plan de restaurație, poate îl vom înăbuși din fașă.

–Sper, rosti Nicholas grav. Chiar sper asta.

Noaptea era una uscată și încărcată de nori negri, perfectă pentru activități ilegale. Îmbrăcată din cap până-n picioare în haine bărbătești și înarmată cu sfoară subțire și rezistentă și un cârlig, Kit își începu cariera de spărgător la casa lordului Nunfield. Nobilul acela sardonic și imoral era unul dintre suspecții ei principali.

Clădirea vecină era goală în acel moment, așa că reuși să se cațăre pe ea fără teama de a fi auzită. De acolo era simplu să sară pe acoperișul casei lui Nunfield.

Luminile din pivniță indicau faptul că servitorii petreceau o seară liniștită în aripa lor. Partea superioară a casei era cufundată în beznă. După ce legă sfoara de un coș, Kit își prinse celălalt capăt de brâu și coborî până la o fereastră din spate. Era o muncă extenuantă, chiar și pentru o persoană care fusese mereu atletică, până la un nivel complet lipsit de feminitate.

Din fericire, fereastra pe care o alesese avea o încuietoare simplă, pe care reuși să o deschidă cu cuțitul. Se opri să-și recapete răsuflarea, căci respira greoi, și de nervi și de efort. De data asta, dacă era prinsă, nu mai avea cum să-și explice prezența.

Când pulsul îi reveni la normal, se puse pe lucru. Devenise pricepută la căutare și reuși să-și parcurgă foarte repede traseul. Cercetă fiecare cameră, acordând o atenție specială dormitorului principal.

Totul merse ca pe roate. Din păcate însă, nu găsi nimic. Când ieși pe fereastră și se prinse de frânghie, reflectă că persoana căutată nu era Nunfield. Următoarea casă de pe listă era cea a lordului Mace.

Se cățără pe acoperiș și își spuse că în acea noapte avusese succes măcar dintr-un punct de vedere: nu mai fusese prinsă de tulburătorul lord Strathmore.

Măcar pentru asta ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Propunerea lui Rafe de a ajunge rapid la o înțelegere cu Statele Unite adusese un număr surprinzător de nobili în Camera Lorzilor. Subiectul stârnise o dezbatere aspră și, uneori, virulentă. Rafe însuși dovedise o elocință impresionantă, iar Lucien și Nicholas ținuseră și ei discursuri de sprijin.

Dezbaterea continuă până după miezul nopții. Când veni vremea să se voteze, Rafe aștептă cu chipul împietrit,

ca și când rezultatul i-ar fi fost indiferent. Lucien stătea la dreapta prietenului său și ținea socoteala rezultatelor. Urma să fie un scor strâns, foarte strâns, iar sala era tăcută și tensionată.

Rezoluția fu aprobată la diferență de un vot. Chiar când începu să se audă o mare de voci, Rafe își permise un zâmbet triumfător:

–Bine că ai venit, Nicholas.

–Să sperăm că rezoluția asta va avea rezultate pozitive. Nicholas îl bătu pe Rafe pe umăr. Bravo. Mi-era teamă că gloata „Zdrobiți-i pe cei din colonii" va învinge.

Rafe se întoarse spre Lucien.

–Vrei să vii la mine să sărbătorim? Poate mai reușim să mai născocim și alte lucruri pe care le putem pune pe umerii guvernului.

–Eu vin mai târziu. Lucien se uită prin sala aglomerată. Mai sunt niște oameni pe care vreau să-i salut.

Lucien nu fusese surprins nici că Mace și Nunfield participaseră la dezbateri, nici că votaseră împotriva măsurii. Se îndreptă spre ei prin grămada de lorzi.

Mace ridică sprâncenele când Lucien li se alătură.

–Tu chiar vrei să ne predăm în fața proștilor de americani?

–Nu e vorba de predat, ci de compromis, spuse Lucien, în timp ce făcură loc unui șir de bărbați care părăseau încăperea. Nu văd de ce-am continua un război inutil.

–Se pare că ai tendințe liberale periculoase, constată Nunfield cu o oroare prefăcută. Probabil îi citești pe radicalii de soiul lui Leigh Hunt și L.J. Knight și ești de acord cu ei.

–Uneori, da. Lucien făcu un semn spre mulțime. Pacea nu ar trebui să fie o cauză îmbrățișată doar de radicali. Cei mai mulți de aici au rude de partea cealaltă a Atlanticului. Și eu am. Ar trebui să ni-i facem prieteni pe americani, nu să le dăm foc la capitală.

–E adevărat că ne dau tutun, iar pentru asta le suntem datori. Și că veni vorba de tutun... Mace scoase o tabacheră aurită și o deschise cu un gest elegant cu mâna stângă. După ce priză, scoase un oftat de plăcere.

–Minunat. Aproape la fel de plăcut ca protoxidul de azot. Ai încercat vreodată?

Cu toate că expresia lui Mace era perfect calmă, tonul vocii lui îl făcu pe Lucien să-și dea seama că întrebarea era importantă.

–Nu, dar, desigur, am auzit de așa ceva. Înțeleg că inhalarea acelui gaz produce efecte asemănătoare beției, însă fără durere de cap a doua zi.

–Chiar mai bine, îl asigură Mace. Spre deosebire de alcool, care te face de obicei mai morocănos, protoxidul de azot chiar te împacă cu lumea. De-asta se mai cheamă și gaz ilariant. Am un chimist care mi-l prepară și, din când în când, îmi invit câțiva prieteni să se bucure de el alături de mine. De fapt, chiar mâine-seară găzduiesc o asemenea adunare. Vrei să vii?

–Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Lucien, nu tocmai sincer. E unul dintre lucrurile pe care mi-am dorit întotdeauna să le încerc.

–Atunci, pe mâine. Mace dădu din cap și își văzu de drum.

Plecat în căutarea lui Rafe și a lui Nicholas, Lucien își permise un zâmbet de satisfacție în sinea lui. Protoxidul de azot era renumit pentru faptul că dezlega limba și slăbea inhibiția, așa că putea afla lucruri interesante de la ceilalți invitați la petrecere. Însă, pornind de la aceeași premisă, trebuia să se asigure că Mace nu afla nimic de la el. Un lucru foarte bun era acela că Lucien se pricepea să-și urmeze propriile sfaturi.

capitolul 8

Lucien întârzie intenționat la petrecerea cu gaz ilariant a lordului Mace. Casa acestuia era foarte aproape de reședința familiei Strathmore, așa că se duse pe jos. Și pentru că vremea era mult prea rece, mai degrabă de ianuarie decât de noiembrie, strada era pustie.

La Mace draperiile erau trase, cufundând casa într-o asemenea beznă încât părea părăsită. Însă un majordom impasibil îl întâmpină imediat la ușă pe Lucien, îi luă pelerina și îl conduse în salon. În lumina slabă a lămpilor se zăreau vreo doisprezece oameni, majoritatea bărbați, dar și câteva femei. Spre deosebire de alte ocazii sociale, invitații afișau zâmbete înfloritoare și țineau în mâini bășici mari de piele din care inhalau din când în când. Lacheii treceau în tăcere, aducând recipiente noi atunci când musafirii cereau asta.

Lucien cercetă încăperea cu privirea, căutându-și gazda. Mai mulți oaspeți vorbeau și râdeau împreună, însă conversațiile lor erau haotice. Alții, poate și mai intoxicați, intraseră într-o stare de transă, mai interesați de propriile senzații decât de ce se petrecea în jur.

Într-un colț, lordul Nunfield zăcea într-un fotoliu și, pe rând, sorbea vin și inhala din bășica lui de gaz. În apropierea lui, lordul Chiswick stătea pe covor, ținând în poală o femeie care chicotea. Își ridică punga dezumflată și îi făcu un semn lacheului.

–Goală, spuse el pe un ton plângăreț. Mai vreau.

Fără să scoată o vorbă, servitorul îi aduse altă bășică umflată și i-o luă pe cea terminată. După ce trase cu lăcomie din țeavă, expresia lui Chiswick se transformă într-un zâmbet fericit.

–Îmi pare bine că ai ajuns, Strathmore, se auzi vocea stăpânită a lui Mace.

–Mulțumesc pentru invitație.

Lucien se întoarse și își văzu gazda cu chipul umflat și pupilele dilatate atât de mult, încât ochii îi păreau negri. Dacă acela era efectul protoxidului de azot, atunci se explica lumina slabă din încăpere.

–Va trebui să te străduiești să ne prinzi din urmă, spuse Mace. Vino aici, e mai liniște.

Îl conduse într-o cameră de primire alăturată, iar cei doi se așezară pe fotolii de piele. Un servitor le aduse imediat două bășici.

Lucien o examină pe a lui, estimând că avea un volum de aproximativ patru litri.

–Cum se produce gazul?

–Încălzind o substanță – cred că nitrat de amoniu, explică Mace. Sigur, nu-l las pe chimist să-mi prepare gazul aici, pentru că uneori chestia asta explodează. Haide, încearcă.

Lucien potrivi țeava și inhală gazul, sperând că avea să-și păstreze creierul întreg. După ce goli bășica, spuse:

–E relaxant și cam atât.

Mace i-o luă și îi dădu una nouă.

–E nevoie de câteva minute bune să-i simți efectul pe de-a-ntregul.

Pe la jumătatea celei de-a doua bășici, Lucien începu să simtă cum i se încețoșează mintea, însă într-un fel plăcut. Inhală din nou și simți un fior vibrant prin tot corpul, dansându-i prin vene și reverberând la extremități. Culorile păreau mai vii și se simțea vesel și energic.

–Interesant. Încep să înțeleg de ce îți place chestia asta.

–O să fie chiar mai bine, îl asigură Mace făcând semn să li se mai aducă. Dacă protoxidul de azot ar fi ușor de obținut, băutura s-ar demoda.

Lucien râse, pentru că acel comentariu i se păruse foarte amuzant. Nu se mai simțise atât de liber de când era mic.

Mace luă o agendă și un creion de pe masa de lângă el.

–Descrie-mi senzațiile. Chimistul meu strânge date despre reacția oamenilor la protoxidul de azot.

–E ca și când… ai fi muzică. Lucien încercă să explice inexplicabilul. Cândva, un prieten m-a dus la Westminster Abbey să ascult *Mesia* lui Händel. Clădirea rezona de la sutele de instrumente și cântăreți. Cam așa e și acum.

–Îți țiuie urechile?

–Da, spuse Lucien după ce se gândi o clipă. În ritmul inimii mele.

Mace continuă să-i pună întrebări, însă uneori Lucien le pierdea șirul. Timpul se dilata pe măsură ce prin mâinile sale treceau alte și alte bășici pline. Observă că Mace inhala gazul într-un ritm mult mai lent. Cu toate că era clar că acel om îl voia drogat, acest lucru nu părea să-l îngrijoreze. O dată sau de două ori, Lucien încercă să-și adune mințile, însă nu știa exact de ce trebuia să facă asta. Lua lucrurile prea în serios, toți prietenii lui îi spuseseră deja asta, așa că era mai bine să profite de ocazie și să se relaxeze.

Un colț mic al minții lui rămase de veghe, însă fără puterea de a acționa. Pur și simplu urmărea.

După mai multe întrebări legate de reacția la gaz, Mace se interesă pe un ton firesc:

–Strathmore, de ce vrei să te înscrii în Clubul Diavolilor? De data asta aș vrea să-mi spui adevărul.

–Vreau să știu… să știu… O clipă, mintea lui Lucien deveni inertă și nu își mai aminti exact ce anume dorise să afle. În secundele în care căuta răspunsul, recunoscu sclipirea dură din ochii gazdei sale. Mace așteptase exact acel moment.

Fusese previzibil. Însă ceea ce îl uimea pe Lucien era faptul că, în ciuda anilor de exercițiu în care păstrase

secrete, fusese cât pe ce să mărturisească adevărul. Zidurile firești ale judecății și stăpânirii de sine i se dărâmaseră, iar limba lui era gata să spună că, de fapt, căuta un spion pe care avea de gând să-l distrugă.

Acea parte a minții lui care stătuse de veghe îl informă cu răceală că dacă îi dădea răspunsul, iar spionul era Mace, atunci era foarte posibil să nu apuce dimineața. O moarte accidentală era simplu de aranjat. O alunecare pe caldarâm, un atac din partea unor tâlhari necunoscuți și gata. Lumea bună, șocată, avea să-l regrete o zi sau două.

Chinuindu-se să nu divulge adevărul, Lucien spuse:

–Îmi pare rău, țiuitul urechilor mi se întețește. Mi-e greu să aud.

Mace își ascuți tonul vocii.

–Spune-mi ce vrei să afli.

–Vreau să aflu... Lucien încercă din răsputeri să-și stăpânească mintea fragmentată, să se conecteze cu acea parte din sine însuși care încă avea o judecată clară. Își frecă fruntea fără să poată simți presiunea degetelor. „La naiba, gândește!"

Se îndoia că putea să mintă, chiar dacă în joc era propria lui viață, dar își dădu seama cu bucurie că putea să spună adevăruri mai mici.

–Vreau să aflu... mai multe despre tine și despre ceilalți. Uneori... propria mea persoană mă obosește. Sunt prea serios. Îi invidiez pe cei care pot trăi pentru plăcere, pentru că eu nu știu cum să fac asta. Și își dădu seama cu o urmă de uimire că acelea erau lucruri pe care nu le văzuse niciodată în el însuși.

Mace repetă întrebarea în mai multe feluri, însă acum Lucien știa deja ce răspunsuri să ofere și îi era mult mai ușor. Mace se rezemă de scaun și îl privi cu ochii pe jumătate închiși.

–Felicitări, Strathmore, tocmai ai trecut testul Diavolilor. Nimeni nu poate fi inițiat în acest grup fără

să treacă prin protoxidul de azot, pentru că acest gaz obligă la sinceritate.

Recunoscător că putea, în sfârșit, să lase garda jos, Lucien vru să știe:

–Există persoane care pică acest test?

–Nu chiar, însă ar fi putut fi cazul tău. M-am tot întrebat de ce vrei să vii în rândurile noastre – bărbații complicați mă îngrijorează. Însă știu cum e să fii plictisit de prea multă seriozitate. O să te vindecăm. Pentru bărbații bogați și de condiție bună ca noi, plăcerea e o datorie. Mace trase adânc dintr-o bășică nouă de gaz, iar ochii lui roșii luciră cu un foc interior.

–Satisfacțiile animale simple ne sunt disponibile tuturor, însă rafinamentele extazului necesită talent și imaginație. O să vezi, Strathmore, o să vezi. Mace se ridică și îi făcu semn unui lacheu să le mai aducă două bășici, după care urmă: Pentru că o să fii unul de-ai noștri, pot să-ți arăt ceva special.

Când se ridică, Lucien era amețit. Se prinse de spătarul scaunului. După ce își limpezi mintea, îl urmă pe Mace afară din cameră. Se lovi cu coapsa de colțul ascuțit al unei mese, dar nu simți nimic. De fapt nu-și mai simțea deloc corpul. Era amorțit și distras. Foarte ciudat.

Pe la jumătatea scărilor, se întoarse și privi către etajul foaierului. Dacă ar fi căzut pe scări și s-ar fi zdrobit pe pătratele de marmură, nici asta n-ar fi simțit.

–Haide, spuse Mace, cu vocea nerăbdătoare ușor bâlbâită. Ești unul dintre puținii care pot aprecia aceste lucruri la adevărata lor valoare.

Lucien îl urmă ascultător pe al doilea șir de trepte, apoi de-a lungul unui coridor care ducea în partea din spate a casei. Acolo, Mace descuie o ușă care dădea într-o cameră cu vitrine de sticlă pe margini, având în mijloc o masă de lucru.

–Aici îți ții colecția de obiecte mecanice, spuse Lucien, destul de inutil, în timp ce Mace aprindea o lampă.

Privi într-o vitrină și văzu trei statui, dintre care una se pregătea să-i taie capul alteia. Asta e bavareză?

Mace dădu afirmativ din cap.

–Decapitarea lui Ioan Botezătorul. Un obiect rar. Dar nici nu se compară cu cele pe care le proiectez eu însumi.

Cu o cheiță care-i atârna de lanțul ceasului de buzunar, deschise un dulap cu uși opace, de unde scoase un dispozitiv mecanic pe care-l așeză pe masă. După ce învârti lung de cheie, făcu un pas înapoi ca să-și lase musafirul să vadă clar.

Mecanismul era alcătuit din două siluete foarte frumos sculptate, o femeie goală și un bărbat gol întins între picioarele ei. Cu un sunet metalic de roți, începură să se miște ca într-un act sexual.

Lucien contemplă fesele bărbătești în mișcare și brațele femeii care fluturau imitând extazul. Acea priveliște îi stârni o răceală interioară atât de profundă, că nici măcar euforia produsă de gaz nu o putea înlătura. „Jucăria" atât de prețuită a lui Mace era o batjocură a sexualității, un simbol al uniunii absente, mecanice pe care o ura Lucien. În starea lipsită de inhibiții în care se afla, nu-și dorea decât să ia acel lucru urât și să-l zdrobească de podea.

Impulsul era atât de puternic, încât brațul îi tremura încercând să se stăpânească. Pe un ton de neutralitate atentă, declară:

–Nu am mai văzut așa ceva. O lucrătură excelentă. Ai o... minte ingenioasă.

–Nu mai există o colecție ca asta pe pământ. Eu proiectez dispozitivele și construiesc mecanismele, iar fierarul îmi face statuetele. Mace scoase încă un mecanism. O femeie cu doi bărbați, toți trei acționând plini de imaginație. Asta mi se pare... excitantă.

Lucien inhală din noua bășică cu gaz, însă dezgustul nu-l părăsi. Din fericire, Mace nu își privea musafirul; era prea ocupat să-și admire micile monstruozități. Tot

ce avea Lucien de făcut era să admire felul în care erau lucrate, punând, din când în când, întrebări despre aspecte tehnice neobișnuite.

Când toate dispozitivele fură așezate pe masă, ofereau imaginea unei galerii de practici sexuale. Mace spuse pe un ton răgușit:

–Ajută-mă să le învârt ca să meargă toate în același timp.

Lucien se supuse șovăind, începând cu o femeie și un armăsar. Ura să pună mâna pe acele mașinării, însă, forțându-se să uite ce reprezentau, reuși să învârtă cheițele.

După ce amândoi bărbații parcurseră toată lungimea mesei, în zece secunde toate dispozitivele începură să meargă, umplând încăperea cu un cor de bâzâituri mecanice. Una dintre statuete – Lucien nu era foarte sigur care – conținea și un corn minuscul care imita brut gemete de extaz.

Mace se holbă la comorile lui până când ultima se opri.

–Eu mă duc să-mi iau o femeie de jos, mormăi el. Vrei să vii și tu?

Lucien își stăpâni un răspuns sincer.

–Nu, mulțumesc. Încă sunt amețit de la gaz.

Mace își conduse musafirul afară.

–Amețeala trece repede, spuse el în timp ce încuia ușa. Dacă vrei să te întinzi, camera din capătul celălalt al coridorului e pentru oaspeți.

Pentru că tânjea să fie singur, Lucien îi acceptă sugestia. Din fericire, camera de oaspeți era tăcută și întunecată. Găsi un scaun după ce se împiedică de el și se așeză. Când termină de tot gazul ilariant, era din nou liniștit. Mintea lui alunecă pe o mare de plăcere necinstită.

Un zgomot la fereastră îl trezi din meditație. Privi și văzu o siluetă subțire, îmbrăcată în negru, lipită de sticlă ca un păianjen uman. Imposibil; poate că gazul îi provoca halucinații.

Geamul din stânga se deschise, aducând în încăpere un val de aer rece și o formă umană agilă. Hoțul ateriză cu un sunet ușor, apoi rămase nemișcat; respirația lui umplea încăperea. Orice om rațional s-ar fi gândit de două ori înainte să se ducă după un intrus care putea fi înarmat, cu atât mai mult cu cât nici nu era casa lui. Însă Lucien nu gândea rațional în acel moment. Se ridică și se năpusti asupra hoțului. Ar fi și reușit să-l prindă dacă nu s-ar fi izbit de alt scaun prin beznă. Scaunul căzu pe podea, dezechilibrându-l și avertizându-i adversarul.

Intrusul scoase un țipăt ascuțit de alarmă, apoi sări pe fereastră și dispăru. Lucien clipi în fața dreptunghiului întunecat și se întrebă dacă nu cumva își imaginase. Însă fereastra era clar deschisă. Se aplecă peste pervaz și zări o frânghie care atârna la câțiva metri în fața lui. Ridică privirea și văzu silueta hoțului cățărându-se pe acoperiș.

Condus de același instinct care îl împinsese să traverseze camera, prinse frânghia și ieși afară. În timp ce se cățăra cu repeziciune simți vântul mușcător, dar asta nu-l deranjă. Efectul drogului încă îi pulsa în trup, așa că urcă fără efort, ca și când ar fi avut aripi. Chiar și activitatea dificilă a urcatului de pe cornișă pe acoperiș i se păru simplă.

Dădu drumul frânghiei și îngenunche pe marginea plată, apoi privi în jur. Acoperișul era suficient de turtit cât să poată merge pe el dacă era atent. Unde dispăruse hoțul? În dreapta nu era, se zărea doar o întindere goală de țigle. Probabil o luase la stânga, unde se putea ascunde după fronton.

Bănuiala lui Lucien se confirmă când își dădu seama că fâșâitul abia auzit era de fapt o frânghie care fusese ridicată, apoi aruncată la stânga. Însă când o observă, deja era prea târziu ca să-i mai prindă capătul.

Probabil hoțul era pe cealaltă parte a frontonului. Lucien țâșni în sus, folosindu-se de unghiul dintre acoperișul principal și fronton ca să își sprijine mâinile și picioarele.

Imediat ce ridică fruntea deasupra vârfului frontonului, simți din plin forța vântului. Se ghemui și se sprijini cu o mână de stâlpul muchiei, apoi îl căută din priviri pe hoț.

Cu toate că hainele lui negre îl făceau aproape invizibil, hoțul fu trădat chiar de mișcările sale agile. Traversase acoperișul casei lui Mace și deja era pe la jumătatea celui de alături.

Lucien îl urmă, cu instinctul de vânător fremătându-i prin vene cu aceeași exaltare pe care o simțea când călărea peste câmpuri și garduri. Râse din toată inima în timp ce sărea peste țiglele înșelătoare. Vulpile și hoții erau doar o scuză; ceea ce conta cu adevărat era urmărirea.

Zeul vânătorii îl proteja, așa că putea merge cu o viteză care micșora rapid distanța dintre el și spărgător. Mintea abia i se conecta cu trupul; se aruncă de pe fronton pe coșuri și de acolo pe acoperișul casei următoare.

Hoțul privi în urmă și bolborosi o înjurătură de neînțeles când văzu că încă era urmărit. Apoi sări peste distanța care despărțea cea de-a doua casă de următoarea din șir. Pe partea cealaltă prinse ceea ce părea a fi frânghia pe care o lăsase mai devreme. După ce își recăpătă echilibrul, țâșni peste țigle și dispăru după alt fronton, luând frânghia cu el. Când ajunse la marginea acoperișului, Lucien sări fără să ezite. Însă norocul îl părăsi. Acoperișul era mult mai abrupt decât celelalte două, iar când ateriză îi fugi piciorul. Se lovi puternic și se rostogoli, apoi începu să alunece pe burtă peste țigle.

Încercă să-și oprească alunecarea, însă nu avea de ce să se prindă. Vârfurile degetelor îi alunecau peste pelicula de gheață care acoperea țiglele. Cu o ușoară uimire își dădu seama că se îndrepta inexorabil spre moarte. Drogul care îi cuprinsese mintea îl mai binecuvântase într-un fel: îi bloca teama și durerea.

Cu toate că mintea lui era indiferentă în fața morții iminente, trupul lui lupta din reflex pentru supraviețuire,

zgâriind și prinzându-se cu unghiile de pietrele alunecoase și drepte. Chiar la marginea acoperișului, mâna găsi o muchie de piatră ornamentală. Aceasta îi încetini alunecarea, astfel că Lucien se trezi agățat de ea cu vârfurile degetelor, la o înălțime de trei etaje și jumătate.

Gravitația era dușmanul său și foarte curând avea să-l învingă. Ce fel prostesc de a muri!

–Prinde asta! se auzi o voce ascuțită.

Lucien ridică privirea și zări ceva care zbura spre el din umbra aruncată de coșurile de fum. Înainte să-și dea seama ce era, capătul aspru al unei frânghii îl lovi în față. Nu mai reuși să se țină de cornișă și căzu de pe acoperiș cu capul înainte.

În timp ce cădea, printr-un noroc chior reuși să prindă frânghia cu mâna stângă. Sfoara se întinse, iar căderea lui se încheie cu o smucitură care îi răni mușchii brațului și umărul. Sfârși agățat cu o mână în gol, cu vântul țiuindu-i în urechi. La început se mulțumi să atârne acolo fericit, fermecat de situația atât de improbabilă în care se afla.

Reveni la realitate când își dădu seama că degetele sale rănite slăbeau tot mai mult sfoara. O prinse și cu cealaltă mână și se cățără cu aceeași pornire ciudată care-l adusese în acea poveste.

După ce ajunse în siguranță pe țigle, se lăsă în patru labe și încercă să-și recapete răsuflarea. Nu simțea durere, însă trupul îi tremura violent. O voce joasă se auzi prin vânt: „Slavă Cerului!" Ce hoț ciudat. Lucien trebuia să-l cunoască.

Urcă pe acoperiș până la coșuri, ținându-se de frânghie. Când ajunse la destinație, hoțul se retrăgea, însă încă era suficient de aproape cât să-i permită lui Lucien să-l prindă de haina bărbătească.

–Nu așa repede, prietene tâlhar. Trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Hoțul încercă să se elibereze, însă alunecă pe țigle și se prăbuși peste Lucien. Căzură unul peste altul în unghiul format de coș și acoperiș, Lucien dedesubt, iar hoțul deasupra.

După ce își recăpătă suflarea, Lucien își dădu seama că silueta mlădioasă a hoțului i se părea familiară. La fel și parfumul vag de garoafe, care nu i se potrivea deloc unui spărgător de locuințe.

De curând mai întâlnise pe cineva care mirosea a garoafe. Cu un sentiment al previzibilului, trase eșarfa neagră care ascundea trăsăturile hoțului. Chipul palid și oval era foarte ușor de recunoscut chiar și în beznă.

Lucien rânji, potrivind acel trup lung și încântător de feminin deasupra lui.

–Deci ne întâlnim din nou, Lady Jane. Sau cum dorești să te numești în seara asta. Se pare că suntem sortiți să fim împreună.

–Asta e o ironie a sorții, mai degrabă, pufni Jane.

Își accentuă remarca dându-i lui Lucien un cot în burtă, din dorința de a se elibera. Dacă mintea și creierul lui ar fi fost conectate cum trebuie, l-ar fi durut.

–Probabil ții neapărat să fii trimisă la ocnă, spuse el, imobilizându-i brațele într-o strânsoare puternică. Altfel n-ai încerca să intri într-o casă unde petrecerea e în toi.

–Am crezut că lordul Mace e plecat, întrucât aproape toate ferestrele erau în beznă. Pentru că nu avea brațele libere, încercă să-l lovească în vintre.

Din fericire o ținea suficient de aproape cât să nu-i poată face rău.

–Ești puternică pentru o femeie, observă el, aproape ținându-și răsuflarea. De fapt, dacă n-ai fi fost, n-ai fi alergat pe acoperișurile Londrei ca o maimuță nebună.

–Tu vorbești! Ai riscat nebunește. Mă mir că n-ai căzut mai devreme. Podul palmelor ei și coatele se împinseră în el cu toată forța. Lasă-mă, bădăran ce ești!

–Dar nu *vreau* să te las să pleci, spuse el, cu o simplitate uimitoare. Iar eu fac doar ce vreau.

–Trebuia să te las să cazi de pe acoperiș!

–Asta cam așa e, aprobă el. Dar pentru că n-ai făcut-o, am o idee mai bună.

O sărută.

capitolul 9

Spre furia ei, Kit se trezi că răspunde la sărutul lui Strathmore. Era o nebunie, căci amândoi erau întinși pe un acoperiș alunecos, iar ea comisese o fărădelege, însă umorul și senzualitatea acelui bărbat erau irezistibile. Brațele lui îi ofereau un adăpost cald în noaptea friguroasă, iar gura și limba lui erau o invitație la plăceri erotice.

Trupul ei se înmuie, iar el își slăbi strânsoarea ca de oțel și începu să o mângâie. Chiar și prin straturile de haine de iarnă dintre ei, simți fiori pe piele când o atinse. O mână mare alunecă peste șoldul ei pe sub haină, apoi îi mângâie spatele într-un ritm blând, care îi relaxă mușchii tensionați. Centimetru cu centimetru, buze, mâini și bust, își dorea din instinct să-și lipească trupul de al lui.

Nu-și dădu seama că îi scosese cămașa din pantalonii bărbătești decât atunci când mâna lui îi atinse spatele gol. Ar fi fost încă o plăcere dulce dacă degetele lui n-ar fi fost reci ca gheața. Scoase un țipăt și se retrase.

–E absurd, se răsti ea furioasă, ca și când n-ar fi fost o participantă plină de entuziasm la întreaga scenă. Dacă vrei poți să rămâi aici, însă eu cobor de pe acoperișul ăsta înainte să mor înghețată.

El ridică mâna și îi mângâie obrazul cu blândețe.

–Îți țin eu de cald.

Încercă să o apropie de el pentru încă un sărut, însă Kit se ridică în grabă și se rezemă de coșul casei. În seara aceea era altfel, se mișca și vorbea cu o lejeritate diferită de intensitatea concentrată a întâlnirilor trecute. Ghici motivul și îi spuse cu asprime:

–Ești beat. Nu e de mirare că te porți ca un idiot.

El își trecu degetele prin părul ciufulit.

–Nu... nu sunt beat, rosti el apăsat. E de la protoxidul de azot.

Asta explica de ce nu avea gust de alcool când se sărutaseră.

–Ce degenerat, mârâi ea. Deși era de așteptat de la un Diavol.

–E o chestie interesantă, protestă el. Te face foarte sincer. Și cu mare sinceritate, micuța mea răufăcătoare, îți spun că te vreau. Se ridică în capul oaselor și întinse din nou mâna spre ea. N-am mai sărutat până acum un nelegiuit.

Nu știa dacă să râdă sau să-l împingă peste țigle. Până la urmă, se mulțumi să-i îndepărteze mâna.

–Nu sunt micuță, sunt la fel de înaltă ca un bărbat. Acum o să iau sfoara și o să cobor înainte ca proprietarul acestei case să ne audă și să trimită după gărzi.

–Gărzile n-au ce căuta afară pe o asemenea vreme, râse el.

–Nici noi nu prea avem ce căuta, ripostă ea. Ești în stare să cobori fără să-ți rupi gâtul?

–Cred că da, răspunse el după ce se gândi atent.

Nu era o afirmație liniștitoare, însă puterea, instinctul de conservare și agilitatea lui îl mai salvaseră o dată. Cum drumul în jos spre spatele casei îi ducea într-o grădină împrejmuită, fata luă un capăt al frânghiei, verifică dacă încă era legată bine de coș, apoi se târî pe zidul care dădea în stradă.

Nu se vedea nimeni, iar ferestrele erau cufundate în beznă, așa că își legă frânghia de brâu și se pregăti să coboare.

–Când ajung jos, trag de două ori de funie, îi spuse ea lui Strathmore, care o urmase. Apoi vii și tu. Să ai mare grijă.

După manevra riscantă cu care trecu de pe acoperiș pe frânghie, coborî într-o alunecare controlată, cu mâinile protejate de mănușile de piele. Ajunse în siguranță

pe pământ, unde însă alunecă pe o bucată de gheață. Din fericire încă ținea sfoara, așa că nu căzu. Se dădu într-o parte cu grijă, apoi îi dădu semnalul lui Strathmore. Îndată ce cobora el, intenționa s-o ia la goană cu viteza unui iepure speriat, iar contele amețit urma să-și vadă de drum. „Să-i fie de bine“, se gândi tânăra femeie.

El coborî atât de rapid, încât o făcu să se întrebe în ce stare erau palmele lui goale. Spunându-și că nu era treaba ei, se pregăti să fugă. Apoi Strathmore alunecă pe gheața de sub frânghie și căzu. Se înfioră de violența impactului.

–Ești bine?

–Cred că da. Dădu să se ridice, apoi căzu din nou, căci glezna dreaptă se îndoi sub el. Sau, de fapt, poate că nu.

–La naiba! spuse Kit apăsat. Ți-ai rupt piciorul?

–Nu cred. Își pipăi piciorul. Glezna asta cedează de câte ori o pun prea mult la încercare. Într-o zi, două ar trebui să se vindece. Se ridică ținându-se de frânghie, apoi se sprijini de zidul casei.

–Te doare rău?

–Draga mea, în secunda asta nu mă doare nimic, chicoti el. N-aș băga de seamă nici dacă mi-ai tăia piciorul cu un cuțit bont. Dacă vreodată aș fi obligat să mă las pe mâna chirurgului, am de gând să mă îndop cu protoxid de azot înainte. Făcu un pas în față cu grijă și căzu în genunchi. Însă, chiar dacă nu mă doare, se pare că glezna mea nu vrea să meargă.

–Te ajut să ajungi la ușa principală a lordului Mace, oftă Kit. Te rog să nu bați până nu apuc să dispar.

–Apreciez oferta ta, spuse el politicos, însă nu aș vrea să mă întorc în casa lui Mace.

–Dacă rămâi afară în starea în care ești, fără să ai nici măcar o pelerină care să-ți țină de cald, nu mai apuci răsăritul, îl dojeni ea, încercând să-și rețină furia.

–Locuiesc foarte aproape. Nu-ți face griji, pot să mă târăsc și singur până acolo. Încercă să-i demonstreze

și aproape căzu din nou. Dacă n-ar fi fost zidul, sigur s-ar fi prăbușit.

Resemnată, Kit îi trecu brațul drept pe după umerii ei. Era foarte mare și foarte solid.

– Te ajut eu să ajungi acasă dacă ești convins că te poți abține de la alte necazuri până acolo.

– Asta nu pot să garantez, draga mea. În ciuda a tot ce se întâmplase, râdea.

Încercând să nu se gândească la trupul lui zvelt și puternic, o apucă pe stradă. Arătau ca doi bețivi care se ajutau să se întoarcă acasă.

– Dacă nu te-ai fi băgat, bombăni ea, aș fi reușit să plec în voie cu frânghie cu tot. Acum trebuie să-mi cumpăr alta.

– Îți cumpăr eu alta. Rămase o clipă pe gânduri. Sau poate nu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te încurajez la fărădelegi. Nu că ai avea nevoie de încurajări. Bănuiesc că n-ai mai întrebat unde e casa mea pentru că deja aflaseși atunci când ți-ai făcut programul de spargeri. Am dreptate?

Pentru că avea, nu-i dădu satisfacție cu un răspuns. La început el continuă să pălăvrăgească fără sens, însă apoi tăcu, respirând din ce în ce mai greu. Partea bună a vremii rele era că străzile erau pustii.

Când aproape ajunseseră la destinație, alunecară pe altă bucată de gheață și căzură amândoi. Kit nu se răni, însă contele scoase un țipăt ascuțit.

– Efectul protoxidului de azot începe să dispară, gâfâi el, în timp ce era ajutat să se ridice. Din păcate.

Ultima sută de metri i se păru nesfârșită. Când ajunseră, în sfârșit, la casa lui, fata se încruntă în fața scărilor de marmură.

– O să sun să-i chem pe servitorii tăi. O să fie nevoie de doi lachei să te urce până la ușă.

– Există o cale mai bună, spuse el. Hai în jos pe stradă.

Când ajunseră la o ușă de la nivelul solului din spatele casei, ea era atât de obosită încât nu mai era sigură cine susține pe cine. Când el îi porunci „Întoarce-te o clipă cu spatele“, se supuse fără ca măcar să încerce să arunce un ochi.

Se auzi un sunet de piatră hârșâită, urmat de o cheie băgată în broască. Se întoarse din nou, curioasă.

– Dacă ții cheia sub vreo cărămidă, înseamnă că faci asta des. De ce nu folosești ușa din față, ca un conte ce ești?

– Uneori îmi place să plec și să mă întorc neobservat. Deschise ușa către o încăpere cenușie, luminată de o lampă mică.

– Încep să cred că te pricepi la furișat la fel de bine ca mine. Îl ajută să intre, gândindu-se că era periculos să simtă o asemenea tovărășie față de un suspect. Pentru că în colț văd un baston, presupun că poți urca scările și singur. Ridică bastonul și i-l întinse. Noapte bună, lord Strathmore.

Însă era mult prea târziu ca să scape. Înainte să apuce să facă un pas, un braț lung și puternic se înfășură pe după talia ei, oprind-o.

– Unde te grăbești, tâlhărița mea?

Ea se încordă, gata de bătaie, însă el îi spuse pe un ton liniștitor:

– Armistițiu, draga mea, cel puțin în seara asta. Nu ar fi deloc un gest prea galant să te dau pe mâna legii după ce mi-ai salvat viața.

– Atunci ce vrei? întrebă ea cu precauție.

– Vreau să urci și să te încălzești ca să nu mori înghețată prin vreun canal.

Contele avea dreptate; acum că trupul lui cald nu mai era lipit de ea, tremura incontrolabil. După ce el închise și încuie ușa, îl urmă pe scări.

Cu toate că Strathmore se sprijinea în baston, se descurcă foarte bine și fără ajutorul lui Kit. Se întrebă dacă

nu cumva își exagerase rana ca să o facă să vină cu el. Foarte posibil; în mod clar, acel conte era un perfid – exact genul de ticălos pe care îl vâna ea.

Însă, în ciuda acestor îndoieli, nu se temea de el. Simțea o legătură ciudată între ei, intuia că erau suflete pereche. Rațiunea îi spunea că acel sentiment era o iluzie stârnită de nevoia ei de a avea un tovarăș. Nu se descurcase niciodată singură și era hidos de tentant să spună altcuiva despre problemele ei. Ce bine ar fi fost să poată avea încredere în Strathmore! Dacă ar fi fost la mijloc doar viața ei, ar fi riscat; însă nu putea pune în joc siguranța altcuiva.

Pe de altă parte, chiar dacă era un monstru, în seara aceea Kit era în siguranță; faptul că îl salvase îi oferea un atu. Se înfioră când își aminti ce teroare încercase când îl văzuse alunecând de pe casă. Oricât de neliniștitor și de agasant ar fi fost Strathmore, nu-l voia mort.

Când ajunseră la etajul următor, o conduse în bibliotecă, unde luceau cărbunii unui foc stins. Kit se duse lângă șemineu și îngenunche să facă din nou focul, în timp ce Strathmore aprinse cu lampa câteva lumânări. Apoi șchiopătă până la un dulap și scoase o carafă cu coniac și două pahare. Turnă din belșug în ambele, după care îl dădu pe al lui pe gât dintr-o înghițitură. Îl umplu din nou, apoi se așeză într-unul dintre fotoliile de lângă șemineu și încercă să-și scoată cizmele. Cea stângă ieși ușor, însă cea din piciorul rănit îi dădea de furcă.

După ce focul se înteți, Kit luă o gură de coniac. Tăria băuturii o făcu să clipească, dar o încălzea. După încă o sorbitură mai precaută, se duse să îl ajute pe conte.

Se aplecă să prindă cizma și simți o atingere ușoară pe cap când el îi trase eșarfa de pe umeri.

–Asta este culoarea adevărată a părului tău, nu? E foarte frumoasă.

Ridică privirea și i se tăie răsuflarea. Ochii lui erau aurii, iar căldura lor era mai înăbușitoare decât coniacul.

–E șaten, răspunse ea, încercând să pară indiferentă. O nuanță cât se poate de obișnuită.

El îi îndepărtă firele care ieșiseră din coc.

–Ești nedreaptă. Părul tău e ca mătasea, strălucește în culoarea chihlimbarului și a bronzului.

Se înfioră când degetele lui îi mângâiară tâmpla. Era clar un desfrânat de primă clasă. Hotărâtă, se aplecă și trase de cizmă, însă fără succes. Auzindu-i răsuflarea ascuțită și dureroasă, spuse:

–Poate ar fi mai bine să o tai.

–Și să-mi stric cea mai bună pereche de cizme? răspunse el, scandalizat. Mai încearcă. Voi supraviețui.

Kit ridică din umeri, apoi trase cu toată puterea, cât pe ce să cadă la podea când cizma ieși brusc. Pe chipul lui se văzu un spasm și abia își reținu o înjurătură.

–Ești sigur că nu e ruptă? întrebă ea, atingându-i blând glezna umflată.

–Destul de sigur. Își scoase lavaliera și o înfășură în jurul gleznei, apoi trase lângă el un scaun înalt și căptușit și își sprijini piciorul rănit pe el. Cum spuneam, mi s-a mai întâmplat. E doar scrântită.

–Păcat că nu mai ai protoxid de azot să-ți mai ia din durere.

–A fost o experiență interesantă, spuse el strâmbându-se, însă nu vreau să o repet. Te face să îți pierzi controlul, iar asta nu-mi place deloc.

–Nu mă surprinde ce aud. Simțind brusc nevoia să se agite, găsi o pătură pe canapea și îl acoperi pe conte cu ea. Apoi își scoase haina și eșarfa ude, își luă paharul și se așeză pe celălalt fotoliu, din capătul opus al șemineului.

Strathmore se lăsă pe spate cu un oftat.

–Ce noapte ciudată. Ridică o sprânceană către ea. Trebuie să te felicit pentru felul în care ai mințit. Mă mândresc cu priceperea mea de a citi în sufletele oamenilor, dar ai reușit să mă duci de nas acasă la Chiswick. Ce naiba urmărești de fapt?

–Ar fi trebuit să-mi dau seama că m-ai invitat la interogatoriu, replică ea, strângându-și buzele. Ar fi fost mai înțelept să plec prin frig.

–Probabil doar un mort n-ar fi curios, rosti sec Lucien. Ai fost foarte convingătoare în rolul de soră disperată. Chiar ai frați?

Ea își privi paharul din mână.

–Am fost convingătoare pentru că... există un sâmbure de adevăr în ceea ce am spus. Însă povestea a fost falsă. Nu am frați, nici în armată, nici altfel.

–Atunci de ce îi urmărești pe Diavoli?

–De ce trebuie să-ți răspund la întrebări? spuse ea, ridicând din nou privirea, cu o expresie provocatoare.

–Hm, oare faptul că sunt de două ori cât tine și renumit ca necruțător nu-ți dă de gândit?

–Nu în seara asta, domnule, răspunse ea, cu chipul luminat de un hohot de râs brusc. Pe lângă faptul că ai menționat un armistițiu, nu te poți mișca suficient de repede cât să mă prinzi.

Îi aruncă o încruntătură feroce.

–Ce zi tristă când un bărbat nu mai are parte de respect în propria casă. Apoi, când ea râse din nou, întrebă cu blândețe: Cine ești?

Ea fu cât pe ce să-i răspundă, dar se stăpâni.

–Bărbat diabolic! Încerci să mă dezarmezi cu umorul. Își lăsă paharul de coniac cu un clinchet. Însă n-o să mă prinzi prea ușor.

–Ah, a meritat să încerc. Veselia îi pieri. Poate că în seara asta între noi există un armistițiu, însă nu te pot lăsa să-ți continui fărădelegile. Dincolo de faptul că e o activitate ilegală, spargerea unei case e și foarte periculoasă.

–Dacă ești atât de moral, de ce ești Diavol?

El se întrebase când avea să vină și replica aceea.

–Nu sunt membru oficial al clubului, însă voi deveni curând.

–Și de ce vrei să te alături lor? întrebă ea surprinsă. Adunătura aia nu prea pare genul tău.

–Am tot soiul de prieteni. Diavolii sunt amuzanți, într-un fel lipsit de complicații. Dacă vreau o companie mai inteligentă, mă duc în altă parte. O privi gânditor peste marginea paharului din care tocmai sorbea. Scuza mea sunt gusturile proaste, însă pe tine de ce te interesează grupul? Ești uimitor de insistentă.

Cu chipul nehotărât, se ridică și începu să străbată camera cu pași mari, cu o grație naturală. Măștile pe care le purtase în întâlnirile lor anterioare căzuseră, dezvăluind câte ceva din femeia adevărată.

Și totuși era un paradox. În activitatea sa întâlnise mulți ticăloși – de obicei bărbați, uneori și femei – care iubeau pericolul și riscurile. Jane nu făcea parte dintre ei, căci nu părea să găsească vreo plăcere în aventurile ei îndrăznețe. Avea o sfială autentică, îngemănată cu o putere de oțel care o trimitea tot timpul în gura lupului.

Hotărâtă, se întoarse cu fața la el.

–Pentru că am încheiat un armistițiu, iar tu nu ești Diavol inițiat, îți voi dezvălui adevărul. Se pare că ai o conștiință, și poate că ceea ce îți voi spune te va convinge să te retragi din grup.

Probabil încă era sub efectul protoxidului de azot, căci spuse vesel:

–Adevărul va fi o schimbare plăcută.

–Nu e de râs, îl mustră ea. Sunt ziaristă. Scriu eseuri și articole pentru mai multe periodice. Încerc să-i demasc pe cei din Clubul Diavolilor. Teoretic, e la fel ca orice alt grup de bărbați privilegiați și desfrânați, însă am primit informații că unele dintre obiceiurile lor merg dincolo de cele ale Clubului Diavolilor de la început.

–Cum ar fi?

–Răpirea și uciderea unor tinere nevinovate ca parte a ceremoniilor lor.

–Sinistru dacă este adevărat, spuse el, devenit brusc serios.

–Sunt destul de sigură că e adevărat.

Contele se gândi la membrii pe care îi știa. Îi venea greu să creadă că tânărul lord Ives, de exemplu, ar fi aprobat o crimă ritualică.

–Mă îndoiesc că Diavolii ar participa, în majoritate, la asemenea activități.

–Probabil așa e. Cred că ticăloșia se limitează la un cerc restrâns.

–Discipolii?

–Îi cunoști? întrebă ea, aruncându-i o privire dură.

–Știu doar de existența lor; nu le cunosc identitatea sau scopul. Crezi că se folosesc de un grup mai mare ca să-și ascundă activitățile?

–Exact. Am dovezi, însă vreau mai multe ca să-mi pot scrie articolul.

–Ce indicii ai găsit?

–Am cunoscut o fată care a reușit să scape de unde era ținută prizonieră. Mi-a povestit ce auzise de la răpitorii ei și de la unii dintre servitori. Pentru că informațiile primite de la ea sunt insuficiente, încerc să aflu mai multe.

El bătu cu vârful degetelor în brațul scaunului.

–E destul de rar pentru o tânără să fie ziaristă, dar să urmărească asemenea subiect e de-a dreptul incredibil.

–Cu alte cuvinte mă acuzi că mint iarăși? pufni ea. Dacă ar exista mai multe jurnaliste, s-ar scrie mai mult despre astfel de subiecte. Anglia e plină de femei și copii brutalizați, o situație pe care bărbații o consideră normală.

Cuvintele ei emanau o convingere înflăcărată și, în același timp, produceau un ecou vag în mintea lui. Ceva ce citise...

–Cum te cheamă? Poate că ți-am citit din articole.

–Pentru că nici o autoare nu ar fi luată în serios, scriu sub mai multe pseudonime, în funcție de ziar.

Asta era plauzibil; cei mai mulți gazetari care scriau pentru ziare diverse și foarte populare aveau mai multe pseudonime.

–Citesc mult. Ce nume folosești cel mai des?

–Trebuie să-l dezvălui? întrebă ea șovăind. Apoi, după ce el dădu afirmativ din cap, răspunse: Pentru *Examiner* sunt L.J. Knight.

–Dumnezeule! exclamă el. Săptămânalul respectiv era cunoscut pentru curajul și zelul său reformist; de fapt, cei doi frați care îl editau erau momentan în închisoare pentru lipsa de respect pe care i-o arătaseră prințului regent. L.J. Knight, agitatorul radical, e o tânără femeie?

–Nu trebuie să fii bărbat sau în vârstă ca să vezi că multe lucruri din societatea noastră trebuie schimbate. De fapt, tinerețea și sexul meu sunt niște avantaje, căci văd lumea altfel decât scriitorii bărbați, explică ea cu răceală. Aveam douăzeci de ani când am trimis primul articol la *Examiner*. Leigh Hunt l-a cumpărat imediat și mi-a mai cerut.

–Sunt surprins că nu am auzit niciodată că L.J. Knight e femeie, spuse Lucien, încă nevenindu-i să creadă.

–Comunic cu Leigh Hunt și cu ceilalți editori ai mei prin poștă sau prin curier special.

–Mi s-a părut că ai fost cam dură cu lordul Castlereagh în articolul despre el de vara trecută, spuse Lucien dorind s-o testeze.

–Mă confunzi cu alt ziarist. Nu am scris niciodată despre ministrul de externe. Zâmbetul ironic din ochii tinerei arăta că își dăduse seama de încercarea lui de-a o prinde în capcană.

El dădu să-și mai toarne coniac, dar se răzgândi, căci avea nevoie să rămână cu mintea limpede.

–Și ai aflat ceva spărgând casele Diavolilor?

–Nu la fel de mult pe cât aș fi reușit dacă nu mi-ai fi apărut tot timpul în cale, răspunse ea, cu o exasperare îmblânzită de umor. Dar scotocirea locuințelor este doar

o parte din investigația mea. Dovezile se adună și curând o să-mi pot redacta articolul.

–Ce ai aflat?

–Aș fi proastă să spun mai mult, replică ea, scuturând din cap.

Contele privi cu respect silueta aceea mlădioasă și feminină. Avea nevoie de mult curaj ca să atace o asemenea ticăloșie înarmată doar cu o peniță.

–Draga mea, ești o sursă constantă de surprize.

–Și tu la fel. Pentru un stricat de profesie ai o minte remarcabil de iscoditoare. Înclină capul. Tuturor femeilor le spui „draga mea"?

–Doar celor pe care le plac. Și sunt destul de multe.

–Nu e de mirare din partea unui desfrânat.

–Am spus pe care le plac, nu pe care le doresc, preciză el. Sunt două lucruri complet diferite.

–Cred că e ceva rar ca un bărbat să placă într-adevăr o femeie. De ce ai fi tu altfel?

–Când eram copil, tovarășa mea cea mai apropiată era femeie, răspunse el după o clipă. În plus, tot nu îți știu numele adevărat, așa că „draga mea" este sigur și neutru.

–De fapt chiar mă cheamă Jane, spuse ea, zâmbind ușor.

–Lydia Jane Knight? Sau Louise sau Laura?

–Ți-am spus tot ce am avut de gând să-ți spun, așa că te poți opri din întrebat. Îi aruncă o privire directă. Acum că ți-am mărturisit adevărul, înțelegi de ce îi cercetez pe Diavoli?

–Da, însă tot nu sunt de acord. Te joci cu focul.

–Și poate o să mă și ard. Se ridică și își îmbrăcă haina, care abia se uscase. Așa să fie. Noapte bună, domnule.

Începu să-și înfășoare eșarfa în jurul capului, însă Lucien se ridică imediat de pe scaun, își luă bastonul și șchiopătă spre ea.

–Nu încă. După cum ți-am spus și înainte, vreau să te mai văd. Unde locuiești?

–Ești foarte insistent, oftă ea.

–E o calitate pe care tu ar trebui să o înțelegi. Și asta e departe de a fi singurul lucru pe care îl avem în comun. Ridică mâna liberă și îi mângâie linia obrazului cu dosul palmei. Să știi că nu suntem dușmani.

–N-aș fi atât de sigură de asta, ripostă ea, făcând un pas înapoi.

–Poți să negi că între noi există atracție?

–Nici măcar eu nu aș putea minți atât de bine, răspunse ea sardonic. Însă atracția e un lucru neimportant. Poate ție îți vine greu să crezi că o femeie poate fi mai interesată de dreptate și rațiune decât de bărbați, însă așa sunt eu. Lord Strathmore, trăim în lumi diferite.

–Și asta e un lucru neimportant? O trase în brațele lui și o sărută, nu cu plăcerea încețoșată de drog pe care o simțise pe acoperiș, ci cu emoțiile care se adunaseră de la prima lor întâlnire. Cu pasiune, dorință, speranță.

Mâinile lui Kit se opriră pe brațele lui, închizând și deschizând spasmodic pumnii în vreme ce degetele bărbatului îi încercuiau sânul. Prin straturile de material, Lucien îi simțea sfârcul întărindu-se sub palma lui. Tânăra femeie îi umplea simțurile, atingerea, auzul și mirosul.

–Nu, Lucien, șopti ea, când el se aplecă să-i sărute gâtul. Nu... nu-mi permit să las dorința să-mi distragă atenția. Îmi dai și mai multe motive să te evit.

Sunetul delicios al numelui său pe buzele ei distrugea sensul cuvintelor. Când ea făcu un pas șovăielnic în spate, el o urmă, apoi scoase un țipăt când durerea îi trecu prin glezna de care deja uitase.

–La naiba! Cu fruntea plină de sudoare, se prinse de un scaun ca să nu cadă. E incredibil felul în care durerea înăbușă dorința.

–Dacă aș fi știut asta, aș fi fost tentată să te lovesc în gleznă mai devreme. Își strânse haina pe trup și se îndreptă spre ușă. A venit vremea să mă lași să plec.

El ridică o lampă și o urmă.

–Îți luminez drumul. Îi aruncă un zâmbet la fel de periculos de seducător precum sărutările lui. Cu un baston într-o mână și cu o lampă în cealaltă nu prea am cum să te seduc. Cu toate că, dacă mă gândesc bine, aș putea să vin cu o idee.

–Atunci nu te gândi, răspunse ea. Și totuși, când ajunseră la scări, ea luă lampa fără să scoată o vorbă, pentru ca el să se poată sprijini de balustradă. Alt exemplu de cât de bine se înțelegeau, o armonie instinctivă pe care Kit o cunoscuse doar cu o singură altă persoană.

Tăcură până ajunseră la ușa laterală. El întoarse cheia în broască, însă ținu mâna pe clanță și o întrebă:

–Unde locuiești, Jane?

În lumina lămpii, ochii lui erau aurii strălucitori. Nu se ridica la nivelul unui asemenea bărbat, se gândi ea cu disperare. Era stăpânul unor mistere pe care ea nu le știa și își folosea știința cu o insistență care mai degrabă o tulbura decât o speria.

Știind că trebuia să plece înainte să-și piardă orice fărâmă de rațiune, spuse rapid:

–Wardour Street. Am un apartament la numărul 96. Însă data trecută ți-am spus adevărul, Lord Strathmore. În viața mea nu e loc pentru tine.

–Locurile se pot crea. Dădu drumul clanței și făcu un pas înapoi, lăsând-o să treacă pe lângă el.

Vremea era chiar mai rea decât mai devreme. Din fericire, destinația ei se afla la doar câțiva pași distanță. În timp ce se îndepărta pe străzile tăcute, se trezi întrebându-se din nou cum ar fi fost să fie liberă să-i întoarcă interesul. Dacă intențiile sale erau onorabile, nu ticăloase… dacă avea să-și încheie cu succes misiunea…

Însă, oricât de mult încerca, nu-și putea imagina că între ei s-ar fi putut înfiripa o relație serioasă. Ea jucase o diversitate de roluri și mai avea să joace multe altele, însă nici una dintre identitățile ei nu avea ce căuta în lumea bogată și strălucitoare a contelui de Strathmore.

capitolul 10

După plecarea lui Jane, Lucien era atât de obosit încât abia reuși să urce cele trei trepte până în camera lui. Și totuși, când se băgă în pat, cu glezna umflată, încercă o senzație profundă de încântare. Doamna lui cea misterioasă recunoscuse atracția reciprocă dintre ei și, cu toate că ea încă avea îndoieli, făcuseră primii pași spre o relație mai promițătoare. Jane. Repetă numele în minte. Numele nu i se potrivea neapărat, dar începea să se deprindă cu el. Jane, cu o senzualitate subtilă, sfioasă și totuși hotărâtă, cu limba ascuțită și inima unei leoaice.

Fusese o plăcere să o vadă fără peruci și machiaj. În sfârșit, avusese în fața ochilor un chip autentic. Îi plăcea părul ei moale și ondulat, iar tenul ei fără cosmetice avea transparența delicată a unei perle. Și, mai mult decât orice, îi plăceau inteligența și personalitatea ei, care ieșiseră la lumină nestingherit acum că nu se mai deghizase. Adormi cu gândul la ochii ei cenușii și limpezi și la căldura blândă a trupului ei zvelt.

Protoxidul de azot îi lăsase și un cadou de despărțire: o noapte neliniștită, plină de vise lugubre. În primul petrecea o noapte pasională cu Jane, care era douăzeci de femei într-una, rămânând mereu ea însăși deasupra tuturor. Și totuși, după o împlinire de neegalat, ea începu să se dizolve în brațele lui. Încercă să o rețină, însă dispăru în umbre, lăsându-l singur cu o tristețe nimicitoare.

Se trezi în zori, leoarcă de sudoare. Imaginile deja trecuseră, rămânând în urma lor doar o senzație tulburătoare de pierdere. Poate că visele erau un avertisment să o evite pe Jane pe viitor. Cu cât o dorea mai mult, cu atât l-ar fi durut mai tare dacă în final nu puteau ajunge

la o intimitate emoțională. Nu era o întâmplare că ani de zile dusese aproape o viață de pustnic și ar fi mai înțelept să-și continue traiul solitar.

Își subție buzele. Era prea târziu să se întoarcă din drum; trebuia să-și continue căutarea cu orice preț, căci Jane îi pusese stăpânire pe suflet și gânduri așa cum nu o mai făcuse altă femeie vreodată. Alese să riște.

Sună să i se aducă ceaiul și își spuse sec că dacă visele lui chiar transmiseseră un mesaj, acela era să stea departe de protoxidul de azot. Euforia de moment avea un preț mult prea obositor.

Glezna lui Lucien își revenise peste noapte. După ce valetul său i-o obloji și i-o bandajă cum trebuie, deja putea să meargă și să iasă afară. Ca o concesie totuși, merse într-o trăsură închisă în loc să se plimbe.

Desigur, destinația lui era Wardour Street. Se afla în Soho, o zonă renumită pentru că acolo locuiau artiști, scriitori, excentrici și străini, exact genul de loc în care puteai găsi o femeie independentă precum Jane.

Coborî din cupeu cu bastonul în mână, tremurând de nerăbdare. Spera să o găsească acasă; în acest caz, intenționa s-o invite la plimbare cu trăsura. Va fi o plăcere să o vadă în lumina zilei, nu doar în toiul nopții. Până în acel moment, relația lor se desfășurase exclusiv pe întuneric, de parcă ar fi fost lilieci.

Zâmbi când văzu că pe partea cealaltă a străzii se afla o tavernă numită Vulpea Cutezătoare. I se părea potrivită, cu toate că lui Jane i s-ar fi potrivit mai degrabă Șireata Cutezătoare.

Nerăbdarea începu să-l părăsească după ce studie numărul 96. Imobilul părea să aparțină unei singure familii, nu să fie împărțit în apartamente. Însă aparențele puteau înșela. Bătu cu putere cu inelul de aramă.

O servitoare deschise ușa, cu ochii mari la vederea gentlemanului elegant de pe scări. Iar el începu, cu zâmbetul său cel mai plăcut:

– Verișoara mea m-a rugat să o vizitez pe prietena ei Jane la această adresă, însă din păcate nu-mi aduc aminte numele ei de familie. Domnișoara Jane e acasă?

– O, domnule, aici nu locuiește nici o tânără. Desigur, cu excepția mea, chicoti servitoarea, însă pe mine mă cheamă Molly, nu Jane. Sunteți sigur că adresa asta este corectă?

Strânse bastonul în mână, cuprins de o furie rece. Mica vrăjitoare ticăloasă îl prostise din nou. Rămase nemișcat, până când reuși să se adune suficient de mult cât să spună pe un ton neutru:

– Foarte probabil am greșit adresa. Poate că de fapt căutam numărul 69. Dacă nu, o să-i trimit vorbă verișoarei mele să îi cer lămuriri.

Înclinând politicos pălăria, se întoarse șchiopătând la trăsură. La naiba, cum să fie atât de prost încât să creadă că îi spusese adevărul? Ar fi vrut să dea vina pe protoxidul de azot pentru greșeală, însă adevăratul drog era Jane, sau cum o fi chemat-o, singura femeie care izbutise să-i transforme creierul într-o grămadă de pietriș.

Se urcă în trăsură și îi spuse vizitiului:

– Mergi spre Podul Westminster. Vreau să ajung la închisoarea Surrey.

Leigh Hunt stătea la masă cu o privire absentă când se deschise ușa celulei. Recunoscându-și vizitatorul, se ridică și zâmbi încântat.

– Strathmore, frumos din partea ta să mă vizitezi.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Pentru că îl mai vizitase și înainte pe editor, Lucien nu rămase deloc surprins să vadă tapetul cu trandafiri care îi lumina pereții celulei sau cerul albastru cu nori pictat pe tavan. Leigh

Hunt nu era omul care să lase un lucru atât de mărunt precum închisoarea să-i strice plăcerile vieții.

Intră un gardian cu o vază mare cu flori.

–Le-am văzut la o vânzătoare și m-am gândit că o să-ți placă, explică Lucien când paznicul așeză vaza pe pian.

–Mulțumesc. Editorul mângâie petalele unei crizanteme. Sunt superbe pentru perioada asta a anului.

–O să ieși curând, nu?

–În februarie. Leigh Hunt făcu o grimasă. Număr zilele până atunci. Mi-am făcut celula asta cât mai confortabilă cu putință, însă tot pușcărie rămâne. Făcu semn spre un scaun. Te rog, ia loc și spune-mi ce mai e prin oraș.

–Din moment ce editezi *Examiner* din celula asta, probabil știi mai multe decât mine. Totuși poate încă n-ai auzit că... Lucien îi povesti mai multe întâmplări amuzante care să-l distreze pe prietenul său. Treptat, contele aduse conversația la subiectul care îi prilejuise vizita. Apropo, am auzit zvonul cum că unul dintre scriitorii tăi, L.J. Knight, e de fapt femeie.

Leigh Hunt râse din toată inima.

–Ce prostie cât casa!

–Și mie mi s-a părut prea puțin probabil. Cum este de fapt Knight? Judecând după idealismul său, presupun că e tânăr.

–Sincer, nu știu. Nu l-am întâlnit niciodată în persoană; folosim poșta.

Interesant.

–Locuiește la țară?

–Nu, e londonez.

–Deci e posibil ca acest Knight să fie o femeie care folosește un pseudonim ca să-și ascundă sexul.

–Teoretic e posibil, răspunse editorul scuturând din cap. Însă nici o femeie nu ar putea scrie asemenea eseuri puternice și argumentate.

Dacă Leigh Hunt ar fi cunoscut o femeie ca Jane, n-ar mai fi fost atât de sigur de asta. Bineînțeles, și povestea

cu L.J. Knight putea fi o minciună, însă Lucien era înclinat să o creadă; zelul și cunoștințele ei despre problemele sociale fuseseră convingătoare.

–Crezi că s-ar supăra dacă i-aș face o vizită? Aș vrea să dau mâna cu el. Nu sunt întotdeauna de acord cu opiniile lui, însă are o minte pătrunzătoare. E o plăcere să-i citesc articolele.

–Mă îndoiesc că primește oaspeți, se încruntă Leigh Hunt. Cred că e bolnav, așa că e foarte retras.

Lucien dădu ușor din cap. Să fie invalidă era deghizarea perfectă pentru o femeie neconvențională, exact soluția inteligentă la care s-ar fi așteptat din partea lui Jane.

–Nu vreau să-l storc de puteri, spuse el cu evlavie în glas, însă am o propunere pentru el. Războiul s-a terminat și a venit vremea ca Marea Britanie să privească în viitor. Aș vrea să public un pamflet despre ideile mele economice și sociale. Însă nu mă pricep la scris și aș vrea să angajez pe cineva care să-mi prezinte eficient ideile. Dacă îmi dai adresa lui Knight, îi trimit un bilet să-l întreb dacă ar fi de acord cu acest proiect. Dacă nu-l interesează, nu-l mai deranjez.

–Knight mi-a refuzat întotdeauna vizitele, zise editorul șovăind. Pe de altă parte, rari sunt scriitorii care n-au nevoie de un ban în plus, mai ales cu un gentleman atât de generos ca tine. Adresa lui e Frith Street nr. 20.

Din nou Soho. Lucien își dădu seama că nu era o coincidență. Din moment ce Jane îi dăduse tot o adresă din Soho când insistase el, înseamnă că într-adevăr locuia în zona aceea. Asta îi reducea domeniul de căutare la proporții cât de cât rezonabile. Abătu discuția spre alte subiecte, iar după încă vreo câteva minute plecă.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, cântări ceea ce aflase. În activitatea lui întâlnise multe tipuri de mincinoși, inclusiv din aceia care spuneau lucruri false doar de amorul artei și din aceia care nu puteau deosebi închipuirea de realitate. Jane nu era așa; minciunile ei aveau

un scop. Minciuna ei în privința adresei nu i se părea condamnabilă, din moment ce el insistase să-i dezvăluie ceea ce ea preferase să ascundă. Însă, cu toate că furia i se mai domolise, hotărârea lui de a o găsi rămăsese aceeași.

Era deja târziu, așa că vizita pe Frith Street trebuia să aștepte până a doua zi. Se întrebă ce avea să găsească acolo; ticăloasa de Jane dăduse probabil altă adresă poștală în locul celei de acasă. Însă adresa aceea putea să ducă undeva.

De vreme ce nu prea mai avea nimic de făcut în privința ei, gândurile lui reveniră la Fantomă. Spionul francezilor era mult mai important decât găsirea unei tinere doamne care-l înnebunise. Mintea lui știa asta; nu și inima lui.

Îmbrăcată într-o pelerină cenușie și cu o bonetă mare care îi umbrea chipul, Kit intră în magazinul de zarzavaturi. Proprietara, o femeie bondoacă, de vârstă mijlocie, cu trăsături plăcute, era ocupată cu o clientă mai în vârstă, însă îi aruncă lui Kit un zâmbet de bun venit.

Kit își făcu de lucru cercetând produsele până când cealaltă clientă plecă. Apoi spuse:

– Bună dimineața, doamnă Henley.

– Îmi pare bine să vă revăd, domnișoară. A trecut ceva timp, răspunse cealaltă femeie cu amabilitate. Ce anume doriți astăzi?

– O duzină de fire de praz, vă rog, și două kilograme de varză de Bruxelles proaspătă. Când doamna Henley se duse să aleagă legumele, Kit adăugă murmurând: E posibil să vină cineva să întrebe de L.J. Knight. Un domn fermecător și foarte insistent.

– Nu te îngrijora, fetițo. De la mine n-o să afle nimic.

– Cu cât mai puține spuneți, cu atât mai bine, căci e un tip foarte isteț.

În magazin intră altă clientă, așa că doamna Henley adăugă pe un ton mai ridicat:

– Domnișoară, vreți și niște portocale? Sunt un pic cam scumpe, dar foarte dulci.

– Chiar arată bine, aprobă Kit. O să vreau șase.

După ce adăugă și portocalele în coș, întinse banii să plătească pentru cumpărături. Printre celelalte monede mai mici era ascunsă și o guinee de aur.

– Ca să acopăr costurile de redirecționare a poștei, murmură ea. Deocamdată nu pot să vin să ridic personal corespondența.

Doamna Henley vârî banii în buzunar cu un zâmbet conspirativ, după care se întoarse spre clienta cea nouă.

Kit ieși din magazin. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată lui Lucien – se mustră în gând și îi schimbă numele în Strathmore – atât de multe. Bineînțeles, nu totul era adevărat, însă știa că nu avea să-i ia prea mult să separe grâul de neghină. Probabil chiar atunci îl lua la întrebări pe Leigh Hunt, de unde avea să ajungă direct la magazinul doamnei Henley.

Probabil că avea să fie foarte furios văzându-se înșelat din nou. Era ironic că ea, care întotdeauna avusese o pasiune pentru adevăr, spunea acum atâtea minciuni încât îi era greu să le mai țină șirul. Iar faptul că nu avea de ales nu-i oferea nici o alinare.

Cu un oftat, lăsă deoparte grijile ei legate de Strathmore. Venise vremea să se preocupe de ceea ce o aștepta în noaptea următoare. Cumularea neliniștilor nu-i era de nici un ajutor.

Lucien nu rămase deloc surprins să afle că numărul 20 de pe Frith Street era, de fapt, o combinație între un magazin de zarzavaturi și un oficiu poștal. Într-un șuvoi de clienți aproape în exclusivitate femei, care intrau și ieșeau cât era ziua de lungă, îi era foarte ușor lui Jane să-și ia corespondența nestingherită.

Când clientele văzură că un bărbat – și nu un bărbat oarecare, ci unul bogat și de rang înalt – intrase în magazin,

schimbară priviri neliniștite. Una câte una, își terminară în grabă cumpărăturile și ieșiră din magazin, însă nu fără a-l studia pe intrus. El rămase calm, cu mâinile împreunate pe baston, dar în sinea lui era amuzat că simpla lui prezență putea goli un magazin întreg.

După ce toate clientele ieșiră, proprietara se întoarse spre el, fără să se arate surprinsă de vederea unui gentleman printre coșurile cu napi și cartofi. Cel mai probabil, Jane o avertizase că Lucien avea să vină să îl caute pe L.J. Knight.

–Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă femeia. Vreți niște portocale frumoase?

Spre regretul lui, nu părea ușor de mituit. Nu avea cum să primească informații decât dacă o ducea pe piste greșite.

–Îl caut pe unchiul meu. E un bătrân încântător, însă nu foarte întreg la minte. Din când în când mai fuge de acasă. Am auzit că de data asta și-a luat un apartament în Soho și primește corespondența la adresa asta. Îl cheamă L.J. Knight. Își ia scrisorile de aici?

Ea păru uimită, ca și când s-ar fi așteptat la o altă întrebare.

–Numele unchiului dumneavoastră îmi sună cunoscut, însă nu-l pot asocia cu un chip.

Lucien îi aruncă femeii un zâmbet fermecător.

–Pot să fiu sincer? De data asta mi-e teamă că bătrânul a fugit cu o vânătoare de averi. Poate că ea îi ridică de aici corespondența. Femeia asta vă este cunoscută? Scoase dintr-un buzunar interior una dintre schițele pe care i le făcuse lui Jane.

Dacă n-ar fi urmărit-o atât de aproape pe femeie, n-ar fi remarcat tresărirea abia vizibilă, involuntară, a privirii ei. Lucien era gata să jure că o recunoscuse.

–Cred că am văzut-o, răspunse ea, dar nu sunt prea sigură. Nu are o figură pe care să o ții minte. Lucien nu era de acord cu asta, însă era adevărat că trăsăturile lui Jane

nu ieșeau prin nimic din comun. Era nevoie de un artist excepțional ca să-i surprindă caracterul unic, iar talentul său nu se ridica la asemenea înălțime. Nu arată ca o vânătoare de averi, conchise femeia, dându-i înapoi schița.

–Și exact asta o face atât de periculoasă. Cu toate că pare cumsecade, are o reputație teribilă. Mi-e teamă să nu-i facă rău unchiului James când și va da seama că nu are nici un ban pe numele lui.

În ochii vânzătoarei luci o scânteie de amuzament când își dădu seama că Lucien spunea baliverne.

–Dacă fata îi va face necazuri, unchiul dumneavoastră se va întoarce cu siguranță acasă.

–Sper. Când vine vorba de femei nu gândește prea rațional. Lucien se întrebă dacă vorbea despre unchiul său fictiv sau despre el însuși.

Plecă, după ce îi mulțumi femeii pentru amabilitate. Putea să pună pe cineva să pândească magazinul, dar se îndoia că ar fi fost de folos. Jane era prea deșteaptă să vină personal acolo, acum că Lucien știa de acel loc.

Ar fi fost mai productiv să-l pună pe unul dintre agenții săi să-i dea de urmă în Soho, înarmat cu o schiță. Cu toate că cereau timp, operațiunile de acest fel dădeau de obicei rezultate. În timp, avea să-i dea de urmă.

Însă care avea să fie următorul pas odată ce-o găsea?

interludiu

Când îl auzi intrând în anticameră, sorbi ultima gură de ceai și lăsă cu grijă ceașca. Apoi se ridică și își scutură părul negru care îi cădea în cascadă până la brâu. În seara aceea purta un costum de dantelă neagră care i se potrivea perfect, cu un decolteu adânc și cizme înalte până la coapsă. Spărturile dantelei ațâțau privirea, lăsând senzația că dezvăluie din corp mai mult decât o făceau de fapt.

Își strânse buzele când auzi bâzâitul slab din camera alăturată. Luă biciul și se plimbă cu postura arogantă a unui cavalerist.

–Nu atinge nimic fără să-ți dau eu voie, sclavule, se răsti ea, lovindu-i încheietura mâinii.

Cu toate că era cel mai moale bici, tot îi lăsă o urmă. Clipi și lăsă jos dispozitivul mecanic, însă căzu în genunchi cu ochi strălucitori.

–Vă cer umil iertare, stăpână.

Ea îl lovi în față, evitându-i ochiul și lăsându-i doar o urmă ușoară.

–Nu-ți accept scuzele, sclavule. Trebuie să fii pedepsit. Scoate-ți hainele ca să rămâi la fel de gol precum celelalte animale.

El o ascultă, cu mâinile tremurând de nerăbdare, dezgolindu-și trupul puternic. Apoi se lăsă în patru labe. Ea îl lovi cu biciul peste șira spinării, cu o putere furioasă. El țipă și ridică fruntea să o privească, cu pupilele înnegrite.

Mersese prea departe prea curând. Aceea era partea cea mai dificilă, să se stăpânească și să-i ridice încet nivelul durerii. Dacă o făcea prea rapid, îl pierdea și, odată cu el, pierdea mult mai mult. Lovi din nou cu biciul, mai blând, iar el se relaxă cu un geamăt aspru de plăcere. Cu grija cu care artistul

pictează un portret, începu să-l biciuiască pe tot corpul, verificându-i atent gradul de excitație.

Îl și blestema, adresându-i toate înjurăturile pe care le știa, spunându-i ce animal scârbos era. Iar criticile ei violente adăugau gaz pe focul excitației lui.

Când biciul moale își pierdu efectul, îl schimbă cu unul mai dur, care îi lăsa urme sângerii la fiecare lovitură. Bărbatul începu să se zvârcolească în ritmul cravașei, bucurându-se de niște lovituri care mai devreme ar fi fost prea dureroase. În sfârșit, fu liberă să lovească în el cu toată forța. Îl pocni din nou și din nou, lăsându-se posedată de violență până când se simți aproape dezumanizată. Țipetele bărbatului deveniră tot mai puternice, umplând camera până când trupul său înecat în sudoare începu să tremure de extaz.

Apoi se termină, iar el rămase întins pe covorul de piele de oaie, sângele lui murdărind lâna albă, cu trupul moale și satisfăcut.

–Ești superbă, stăpână, spuse el gâfâind. Superbă.

Înecată de ura pe care o simțea față de ea însăși, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

capitolul 11

Kit se trezi tremurând, cu tot trupul ud de sudoare. Fusese cel mai viu coșmar de până atunci și o lăsase cu o senzație de greață. Încercă să găsească o logică în acele imagini, însă degeaba; coșmarul era atât de străin de experiența ei, încât era ca și când ar fi încercat să înțeleagă chineza. Doar emoțiile erau de recunoscut: o furie și o disperare atât de intense, încât amenințau să o înece.

Viola se ridică de la capul patului și traversă păturile cu un mieunat ușor. Kit aproape plânse de ușurare când pisica îi mângâie obrazul într-un gest prin care, fără îndoială, cerea micul dejun. Normalitatea rugăminții felinei o ajută pe Kit să înfrunte fluviul de nefericire care o inundase.

Întâi se relaxă, mușchi cu mușchi, până când se opri din tremurat. Apoi își umplu mintea cu emoții pozitive – pace, dragoste, speranță – până când toată suferința dispăru.

După ce se liniști, coborî din pat și îmbrăcă un halat care să o ferească de aerul rece al dimineții. Apoi o luă pe Viola pe umăr și se îndreptă spre bucătărie, spunându-și cu hotărâre că făcea progrese. Trecuse de noaptea trecută fără să se facă de râs, și avusese ocazia să-și studieze unul dintre suspecți suficient de aproape cât să-l elimine din calculele ei. Chiar dacă informațiile erau negative, făcuse un mic pas înainte.

Hrăni pisica, puse ceainicul pe foc și scoase o bucată de pâine. Apoi, când dădu să o taie cu cuțitul, în mintea ei apăru brusc o imagine din coșmar. Cu toate că detaliile erau vagi, era vorba foarte clar de un soi de jucărie mecanică. Îngheță, cu lama cuțitului în aer și cu stomacul arzând. Cunoștea un singur om capabil să creeze un asemenea

dispozitiv. Dumnezeule mare, fă să nu fie Lucien, se rugă ea. Te rog, fă să nu fie el.

Și totuși, dacă era…

Privi în gol la muchia strălucitoare a cuțitului. Chiar dacă bărbatul pe care îl căuta era contele de Strathmore, asta nu avea s-o abată de la drumul ei.

Lucien privi mohorât grămezile de informații pe care le adunase despre Diavoli. Era o adunătură stânjenitoare de date despre activitățile lor financiare și politice, aventurile lor amoroase, viciile lor publice și virtuțile lor secrete. Și totuși, după ce parcurse toate materialele, nu știa nimic mai mult decât ceea ce dedusese din pură intuiție. Cei mai mulți dintre Discipoli aveau probleme financiare grave. Mai mulți aveau acces direct la secrete guvernamentale și toți se mișcau în cercuri în care informațiile puteau fi stoarse din cuvintele rostise pe negândite de către oficiali. Oricare dintre ei ar fi acceptat bani francezi.

Nu avansa în căutarea lui după femeia misterioasă. Agentul său se plimbase timp de două zile prin Soho cu portretul lui Jane. Unor locuitori și proprietari de magazine li se păruse cunoscută, însă nici unul nu fusese în stare să-i alăture un nume și o adresă. Poate că schița era de vină, însă bănuia că problema era, de fapt, abilitatea ei cameleonică de a arăta tot timpul altfel.

Din impuls, se hotărî să-și lase deoparte hârtiile și să meargă să ia cina la club. O seară plăcută printre prieteni avea să-i limpezească mintea încețoșată.

Afacerile și plăcerea se îmbinară când Lucien îl găsi la club pe lordul Ives. Cu toate că în opinia lui nu Ives era Fantoma, exista întotdeauna posibilitatea ca tânărul Diavol să spună ceva interesant despre ceilalți membri ai grupului. Mai mult, lui Lucien îi plăcea compania acelui tânăr. Un om capabil de autoironie după ce i se aruncase în nas o pereche de sâni falși merita șansa unei prietenii.

– Trebuie să plec curând, spuse Ives. În seara asta mă duc la teatru.

– La Drury Lane?

– Nu, la Marlowe, locul acela nou de pe Strand. Ai fost acolo?

– Nu încă, dar aveam de gând să merg, răspunse Lucien cu interes. Am auzit că le face concurență celor două teatre regale renumite.

– Așa e, e un teatru de primă mână, rânji Ives. Și are cele mai atrăgătoare dansatoare din Londra.

– Ai pus ochii pe vreuna?

– Am pus mai mult decât ochii, se lăudă Ives cu o mândrie tinerească adorabilă. Vrei să vii cu mine? Cu Cleo mă întâlnesc abia după aceea și am toată loja pentru mine. În seara asta se joacă cel mai popular spectacol al teatrului. Pot să garantez că e foarte distractiv.

– E o idee excelentă. Mereu mi-a plăcut să merg la teatru, însă în ultima vreme am fost prea ocupat.

Tânărul începu să vorbească despre scenă, în trecut și în prezent. Se vedea că subiectul îl pasiona. Mai spuse și că îl cunoscuse pe lordul Nunfield datorită interesului lor comun pentru teatru și, prin intermediul acestuia, ajunsese membru al Diavolilor.

– Teatrul e un loc aparte, iar oamenii lui sunt o specie de sine stătătoare, remarcă Lucien după ce își terminară vinul roșu.

– Admir modul liber în care își trăiesc viața, mărturisi Ives gânditor, în timp ce părăseau salonul de mese al clubului. N-ar fi minunat dacă toate femeile ar fi la fel de lipsite de inhibiții ca actrițele?

– Nu sunt sigur că lumea e pregătită pentru așa ceva. Lucien făcu semn să li se aducă pălăriile și pelerinele. Când te vei căsători, ai vrea ca soția ta să fie libertină ca o dansatoare de la teatru?

– Ai dreptate, murmură Ives cu un zâmbet trist.

Luară fiecare trăsura lui, ca să poată pleca separat după aceea. Se întâlniră în holul teatrului și urcară imediat, căci spectacolul începuse deja.

Doar două teatre care beneficiau de privilegii regale, Drury Lane și Covent Garden, aveau voie să pună în scenă spectacole „serioase". Celelalte, de pildă Marlowe, fentau legea incluzând muzică și dans, pentru ca spectacolele să poată fi considerate concerte. Lucien și Ives se așezară chiar când orchestra termină o interpretare energică a *Muzicii apelor* de Händel.

Apoi începu spectacolul principal. Așa cum scria pe bilet, se numea *Țigăncușa*. Era o piesă prostească și plină de umor, care începea cu dezmoștenirea unui frumos tânăr nobil pe nume Horatio de către tatăl său cel dur, ducele de Omnium, după ce un văr mârșav făcuse să pară că Horatio pătase onoarea familiei. Cu inima frântă, tânărul pleacă în sălbăticie, unde e salvat de la moarte de o șatră de țigani. Când Horatio se alătură noilor săi prieteni la un ospăț în jurul focului de tabără, Ives spuse încet:

– Imediat o să iasă un grup de fete să danseze. Cleo e prima.

Costumate minunat și cu salbe lungi zăngănindu-le la gât, fetele apărură pe scenă. Cleo era o fetișcană plină de viață, cu trăsături armonioase și o privire languroasă. Când își ridică tamburina deasupra capului, fapt care făcu minuni pentru un trup deja impresionant, privi către loja lor și îi zâmbi lui Ives. Părea un răspuns delicios la rugăciunea unui tânăr.

Apoi grupul făcu vreo câțiva pași înapoi, și pe scenă intră altă țigăncușă ca să danseze un solo. Apariția ei stârni un val de aplauze. Fata nou-venită nu era o frumusețe ieșită din comun, însă avea misterul care îi face pe cei mai buni actori să atragă, într-o secundă, atenția tuturor.

Fata se răsuci și sări veselă pe toată scena, ridicându-și fustele cât să lase să se vadă un lanț delicat de aur

pe glezna fină. Pe măsură ce ritmul se acceleră, fustele ei se ridicară din ce în ce mai sus, lăsând vederii priveliști amețitoare ale gambelor și, din când în când, ale genunchilor. Avea picioare minunate.

La fandarea finală, privirea ei o întâlni pe cea a unui Horatio vrăjit. Cei doi se uitară unul la celălalt. Ea avea un profil elegant, pur precum o monedă grecească...

Lucien trase adânc aer în piept, paralizat de un șoc atât de intens, încât îl resimți fizic. Nu era posibil, la naiba, nu era posibil.

–Pot să-ți împrumut monoclul? întrebă el, cu vocea gâtuită.

Ives i-l întinse imediat. Imaginea mărită îi dovedi lui Lucien că ochii nu-l înșelaseră. Picioarele lungi și profilul clasic erau, fără îndoială, ale lui Jane.

Simți cum i se albesc pumnii în jurul lornionului. Femeia pe care o considerase o intelectuală rezervată și idealistă era, de fapt, *actriță*. Și încă una care nu simțea vreo urmă de rușine să-și expună o parte indecent de mare din trupul ei minunat în fața unui teatru plin de străini.

Îi returnă lornionul, lăsând doar o ușoară urmă de curiozitate să i se vadă în voce.

–Cine e dansatoarea?

–Domnișoara James – Cassie James. Joacă rolul Annei, personajul principal din povestea de dragoste. E foarte bună, nu?

Era mai mult decât bună; era amețitoare. Avea o strălucire care aprindea întreaga scenă, eclipsându-i pe ceilalți actori.

La fel de vrăjit precum Lucien, Horatio se ridică de lângă foc și începu să danseze cu Anna. Ea își dădu jucăuș părul negru pe spate și își ridică din nou straturile diafane ale fustelor, din ce în ce mai sus cu fiecare piruetă.

–Imediat o să-i vedem faimosul tatuaj, șopti Ives. Privește deasupra genunchiului ei drept.

Iar fustele ei se ridicară suficient de mult cât să-i dezvăluie desenul din interiorul coapsei, chiar deasupra genunchiului. Priveliștea stârni un zgomot asurzitor de exclamații de aprobare din partea bărbaților din public.

Anna își ridică fustele încă o dată, provocând o rumoare și mai amplă. Lucien își încleșta dinții.

–Ce e tatuajul acela, o floare?

–Nu, un fluture.

Ives îi dădu iarăși lornionul, iar la următoarea piruetă a Annei, Lucien avu privilegiul să zărească un fluture frivol, negru cu roșu, tatuat pe pielea mătăsoasă a coapsei ei, pe interior. Și-ar fi dorit să o înfășoare într-o mantie care să o acopere din cap până-n picioare. Și-ar fi dorit să-i sucească gâtul acela nedemn de încredere. Și și-ar mai fi dorit, cu disperare chiar, să-și lipească buzele de fluturele acela îmbietor, înnebunitor, apoi să le urce și mai sus...

Aproape sufocat, închise ochii până reuși din nou să respire. Când îi deschise din nou, cortina se lăsa pentru pauză. Se întoarse spre tovarășul său.

–Povestește-mi despre Cassie James.

–Te-a cucerit, nu? rânji Ives. Se spune că o să aibă la fel de mult succes pe cât a avut doamna Jordan. A apărut pe scenele Londrei cu vreo trei sau patru ani în urmă, însă a avut doar roluri minore, așa că s-a dus în circuitele din provincie. Cu doi ani în urmă am văzut-o la Teatrul Regal din York în *Se umilește pentru a cuceri* și a jucat excelent. Managerul de la Marlowe a considerat că era pregătită pentru Londra și a angajat-o pentru sezonul ăsta, scriind *Țigăncușa* anume pentru ea. Și ea și piesa au avut un succes amețitor.

Lui Lucien nu-i păsa câtuși de puțin de triumfurile ei teatrale.

–Domnișoara James are, momentan, vreun protector?

–Din câte știu eu, nu. Cred că e genul care preferă să aibă tot soiul de iubiți.

–Detalii, te rog.

–Chiar te interesează persoana ei, nu? Îmi pare rău, dar sincer nu știu cine s-a culcat cu ea – e destul de discretă pentru o actriță. În York am văzut-o în culise și se purta destul de îndrăzneț cu un tip din Colonii – cred că era canadian sau american, însă habar n-am cum îl chema. Ives se gândi o clipă. Nunfield umbla după ea. Eram cu el în noaptea în care a debutat la Londra, acum, în septembrie. Iar el se purta cum te porți tu acum.

Lui Lucien îi reveni sentimentul de sufocare.

–Și a reușit să o seducă?

–Nu cred, însă, cum spuneam, nu pot băga mâna-n foc. Știu că dorea să-i ofere un cec foarte generos.

Lucien se întrebă cu câți bărbați se culcase „Jane“, în timp ce cu el se purtase precum o mironosiță aflată în pericol. *Actoria*. Acesta era răspunsul. Așa se explicau perucile, machiajul, abilitatea de a-și lua diverse personalități. Nici măcar Ives, care o știa pe Cassie James, actriță în plină ascensiune, nu o recunoscuse când îi făcuse avansuri beat lui Sally de la George și Vulturul.

Singura întrebare importantă era de ce îi urmărea pe Diavoli. O posibilitate care îl umplea de greață era ca ea să fie amanta lui Nunfield și să-i spioneze pe cei din grup la cererea lui, fie pentru informații, fie pentru că cei doi găseau acea idee pervers de amuzantă. Sau poate că fuseseră iubiți, el o părăsise, iar ea dorea să se răzbune.

Un lucru era clar ca lumina zilei: încă o dată își bătuse joc complet de Lucien.

Pauza se sfârși și începu următorul act din *Țigăncușa*. Între Anna și Horatio înflori o poveste de dragoste care urma să culmineze cu o nuntă țigănească. Apoi apăru ducele de Omnium și îl imploră pe fiul său să-l ierte pentru că luase de bune minciunile ticăloase spuse de vărul intrigant.

După împăcarea cu tatăl său, Horatio o ceru pe Anna de soție, oferindu-i o viață de lux și perspectiva de a deveni ducesă de Omnium. Cu lacrimi în ochi, fata refuză

oferta din cauza originii ei umile, spunând că nu merita să fie ducesă.

Chiar când cei doi iubiți erau gata să se despartă pentru totdeauna, regele țiganilor își făcu apariția cu mare pompă, însoțit de dansatoarele care cântau la tamburină. Regele spuse că Anna era, de fapt, fiica unui conte și fusese furată când era mică, din cauza frumuseții ei. După ce i se stabili originea aristocratică, Anna acceptă cererea lui Horatio. La sfârșitul piesei, toate personajele, inclusiv ducele de Omnium, dansară vesel în jurul focului.

Ca folclor țigănesc, piesa era ridicolă; Lucien își spuse în gând că trebuia să-l trimită și pe Nicholas să o vadă, căci era sigur că prietenul său avea să fie indignat de descrierea făcută țiganilor. Însă ca distracție era potrivită, iar Cassie James era lucrul cel mai bun din ea.

După ce actorii se plecară în fața publicului și ieșiră de pe scenă, Ives spuse:

–Acum mă duc după Cleo. Vrei să vii cu mine în culise sau îți urez noapte bună aici?

Lucien se ridică și își luă pelerina pe care o aruncase pe un scaun liber.

–Te însoțesc la cabinele actorilor. Nici nu-ți trece prin cap cât de mult îmi doresc să o cunosc pe talentata domnișoară James.

capitolul 12

Culisele erau pline cu actori și actrițe exuberante și cu prietenii lor. Tumultul de după spectacole o neliniștea tot timpul pe Kit, așa că rămase sprijinită cu spatele de zid. Mai mulți bărbați formaseră un semicerc în jurul ei, oferindu-i complimente extravagante și cerșindu-i atenția.

Se obișnuise să le dea replici sugestive, care bărbaților le plăceau. Când un admirator îi spuse „Domnișoară James, în seara asta arătați ca un înger", ea răspunsese ironic cu „Dacă e adevărat, înseamnă că îngerii ar avea nevoie de o transformare".

Mulțimea din jurul ei râse. Apoi un tip mai cochet îi spuse plin de însuflețire:

–Sigur nu vreți să mă acceptați? Îmi doresc să vă fiu protector.

Ea îl privi gânditoare.

–Bărbații încearcă mereu să mă protejeze. Însă nu-mi dau seama niciodată de la ce anume.

Grupul începu să facă aluzii gălăgioase la diverse lucruri de care trebuia să fie protejată. În timp ce rosteau tot felul de nume, ea privea cu coada ochiului la restul bărbaților prezenți, așteptând o reacție de surpriză sau de șoc sau altceva care ar fi putut-o ajuta în căutări.

Venise și lordul Ives, iar acum părăsea încăperea cu Cleo zâmbindu-i la braț. Din câte spusese vecina ei, era un tânăr decent. Nu văzu și alți Diavoli. Cei care mergeau la teatru văzuseră de mult *Țigăncușa*, așa că nu prea avea șanse să afle ceva în acea seară.

Își îndreptă din nou atenția asupra admiratorilor ei, când un tânăr sobru încercă să-i pună în mână o carte religioasă.

–Teatrul nu e un loc pentru o femeie cuviincioasă, rosti el cu sinceritate. Citește asta și o să vezi pe ce cale greșită ai apucat-o.

Refuză cartea și îi răspunse cu un zâmbet ironic:

–A greși e omenește – iar senzația e divină.

În hohotul de râs care urmă, tânărul cel onest fu nevoit să se retragă în grabă.

–Dumnezeule, ce limbă ascuțită ai, comentă un bărbat mai în vârstă.

–Dumnezeu n-are nici o legătură cu asta, spuse ea bătând din gene.

Și mai multe râsete. Privi în încăpere să vadă dacă mai apăruse cineva între timp și dintr-odată înlemni de uimire. Lordul Strathmore tăia mulțimea și se îndrepta direct spre ea, cu intensitatea concentrată a unui leopard flămând.

Îi veni să înjure. Trebuia să-și dea seama că norocul nu avea să rămână prea mult de partea ei; Strathmore avea o abilitate ciudată de a o găsi.

Instinctul o îndemnă să o ia la fugă, dar se stăpâni. N-ar fi putut să se miște suficient de rapid prin gloata aceea de oameni. În plus, era mai bine dacă rămânea în anticameră. Nu avea ce să-i facă într-un loc atât de populat.

Îl subestimase.

În timp ce încerca să-și adune gândurile, Strathmore ajunse la semicercul din jurul ei. Era în toanele de Lucifer, radiind o aură de o forță atât de amenințătoare, încât ceilalți bărbați se retraseră din instinct.

Și totuși i se adresă într-o manieră ireproșabilă.

–Draga mea, ai fost magnifică în seara asta. Îi ridică bărbia lui Kit și o sărută ușor și posesiv, ca și când ar fi fost iubiți declarați.

Nu putea să nu răspundă buzelor calde, dar nu se încredea în strălucirea zâmbetului său. Se lipi de perete și se întrebă ce ticăloșie avea în minte.

–Mă bucur că ți-a plăcut spectacolul, spuse ea cu precauție.

–Nu încetezi să mă uimești, draga mea, continuă el pe un ton răgușit și intim. De câte ori te văd jucând am senzația că tocmai am cunoscut o femeie nouă și fascinantă.

În timp ce se gândea la un răspuns potrivit pentru cuvintele lui cu dublu sens, el deschise pelerina pe care o ținea pe braț. Veșmântul voluminos era suficient de mare cât să poată fi înfășurat de două ori în jurul ei. Exact asta făcu el, cu o mișcare agilă, trăgând-o de lângă perete și strângând-o atât de tare între falduri, încât nu-și mai putea mișca mâinile.

–Ce naiba faci? izbucni ea.

–Te plângeai că devin previzibil, spuse el pe un ton dulce, așa că m-am hotărât să iau măsuri în privința asta. O luă în brațe și o sărută ușor pe buze, ridicând cu abilitate capul când ea încercă să-l muște. În seara asta o să ne recâștigăm dragostea.

Furioasă, Kit încercă să se elibereze, însă era neajutorată în coconul de material negru.

–Știam eu că o bucățică de prima mână cum e Cassie are sigur un protector, spuse vesel unul dintre admiratorii săi, însă habar n-aveam că norocosul erai tu, Strathmore. Nu e de mirare că ne-a refuzat pe toți.

–Sunt foarte conștient de norocul meu. Tonul blând era contrazis de lumina verde și periculoasă a ochilor săi când o privi. Nu mai există în toată Anglia o femeie precum Cassie James.

Înaintarea lor prin anticameră fu însoțită de aluzii la ceea ce turturica lui ar fi putut considera romantic. Kit încercă să se elibereze, însă brațele contelui o țineau lipită de pieptul său lat la fel de strâns precum niște bare de fier. Reuși să-l lovească cu cotul în plexul solar, iar el făcu o grimasă, fără să-și piardă însă zâmbetul.

–Nu te-aș sfătui să faci o scenă, draga mea, murmură el printre dinți.

O privire rapidă către bărbații care râdeau în jurul lor o lămuri că nu putea să strige după ajutor. Orice protest ar fi fost considerat doar o prefăcătorie în cadrul jocului amoros.

Un binevoitor îi deschise ușa lui Strathmore, care dădu din cap în semn de mulțumire și ieși pe hol. Pașii lui se auzeau cadențat în timp ce mergea cu ea în brațe prin teatrul pustiu. Chiar dacă ar fi urlat, n-ar fi auzit-o nimeni din cauza zgomotului din jur.

Când ajunseră la ușa secundară, portarul făcu o plecăciune adâncă.

–Domnule, trăsura dumneavoastră vă așteaptă.

–Mulțumesc Smithson, răspunse Strathmore, înclinând capul.

Kit încercă să se elibereze, însă fără succes.

–Ajutați-mă domnule Smithson, gâfâi ea. Nu este o joacă... sunt răpită.

Hamalul zâmbi și le făcu loc să treacă.

–Domnul mi-a spus mai devreme de planurile sale, domnișoară. Simțiți-vă bine. Munciți din greu și meritați un pic de distracție.

Trăsura lui Strathmore aștepta chiar afară, iar răsuflarea cailor se ridica în nori cenușii în aerul rece al nopții. Smithson deschise ușa și le coborî treptele. După ce contele o urcă pe Kit în trăsură și o lăsă pe bancheta de piele, îi aruncă o monedă de aur portarului.

Kit folosi momentul în care el stătea cu spatele ca să încerce să se elibereze de pelerină, dar în clipa următoare Strathmore urcă lângă ea și trânti ușa. Trăsura porni imediat pe străduța care ducea în Strand.

Când mișcarea o aruncă pe Kit în cealaltă parte a vehiculului, teama ei se transformă de-a dreptul în panică. În nici una dintre întâlnirile lor întâmplătoare nu crezuse că Strathmore i-ar fi putut face rău, însă acum se întreba dacă nu cumva îl judecase complet greșit. În doar câteva clipe devenise prizoniera lui. Atât de repede, atât de ușor.

Ar fi putut s-o ucidă în seara aceea și să-i arunce trupul în Tamisa. Iar în cazul în care dispariția ei ar fi fost cercetată, el avea să spună doar că petrecuseră o noapte minunată, iar ea plecase cât se poate de întreagă. Nimeni n-ar fi bănuit că un nobil atât de rafinat și de integru putea minți cu atâta ușurință.

Își strânse pumnii pe sub pelerină și își mușcă buza până la sânge. Niciodată nu se simțise atât de neajutorată, la mila unui bărbat. Se întoarse disperată la singura sursă de putere care nu o dezamăgise niciodată.

Când găsi ceea ce căuta, o umbră de liniște începu să-i domolească teroarea. Nu era singură. Respiră adânc, iar teama i se retrase până în punctul în care reuși din nou să gândească lucid. Trebuia să fie puternică, să se ridice la înălțimea bărbatului care o capturase.

Închise ochii și își creă un nou rol: acela al unei actrițe versate și sofisticate, căreia nu-i era frică de nimic. Când se gândi că putea fi convingătoare, deschise ochii și spuse cu răceală:

–Aveți obiceiul să răpiți femei, domnule?

–Nu neapărat, răspunse el cu o răceală la fel de mare, însă mi se pare firesc când femeia în cauză e incapabilă să spună adevărul.

–Sinceritatea mea sau lipsa ei nu e treaba ta. Cuvintele ei tăioase fură întrerupte de o zdruncinătură a trăsurii care o făcură să se rostogolească pe banchetă. Nu putea să-și țină echilibrul fără să se ajute de brațe.

Strathmore o prinse de umeri și o împinse în colț.

–Nu uita că Lucifer e Prințul Minciunilor, iar asta îmi dă, cu siguranță, drepturi asupra ta, continuă el, rezemându-se de partea lui de banchetă. Tu ești unul dintre cei mai devotați adepți ai mei.

–Când o zbura porcul, replică ea nepoliticos. Cea mai mare dorință a mea e să te evit.

În sfârșit, zbaterea ei îndelungată dădu roade și se eliberă de pelerină. O dădu la o parte, însă el spuse:

–Îți sugerez să rămâi în ea. Ușa de pe partea ta e încuiată ca să nu poți fugi pe acolo, iar afară e îngrozitor de frig.

Să-l ia naiba, avea dreptate; era foarte frig, iar costumul ei de țigancă nu fusese croit ca să-i țină de cald. Se înfășură din nou în pelerină. Încercă pe ascuns ușa de pe partea ei, însă chiar era încuiată. Oftă și reveni în colț, înfășurând și mai strâns pelerina. Faldurile grele de lână păstraseră parfumul vag al coloniei lui.

–Unde mă duci?

–La cină. Ai muncit mult pe scena aceea, deci, probabil, ți-e o foame de lup.

Răspunsul lui fu atât de prozaic, încât aproape o făcu să râdă. Teama i se domoli și mai mult.

–Ai dreptate, după spectacole întotdeauna simt nevoia să mănânc mult. Dar de ce nu mi-ai zis pur și simplu să vin cu tine? Nu-mi place să fiu luată pe sus de bărbați.

–Nu? răspunse el sarcastic. Am auzit că destul de mulți bărbați te-au luat.

–Din nou, *ce* treabă ai tu? se răsti Kit. Nu suntem legați prin sânge sau prin căsnicie și n-ai nici un drept să-mi cenzurezi treburile.

–Nu te cenzurez. Ba chiar sunt încântat să te eliberez de rigorile respectabilității. Eram atât de limitat când te credeam cinstită. Acum pot să trec la metode mai convingătoare.

–Dacă scopul e să mă seduceți, ați început foarte rău, domnule, rosti ea cu un formalism exagerat.

Înainte să apuce să răspundă, trăsura se opri, iar lacheul deschise ușa. Strathmore coborî, apoi o ajută cu deferența pe care ar fi manifestat-o dacă ar fi fost oaspete de onoare, nu prizoniera lui.

Când coborî, Kit văzu că se aflau în fața hotelului Clarendon. Măcar vorbise serios când îi spusese că o invita la masă. Își aranjă în grabă pelerina până pe gât, cât să-și

ascundă chipul. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să fie recunoscută de altcineva.

Cu mâna strânsă pe cotul ei, Strathmore o conduse pe scări. Înăuntru, i se adresă recepționerului, care făcea o plecăciune adâncă:

–Un salonaș privat în care să iau masa, Robecque, și o cină bună pentru o doamnă înfometată. Cu șampanie.

Robecque șovăi, cu chipul tulburat.

–Îmi pare foarte rău, lord Strathmore, însă cred că toate camerele private sunt rezervate, spuse el cu un accent franțuzesc puternic.

–Poftim? făcu Strathmore, arcuindu-și sprâncenele.

Francezul reacționă ca și când i s-ar fi pus un cuțit în gât.

–Pe aici, domnule, doamnă, rosti el imediat. Tocmai mi-am adus aminte că am o încăpere. Îi conduse pe un coridor către o cameră mică, mobilată somptuos. Șampania și o cină adecvată vi se vor aduce direct aici.

După ce Robecque se înclină și ieși, Kit observă ironic:

–Presupun că tocmai l-ai amenințat pe bietul om să-ți dea o cameră pe care un muritor de rang mai mic o rezervase pentru seara asta.

–Foarte probabil. Netulburat, Strathmore îi scoase pelerina, mângâindu-i o clipă brațele goale cu degetele. Ea se înfioră și făcu un pas în spate. Nevoia mea era mai mare, urmă contele, agățând veșmântul într-un cuier din colț.

–Și buzunarul tău mai adânc. Simțind că dacă s-ar fi așezat ar fi fost în dezavantaj, se plimbă prin cameră cu fustele de țigancă fâșâindu-i în jurul gleznelor, în timp ce covorul gros absorbea sunetul papucilor ei ușori. Mai luase cina o dată sau de două ori la Clarendon în ocazii speciale, însă nu intrase niciodată într-un salonaș privat. Era o lume cu trandafiri de iarnă, cristal strălucitor și lemn lustruit.

Privirea ei zăbovi o clipă asupra canapelei tapițate cu catifea dintr-un colț. Nimic nu le lipsea celor veniți pentru o aventură de lux.

Ușa se deschise și un pluton de servitori își făcu apariția. În timp ce unul lăsă un candelabru mic și aprinse lumânările, altul făcu focul. Al treilea deschise o sticlă cu șampanie, iar ultimul aduse un cărucior pe care erau așezate recipiente de argint aburinde. Mâncarea mirosea minunat și ajunsese atât de rapid, încât Kit bănui că primiseră cina altcuiva.

–Îți mulțumesc Petain, i se adresă Strathmore ospătarului-șef. Acum puteți pleca. O să ne servim singuri, așa că nu mai avem nevoie de voi în seara asta.

Chelnerul făcu o plecăciune, apoi își conduse trupa afară din cameră.

–După felul în care ești servit, spuse Kit după ce rămaseră singuri, încep să mă întreb dacă nu cumva ești proprietarul acestui loc.

–Cândva i-am făcut un serviciu proprietarului, răspunse el, ridicând din umeri. Și nu a uitat.

–Asta înseamnă probabil că a pierdut o avere în fața ta la cărți, iar tu, cu inima ta largă, ai ales să nu-l trimiți la închisoarea datornicilor.

–Ceva de genul ăsta. Trase un scaun la masă și îi făcu semn să vină.

–Începem?

Hotărî să se simtă confortabil, astfel că își scoase acele care îi susțineau peruca neagră. După ce agăță peruca în cuier, lângă pelerină, își scutură părul, apoi își trecu degetele prin el ca să-și desfacă șuvițele. Se gândea că arăta ca o păpădie care tocmai făcuse sămânță. Însă când se așeză, văzu admirație în ochii contelui.

El turnă șampanie pentru amândoi, apoi ridică paharul spre ea.

–Pentru cea mai talentată și ticăloasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

–E un compliment sau o insultă?

–O afirmație, zâmbi el. Era galant și foarte chipeș. L-ar fi crezut un gentleman adevărat dacă n-ar fi zărit lumina periculoasă din ochii lui verzi-aurii.

Conștientă într-un fel tulburător de tensiunea sexuală dintre ei, gustă din paharul de șampanie. Bulele îi dansară pe limbă, apoi îi ajunseră în sânge, relaxându-i mușchii tensionați. Simțindu-se mai liniștită, își îndreptă atenția asupra mâncării. Era chiar mai gustoasă decât promisese mirosul. După calcan cu salvie și anghinare, praz înăbușit, pui în sos de caise și cremă de fistic, se simțea mai pregătită să-și înfrunte adversarul.

El mâncase foarte puțin și stătea rezemat pe scaunul lui, picior peste picior, cu părul strălucind ca aurul în lumina lumânării. Acum că își revenise după efortul depus pe scenă, îi conștientiza prezența intens și fizic. De câte ori se întâlniseră, interacțiunea dintre ei fusese mereu mai profundă și se întreba neliniștită ce îi rezervase acea seară.

Sperând să păstreze neutralitatea atmosferei, spuse:

–Îți mulțumesc pentru masa excelentă.

–Întotdeauna am fost de părere că e mult mai productiv să interoghezi pe cineva dacă nu e flămând. Sorbi din șampanie. Și am o mulțime de întrebări pe care să ți le pun.

Ea trase aer în piept, apoi lăsă frumos cuțitul și furculița pe farfurie.

Bătălia începuse.

capitolul 13

–Nu am nimic să-ți spun, îl informă Kit, privindu-l în ochi.

–Cum, nu mai ai nici o poveste frumoasă? Sunt dezamăgit, continuă el, cu un ușor sarcasm. Ești una dintre mincinoasele cele mai pline de imaginație pe care le-am întâlnit vreodată.

–Tu vorbești, i-o întoarse ea. Mă îndoiesc că ai măcar un gram de sinceritate în tine. I-ai convins pe toți cei din teatru că suntem iubiți.

–Sunt sincer când îmi convine și nu mă costă nimic. Avem multe în comun. Sigur nu poți să inventezi un alt frate înșelat sau o investigație jurnalistică?

–Am obosit să tot mint, replică ea, scuturând din cap. După cum am spus mai devreme, nu sunt obligată să-ți răspund la întrebări, așa că n-o voi face. Îți dau cuvântul că nu încerc să-i fac rău unui om nevinovat. Mai mult de-atât nu spun.

–Mi-aș dori să știu ce înțelegi tu prin vină și nevinovăție. Îi studie chipul. A fost o mișcare inteligentă să te dai drept L.J. Knight. Din moment ce nimeni nu știe cum arată tipul ăsta, afirmația ta e greu de combătut. Poate chiar e adevărat, deși acum n-aș prea paria pe asta. Mai degrabă ești o cititoare înfocată de-a lui. Ai ceva de spus?

–Aș prefera să pun și eu niște întrebări. Își îngustă privirea. Cred că și tu ai secretele tale, căci comportamentul tău e departe de cel al unui cetățean cinstit și integru. De ce insiști să mă interoghezi?

–Pentru că nu-mi pot stăpâni curiozitatea în privința unei femei care se ocupă cu fraude, spargeri și alte

asemenea fărădelegi. Își însoți explicația cu un zâmbet care îi tăie respirația.

Chiar dacă Strathmore nu era ticălosul pe care îl căuta, era cu siguranță o amenințare pentru ea și pentru misiunea ei. Și, într-o asemenea situație, de ce încă se simțea atrasă de el? Amintirea sărutărilor lor era la fel de vie precum flăcările care se zăreau prin grătarul șemineului. Și la fel de caldă.

Trebuia să plece înainte ca atmosfera să devină mai intimă de-atât.

–Dacă tu crezi că sunt o nelegiuită și ai dovezi în privința asta, cheamă un magistrat, rosti ea hotărât. Însă dacă te hotărăști să mă dai pe mâna legii, nu uita că și eu am prieteni influenți care să-mi vină în ajutor.

Asta stârni o sclipire întunecată în adâncurile ochilor lui.

–Ar fi păcat să te trimit la pușcărie, draga mea. Nu ți-ar plăcea, iar acolo nu mi-ai fi de vreun folos.

–Presupun că vrei să mă seduci, însă trebuie să refuz onoarea pe care mi-o faci. Se ridică. Plec.

Când trecu pe lângă masă și se îndreptă spre ușă, el ridică mâna. Cu toate că nu o atinse, Kit se opri, prinsă în plasa concentrării lui incredibile.

–Seducția înseamnă să profiți de o femeie nehotărâtă sau lipsită de apărare, spuse el. Iar tu nu ești nici una, nici alta.

–Mulțumesc pentru compliment. Însă am spus deja că nu vreau, lord Strathmore. Ai de gând să mă ții aici cu forța?

–Nu cred că va fi nevoie de forță, spuse el blând.

Era așezat, iar asta îl făcea să pară mai puțin amenințător. Însă ochii lui… ah, ochii lui încă erau periculoși, căci promiteau plăceri care să-i dezgolească sufletul. Întărindu-se în fața atracției puternice față de el, spuse:

–Dacă speri să mă convingi să-ți intru în pat, va trebui să te gândești de două ori înainte.

–Răbdarea mea este infinită, răspunse el cu un zâmbet leneș, atâta timp cât la final primesc ce vreau. Îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale ei. Refuzi să-mi spui Lucien.

Ea își înghiți nodul din gât, încercând să reziste efectelor subversive ale strângerii lui calde.

–Să te strig pe numele de botez presupune o intimitate pe care nu o doresc.

–Nu? Țintuind-o cu privirea, o trase spre el, îi ridică mâna pe care o ținea într-a lui și îi sărută încheietura.

Efectul fu devastator, făcând ca fiecare celulă din trupul ei să palpite de dorință. Încercă să se desprindă de el, însă, cu toate că nu o ținea strâns, nu reuși să scape. Contele începu să-i mângâie liniile sensibile ale palmei cu degetul mare, iar ea nu-și găsi voința să se elibereze.

–Domnule, o actriță nu e neapărat și târfă, spuse ea, cu o ușoară disperare în glas.

–Nu, însă o actriță e… mai puțin convențională decât majoritatea femeilor. Zâmbi ușor. Și singurul lucru de care sunt sigur în privința ta e că nu ești convențională.

Îi crescu presiunea din mână, însă lumina aurie din ochii lui fu cea care o atrase spre el. Răsuflarea ei se acceleră, în egală măsură de nerăbdare și teamă.

Strathmore avea abilitatea ciudată de a-i citi stările, căci în loc să o sărute o trase pe genunchii lui.

–Probabil ești obosită. O cuprinse ușor cu brațele. Să te strig Cassie, sau Jane?

–Cassie e nume de scenă. Chiar mă cheamă Jane.

El începu să-i frământe abil porțiunea dintre gât și umăr.

–Jane. Un nume atât de lipsit de personalitate pentru o femeie remarcabilă.

–Nu sunt remarcabilă, doar mă pricep să creez iluzii, spuse ea, apoi se întrebă de ce vorbise atât de mult. Era mai periculos decât bănuise ea, căci o făcea pe nesimțite să se încreadă în el și să-i mărturisească totul. I se părea

cât se poate de firesc să îi simtă brațele în jurul ei, să-și sprijine capul de umărul lui. Ar fi dorit să-i împărtășească temerile ei și să se scalde în puterea lui, căci era obosită, atât de dureros de obosită, în chinul ei singuratic.

Însă nu era atât de inconștientă cât să cedeze în fața dorinței de împreunare pe care o simțise imediat ce rigiditatea ei inițială se risipise. Se lăsă să alunece, mulțumită să fie în brațele lui, simțind doar vag mirosul de mâncare și de flori, auzind în depărtare râsete și discuții. Însă toate acelea nu erau decât fundalul pentru realitatea profundă pe care o reprezenta Lucien. El îi umplea simțurile, respirația lui tăcută îi mângâia părul de pe tâmplă.

După cum spusese, era răbdător. Mult timp se mulțumi doar să o țină în brațe, masându-i încet mușchii și tendoanele tensionate. Căldura și dorința lui o învăluiau, transformând-o într-un cuptor care își creștea treptat temperatura ca să se potrivească după a lui.

Abia dacă își dădu seama de contactul blând al buzelor lui cu fruntea ei sau de coborârea lor delicată pe restul chipului. O mângâiere de mătase pe pleoapele ei închise; o răsuflare ademenitoare și erotică în urechea ei. Într-un final, presiunea ușoară a degetului său arătător sub bărbia ei îi ridică fruntea, iar gura lui puse stăpânire pe a ei.

Atingerea de catifea a limbii lui îi alină locul dureros în care își mușcase buza în trăsură. Nu-și mai amintea de ce fusese atât de înspăimântată de el. Plăcerea ei încețoșată se adânci și mai mult, transformându-se în dorință când mâna lui îi cuprinse sânul.

Sărutul său se adâncea, explora, chema. Îi coborî bluza de țigancă de pe umăr, iar ea primi cu bucurie atingerea răcoroasă a aerului și confortul cald al mâinii lui.

– Pentru că Jane e prea comun, o să te strig Lady Jane, murmură el, mângâindu-i sfârcul până îl întări.

„De unde știe?" Gândul o smulse din acel râu de plăcere. Ridică fruntea înfiorată și își dădu seama de prostia ei.

– Trebuie să plec.

– Nu și acum, Lady Jane, spuse el răgușit.

Își aplecă fruntea și își apăsă gura pe sânul ei, iar ritmul limbii lui se potrivea cu cel al sângelui ei. O durea tot trupul și se răsuci în poala lui, conștientă plină de vinovăție că nu încerca să scape, ci să se ofere pe de-a-ntregul.

Una dintre mișcările ei neatente îl dezechilibră și aproape căzură pe podea. Însă reflexele lui îi salvară pe amândoi. Își reveni rapid și o luă în brațe, apoi o duse până la canapea.

O întinse pe suprafața cu pernițe și se așeză lângă ea, pe margine. Privind-o în ochi, îi trase bluza de pe umeri, apoi dezlegă șiretul din față al corsetului. Dedesubt, cămășuța urca și cobora în ritmul rapid al respirației ei, până când el îi trase veșmântul până la talie. Cu o ușurință la fel de mare o dezbrăcase se pare și de modestie, căci timiditatea lui Kit dispăruse complet sub privirea admirativă a bărbatului.

Îi cuprinse sânii proaspăt eliberați în mâinile lui calde și puternice, apoi se aplecă să-i sugă. Ea scoase un scâncet involuntar și închise ochii, pradă unor senzații noi și delirante. Înțepătura abia simțită a bărbiei lui pe pielea ei goală și sensibilă; dinții lui care ciupeau cu o forță controlată; mâinile lui care se plimbau pe membrele și bustul ei, ca și când ar fi încercat să rețină fiecare formă și textură. Papucii ei dispăruseră, iar catifeaua era o mângâiere voluptuoasă sub picioarele ei goale, în vreme ce se răsucea tânjind. Era doar el, doar acel moment...

Și totuși asta nu era adevărat. În viața ei erau lucruri mult mai importante decât dorința. Într-o căutare disperată a unei fărâme de rațiune, își retrase picioarele și își înfipse mâinile în umerii lui, împingându-l.

– Oprește-te! Mă sperii.

El rămase nemișcat, apoi ridică fruntea, încruntându-se când îi văzu chipul.

– Bănuiesc că nu vorbești de o teamă fizică.

–Nu, răspunse ea cu sinceritate. Mi-e teamă că merg prea repede. Că fac ceva ce voi regreta.

–Te simți mai bine dacă-ți spun că și tu mă sperii la fel de tare? întrebă el, ridicând trist colțul gurii. O să plătesc un preț mare pentru tine, Lady Jane. De fapt, deja l-am plătit.

O încânta să afle că avea un astfel de efect asupra unui asemenea bărbat. Și totuși...

–Asta mă face să mă simt mai bine, dar nu mai în siguranță.

–De-asta fugi mereu de mine? Pentru că nu poți să negi că între noi e ceva foarte intens.

În timp ce vorbea, mâna lui alunecă pe piciorul ei stâng, de la genunchi la gleznă.

Tot trupul ei se înfioră când degetul lui mare începu să facă mișcări circulare lente pe piciorul ei.

–Nu neg că există atracție, spuse ea cu vocea tremurândă, însă asta nu înseamnă că o să-i cedez.

Însă cuvintele erau contrazise de impulsul ei irezistibil de a-l atinge. Mâinile ei își slăbiră rezistența și coborâră pe umerii lui, simțind mușchii duri de sub hainele croite elegant. Îi scoase haina și își trecu palmele flămânde peste coastele și talia lui zveltă.

El nu-i ironiză slăbiciunea; o privi în ochi și zâmbi cu un triumf tăcut, mângâindu-i din nou piciorul. De data aceea se mișcă în sus, ridicându-i fustele voluminoase și dezvelindu-i brățara de pe gleznă. Privirea lui se opri pe aurul strălucitor.

–Chestia asta își face treaba superb; atrage atenția tuturor la picioarele tale frumoase, spuse el, trecându-și vârful degetului pe sub bijuterie.

Ea trase adânc aer în piept, înfigându-și degetele în coastele lui.

–Brățara aparține țigăncușei. Eu, care sunt Jane cea obișnuită, nu aș fi niciodată atât de îndrăzneață.

–Jane cea obișnuită? Privirea lui era amuzată și ușor zeflemitoare. Un lanț de aur poate fi scos, însă ăsta – îi ridică fustele mai sus și dezveli tatuajul cu fluture de deasupra genunchiului ei drept – există doar ca să-i înnebunească pe bărbați. Iar pe mine m-a înnebunit.

Se aplecă și își trecu limba peste acea imagine, răsuflând căldură în interiorul coapsei ei. Ea făcu ochii mari, iar trupul i se încordă de dorință.

–Lucien, icni ea. O, Dumnezeule, Lucien...

Moderația pe care o arătase se dizolvă într-o secundă. Contele se întinse lângă ea, trupul său încordat potrivindu-se pe formele ei. O sărută cu o voluptate feroce, în timp ce mâna lui îi urcă între coapse, arzând pe pielea sensibilă de deasupra tivului pantalonașilor pe care îi purtase în timpul dansului ei provocator. O palmă lată și caldă alunecă peste materialul fin. Degetele lui găsiră deschizătura și trecură prin buclele moi spre cutele feminine umede și fierbinți. Alunecară adânc, cu o intimitate profundă. O tortură dulce și îmbătătoare.

Ea scânci neajutorată, cuprinsă de un val de patimă care își bătea joc de moravuri și de rațiune. Nu mai putea îndura tumultul acela, sălbăticia aceea; chiar nu mai putea îndura...

Eliberarea fi zguduitoare. Scoase un țipăt, iar sunetul ei se topi în adâncimile gurii lui, absorbindu-i esența în el însuși. O sorbea și o făcea să fie complet ea însăși, descătușându-i dorințele ascunse.

Kit își reveni în simțiri încetul cu încetul, trupul pulsându-i de la bust în jos sub efectele împlinirii. Fizic se simțea mai satisfăcută ca niciodată, iar asta o apropia de Lucien într-un fel în care nu-și imaginase că era posibil înainte de acea seară.

Însă imediat urmă o furie puternică față de ea însăși. Dumnezeule mare, cum de fusese atât de nesăbuită? Nu-și permitea să se piardă în el. Chiar dacă n-ar fi avut o misiune disperată de îndeplinit, tot ar fi fost culmea prostiei

să lase un asemenea desfrânat să devină stăpânul sufletului ei. Fusese îngrozitor de slabă să permită asemenea intimitate.

Iar intimitatea dintre ei avea să fie și mai mare. Îi prinse mâna și i-o duse la bărbăția întărită care îi apăsa pe coapsă. Prin straturile de material care îi despărțeau, simți o pulsație fierbinte și insistentă.

Strânse cu precauție. El gemu și se mișcă în mâna ei, cu ochii închiși și respirația accelerată. Găsea o plăcere nemaipomenită să-l satisfacă, să vadă că era la fel de lipsit de apărare pe cât fusese ea cu câteva clipe înainte. Și mai simți că acea vulnerabilitate reciprocă era un element crucial în legătura dintre doi iubiți.

Gândurile ei fură întrerupte când el începu să-și desfacă nasturii pantalonilor. El tânjea să-și ducă la împlinire uniunea, iar intensitatea dorinței ei era la fel de mare. Ar fi vrut să-l învăluie, să-l facă parte din ea însăși, să-l facă să se piardă în extaz.

Însă nu îndrăznea. *Nu îndrăznea.*

Mintea ei înfierbântată căută și găsi scuza cea mai potrivită.

–Nu încă... șopti ea. Trebuie... trebuie să-mi iau măsuri de precauție.

Ochii lui se deschiseră, aurii de patimă.

–O să am grijă. Degetele lui fine ca fulgul îi mângâiară tâmpla. Nu ți-aș face niciodată rău.

Blândețea lui era o armă la fel de puternică precum dorința. Cu răsuflarea tăiată, se desprinse de el înainte să cedeze din nou.

–Va fi mai bine dacă nu vei fi obligat să te retragi, promise ea când mâna lui se întinse să o tragă înapoi.

El râse ușor și coborî mâna.

–Se pare că știi foarte bine că acela e argumentul cel mai irezistibil.

Urându-se, se ridică și îi atinse părul răvășit. Arăta mai puțin intimidant ca de obicei; nu mai era Lucifer, ci Apollo, născut din soare.

Simți cum o săgetă regretul, însă limba ei ticăloasă și mincinoasă continuă:

–Durează doar un minut... Am cu mine ce-mi trebuie și e o toaletă pe coridor. Își aranjă în grabă hainele cât să dea iluzia de ordine.

–Grăbește-te, Lady Jane, spuse el, cu un zâmbet ca o mângâiere.

Kit se aplecă și îl sărută.

–Așa o să fac, murmură ea. Urăsc... urăsc să te părăsesc chiar și o clipă. Cel puțin asta era adevărat.

Se lăsă pe spate pe canapea și își puse un braț peste ochii închiși. Chiar dacă dădea impresia de relaxare, tot trupul său era încordat, nesatisfăcut.

Nu avea să-l mai vadă niciodată atât de încrezător. Chiar dacă era posibil să se întâlnească altă dată în circumstanțe mai liniștite, nu avea s-o ierte nicicând pentru ceea ce intenționa să facă.

Înainte ca remușcarea să-i dea cu totul peste cap hotărârea, traversă camera, își luă papucii și se încălță. Șovăi când văzu pelerina și peruca atârnate de cuierul de lemn de pe ușă. Trebuia să meargă pe jos până acasă și avea nevoie de pelerină ca să nu înghețe și ca să acopere costumul de țigancă absurd, care sărea în ochi. Nici la perucă nu putea să renunțe. Luă ambele obiecte pe furiș, apoi se strecură afară din cameră.

Coridorul era pustiu, așa că își puse peruca și își vârî în grabă părul sub ea. Apoi se înfășură în pelerină atât de bine, încât să nu o recunoască nimeni.

Aproape nimeni... Fără să vrea, se ciocni de proprietarul hotelului chiar când ieșea pe ușa laterală. Făcu ochii mari când o văzu atât de răvășită, însă era prea discret ca să comenteze.

–Sper că v-a plăcut cina, doamnă.

Luându-și un aer aristocrat, înclină capul și răspunse în franceză:

–Mâncarea a fost delicioasă, domnule. Ca întotdeauna. Deschise ușa cu o lumină încântată în ochi. Chiar înainte să iasă, curiozitatea o făcu să adauge: lordul Strathmore a menționat că v-a făcut cândva o mică favoare.

Aerul profesionist al francezului dispăru.

–Nu a fost o mică favoare, domnișoară, spuse el apăsat. Mi-a scos întreaga familie în siguranță din Franța. Pentru asta sunt în stare să și mor pentru el.

Încă un șoc într-o noapte în care avusese deja parte de prea multe. În timp ce se îndrepta spre cea mai apropiată dintre locuințele ei, îl blestemă în gând pe conte pentru complexitatea caracterului său. Cu toate că bănuia că făcuse multe lucruri despre care era mai bine să nu se știe nimic, era foarte probabil că putea să se poarte cu generozitate și eroism. Însă cum naiba reușise să salveze oameni din Franța când Continentul le fusese închis englezilor în cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani? Poate că își mărise averea prin contrabandă sau ceva la fel de ticălos.

În ciuda intimității pe care tocmai o împărtășiseră, era totuși un bărbat plin de mister. Iar misterele erau periculoase.

Lucien era bântuit de chipul lui Jane în timp ce îi aștepta întoarcerea. Membrele ei zvelte, diversitatea sa uluitoare, senzualitatea blândă și dulce a răspunsurilor ei. Îl tulbura așa cum nici o femeie nu o mai făcuse până atunci și ardea de dorința de a o poseda. Poate că în intensitatea uniunii avea să-i atingă în sfârșit sufletul ca argintul viu.

Se întrebă de ce avea cu ea mijloace contraceptive. Dacă ar fi fost vorba de altă femeie, ar fi luat-o ca pe un semn de promiscuitate, dar în cazul lui Jane putea însemna doar că era prea deșteaptă să fie luată pe nepregătite.

Însă nu putea exclude posibilitatea că se mințea singur pentru că nu dorea să creadă că noaptea aceea nu fusese decât un alt episod întâmplător din viața unei actrițe libertine. Nu voia să-și analizeze propriile sentimente, dar știa că nu erau deloc întâmplătoare.

Degetele lui băteau necontenit pe marginea canapelei în timp ce întreba cât avea să mai dureze. Trecuseră multe minute. Oare zece? Cinci, sigur. I se părea mai mult. N-ar fi trebuit s-o lase să-i scape din ochi.

N-ar fi trebuit s-o lase să-i scape din ochi…

Deschise brusc ochii și imediat avu certitudinea zguduitoare că nu se mai întorcea. Micuța desfrânată egoistă fusese satisfăcută și îl lăsase să ardă. Doamne Dumnezeule, cum de fusese atât de idiot? Ce naiba avea femeia aia de putuse să îmbrobodească tot timpul o minte renumită pentru vigilență? Niciodată nu fusese violent cu o femeie, însă dacă Jane ar fi apărut în fața lui, exista posibilitatea foarte reală să facă o excepție.

Dacă ar fi apărut în fața lui, nu s-ar fi simțit violent, sau cel puțin nu așa.

La naiba! Sări în picioare și apucă furios masa, răsturnând-o pe podea. Vasele se izbiră cu un zgomot eliberator de ceramică spartă și argintărie. Gura i se strânse în timp ce privi vinul care se vărsa pe covorul oriental. Fără îndoială, aceea fusese cea mai scumpă cină din viața lui, din absolut toate punctele de vedere.

Se auzi un ciocănit discret la ușă, urmat de vocea proprietarului.

–S-a întâmplat ceva, domnule?

Lucien își potrivi hainele și expresia feței. Să fie al naibii dacă spunea cuiva ce-i făcuse micuța vrăjitoare.

Traversă camera, iar furia îl lovi din nou când văzu că îi furase pelerina și își luase peruca. Ticăloasa complotistă cu sânge rece și degete ca fulgul…

–Doar un mic accident, Robecque, răspunse el după ce deschise ușa. Am fost îngrozitor de neatent. Trimite-mi factura pentru daune.

Francezul aruncă un ochi la stricăciuni, însă își păstră gândurile.

–Cum doriți, domnule.

Lucien se opri în prag.

–Doamna aceea, prietena mea, a plecat în siguranță? N-am vrut să o las să plece singură, însă e o femeiușcă încăpățânată, foarte mândră de independența ei.

–Chiar este o femeie pe cinste, răspunse Robecque admirativ. Are o franceză minunată. La fel de bună ca a dumneavoastră.

–E o femeie plină de talente. Iar la următoarea întâlnire – căci era sigur că aveau să se mai vadă – avea să plătească pentru ce-i făcuse în seara aceea.

capitolul 14

La fel ca tânăra pe care o vâna, Lucien se pricepea destul de bine să-și ascundă înfățișarea. Dimineața următoare se deghiză și plecă să caute o birjă pe Oxford Street când îl văzu pe ducele de Candover apropiindu-se. Vrând să facă o glumă, îl abordă cu un accent puternic de Yorkshire:

–Mă scuzați domnule, Opera Engleză e pe-aici?

Cu o căutătură enervată că fusese acostat de un străin, Rafe îi răspunse cu răceală:

–Cinci minute de mers pe jos de aici, pe stânga.

Revenind la tonul său firesc, Lucien adăugă:

–Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Rafe se opri, apoi se întoarse spre el.

–Luce, tu ești?

–În carne și oase, mulțumit că nu mi-ai dat o directă când ți-am cerut indicații.

Ducele râse, apoi veni lângă el.

–Ce mai pui la cale de data asta?

–O mică investigație, însă ți-aș rămâne recunoscător să nu anunți în tot Mayfairul.

–Cum reușești? întrebă Rafe pe un ton mai coborât. Faptul că ți-ai închis culoarea părului și porți ochelari și haine ponosite te schimbă mult, însă lucrurile astea sunt superficiale. Îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare. Trăsăturile tale au rămas aceleași, dar pari mai scund și mai lat și ai o mutră care nu iese în evidență. Dacă nu te-aș fi cunoscut de la zece ani, habar n-aș fi avut cine ești de fapt.

–Deghizarea începe cu mintea, explică Lucien. Bogăția, puterea și statutul dăruiesc unei persoane o încredere în sine de necontestat. Dacă lași toate astea la o parte

și te consideri neimportant și nesigur din punct de vedere financiar, atunci ai o cu totul altă alură.

–Probabil că da, recunoscu Rafe, însă nu cred că aș vrea să fac asta. Îmi plac destul de mult bogăția, titlul și puterea.

–Joci atât de bine rolul unui aristocrat arogant, încât ar fi păcat să renunți la el, aprobă Lucien. Că veni vorba, mai bine ne-am despărți. O să ți se știrbească reputația de încrezut dacă vorbești cu un personaj atât de nesemnificativ precum James Wolsey din Leeds.

–Sunt cât se poate de amabil și cu cei din straturile de jos, atâta timp cât își dau seama de diferența dintre noi, îl asigură Rafe. Bagă-ți bucla din față sub șapcă înainte să pleci.

–Am auzit că negocierile din Ghent merg spre bine, zâmbi Lucien.

–Cu puțin noroc, facem pace cu americanii înainte de Crăciun, încuviință ducele.

–Așa să fie. După ce făcu un semn de la revedere cu capul, Lucien opri o birjă și se îndreptă spre Teatrul Marlowe. Acolo se dădu drept un ziarist care scria un articol despre Cassie James. Tânăra încântase de multe ori publicul din nord, iar cititorii de acolo erau interesați de succesul ei de la Londra.

Prezența lui fu acceptată ca un lucru firesc, așa că timp de câteva ore se plimbă de colo-colo, punând întrebări și luând notițe. Era foarte priceput în a stoarce informații; din nefericire, nimeni nu avu nimic util de spus. Toată lumea considera că domnișoara James era o tânără încântătoare și deloc încrezută. Și foarte profesionistă.

Însă cel mai mult ținea la intimitatea ei. Nimeni nu știa unde locuia sau alte detalii despre viața ei personală decât că, în urmă cu o noapte, iubitul ei aristocrat o răpise din culise și le oferise o priveliște rară. Deși se presupunea că avea un protector, nu știuseră că era de rang atât

de înalt. Fetișcana se descurcase bine și toți îi urau mult noroc în continuare.

Lucien găsi o oarecare satisfacție în faptul că nimeni nu îl recunoscuse în James Wolsey pe contele de Strathmore. Însă era singura satisfacție din acea zi de lucru.

Nici măcar directorul teatrului nu reuși să-l ajute. În timpul unei pauze de la repetiția unei producții noi, ce părea să constea într-o tornadă de insulte la adresa dansatoarelor stângace, îi spuse că domnișoara James jucase roluri mici în mai multe piese, însă urma să fie înlocuită o săptămână sau două pentru că ceruse liber ca să-și viziteze o mătușă bolnavă. Tonul ironic al vocii lui dădea de înțeles că nu crezuse povestea cu mătușa; fusese și el în culise cu o noapte în urmă, când vedeta lui fusese luată pe sus.

Însă fata avea să se întoarcă la următoarea reprezentație a *Țigăncușei*, din moment ce acela era rolul ei cel mai important. Domnul Wolsey trebuia să le spună neapărat cititorilor săi că aveau în lucru încă o piesă pentru domnișoara James. Urma să joace un rol în pantaloni și era sigur că toată Londra avea să-i venereze curând picioarele frumoase.

Nu, habar n-avea unde locuia tânăra. Și pentru că știa ce ființe temperamentale sunt de obicei actrițele, îi mulțumea Cerului că nu spunea prea multe despre ea, își respecta programul și nu arunca niciodată cu obiecte în directorul suferind. Acum, dacă îl scuza domnul Wolsey, trebuia să se întoarcă la lucru.

Lucien părăsi teatrul, frustrat, însă fără să fie surprins. Din nou, Lady Jane își acoperise bine urmele.

Ajunse acasă și află că în absența lui apăruse un tânăr necunoscut care îi adusese un colet. Când îl deschise în biroul său, găsi în el pelerina și un bilet nesemnat pe care scria: „Indiferent ce ai crede despre mine, totuși nu sunt hoață“.

Nu-l înveseli deloc să afle că, în felul ei ciudat, Jane era cinstită. Fu tentat să arunce cu pelerina de perete, dar se stăpâni; materialul greu de lână nu s-ar fi putut sparge ca să-l liniștească.

În plus, deja dăduse dovadă de prea mult sentimentalism în privința lui Jane. Venise vremea să lase patima deoparte și să o analizeze obiectiv, așa cum ar fi făcut indiferent de subiectul investigației sale. Aruncă pelerina pe canapea, apoi se așeză la birou cu o coală de hârtie și un creion.

Pentru început, ce știa de fapt despre ea?

Singurul lucru de necontestat era faptul că era o actriță, o femeie frivolă care se pricepea de minune să își joace rolurile, de la inocenta timidă la o cruciată intelectuală dedicată.

De asemenea, îi semăna în multe privințe – mult prea multe – iar acea asemănare îi sporea obsesia și furia.

Erau amândoi înșelători, capabili să mintă cu toată convingerea. În cazul lui, era convingător pentru că, întotdeauna, înșelătoriile sale aveau un motiv; chiar credea sincer că acționa pentru binele țării sale.

Probabil și Jane avea un sâmbure asemănător de sinceritate, altfel nu ar fi fost o mincinoasă atât de bună. De fapt asta spusese și ea când explicase de ce povestea ei despre fratele inexistent părea atât de plauzibilă. Acea sinceritate era motivul pentru care el continua mereu să o creadă.

Ce anume o făcea să-și riște în mod repetat viața și reputația? Scrise întrebarea-cheie și o sublinie de două ori. Dacă ar fi aflat răspunsul, ar fi înțeles-o, în sfârșit.

Se gândi din nou la poveștile pe care i le îndrugase. Întâi fusese o soră care încerca să-și ajute fratele lipsit de apărare, apoi o scriitoare hotărâtă să dea în vileag violarea și exploatarea tinerelor neajutorate. Tema comună era protecția, iar grija ei pasionată fusese convingătoare.

Deci comportamentul ei nebunesc și imprevizibil era provocat de dorința de a proteja pe cineva. Oare acea persoană era iubitul ei?

Își strânse buzele. Nu-i plăcea gândul, însă un iubit aflat în necaz ar fi explicat ambivalența reacțiilor ei. Lupta între atracția față de un bărbat și fidelitatea față de altul putea produce cu ușurință sărutări fierbinți urmate de fugă.

O clipă, imaginea ei cu alt iubit aproape îi distruse detașarea perseverentă. Avu nevoie de timp ca să înăbușe imaginea suficient de mult cât să continue analiza.

Încercările ei stăruitoare de a-i spiona pe Diavoli îi dovedeau că scopul ei avea legătură cu acel grup. Se părea că unul dintre membri avea ceva ce-și dorea ea și încă nu găsise ceea ce căuta.

Dacă rămânea în preajma Diavolilor, probabil că tânăra avea să-și facă din nou apariția, însă obosise să aștepte. Bătu gânditor cu capătul creionului pe suprafața de piele a biroului, gândindu-se la alte piste pe care să le urmeze.

Jane cunoștea foarte bine scrierile lui L.J. Knight. Probabil mințise când și le însușise, însă era posibil să se învârtă în cercuri în care acele articole erau dezbătute des. Probabil frecventa saloane unde scriitorii, artiștii, actorii și alți excentrici își dădeau mâna și discutau despre viață, politică și artă.

Într-un astfel de loc aflase că eseistul era retras și că putea să-și însușească foarte credibil identitatea lui, cel puțin pe moment.

Și lui îi plăcuseră mereu saloanele – aveau conversațiile cele mai animate din toată Londra – însă în ultima vreme fusese prea ocupat ca să le viziteze. Venise timpul să reia circuitul. Avea să înceapă cu casa lui Lady Graham. Era o văduvă bogată, cu opinii liberale și cu simțul umorului, iar adunările pe care le organiza o dată la două săptămâni atrăgeau unii dintre cei mai interesanți și mai controversați oameni din Marea Britanie. Acolo avea

să găsească precis pe cineva care să o cunoască pe actrița în ascensiune.

Lăsă jos creionul, simțind că, în sfârșit, făcuse un pas înainte. Însă venise timpul să lase deoparte misterul lui Jane și să se pregătească pentru cina cu lordul Mace. Dacă avea noroc, în seara aceea avea să fie invitat la următorul ritual al Diavolilor. Și atunci avea să fie acceptat oficial în grup, mărindu-i-se șansele de a-l găsi pe trădător.

Zâmbind, își potrivi lavaliera. Poate că Jane avea să apară chiar în seara aceea, cu silueta ei înaltă și cu trăsăturile cameleonice, deghizată într-un lacheu de-al lui Mace. Dacă se întâmpla asta, nu era atât de prost încât s-o mai lase să dispară.

capitolul 15

Îndată ce Lucien intră în casa lui Mace, o bucată mare de material îi fu lăsată pe cap, iar o voce – probabil a lui Roderick Harford? – rosti amenințător:

– În sfârșit, a sosit momentul adevărului, Strathmore. Ca să devii Diavol trebuie să fii inițiat. Alegi să mergi mai departe în necunoscut sau te retragi și renunți să fii unul de-ai noștri?

Lucien își înăbuși un oftat. Ar fi trebuit să-și dea seama că Diavolii aveau să recurgă la metode puerile.

– Vreau să fac parte din frăția voastră, răspunse el pe un ton grav, așa că voi merge mai departe.

– Ascultă toate ordinele, intonă Harford. Pregătește-te pentru cele mai neașteptate lucruri și lasă focul iadului să te transforme.

Mâini necunoscute îi potriviră materialul întunecat. Se părea că era o robă fără formă, cu o glugă care îi acoperea complet chipul. După ce i se legară slab mâinile în față, fu condus prin casă, apoi afară, la o trăsură. O voce joasă îl avertiză când erau trepte și curbe, însă faptul că nu putea vedea îl dezorienta. Bănuia că acel gen de tratament avea ca scop să-i submineze încrederea și să-l facă mai bănuitor în fața încercărilor care puteau urma.

Drumul cu trăsura fu lung și îi scoase din Londra. Nimeni nu vorbea, însă oamenii nu au cum să fie complet tăcuți. Judecând după răsuflare și estimându-le greutatea, își dădu seama că era însoțit de trei bărbați.

Într-un final trăsura se opri, iar Lucien fu ajutat să coboare. Vântul rece aducea mirosul de pământ reavăn al zonei rurale și sunetul valurilor. După o plimbare scurtă pe o pajiște moale, fu urcat într-o barcă. Era strâmtă

ca o luntre, proiectată pentru ape mici. Simți că începea să se dezechilibreze, așa că se așeză imediat.

Se mai clătină de trei ori când urcară și ceilalți. Apoi barca fu împinsă de la țărm și alunecă ușor pe apă. În fața lor, un clopot de biserică începu să bată sumbru, ca și când ar fi numărat anii cuiva care tocmai murise.

După o călătorie scurtă, barca ajunse, în fine, pe pietriș. Pasagerii coborâră, iar Lucien își lovi tibia de margine. Pe țărm așteptau mai mulți bărbați, căci auzea târșâituri și o tuse înăbușită. Era un grup mult mai mare, probabil peste douăzeci de oameni. Cineva îl întoarse pe Lucien la dreapta, apoi îl prinse de gluga robei. Aceasta căzu, permițându-i să vadă din nou.

Pe dealul din față se profila un castel medieval, iar luna plină lumina pietrele vechi cu o strălucire rece și stranie. Bătaia sinistră, ca un blestem, a clopotului bisericii îi făcea părul măciucă. Își ascunse fața ca să nu i se vadă reacția. Era doar teatru, însă unul foarte eficient. Dacă ar fi crezut în superstiții, ar fi fost înspăimântat de moarte.

Era înconjurat de aproximativ treizeci de bărbați care purtau robe albe cu glugi mari, ținând în mâini sfeșnice înalte cu lumânări aprinse. Arătau ca un grup de fantome. Roba lui era neagră, probabil din cauza statutului său de novice.

Bărbatul cel mai aproape de el era Roderick Harford. Acesta ridică mâinile și strigă:

–Care e parola noastră?

–Faci doar ceea ce vrei! răspunseră în cor așa-zișii călugări.

–Care e scopul nostru?

–Plăcerea!

–Atunci haideți, fraților, către ritualul nostru sacru.

Un bărbat cu un medalion la gât o porni spre deal, iar restul grupului îl urmă în șir indian. Vântul le mișca flăcările lumânărilor, trimițând umbre sălbatice peste peisaj.

Harford îi făcu un semn lui Lucien să se așeze după ceilalți, apoi încheie șirul el însuși.

Castelul era înconjurat de ziduri înalte. O poartă grea de fier le îngădui să pătrundă într-o grădină bine îngrijită. Aleea șerpuia printre tufe și statui care abia se zăreau în lumina slabă. Din câte își dădea seama Lucien, una dintre statui reprezenta un falus de marmură înalt de șase metri. Sigur, ar fi vrut ei.

Destinația lor era capela, care părea singura clădire intactă. Când se apropiară observă că ușa era încadrată de două statui, un bărbat gol și o femeie goală, fiecare cu un deget la buze, în semn de tăcere. Amândoi erau atât de bine dotați fizic, încât un om de rând s-ar fi simțit inferior. Deasupra intrării erau cioplite cuvintele *Fay ce que voudras*. Fă tot ceea ce vrei. Fraza i se păruse cunoscută mai devreme, iar Lucien recunoscu atunci mottoul Clubului Focul Iadului. Se întrebă ce-ar fi spus Jane despre tot acel răsfăț masculin, apoi își stăpâni un zâmbet.

Ușa grea se deschise cu un scârțâit, iar procesiunea intră în capelă. În jurul statuilor ardeau torțe, umplând aerul cu un fum înțepător de tămâie. Cu toate că avuseseră grijă să mențină atmosfera decrepită, Lucien își dădu seama că structura fusese renovată recent. Cel puțin, cele vreo douăzeci de ferestre cu vitralii care îi înfățișau pe apostoli în desfrâu erau noi și, fără îndoială, pline de imaginație.

Privi în sus și văzu că tavanul boltit fusese decorat cu o frescă la fel de obscenă. La fel ca în restul mănăstirii, imaginile erau o împletire eclectică de creștinism și păgânism. Satiri cu picioare de țap se împreunau cu îngeri, iar călugări înfierbântați urmăreau nimfe grecești. Se părea că Diavolilor le plăcea diversitatea.

Când călugării formară un cerc de-a lungul sălii, Harford șopti:

–Du-te la grilajul altarului și culcă-te la pământ. După ce preotul îți spune să te ridici, rămâi în picioare lângă

grilaj pe tot parcursul ceremoniei. Preotului i te adresezi cu Maestre.

Lucien ascultă, gândindu-se că dacă ar fi știut că avea să dureze atât de mult până la cină, ar fi mâncat înainte. Nu era deloc amuzant să se întindă pe piatra rece cu stomacul gol.

Se deschise o ușă din spatele altarului și auzi pași care se apropiau, cu un foșnet de robe roșii brodate. Lucien se stăpâni să ridice privirea, însă vocea răgușită a lui Mace fu ușor de recunoscut când îl întrebă:

–Înțelegi seriozitatea lucrului pe care urmează să-l înfăptuiești, Novice?

–Da, Maestre, înțeleg, răspunse Lucien, încercând să se simtă emoționat. Pietrele erau dure sub obrazul lui.

–Ridică-te și privește-mă, Novice. După ce Lucien se supuse, Mace continuă: Juri credință solemnă acestei frății, știind că sperjurul îți va aduce blestemul Diavolilor? Cuvintele lui sunau ca tunetul, iar privirea lui era periculoasă.

Veselia lui Lucien pieri. Amintindu-și să nu-și subestimeze niciodată adversarul, rosti:

–Jur, Maestre.

Privirea iscoditoare a lui Mace îl cântări atent. În cele din urmă, dădu din cap.

–Atunci așa să fie. Se întoarse și aprinse cu o candelă focul dintr-un bazin de piatră de deasupra altarului. Mirosul înțepător de plante se uni cu cel greu de tămâie.

Slujba care urmă nu fu una satanică, ci un amestec ciudat între păgânism și creștinism blasfemiat, ambele neobișnuite și batjocoritoare. Vorbind în egală măsură în latină, franceză și engleză, vocea lui Mace se ridica și cobora într-un ritm care dădea o senzație puternică de mister.

Pe măsură ce fumul se întețea, Lucien începea să amețească. Bănuia că printre ierburile arse erau prezente și narcotice precum mătrăguna și măselarița. Amestecul înțepător inducea o stare receptivă în care era simplu

să crezi că se invocau puteri mistice. Se chinui să-și ia note mentale riguroase, pentru că analiza îl păstra în permanență detașat. Prefera așa; sacrilegiul nu fusese niciodată stilul său.

În punctul culminant al ritualului, Mace țipă:

–Ești unul de-ai noștri! Își umezi degetele într-un pocal negru, apoi picură coniac cu miros de pucioasă peste Lucien, într-o imitație a botezului. În frăția Diavolilor, noul nostru membru va purta numele mistic de Lucifer.

–Bun venit, Lucifer! murmurară călugării.

Mace se întoarse și aruncă o mână de praf peste focul altarului. Flăcări violete se ridicară spre tavan, în vreme ce norii de fum se răsuceau în toate direcțiile. Deasupra altarului, fumul se îngroșa într-o formă amenințătoare, ca și când s-ar fi pogorât diavolul. Aerul din capelă se electrizase de tensiune.

Mace ridică brațele și lătră o frază de neînțeles. Imaginea diabolică începu să se dezintegreze și, odată cu ea, și tensiunea care pusese stăpânire pe privitori.

Lucien nu putea nega faptul că acea apariție fusese de efect. Era sigur că în scurt timp ar fi putut să o reproducă și el. Se părea că Mace își folosea talentul tehnic și pentru altceva decât jucării obscene.

Mace coborî brațele, iar strălucirea exaltată începu să-i dispară din ochi.

–Veniți, fraților, să ne ospătăm.

Un călugăr trase o draperie neagră în colț, dezvăluind un coridor care ducea către o sală de banchete. Imediat, atmosfera solemnă fu înlocuită de voci vesele, când Diavolii intrară în sală și se așezară pe canapelele în stil roman care erau aliniate pereții.

Văzând că Lucien șovăia, Mace îi făcu semn către capătul camerei.

–Vino să stai lângă mine, Lucifer. Se așeză pe divanul său. Ce părere ai de slujbă?

–Impresionantă, răspunse Lucien sincer, rezemându-se de pernele din piele. Cu siguranță nu e atât de simplă precum venerarea diavolului în Clubul Focul Iadului. Probabil a fost nevoie de un studiu considerabil să ajungeți la o îmbinare atât de unică între tradițiile clasice, creștine și păgâne.

–Știam eu că o să apreciezi straturile multiple de semnificații. Nu toți membrii noștri sunt la fel de învățați. În privirea lui se citea amuzament. Sigur, trebuie să-i acordăm și diavolului atenție, dar satanismul e prea banal, doar o biată inversiune a obiceiurilor creștine. E mult mai palpitant să inventezi o religie proprie.

Tocmai își descria cercetarea când își făcură apariția niște servitoare îmbrăcate în costume transparente de mătase care scoteau în evidență fiecare formă și despicătură apetisantă. Doar fețele le erau invizibile, ascunse în spatele măștilor complicate, din pene.

Nunfield se așezase pe canapeaua de vizavi.

–Tema de azi e Turcia, spuse el când intrară fetele. Mie unuia îmi place când stricatele astea se îmbracă în călugărițe, căci lasă frâu liber imaginației. Însă mulți dintre frații noștri preferă lucrurile evidente. Îi făcu semn unei slujnice care ducea un urcior. Femeia se aplecă și le turnă vin în pocale, în timp ce sânii ei mari se legănau pe sub voalul care îi plutea deasupra bustului.

–Niște ființe minunate, nu-i așa? Mace mângâie o fesă rotundă în semn de apreciere. Tânăra scoase un chicotit gutural și se frecă de mâna lui. Roderick e responsabil cu alesul fetelor și are gusturi excelente.

–Sunt profesioniste? întrebă Lucien, deloc surprins să afle că Roderick era peștele șef.

–Cele mai multe da, însă nu toate. Mace zâmbi ca un satir. Unele sunt femei de rang foarte înalt, dintre cele pe care le întâlnești în saloanele reginei. De-asta poartă mască. Dacă ai o soră sau o soție, e posibil să le găsești aici.

Lucien își reprimă un val de dezgust.

–Un gând tulburător. Păcat că n-am nici una, nici alta.

–Pentru desfrâu! exclamă Mace, ridicând pocalul. După o privire provocatoare, îl goli dintr-o înghițitură. Lucien făcu la fel. Când ești la Roma...

Altă servitoare sosi cu un platou de cârnați aburinzi, în forma unor falusuri. Lucien mușcă un pic dintr-un capăt. Făcea toate acele lucruri pentru țara lui.

Ospățul degeneră rapid într-o versiune contemporană a unei orgii romane. Acolo unde era posibil, mâncarea avea tot felul de forme sugestive, iar vinul și băuturile spirtoase curgeau din belșug.

Pe măsură ce înaintau în noapte, fetele erau trase pe canapele. Unele cupluri, printre care Nunfield și o brunetă bine dotată, își vedeau de treabă chiar acolo; altele se împleticeau spre camerele private de pe coridorul adiacent. După ce Mace dispăru cu una dintre femei, Lucien se ridică și se strecură pe furiș în grădină, simțind că nu mai putea îndura nici măcar un minut în atmosfera aceea fetidă.

Aerul răcoros era înviorător, însă tot se simțea amețit de la cât alcool ingurgitase. Să se ridice la înălțimea lui Mace la băut era suficient cât să tulbure și cea mai limpede minte.

Se plimbă pe aleile luminate de lună, reținând automat aspectul general pentru cazul în care acele cunoștințe s-ar fi dovedit cândva utile. Când urcă o scară de piatră pe zid, descoperi că acel castel nu se afla pe o insulă. Apa pe care o trecuseră era un râu argintiu în lumina lunii, care șerpuia în jurul dealului. Castelul în sine era o ruină din perioada normanzilor, reconstruită de Diavoli.

Grădinile erau minunat amenajate, dar statuile obscene erau obositoare. La un moment dat dădu nas în nas cu o Venus din marmură, aplecată să-și scoată un spin din talpă. Fusese așezată chiar în mijlocul aleii, pentru ca orice nou-venit să se izbească direct de fesele ei goale.

Își dădu seama că nu era singurul plimbăreț când se trezi față în față cu lordul Ives, care privea o statuie în care Zeus viola o lebădă. Lucien făcu un semn către cele două figuri.

–Poți să mă consideri puritan, însă nu-mi pot imagina cum te-ar excita o lebădă. Desigur, asta dacă nu ești și tu o lebădă.

–Cred că Leda ar fi în siguranță și cu mine, răspunse tânărul zâmbind. Grecii erau destul de grosolani.

Cei doi bărbați continuară să se plimbe împreună pe alee.

–Iei o pauză ca să prinzi puteri înainte de următoarea întâlnire? se interesă Lucien.

Ives șovăi, apoi râse stânjenit.

–De fapt mă gândeam să mă întorc acasă devreme. Probabil o să mă crezi prost, însă nu prea m-am simțit bine cu fata pe care am ales-o. M-am tot gândit că aș fi preferat să fiu cu Cleo.

–Nu te cred prost. Lucien se gândi la Jane, care avea doar într-o privire mai multă senzualitate decât toate servitoarele acelea dezbrăcate luate la un loc. Pasiunea fără emoție satisface trupul, însă acea plăcere dispare la fel de repede precum vine și lasă în urmă doar un gol.

–Exact așa e. Mă bucur că nu sunt singurul care gândește astfel. Ives zâmbi. Dacă ar afla Cleo că m-am culcat cu altă femeie, m-ar părăsi. Știi, nu e o femeie ușoară. Sunt bărbați dispuși să plătească enorm pentru favorurile ei, însă m-a ales pe mine pentru că preferă compania mea.

–Dacă ai sentimente atât de puternice pentru fata asta, poate ar trebui să te retragi din rândul Diavolilor.

Ives dădu din cap ca și când sugestia aceea i-ar fi confirmat propriile gânduri.

–Cred că ai dreptate. E o prostie să risc să pierd ceva de preț doar de dragul câtorva minute de plăcere cu o femeie al cărei nume îl uit până dimineață.

–Diavolii își iau ritualurile în serios? întrebă Lucien, hotărât să adune cât mai multe informații.

–Poate doar Mace, un pic – are un suflet păgân –, dar în rest sunt doar pentru amuzament. Cei mai mulți dintre noi vin pentru distracție și femei.

Plimbarea îi aduse din nou la capelă, unde zgomotele petrecerii încetaseră. Luna începea să apună spre vest.

–Când și cum pleacă oamenii acasă? dori să știe Lucien.

–Cei mai mulți dorm aici după excese, însă eu voi pleca acum. Vrei să te întorci la Londra în cabrioleta mea?

Lucien șovăi, tentat de ofertă, apoi scutură din cap.

–Ar fi prea nepoliticos pentru prima dată. O să rămân până pleacă toți ceilalți.

Își luară rămas-bun, iar Lucien intră din nou în sala de banchete. După prospețimea nopții, atmosfera acră și încinsă era sufocantă. Canapelele și podeaua erau pline de trupuri adormite, bărbați și femei împletiți unul în altul. Într-un colț, Westley zăcea pe spate și chicotea, în vreme ce o femeie goală îi strecura vin în gură. Se părea că nu mai rămăsese nimeni treaz.

Lucien căuta un loc liniștit în care să adoarmă, când Nunfield ieși dintr-una dintre camerele private, mergând cu grija exagerată a oamenilor foarte beți. De brațul lui stătea agățată o femeiușcă plină de nuri, care nu purta altceva decât o jumătate de mască de pene de fazan.

–Lucifer! Te căutam. Nunfield sughiță. Trebuie să mergi cu Lola. E foarte pricepută.

–Îți mulțumesc dragul meu, toarse ea, cu ochii strălucind în spatele fantelor măștii. Scopul meu e să aduc plăcere. Întinse o mână și îi prinse încheietura lui Lucien.

–Vino cu mine și o să încerc să mă ridic la înălțimea recomandării lui Nunny.

Lucien se gândea la o metodă să refuze, când văzu ascuțimea privirii lui Nunfield. Ar fi sărit în ochi să respingă oferta, așa că trebuia să se arate recunoscător. Îndată

ce rămânea singur cu femeia, avea să scape, așa cum făcuse și acasă la Chiswick. Prefăcându-se beat, răspunse cu galanterie:

–Va fi plăcerea mea, madame Lola. Îi oferi brațul, aproape dezechilibrându-se.

Ea îi prinse cotul cu agilitate și îl conduse spre o cameră privată. El încă simțea privirea lui Nunfield înfigându-se în spatele lui când traversau coridorul, făcându-și loc printre trupurile leșinate.

În cameră se afla un fotoliu suficient de lat pentru două persoane. Lola își aruncă masca și îl împinse pe Lucien, care se așeză pe margine. Apoi i se urcă în poală și se înfășură în jurul lui, sărutându-l pătimaș. După cum spusese Nunfield, se pricepea de minune. Și totuși, simțea că în spatele acelei etalări extravagante de pasiune se afla o fire la fel de rece și de calculată ca o reptilă.

Se desprinse de ea dezgustat și spuse obosit:

–Păcat că nu te-am întâlnit mai devreme, Lola, înainte să rămân fără energie. Sughiță convingător. Îmi pare rău. Ar... ar fi trebuit să beau mai puțin.

Era cât pe ce să o dea jos de pe el, când femeia coborî o mână mai jos de bustul lui. Iar hoțul lipsit de principii atașat de trupul său începu să se întărească sub manipularea expertă a degetelor ei.

Prostituata scoase un croncănit de satisfacție.

–Nu-ți face griji, prietene, bătrânul încă mai are viață în el. Lola se va ocupa de tot.

După lumina care îi scăpără în ochi, își dădu seama că, în secret, îi disprețuia pe bărbați și se bucura să-i vadă neajutorați, în focurile dorinței. Cei mai mulți nu remarcau sau nu erau interesați de părerile ei personale, căci comportamentul ei carnal evident făcea obiectul fanteziilor multora. Pe el îl lăsa însă nepăsător. Ar fi vrut să plece, dar știa că trebuia să-și păstreze imaginea de desfrânat.

În vreme ce oscila între datorie și înclinație, Lola îl lăsă pe spate în fotoliu, după care îi ridică tivul rasei de călugăr

și atacă nasturii pantalonilor. Când gura ei fierbinte se închise în jurul său, dorința pură îi alergă prin vene, paralizându-i rațiunea și voința. Trecuse mult timp, mult prea mult, de când avusese o femeie și nu-și mai putea ignora trupul. Serviciile Lolei îl aduseră la punctul culminant în doar câteva minute, însă nu găsi nimic satisfăcător în eliberarea fizică. Îndată ce foamea lui de lup se potoli, se simți copleșit de dezolare.

Ce făcea acolo cu o prostituată vulgară? De ce credea că acționa în virtutea unei necesități patriotice?

Marea Britanie supraviețuise secole întregi fără el și avea să supraviețuiască tot pe-atât și după moartea lui. Fusese un prost să creadă că faptele sale ar fi avut vreo importanță majoră; munca lui de-o viață era la fel de inutilă precum cenușa stinsă.

Încercă să-și liniștească disperarea gândindu-se la prietenii și la familia lui, dar se opri brusc, căci se simțea prea murdar ca să merite asemenea amintiri. Oare ce-ar fi zis Jane să-l vadă în acel moment? Ideea îi arse stomacul și îi lăsă un gust amar, de bilă.

Dacă ar fi continuat cu acele gânduri ar fi înnebunit. Își suprimă dureros emoțiile, împingându-le cu forța în camera ascunsă care îl salvase de fiecare dată.

După ce își recăpătă rațiunea, deschise ochii. Lola era întinsă lângă el pe fotoliu, somnoroasă și mulțumită de ea însăși. Cu toate că nu putea să se atingă de ea, făcu observațiile pe care toți bărbații le fac în asemenea situație, mulțumindu-i femeii care îl servise și flatându-i abilitatea.

Raportul ei la Mace și la Nunfield avea să fie ireproșabil și asta era tot ce conta, nu?

Îndată ce putu, ieși grăbit din camera sordidă, de lângă femeia aceea țipătoare. Păcat că nu putea fugi la fel de ușor și de conștiința lui încărcată.

capitolul 16

Lucien ajunse, în sfârșit, acasă la începutul după-amiezii, sătul până în gât să se mai dea drept libertin. Înainte de orice făcu o baie lungă și fierbinte, ca și când ar fi putut să șteargă murdăria spirituală de după orgia Diavolilor.

Cu toate că ar fi preferat o seară liniștită acasă, jucându-se cu vreun dispozitiv mecanic, era zi de primire la Lady Graham, așa că trebuia să se ducă. Se consola cu gândul că acea doză de conversație inteligentă avea să-i mai alunge depresia, chiar dacă nu afla vreun indiciu despre cum s-o găsească pe Cassie James.

Când intră în casa frumoasă a lui Lady Graham, gazda îl întâmpină cu un zâmbet drăgăstos.

–Lucien, ce surpriză plăcută. Mi-era dor de simțul tău mușcător al umorului.

–A trecut destul de mult, răspunse el, sărutând-o ușor. Nu știu ce am făcut atât de important încât să nu mai am timp și pentru distracție.

Lady Graham îi aruncă o privire vicleană.

–Sigur era un lucru foarte important despre care nu poți să vorbești. Vino să-i cunoști pe câțiva dintre oaspeții mei. În seara asta au venit destul de mulți. Îi știi deja pe mulți dintre cei prezenți, însă îți garantez că vei vedea și câteva fețe noi și interesante. Prietena mea intelectuală, Lady Jane Travers, de exemplu; o cunosc de când am ieșit prima dată în societate, cu treizeci de ani în urmă. Nu se învârte prin cercurile mondene, așa că probabil nu ai avut unde să o întâlnești. Are un simț al umorului foarte bine dezvoltat și opinii bine formate despre cum ar trebui să funcționeze guvernul. Uită-te după o femeie roșcată înaltă de un metru optzeci.

–Pare o adevărată amazoană. Fără îndoială, promovează teoriile lui Mary Wollstonecraft Godwin?

Lady Graham își arcui sprâncenele.

–Sigur că da, ca orice femeie inteligentă. Și tu la fel, radicalule în haine de dandy. Odată ai petrecut o noapte întreagă polemizând despre drepturile femeilor cu un Tory îngrozitor, așa că nu încerca să mă duci cu zăhărelul.

–Trebuia să-mi dau seama că o să ții minte așa ceva, râse el. Apoi, în vreme ce gazda îl conduse către salon, întrebă pe un ton firesc: Actrița Cassie James a venit vreodată la seratele tale?

–Nu, însă mi-ar plăcea s-o am drept oaspete, răspunse Lady Graham. Am văzut-o la Marlowe într-o piesă despre țigani și e o fată talentată. O să mai auzim de ea. Îl zări pe un tânăr și îi făcu semn să vină. Domnule Haines, vreau să vă prezint pe cineva. După ce le făcu celor doi bărbați cunoștință, Lady Graham îl abandonă pe Lucien și se duse să-și întâmpine alt musafir. Domnul Haines era un poet aspirant care dorea să discute despre meritele noii epopei a lui Byron, *Corsarul*. Întrucât Lucien nu o citise și, oricum, nu avea o părere prea bună despre felul în care Byron se ridica singur în slăvi, conversația lor fu una scurtă.

Contele petrecu următoarea oră făcându-și loc spre salonul principal, mai mult ascultând decât vorbind. Subiectele de conversație erau diverse, de la polemici înflăcărate despre politicile țarului Alexandru până la succesul iminent al negocierilor de pace și ultimul roman satiric al domnișoarei Austen.

Îi plăceau discuțiile, dar întrebările sale despre Cassie James nu dădură deloc roade. Toți auziseră de actriță și câțiva invitați o și văzuseră jucând; însă nimeni nu o cunoștea personal.

Investigația era de obicei o treabă obositoare și neproductivă, așa că își acceptă filosofic înfrângerea și se mută în salonul alăturat, mai mic, dar la fel de plin de lume. Chiar atunci, Lady Graham apăru lângă el.

–O să ți-o prezint pe Lady Jane, care stă acolo, în colț. O pasionează teatrul, așa că poate o cunoaște pe actrița de care întrebi.

Lucien o recunoscu imediat pe Lady Jane, căci era cu jumătate de cap mai înaltă decât grupul strâns în jurul ei. Părul ei roșu devenise castaniu și avea fire argintii, dar încă era o femeie frumoasă.

Lângă ea, pe jumătate ascunsă, se afla o tânără în rochie cenușie. Era simplu s-o treci cu vederea, pentru că ținea ochii în jos și se purta în maniera lipsită de strălucire a rudei sărace. Pe lângă Lady Jane părea scundă, dar și ea depășea, probabil, înălțimea medie. N-ar fi remarcat-o deloc, însă nemișcarea ei atrăgea atenția într-un salon plin de oameni.

Tânăra făcu un pas înapoi și se întoarse ușor, ca să se ferească de o mână ce făcea semne pline de entuziasm. Avea un profil încântător, pur ca al unei monede grecești...

Lucien rămase împietrit. „Nu, nu se poate, nu din nou", își zise în gând.

–Fata aceea de lângă prietena ta, spuse el pe un ton gâtuit. Nu cred că am mai întâlnit-o. Cine e?

–Care fată? Lady Graham se opri și ea și îi urmări direcția privirii. O, te referi la Lady Kathryn Travers, nepoata lui Jane. Nu e chiar fată. Probabil are vreo douăzeci și patru de ani și e nemăritată. O tânără plăcută, însă nu prea vorbăreață. Părinții ei au murit, așa că acum locuiește cu Jane.

O furie oarbă îi ardea venele. Se gândise că nimic nu-l mai putea surprinde când venea vorba de ea, însă, din nou, micuța vrăjitoare îl prinsese cu garda jos. Noul său rol întrecea chiar și propriile ei standarde de înșelătorie. Era cel mai mare afront: o actriță nerușinată dându-se drept o domnișoară educată. Nu doar atât, ci încă drept una din aristocrație!

Ca întotdeauna, juca perfect. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, dacă n-ar fi ținut-o în brațe și nu i-ar fi sărutat buzele mincinoase, probabil s-ar fi lăsat și el păcălit, căci comportamentul ei de atunci era atât de rezervat, încât părea o străină. Însă chipul ei era, fără îndoială, cel al lui Emmie și Sally și Jane și Cassie James.

Prin mintea lui trecu o clipă imaginea cu ea întinsă lângă el, pe jumătate goală și cu ochii tulburi de patimă. Crezuse în ea atunci, dar nu și acum. De data asta nu avea să se mai lase păcălit.

–Sigur, Lady Kathryn Travers, spuse el, pe un ton care trăda numai o ușoară urmă de interes. Nu eram prea sigur că ea este. O tânără atât de tăcută. Însă are o minte sclipitoare dincolo de acea timiditate.

–Sunt surprinsă că ai avut ocazia să o cunoști, se miră Lady Graham. După cum sigur știi, familia ei este una veche, însă bărbații Travers au fost renumiți mereu pentru desfrânarea lor și nici unul dintre ei nu a avut măcar un sfanț. Lady Kathryn n-a avut bani ca să-și facă intrarea oficială în societatea londoneză, iar viața ei de acum, alături de Jane, e foarte liniștită.

–Însă am avut plăcerea să o cunosc. Cu un zâmbet strălucitor, periculos, tăie mulțimea. Și nici nu-ți imaginezi cât de mult îmi doresc să o revăd.

–Jane, aș vrea să ți-l prezint pe un prieten de-al meu, lordul Strathmore, spuse Lady Graham când ajunseră la grupul din colț. Lucien, dânsa este Lady Jane Travers.

Când fu pronunțat numele lui Lucien, Lady Kathryn întoarse capul și trupul ei zvelt încremeni. Doar cineva care o privea la fel de atent ca el ar fi putut observa asta, căci chipul ei era lipsit de expresie.

Lucien se înclină și îi luă mâna lui Lady Jane, apoi rosti toate formulele de politețe. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar ochii ei cenușii erau încă vicleni și pătrunzători.

–Încântată, lord Strathmore, zâmbi ea. Ați ținut niște discursuri remarcabile în Camera Lorzilor. V-ați gândit vreodată la un post în guvern?

–Niciodată, răspunse el prompt. E mult mai simplu să indici ce e greșit decât să îndrepți.

Lady Graham râse, apoi continuă.

–Și, desigur, pe Lady Kathryn Travers o cunoști deja.

–A trecut cam mult, Lady Kathryn, murmură el.

–Ne-am cunoscut, Lord Strathmore? întrebă ea, încruntând sprâncenele.

Abia rezistând tentației de a-i complimenta talentul cu care afișa nedumerirea, scoase un oftat de regret.

–Cât de trist sunt să descopăr că nu vă amintiți o ocazie care a rămas gravată în memoria mea. Aveam o discuție *atât* de fascinantă când am fost întrerupți. Ea făcu greșeala să-l privească direct în ochi. Cu toate că reușise să-și ascundă chipul, nu prea putea ascunde și tensiunea din ochi sau pulsul care îi bătea rapid în gât. O femeie mai slabă ar fi dat bir cu fugiții. Am fost atât de captivat de felul în care Lady Kathryn povestea despre teoriile lui Mary Wollstonecraft Godwin, urmă el, privindu-le pe cele două doamne mai în vârstă. Considerațiile ei despre educația femeilor sunt foarte interesante. De altfel, mă gândesc să introduc în Camera Lorzilor o lege în care să abordez câteva dintre inegalitățile despre care vorbea Lady Kathryn, așa că trebuie să discut din nou cu ea. Vă rog să ne scuzați.

Fără să mai aștepte răspuns, o prinse de cot într-o strânsoare de fier și o trase prin salonul aglomerat. Dacă-și amintea bine, în partea din spate a casei exista un birou în care îi putea suci gâtul în liniște.

În timp ce-și conducea însoțitoarea ezitantă pe coridorul gol, ea încercă să se împotrivească:

–Lord Strathmore, nu se cade deloc să dispar singură cu un străin.

–Nu știu exact ce suntem unul pentru altul, replică el aruncându-i o privire dură, dar în nici un caz nu suntem străini. Când ea încercă să protesteze din nou, adăugă pe un ton dulceag: Să-mi ridic vocea și să le spun tuturor cât de frumoși sunt sânii tăi goi? Sau ce sunet ai scos când ți-am sărutat tatuajul de pe coapsă?

Ea se opri brusc și se înroși puternic. Apoi se albi la față și nu se mai împotrivi.

El o băgă în biroul luminat slab și trânti ușa în urma lor. Când îi dădu drumul, Kathryn se retrase imediat în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, frecându-și cotul și urmărindu-l cu grijă, ca și când ar fi fost un nebun fugit de la azilul de lunatici.

–Lady Jane e complicea ta sau altă victimă a minciunilor tale? Aprinse o lumânare de la lampă și o folosi ca să aprindă toate celelalte lumânări din cameră; voia să poată vedea toate nuanțele și expresiile de pe chipul ei înșelător. Te-aș crede în stare să o convingi pe o femeie nevinovată că ești o rudă de a cărei existență habar n-avea. Suflă în lumânarea pe care o ținea în mână și adăugă: Chiar ți-ai însușit și numele ei. M-am tot gândit la tine ca Jane încă de când ai insistat că acela era numele tău adevărat. Deși trebuie să recunosc că ți se potrivește mai bine Kathryn decât toate acele nume pe care ți le găsiseși.

–Nu știu despre ce vorbiți, îngăimă ea tremurând.

Lacrimile care străluceau în ochii ei cenușii erau adaosul perfect, dar în loc să se lase înmuiat, furia lui izbucni din nou.

–Ce, gata cu dansul țigănesc sau cu misiunea plină de pasiune în slujba dreptății sociale? Nici măcar o replică de chelneriță? Se îndreptă spre ea. Sunt dezamăgit. Desigur, poți veni cu o poveste nouă, ba chiar cu douăzeci de povești noi. Poate, de fapt, ești o spioană de-a lui Napoleon care a dat de greu de când a abdicat împăratul. Sau ești conducătoarea persecutată a unui regat din Balcani care încearcă să-și recupereze tronul ce i se cuvine de drept?

Ea se ascunse după canapea.

–Lord Strathmore, cred că sunteți nebun. Sau foarte, foarte beat.

El înconjură canapeaua după ea.

–Te asigur că beat nu sunt, iar dacă sunt nebun, atunci e vina ta că mi-am pierdut mințile.

–Nu te apropia de mine! strigă ea, ferindu-se din nou.

–Nu fi slabă de înger. De la tine mă aștept la un curaj nemaipomenit.

Ea alergă până în capătul celălalt al canapelei, înainte ca el să apuce să o prindă.

–Nu sunt cine crezi că sunt!

El se opri și se prefăcu că o observă cu atenție.

–Același chip, aceeași siluetă, aceeași culoare. Gura i se strânse. Și aceiași ochi cenușii și mincinoși. Doar numele s-a schimbat, însă asta nu contează din moment ce de fiecare dată când ne-am întâlnit ai avut altă identitate.

Ea încercă să se strecoare din nou, însă camera era prea mică. Din doi pași, contele o încolți. Fata își lipi spatele de perete și începu să tremure.

–Ce ai de gând să faci?

–Mă tentează ideea unei crime. Întinse mâna spre ea. Însă o să mă mulțumesc doar să duc la capăt ceea ce făceam când m-ai întrerupt cu fuga ta la ultima noastră întâlnire.

–Nu mă atinge! țipă ea. O să... o să urlu după ajutor.

–La cum vorbește toată lumea, n-o să te audă nimeni. Îndată ce o atinse, își dădu seama cât de mult din furia lui era dorință frustrată. O dorea – Dumnezeule, cât o dorea, chiar dacă nu avea absolut deloc încredere în ea.

O cuprinse în brațe, dornic să-i simtă trupul zvelt lipit de al lui.

–Nu te împotrivi inevitabilului, șopti el.

–Nu e nimic inevitabil în asta! se răsti ea, încercând să se elibereze.

–Nu? O ținea captivă în brațele lui, blând, însă de neclintit. Relaxează-te, draga mea. N-o să te rănesc, pentru că nu pot rămâne supărat pe tine oricât aș încerca.

Tânăra femeie scoase un sunet înecat și își ascunse fața în umărul lui. El îi mângâie spatele, așteptând răbdător

ca atracția reciprocă intensă dintre ei să-și facă efectul. Treptat, trupul ei rigid începu să se înmoaie, transformându-se în feminitate caldă, cu parfum de garoafe.

Lucien își lipi obrazul de părul ei strâns în coc, suspendat într-o stare ciudată, între pace și dorință.

–Păcat că nu putem fi așa tot timpul, murmură el, mângâindu-i formele familiare și suple ale spatelui și taliei.

Cuvintele lui o smulseră din starea supusă în care se afla. Își fixă mâinile pe pieptul lui și îl împinse.

–Nici nu ar trebui să fim așa!

El își lipi ambele mâini de zid, prinzând-o în strânsoarea brațelor sale, ca să nu o lase să fugă.

–Cumva problema e alt bărbat din viața ta? Spune-mi, ca măcar să înțeleg cu ce mă lupt.

–Nu pe mine mă vrei de fapt! rosti ea apăsat.

–Te înșeli. Te vreau foarte mult. Îi mângâie ușor obrazul cu degetele. Tenul ei avea delicatețea netedă și fragilă a unei flori. Și, de data asta, intenționez să te și am.

–Nu! Își mușcă buza, ca și când ar fi stat în cumpănă. Într-un final, trase adânc aer în piept și spuse tremurând: Nu voiam să-ți spun asta.

–Ce anume nu voiai să-mi spui? întrebă el pe un ton încurajator.

–Lord Strathmore, răspunse ea cu un zâmbet șiret, mă tem că m-ați confundat cu sora mea; cu geamăna mea identică, Kristine.

capitolul 17

După un moment de uimire, Lucien izbucni în râs.

–Mă bucur să văd că imaginația ta a rămas la fel de vie, dar sunt sigur că poți găsi ceva mai bun decât o geamănă inexistentă. Asta e o intrigă de roman gotic.

–Kristine nu e inexistentă, e o actriță care joacă sub numele de Cassie James. E clar că o cunoști, însă cu siguranță nu mă cunoști pe mine. Înghiți nodul din gât. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă învinovăți pe mine pentru ceea ce crezi că ți-a făcut sora mea.

Lucien șovăi. La naiba, fata chiar era convingătoare. Îi studie trăsăturile sincere. Fiecare linie a chipului său era exact așa cum și-o amintea. Părul castaniu și moale care bătea în auriu și silueta zveltă și grațioasă îi erau la fel de familiare. Nu rămăsese nici urmă din vitalitatea îndrăzneață a lui Sally sau Cassie James, însă purtarea ei era asemănătoare cu cea a lui „Jane" care pretindea că este o tânără doamnă ce voia să-și ajute fratele.

Judecând după experiența ei, era foarte capabilă să joace rolul timidei Lady Kathryn Travers, ruda săracă. De asemenea, răspunsese scurt îmbrățișării lui, natural, ca și când l-ar fi cunoscut. Și totuși, ceva din vocea ei îl făcu să se întrebe dacă nu cumva spusese adevărul.

Exista o singură cale să afle; chiar și o actriță versată ar fi avut necazuri să-și ascundă identitatea într-un sărut. O trase spre el și își plecă fruntea.

Înainte ca buzele lor să se atingă, se retrase și îl pălmui cu putere pe obraz.

–Domnule, cum îndrăzniți?

Da, era puternică. Însă ceea ce îl făcu să-i dea drumul fu nu forța, ci tonul de virtute înfuriată din vocea ei.

Era greu de crezut că până și cea mai talentată actriță putea să joace atât de bine rolul unei virgine ofensate.

Cu obrazul usturându-l, privi din nou chipul lui Kathryn, dar, cu toate că își folosi întreaga putere de observație pe care și-o călise în timp, tot arăta precum vulpea duplicitară care adusese un adevărat haos în viața lui ordonată. Singura excepție era, probabil, faptul că în acei ochi cenușii adânci era mai multă vulnerabilitate decât văzuse până atunci.

–Nu există gemeni identici, spuse el încet. Mereu există diferențe subtile, însă în cazul de față nu văd nici una. Și crede-mă, vorbesc ca un om care te-a studiat cu mare concentrare.

Ea roși și întoarse capul, ca și când ar fi fost stânjenită de căldura din ochii lui.

–Toată viața, ceilalți au spus că eu și Kristine suntem gemenele cele mai identice pe care le-au văzut vreodată, murmură ea. Însă crede-mă, dacă Kristine ar fi aici, ne-ai deosebi imediat. N-ai observa niciodată că sunt și eu în camera asta, pentru că ea are genul de vitalitate care atrage toate privirile.

–Mulți actori și actrițe au acea abilitate și pot să renunțe la ea când vor, spuse el, fără să rămână impresionat. Își îngustă privirea. Când ne-a prezentat Lady Graham, m-ai recunoscut, dar ai încercat să-ți ascunzi reacția.

–Nu a fost recunoaștere, ci spaimă, îl dojeni ea. Te uitai atât de urât la mine, de parcă aș fi fost un gândac.

–Nu chiar un gândac, răspunse el cu un zâmbet involuntar.

–Expresia ta ar fi înspăimântat-o pe orice femeie nevinovată. Se duse lângă foc, cu capul plecat. Nu știu ce e între tine și Kristine și, sincer, nici nu vreau să știu. Singura mea dorință e să fiu lăsată în pace.

–Încă nu sunt pe deplin convins că ai o soră. Își încrucișă brațele și se rezemă de perete, privind-o gânditor. Din moment ce știu din experiență că ești o mare mincinoasă,

am nevoie de dovezi mai puternice decât cuvântul tău și atât.

Ea ridică mâna și îi aruncă o privire de gheață.

–Nu văd de ce povara îndoielii trebuie să cadă pe umerii mei. Eu îmi vedeam de treabă când m-ai asaltat.

Dumnezeule, dacă avea în fața ochilor o străină nevinovată care nu-l văzuse în viața ei? Un gând înfiorător.

–Dacă spui adevărul despre sora ta, atunci meriți să-mi cer scuze în genunchi.

În ochii ei licări un zâmbet, ca și când ideea ar fi încântat-o.

–Atunci pregătește-te să fii umilit, lord Strathmore, căci Kristine e la fel de reală ca tine.

Paradoxal, după ce se mai relaxă, Kathryn părea în egală măsură mai mult și mai puțin femeia pe care o cunoștea el. Avea aceeași inteligență sclipitoare, însă asociată cu o rezervă rece pe care nu o mai văzuse la ea. Desigur, o actriță putea să joace și asta.

Era mai probabil să obțină informații dacă se purta împăciuitor.

–Lady Kathryn, știu că e o impertinență din partea mea, însă vrei să-mi explici de ce dumneata și sora dumitale aveți vieți atât de diferite?

La gândul că el poate îi acceptase povestea, se relaxă și mai mult și se așeză lângă foc.

–E destul de simplu. Tatăl meu a fost al patrulea conte de Markland. Membrii neamului Travers nu aveau altă distincție în afară de farmec, nechibzuință și tendința de a produce gemeni identici. Reședința familiei noastre, Langdale Court, era în Westmoreland.

Contele se așeză pe scaunul din fața ei.

–Era?

–Tatăl meu a moștenit multe datorii, oftă ea, și în scurtă vreme a mai acumulat încă pe-atâtea. Casa aproape se dărâma pe noi. Mama a murit când aveam zece ani, apoi ne-am sălbăticit. Dacă n-ar fi avut grijă de noi niște

doamne din vecinătate, am fi fost complet păgâne. Tata a reușit să-i țină departe pe executori cât a trăit, însă cu cinci ani în urmă, după moartea lui, moșia a fost scoasă la licitație, iar titlul s-a dus la un văr de-al doilea în America, în timp ce eu și Kristine am rămas fără nici un sfanț.

–Tatăl vostru a fost atât de iresponsabil încât nu v-a asigurat viitorul?

–Nu era în natura lui să se gândească la viitor, spuse ea sec. Presupun că se gândea că o să ne dea ca zestre câștigurile de la vreun joc de cărți, însă n-a reușit. Mama era fiica unui vicar care a fost dezmoștenită după ce a fugit cu tatăl meu, așa că nici din partea familiei ei nu am primit vreun ajutor. Eu și Kristine eram în postura unor tinere doamne de condiție bună, însă fără avere.

–Adică deloc într-o postură bună.

–Exact. Poți să te măriți, să-ți găsești de lucru sau să devii ruda săracă susținută din milă.

–Căsătoria pare alegerea logică. Amândouă sunteți femei foarte atrăgătoare.

–E nevoie de o mare frumusețe ca să depășească lipsa zestrei, observă ea cu cinism. Și mai erau și alte motive.

Se întrebă care ar fi putut fi acele motive, însă nu dorea să se lase distras.

–Atunci ai hotărât să vii să locuiești cu Lady Jane?

Dădu afirmativ din cap.

–Din fericire, mătușa Jane moștenise de la bunica ei o avere modestă, suficientă cât să-și țină o casă aici, în Londra. Am acceptat bucuroasă când ne-a oferit un cămin, din moment ce nu cred că m-aș fi descurcat prea bine ca guvernantă și, cu siguranță, nu eram calificată să fac nimic altceva.

–Și Kristine? o îndemnă el după ce tăcu vreo câteva clipe.

–Sora mea e cu zece minute mai mare decât mine, răspunse ea, privind dansul flăcărilor. Ea a moștenit și partea mea de farmec și de nechibzuință din familia Travers.

E prea încăpățânată și prea independentă ca să se mulțumească doar cu o viață liniștită în compania unei mătuși intelectuale. Mereu a iubit actoria și spectacolul și organiza de multe ori piese de teatru și concerte. Prin urmare, s-a hotărât să lase deoparte eticheta și să încerce o carieră în teatru.

– Așa că voi două ați devenit un exemplu clasic de geamăna bună și geamăna rea.

– Kristine nu e rea, ripostă ea pe un ton ascuțit, fără să-i simtă ironia din voce. Pur și simplu e mai curajoasă decât mulți. Nu ar alege niciodată calea lașității.

Așa își vedea oare Kathryn propria viață? Ca pe o cale a lașității?

– Poate că teatrul nu e rău, răspunse el blând, însă este o alegere neobișnuită pentru o fată de condiție bună. O să-și distrugă reputația.

– Kristine spune că nu reputația îți aduce pâinea pe masă. Dacă tot era săracă, măcar să se distreze. A vrut să folosească un nume de scenă ca să nu facă familia de rușine, nu că ar mai fi cine știe ce neamuri care să se rușineze. A avut nevoie de câțiva ani buni, însă, după cum știi și dumneata, acum se descurcă de minune.

– Ții legătura cu ea?

Cu o expresie tulburată, Kathryn întoarse din nou privirea către foc.

– Cu toate că mătușa Jane are vederi politice radicale, standardele ei morale personale sunt foarte ridicate. Nu a fost deloc de acord cu decizia ei și i-a interzis să-i mai calce pragul. Iar asta face ca... o întâlnire cu sora mea să fie dificilă.

– Cu alte cuvinte, ai avut de ales între sora geamănă și un acoperiș deasupra capului, presupuse contele. O alegere dificilă.

– Deloc. Kristine pur și simplu a ales în numele amândurora, așa cum și în trecut tot ea lua deciziile.

Durerea din vocea ei îl afectă mult pe Lucien.

– Cu siguranță și ea îți duce dorul la fel de mult.

Chipul lui Kathryn se crispă.

– Am încheiat, lord Strathmore. Ați dorit să aflați de ce eu și sora mea ducem vieți foarte diferite, iar acum știți. O să vă rog să nu răspândiți informația. Jane nu ar vrea să se știe că actrița Cassie James e, de fapt, oaia neagră a familiei Travers.

– Mătușa ta pare o tirană.

– Cu mine a fost foarte bună, răspunse Kathryn cu o răceală și mai mare. Nu o să aprob critici la adresa ei.

Îi admira loialitatea și spera că avea să-i fie răsplătită. În ciuda caracterului ei ferm, Kathryn avea o vulnerabilitate care îi stârnea dorința de a o proteja, chiar dacă o mai bănuia încă de impostură.

– Cu toate că actrițele pot proveni chiar și din rândurile celor mai bine văzute familii, înțeleg de ce Lady Jane preferă să nu facă public acest lucru. Însă, din moment ce sunteți gemene identice, mi se pare inutil să încerce să ascundă legătura dintre voi.

– Nu chiar, răspunse ea, ridicând din umeri. Chiar dacă suntem considerate atrăgătoare, nu avem nici o trăsătură distinctă, cum ar fi părul roșu sau o înălțime neobișnuită. Când Kristine e pe scenă, poartă costume și machiaje, așa că nu prea seamănă nici măcar cu ea însăși, cu atât mai puțin cu mine. Și, pentru că cercul meu de cunoștințe e mic, foarte puțini sunt cei care ar putea observa asemănarea. Nimeni nu și-a dat seama încă.

– Înțeleg, zâmbi el, dar cred că afirmațiile dumitale sunt nedrepte. Chiar dacă nu aveți trăsături care ies în evidență, efectul de ansamblu e... memorabil. Privirea lui coborî pe cocul gros de pe gâtul ei. Dacă îl slăbea, ar fi căzut până la talie. De exemplu, părul dumitale poate fi trecut cu vederea, fiind de un castaniu obișnuit, însă e fermecător. Des, strălucitor și cu reflexe aurii.

Ea își atinse părul, apoi se opri brusc.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme; părul nostru este diferența evidentă dintre mine și sora mea. Al meu nu a fost tăiat niciodată, însă Kristine l-a scurtat pe al ei ca să-i fie mai simplu să poarte perucă. În ochii ei apăru un zâmbet triumfător. Nici celei mai istețe actrițe nu putea să-i crească atât de mult păr în intervalul de când ați văzut-o ultima dată pe sora mea, Lord Strathmore. Sunteți, în sfârșit, convins, că suntem două femei diferite?

Prin mintea lui trecu imaginea vie a părului moale care îi mângâia umerii lui Cassie James. Înjură în gând. La naiba, creierul lui nu mai judeca. Ar fi trebuit să-și dea seama singur. Părul cu lungime diferită nu era chiar dovada absolută că avea de-a face cu două femei diferite, dar constituia un element important.

–Ai putea avea o meșă.

–Ești un bărbat bănuitor, zise ea, dând ochii peste cap, însă chiar și dumneata trebuie să recunoști că dacă folosesc meșă, atunci are exact culoarea părului meu natural.

Din nou avea dreptate; pletele ei castanii calde, cu reflexe subtile de auriu, aveau în întregime aceeași nuanță.

–Ca să fiu complet sigur, spuse el, pe jumătate glumind, ar trebui să-ți scot agrafele și să-ți las părul liber.

Ea își îngustă privirea ca o felină ofensată.

–Lord Strathmore, ajunge. Până la un punct, te pot ierta pentru că m-ai confundat cu sora mea, însă nu permit alte asalturi asupra persoanei mele. Sigur, chiar și desfrânații știu că regulile sunt unele pentru actrițe și altele pentru doamne.

–M-ai dezarmat complet, Lady Kathryn, râse el. O ultimă întrebare și plec. În afară de actorie, sora dumitale scrie cumva eseuri politice sub numele de L.J. Knight?

–Bineînțeles că nu, răspunse Kathryn, cu sprâncenele încruntate. E o actriță excelentă, dar sigur nu e și scriitoare. De unde ai venit cu o idee atât de prostească?

–De la Kristine.

–Probabil a jucat excepțional dacă a reușit să te convingă că o fată de douăzeci și patru de ani poate scrie cu puterea de percepție a lui L.J. Knight.

–Este o tânără foarte convingătoare. Bănuind ceva după tonul vocii ei, continuă: dumneata îl cunoști pe domnul Knight?

–Nu personal, însă mătușa Jane da. Din ce spune ea, e un invalid în vârstă, cu limbă ascuțită și răbdare puțină pentru metehnele umane. Se înțeleg foarte bine.

Dacă Kathryn știa acele lucruri despre Knight, cu siguranță le știa și Kristine, ceea ce explica de ce își putuse asuma identitatea lui. Totul avea o logică.

–Mi-ați fost de mare folos, Lady Kathryn, rosti Lucien protocolar, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău dacă v-am tulburat mai devreme.

–Asta nu este chiar o scuză în genunchi, însă o accept oricum. Îl privi. Nu o vei răni pe Kristine când o vei găsi, nu?

–Nu. Zâmbi obosit. În plus, n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Asta dacă nu cumva îmi spui dumneata?

–Chiar dacă aș ști, tot nu ți-aș spune, Lord Strathmore. Nu sunt de acord cu viața pe care a ales-o Kristine, însă rămâne sora mea.

–Prea bine, răspunse el, primind exact replica la care se așteptase. Pe data viitoare, Lady Kathryn.

–Sincer, sper să nu mai existe o dată viitoare, replică ea, întorcându-se la acreala ei de mai devreme. Și pentru că a trecut ceva timp de când stăm închiși aici împreună, cel mai bine este să ieșim pe rând. O să mai aștept eu câteva minute.

El șovăi, ca și când s-ar fi pregătit să mai spună ceva, apoi făcu o plecăciune și își luă rămas-bun.

După ce ușa biroului se închise, Kit se rezemă de un scaun tremurând. Oare Strathmore o crezuse? Așa părea, însă nu era sigură; era un om greu de citit. Se întrebă cum avea să utilizeze informațiile pe care le storsese de la ea.

Chiar dacă poate nu îi era dușman, asta nu însemna că nu reprezenta un pericol.

Pericol...

Tremură la amintirea tulburător de vie a senzațiilor pe care le încercase în brațele lui. Dumnezeule mare, ar fi trebuit să-l pălmuiască mai devreme în loc să se agațe de el ca iedera! Nu se purtase deloc precum Kathryn Travers cea manierată și mofturoasă, care moștenise o cantitate dublă de decență. Însă se simțise atât de bine, atât de în siguranță, încât paralizase pe moment. Partea Travers din ea era fără rușine.

Se trezi frecându-și pata de pe coapsă și brusc își coborî brațul. Slavă cerului că nu văzuse tatuajul. Dacă l-ar fi văzut, *chiar* ar fi dat de necaz.

capitolul 18

Lucien adormi cu greu după ce se întoarse de la salon. Iar când adormi, avu vise tulburătoare. Se găsea prins în capcană, într-o ceață groasă și nedefinită care ascundea orice punct de reper. Și, în timp ce își croia drum înainte, știind că avea de îndeplinit o misiune vitală, în fața lui apăru brusc adversara cea fermecătoare și înșelătoare, cu trupul zvelt acoperit doar de ceață. Frumusețea ei îi străpungea sufletul.

Ea zâmbi și întinse mâna. El făcu bucuros un pas spre ea, dar înainte să apuce să o atingă, expresia ei se schimbă într-una de groază. Se întoarse și fugi. Ignorând formele amenințătoare care îi înconjurau, alergă după ea, hotărât să o prindă. Ea îl duse la un castel de piatră, întunecat ca moartea. Simțind că era mult prea periculos să intre, strigă să o avertizeze, însă tânăra trecu fără să se mai gândească pe sub bolta întunecată.

El o urmă cu îndârjire. Ajunse într-o cameră luminoasă, plină de oglinzi, fiecare reflectând o altă imagine a ei. Era o cameristă înspăimântată, o actriță provocatoare, o intelectuală rațională – toate deghizările în care o văzuse și multe altele inedite.

Iar pe coridor se auzea ecoul dezolant al unei femei nefericite care plângea.

Disperat să o ajute, întinse mâna spre un chip trist – Kristine? Kathryn? – și se lovi de suprafața rece și impenetrabilă a unei oglinzi.

În spatele lui se auzi șoptind o voce răgușită: „Ajută-mă, Lucien; în numele lui Dumnezeu, te rog, ajută-mă."

Se întoarse, dar nu își dădu seama care dintre reflexiile strălucitoare era reală. Din ce în ce mai înnebunit, căută

coridorul până când își simți plămânii arzând, iar mâinile îi sângerau de la infinitatea de oglinzi sparte. Însă nu reuși să găsească realitatea caldă, în carne și oase, a femeii pe care o căuta; doar oglinzi și imagini ce își băteau joc de el cu cruzime.

Se trezi tremurând și cuprins de un sentiment de spaimă, însă nu era sigur dacă spaima era a lui sau a ei. Poate că era a amândurora. Se chinui să se întindă din nou pe perne și să se relaxeze, mușchi cu mușchi.

După ce respirația îi reveni la normal, se gândi că măcar nu-l mai chinuia acea pustietate paralizantă pe care o cunoscuse după întâlnirea sordidă cu Lola. Cu adversara lui, problema nu era lipsa emoției, ci abundența ei, din care cea mai mare parte era frustrare.

Cu toate că era convins în proporție de nouăzeci la sută că femeia pe care o urmărea era Kristine Travers, o actriță volatilă cu o soră foarte manierată, Lucien era prea pățit ca să accepte povestea lui Kathryn fără alte confirmări. Mătușa lui de-a doua, Josephine, contesa văduvă de Steed, ar fi putut să-i spună tot ce dorea să afle. Avea o ureche foarte bine formată pentru bârfe; era o trăsătură de familie.

Din fericire, mătușa lui fu bucuroasă să-l primească și la o oră nepotrivit de matinală. Micuță și căruntă, stătea lângă foc înfășurată în șaluri când Lucien fu condus în salonașul ei.

–Sună să ni se aducă ceaiul, băiete, spuse ea. Apoi vino încoace și dă-i bătrânei tale mătuși un sărut.

El se supuse, apoi contesa îi făcu un semn către fotoliul din fața ei.

–Ai venit să-mi spui că te însori?

–Răspunsul e același ca de obicei: nu, râse el. Îți promit că dacă mă voi răzgândi vreodată, tu vei fi prima care află; însă deocamdată trebuie să te mulțumești cu mlădițe de pe alte crengi ale arborelui de familie.

Lady Steed dădu din cap, deloc surprinsă.

–Atunci ai venit probabil ca să vânezi prostii ale creierului meu senil.

–Tu senilă? Mintea și memoria ta sunt la fel de ascuțite ca un pumnal.

Ea încercă să-i arunce o încruntătură plină de reproș, însă nu-și putu ascunde zâmbetul.

–Ce vrei să afli de data asta?

–Ai prieteni în Westmoreland, nu-i așa?

–Familia Milton, lângă Kendal. Eu și văduva bătrânului viconte suntem prietene de aproape șaizeci de ani. Îi vizitez câte două săptămâni în fiecare vară în drum spre Scoția. Actualul viconte e finul meu de botez. Privi mâhnită peste ochelarii cu ramă de aur. Lordul Milton s-a căsătorit la douăzeci și doi de ani și are deja trei fii. Un bărbat care își cunoaște îndatoririle de familie.

Ignorându-i înțepătura cu abilitatea conferită de practica îndelungată, întrebă:

–L-ai cunoscut vreodată acolo pe lordul Markland?

–O, da, un bărbat fermecător, însă fără avere. Moșia lui se găsea la doar câțiva kilometri de Milton Hall. Pufni. Tot ce a reușit să producă a fost o pereche de gemene. După moartea lui, titlul s-a dus la un văr din America, deci practic a dispărut. Din câte înțeleg, americanilor nu prea le pasă de titluri.

Înainte să-și înceapă tirada despre virtuțile aristocrației ereditare, Lucien o întrerupse:

–Spune-mi despre gemene. Le-ai văzut vreodată?

–Aproape ori de câte ori i-am vizitat pe Miltoni. Erau o pereche fermecătoare de fete, Kristine și Kathryn, amândouă cu *K*. Familia Travers a fost cunoscută mereu pentru ciudățenii. Scutură din cap. Markland și-a neglijat rușinos fetele. Anne Milton le plăcea, așa că a făcut tot posibilul să le învețe cum să se poarte în societate.

–Gemenele erau identice?

–Ca două boabe într-o păstaie, încuviință bătrâna doamnă. N-am văzut niciodată așa o asemănare. De câte

ori le vedeam, nu le deosebeam una de cealaltă. Însă aveau temperamente foarte diferite. Lady Kristine era mai mare și de o nechibzuință rară, la fel ca tatăl ei.

Sosi tava cu ceai, iar contesa turnă pentru amândoi.

–Drăcoveniile lui Kristine erau cunoscute în tot ținutul. Înota goală în râu în toiul nopții, se cățăra pe stânci, purta pantaloni la călărie, se certa cu vicarul pe teme de logică până când bietul om nu mai știa ce era cu el. Ar fi trebuit să se nască băiat.

Asta explica de unde dezvoltase talentul pentru spargeri și alergături pe acoperiș.

–Și Lady Kathryn?

–Seamănă cu mama ei, fiică de preot, și e o domnișoară foarte cuminte. Întotdeauna stătea în umbra surorii ei, să o ferească de necazuri. Un copil dulce, dar ușor de trecut cu vederea – Kristine vorbea pentru amândouă. Lady Steed ridică cleștele de argint și aruncă o bucată de zahăr în ceașcă. Oamenii au avut grijă de ele pentru felul în care fuseseră crescute. Nu erau fete rele, însă Kristine căuta necazurile cu lumânarea. Probabil a fugit cu primul bărbat care i-a cerut asta sau a ales o carieră pe scenă sau a făcut ceva nedemn.

–Chiar crezi că s-ar fi făcut actriță? întrebă Lucien, încruntând sprâncenele.

–Mă îndoiesc că până și Kristine ar fi atât de indecentă încât să facă asta, chicoti ea, însă era foarte bună la teatru. Ea și Kathryn puneau mereu în scenă piese, împreună cu alți tineri din vecinătate. Au avut un mare succes cu *A douăsprezecea noapte* și *Comedia erorilor*.

–Rar vezi acele piese jucate de gemeni autentici, nu falși, spuse Lucien, zâmbind la acel gând. Presupun că Kristine era Sebastian pentru Viola lui Kathryn?

–Da și reușea să fie un domnișor foarte chipeș. Nu o puteai învinui pe Olivia că și-a pierdut inima. Contesa sorbi gânditoare din ceai. Oriunde ar fi acum Kristine, sunt sigură că e băgată într-un necaz. Fata asta are nevoie de un bărbat puternic în viața ei. Și în pat, adăugă ea, după un moment de reflecție.

–Să nu crezi că mă surprinzi cu îndrăzneala ta, mătușă Josie, rânji Lucien; sunt călit deja. Ai idee unde sunt gemenele acum?

–Au plecat din Westmoreland imediat după ce tatăl lor a murit, iar proprietatea lor a fost vândută. Probabil au trecut vreo cinci ani de atunci. S-au dus la Londra să locuiască cu mătușa lor. Lady Steed își țuguie buzele. Markland le-a lăsat fără nici un sfanț. Oricât de fermecătoare ar fi, asta nu compensează pentru o lipsă de responsabilitate atât de uimitoare.

–Pe vreuna dintre ele o cheamă și Jane?

–Pe amândouă chiar. Kathryn Jane Anne și Kristine Jane Alice, mi se pare. Markland își rugase sora să-i fie nașă primului său copil și n-a mai schimbat asta după ce soția lui l-a anunțat că aveau gemene. Ridică din umeri. Sau poate că părinții s-au gândit că fetele ar trebui să aibă și inițiale identice. El și-o aminti pe „Cassie James" jurând că Jane chiar era numele ei. Deci măcar de data aceea nu mințea. Micuța vrăjitoare avea o minte ticăloasă. Da, știa deja asta. Gemenii sunt un fenomen interesant, adăugă Lady Steed, în timp ce el rumega informația. Încă de când sunt mici, dezvoltă propriul lor limbaj secret. Văzând expresia lui Lucien, coborî privirea. Sigur, tu știi deja asta. Oricum, fetele Travers aveau porecle private una pentru alta. Am observat asta când le-am auzit odată vorbind.

–Și mai știi care erau poreclele?

–Mi se pare că una era Kit și alta era Kara. Contesa își mușcă buzele. Nu, nu e bine. Kira, asta e. Kit și Kira.

–Care era care? întrebă Lucien, din ce în ce mai interesat. Sunetele sunt atât de asemănătoare, încât numele adevărate și poreclele pot fi combinate oricum.

–Kit e de obicei prescurtarea pentru Kathryn. Mătușa lui își încruntă fruntea. Nu, nu e bine; Kit vorbea aproape tot timpul, deci probabil era Kristine.

–Kit e și porecla pentru Kristine, spuse Lucien. Prima dată când o întâlnise, la partida de vânătoare a lui Rafe, se prezentase drept Kitty. Probabil fusese răspunsul automat al unei fete care se considera Kit. De fapt, răspunsul ei exact fusese „Kit… Kitty", ca și când încerca prea târziu să schimbe într-un bâguit prefăcut adevărul care îi scăpase din gură. Deci Kathryn e Kira.

După ce rezolvă problema numelor, trecu la o întrebare mai importantă.

–Vreuna dintre ele avea pețitori?

–Nu la modul serios. Toată lumea din Westmoreland știa că n-aveau nici un sfanț, deci nu erau chiar eligibile. Sigur, o mulțime de tineri au flirtat cu Kristine, iar vulpița le răspundea imediat. La un moment dat, Anne Milton vorbea despre un văduv care se gândea că Kathryn ar fi fost o mamă potrivită pentru cei cinci copii ai săi, însă n-am mai auzit nimic semnificativ după aceea.

–Dacă tu nu ai auzit, înseamnă că nu există, spuse el, aruncându-i un zâmbet plin de afecțiune. Niciodată nu încetezi să mă uimești; știi atât de multe!

Ea își lăsă capul într-o parte ca o vrăbiuță.

–Eu ți-am răspuns la toate întrebările, însă presupun că tu nu-mi vei răspunde dacă te întreb ce mai pui la cale de data asta.

–Ajunge să știi că mă întrebam dacă am de-a face cu o femeie sau cu două. Se ridică în picioare. Mulțumesc că mi-ai confirmat că fetele Travers chiar *sunt* gemene. Îți rămân dator.

–Te absolv de datorie dacă le transmiți să mă viziteze dacă sunt la Londra, spuse ea prompt. Separat sau împreună. Mi-ar plăcea să reiau legătura cu ele.

–Voi face asta, promise el, apoi se pregăti să plece. Invitația mătușii lui îi dădea un motiv să o viziteze pe Kathryn. Poate că nu ținea să-l revadă, însă era cea mai bună pistă în căutarea lui Kristine.

Pentru că dorea să-și mai întindă picioarele, își trimise trăsura și se îndreptă pe jos spre casă. Se purta foarte ciudat în povestea cu Kristine – Kit. Pronunță de mai multe ori numele în minte, gândindu-se că se potrivea. Un nume cu muchii ascuțite, la fel ca personalitatea ei. Se ruga lui Dumnezeu să nu mai afle că avea alte nume noi; deja era încurcat peste măsură.

Cu toate că făcea progrese, avea o senzație puternică de tulburare și nu înțelegea de ce. Bănuia că n-o să-i treacă înainte să o găsească Kit o dată pentru totdeauna.

capitolul 19

Pasul următor era să îi facă o vizită lui Lady Kathryn Travers cea cuminte. Aflase adresa lui Lady Jane de la Lady Graham, așa că în acea după-amiază se duse la ele. Casa Travers se afla între Mayfair și Soho și era respectabilă, însă modestă. Îi deschise o cameristă cochetă. Ridică sprânceana când îi dădu cartea de vizită.

–Oho, un domn înfloritor.

–Puține lucruri înfloresc în decembrie, rosti el grav. Cu atât mai puțin domnii. Lady Kathryn e acasă?

–Ar fi o proastă să nu fie acasă pentru dumneavoastră, răspunse nepoliticos servitoarea, apoi îl conduse în salon.

După câteva minute intră Kathryn, cu o expresie ostilă.

–Speram să nu te mai văd, lord Strathmore. Nu-l invită să se așeze. Mai avem și altceva să ne spunem?

–Îți datorez niște scuze sincere pentru felul în care m-am purtat cu dumneata. Să îngenunchez?

Dădu să se așeze în genunchi, însă ea îl opri cu un gest al mâinii.

–Nu fi prostuț, spuse ea iritată. Asta n-ar face altceva decât să distrugă un costum croit minunat, care valorează vreo cincizeci de lire. Presupun că reflecția matură te-a convins că am spus adevărul.

–Asta și vizita la mătușa mea, Lady Steed.

Expresia ei deveni și mai îngrijorată.

–Nu știam că Lady Steed e mătușa dumitale.

–Mătușa mea de-a doua, mai exact. Vă trimite o invitație să o vizitați. Vrea să vă revadă pe dumneata și pe sora dumitale.

Înainte ca tânăra să apuce să răspundă, un motan mare intră în salon și începu să se frece de gleznele musafirului, lăsând în urmă peri din blană. Lucien coborî privirea și zări o gheară de pisică înfigându-se în cizmele lui lustruite.

–Cred că aș fi putut foarte bine să îngenunchez. Când o să termine cu mine felina, acest costum scump o să fie distrus oricum.

Kathryn uită câteva clipe de demnitate și sări să ia patrupedul. Îl alungă certându-l din cameră, apoi spuse:

–Îmi pare rău, domnule. Ca toate pisicile, Sebastian are instinctul de a se duce exact unde e dorit mai puțin.

–Iar Kristine are o pisică pe nume Viola?

–Cum de știi asta? întrebă ea, devenind rigidă.

–Nu știam. E doar o glumă pornită din spusele mătușii Josephine, că dumneata și sora dumitale puneați în scenă piese de Shakespeare cu gemeni.

–Aveam un avantaj natural pentru asta, răspunse ea, destinzându-se ușor. Cât despre pisici, am primit pisoiași din aceeași mamă. Și pentru că ea și-a numit pisica Viola, eu mi-am numit motanul Sebastian.

Lucien se bucura să vadă că începea să se relaxeze, însă pisica merita mai mult decât farmecul său de poveste.

–Principalul motiv pentru care am venit are legătură cu sora ta. Mă tem că poate da de necaz.

–Explică-mi, spuse ea, îngustând privirea. Avea un număr remarcabil de expresii bănuitoare.

–Când am cunoscut-o pe Kristine, începu el, alegându-și cu grijă cuvintele, era implicată în... activități frauduloase și ilegale. Nu cred că e o criminală în sensul propriu, însă mă tem că e implicată în ceva periculos.

–Probabil așa este, oftă Kathryn, însă ce aș putea să fac eu?

–Înțeleg de ce nu vrei să-mi spui unde se află, însă te rog, trimite-i un mesaj, imploră el. Oricare ar fi necazul, eu pot să o ajut.

–Ești unul dintre iubiții lui Kristine? întrebă Kathryn cu ochii cenușii reci ca gheața.

Deci Kathryn putea fi la fel de îndrăzneață precum sora ei.

–Nu, nu sunt, replică Lucien sec. Recunosc că mi-aș fi dorit să fi fost, însă grija mea principală e siguranța ei. Cred că se aventurează în ape mai adânci decât își dă seama.

–Mi-aș fi dorit să te pot ajuta, lord Strathmore, spuse Kathryn, cu trăsăturile brusc îmbătrânite, însă habar nu am unde se află Kristine. Mi-aș fi dorit enorm să fi știut.

Cuvintele ei chiar erau foarte convingătoare, iar Lucien simți că și ea era la fel de îngrijorată pentru sora ei ca și el.

–Vino cu mine la o plimbare cu trăsura. Afară e mai mult o zi de octombrie decât de decembrie, iar aerul proaspăt o să-ți facă bine. Văzându-i ezitarea, adăugă: Ce necazuri aș putea să-ți fac într-o cabrioletă deschisă și cu mâinile ocupate de frâie?

–Un argument convingător, răspunse ea, cu o urmă de zâmbet în ochi. Prea bine, numai să-mi iau pelerina și pălăria. După cum se așteptase, ambele veșminte erau de culoare închisă, sobre și practice. Cu toate că Lady Kathryn nu simțea că ar fi fost o guvernantă bună, se îmbrăca în stilul acelei profesii. Lucien era fascinat de cât de bine semăna cu sora ei, totuși era rezervată până în punctul de a deveni aproape invizibilă. Kristine ar putea să poarte aceeași pelerină, spuse ea, parcă citindu-i mintea, și să arate atât de strălucitor și la modă încât să întoarcă toți privirea după ea. Cândva mi-a spus că o actriță bună trebuie să fie în stare să meargă pe stradă și să fie văzută sau să meargă pe aceeași stradă și să *nu* fie văzută. Ea putea să le facă pe ambele. Kathryn zâmbi ironic. Când sora mea nu vrea să fie văzută, pretinde că sunt eu. Și nimeni nu o observă.

–Și, desigur, și inversul e adevărat, spuse Lucien în timp ce o ajuta să urce în cabrioleta lui. Dacă vrei să fii văzută, tot ce trebuie să faci este să mergi pe stradă prefăcându-te că ești ea.

Ea își aranjă afectată fustele peste glezne.

–Nu aș vrea vreodată să atrag o asemenea atenție vulgară.

El o studie cu coada ochiului, pe măsură ce parcurgeau străzile aglomerate ale Londrei. Ea rămase tăcută, fără să simtă nevoia să umple aerul cu vorbe goale. Cu toate că era mult mai reținută decât sora ei, avea același profil minunat, care-i strângea inima. Iar priveliștea îl făcea să-i fie dor de Kit.

Când ajunseră în liniștea relativă a parcului, o întrebă:

–Ai fost vreodată geloasă pe farmecul surorii dumitale?

–Cum ai putea să fii gelos pe soare pentru că strălucește? În plus, lui Kristine îi place să fie în centrul atenției, iar mie nu, așa că nu a existat competiție între noi.

–Niciodată? se interesă el sceptic.

–Niciodată. Îl privi chiorâș. Nu sunt sigură că cineva care nu are un frate geamăn poate înțelege asta. Pentru că suntem atât de asemănătoare în atâtea privințe, un compliment adus ei mă încântă ca și când mi-ar fi fost adus mie. Mereu m-am bucurat de realizările ei. Părea sinceră, însă contele avea totuși senzația că nu-i spunea tot adevărul. Sigur existaseră momente în care Kathryn tânjise după atenție. Și inversul este adevărat, continuă ea. Odată, un văduv înțepat care se gândea că aș putea să devin următoarea lui soție a spus că eu sunt mult mai drăguță decât Kristine. Chiar dacă acea idee n-ar fi fost o prostie, tot aș fi fost furioasă. Cum putea să creadă că o să-mi placă un compliment făcut pe seama surorii mele?

–Foarte stângaci, într-adevăr, aprobă Lucien. Însă nu e chiar imposibil ca acel om chiar să te fi crezut mai atrăgătoare. Gloria soarelui nu știrbește din farmecul lunii.

Îi aruncă o privire rapidă, uimită. Apoi se uită din nou spre mâinile înmănușate.

– Ai darul cuvintelor.

– Așa e, recunoscu el, însă asta nu înseamnă că din când în când nu spun și adevărul, iar acum tocmai am făcut-o.

Chipul ei se lumină cu un hohot de râs, iar o clipă i se păru că lângă el se afla Kit, cu tot farmecul ei ademenitor și volatil. Mâinile lui Lucien se strânseră pe frâie, iar el își aminti că nu aceea era sora pe care și-o dorea.

Și totuși, chiar dacă nu avea senzualitatea radiantă a surorii ei, în Kathryn se simțea o undă tulburătoare de pasiune sub masca decenței. Ce bine că era o femeie respectabilă pe care un domn putea doar să o curteze, nu să o și seducă. Altfel ar fi fost tentat să își adâncească relația, iar viața lui era deja destul de confuză.

În cazul lui Kit era altă poveste. Alesese să renunțe la moralitatea convențională, deci cu ea era un joc cinstit. Dacă – atunci când – aveau să devină iubiți, totul s-ar fi desfășurat într-o egalitate deplină.

Și totuși era dureros de conștient de prezența femeii de lângă el. Cu un zâmbet interior aprecie faptul că tânăra avea un braț drept puternic și era hotărâtă să-l folosească. Ba nu, îl lovise în obrazul drept, deci probabil era stângace.

– Kira, sunteți amândouă stângace? ru el să știe.

– De ce mi-ai spus așa? întrebă ea, revenind la precauția de mai devreme.

– Mătușa mea mi-a spus că vă strigați una pe alta Kit și Kira. Te-am strigat pe poreclă pentru că mi-a plăcut.

– Lady Steed observă multe. Acele nume sunt intime, doar pentru mine și sora mea. Mi se pare ciudat să aud „Kira" din gura unui străin.

– Îmi pare rău, murmură el. O să te strig Kathryn dacă preferi așa.

– Lady Kathryn, te rog. Nu suntem în termeni familiari unul cu celălalt.

– Încă.

– Lord Strathmore, nu sunt Kristine, spuse ea, privindu-l în ochi, și nu îmi place să fiu folosită ca un instrument care să te ajute să o găsești.

Rămase surprins de cât de mult îi displăcea această postură. Opri caii pe marginea unei străzi, ca să-i acorde întreaga lui atenție.

– Este adevărat că vreau să o găsesc pe sora dumitale, atât din motive egoiste, cât și dezinteresate. Însă și dumneata ești o femeie interesantă. Cred că putem fi prieteni dacă ai vrea și tu asta și n-ai mai mârâi ca o pisică sălbatică încolțită.

– Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă, spuse ea, îndepărtându-și privirea de la el. Faptul că tatăl meu era un bărbat în care nu puteai avea încredere m-a făcut să fiu bănuitoare în privința intențiilor masculine.

– Nu am intenții dezonorante în privința dumitale și mi-ar fi plăcut oricum să stăm de vorbă, chiar dacă n-ai fi avut o soră geamănă. Oare asta poate fi considerată o bază pentru prietenie?

– Poate... poate că da, răspunse ea stânjenită. Însă nu știu dacă vreau să ne împrietenim.

– Ești o femeie dificilă, Lady Kathryn.

– Prefer așa. Apoi, ca și când ar fi avut nevoie să schimbe subiectul, adăugă: Ai frați?

– Nu. Era rândul lui Lucien să se simtă stânjenit. Porni din nou cabrioleta, poate cu prea multă concentrare asupra cailor. Am avut o soră, însă a murit când era mică.

– Îmi pare rău, spuse ea cu o compasiune sinceră. Un frate este cel mai bun aliat al unui om într-o lume dificilă, căci nimeni nu înțelege la fel de bine forțele care ne formează pe viață.

– Am adoptat trei frați la Eton și avem o relație minunată, se învioră el.

– O familie pe care ți-o alegi poate fi mai satisfăcătoare decât una pe care o moștenești, oftă ea.

– De obicei așa este, însă când există probleme, sunt la fel de dureroase precum cele ale rudelor de sânge, răspunse el, gândindu-se la necazurile pe care le provocase Michael cu o primăvară în urmă. Și pentru că o cunoști pe Kristine mai bine ca oricine, sunt sigur că ai o idee pe unde aș putea să o caut. Am motive să cred că locuiește în Soho.

– A avut un apartament acolo, însă nu-l mai are. Nu cred că joacă în următoarele două săptămâni, deci e probabil să fi plecat din Londra. Îi aruncă o privire imposibil de citit. Dacă afli ceva, îmi spui?

– Voiam să-ți cer același lucru. E mai probabil să comunice cu dumneata decât cu mine.

Kathryn își privi lung mâinile împreunate în poală.

– Nu mai suntem atât de apropiate ca pe vremuri. Cu toate că mi-ar plăcea să am vești de la ea, nu mă aștept la asta.

El se gândi la legăturile complexe dintre gemeni și singurătatea lui Kathryn îl duru. Probabil îi era greu să trăiască la mila unei mătuși încăpățânate, despărțită de sora ei, care-i fusese cea mai apropiată prietenă. Și ar fi fost și mai rău să simtă că surorii nu-i mai păsa de ea.

Hotărând că-și supărase suficient însoțitoarea pentru o singură zi, schimbă subiectul și pe drumul de întoarcere spre casa lui Lady Jane începu să vorbească despre literatură. Când Kathryn era relaxată și discuta despre un subiect abstract, inteligența ei îl făcea să se simtă bine.

După ce o conduse acasă, rămase gânditor. În felul ei, Kathryn era la fel de enigmatică precum sora ei. Și, își dădu seama cu tristețe, era la fel de atrăgătoare. Și-ar fi dorit să aprindă scânteia aceea ascunsă de pasiune și să o transforme într-o flacără. Și-ar fi dorit să o sărute și să-i alunge precauția și să o facă să râdă liber. Și-ar fi dorit...

La naiba! Nu știa ce și-ar fi dorit. Nu, nu era adevărat. O dorea pe Kit, iar în frustrarea lui transfera acea dorință asupra surorii gemene a lui Kit. Da, asemănările dintre ele erau tulburătoare, însă diferențele erau mult prea mari. Ambele femei aveau o personalitate aparte, fiecare cu propriile ei vise și temeri. Să le confunde în gândurile lui însemna să le nege umanitatea esențială.

În plus, Kathryn era mult prea rigidă pentru gusturile lui Lucien. Își repetă în gând acest lucru – de multe ori.

Când ajunse acasă, era deja în toane proaste. Trebuia să o găsească pe Kristine înainte să turbeze. Din nefericire, progresul pe care își imaginase că-l făcuse se dovedise de fapt o iluzie. Nu era deloc mai aproape să-și găsească adversara ca înainte să o cunoască pe Kathryn.

interludiu

Ea îl aşteptă lângă uşă, iar în clipa în care el păşi în anticameră îl lovi cu biciul peste umeri. Bărbatul se întoarse, surprins şi excitat. În seara aceea era îmbrăcată în alb feciorelnic, ca o fată inocentă ce nu era, iar un văl alb îi acoperea buclele moi şi blonde, false. Însă rochia ei de satin era lungă doar până la coapse, iar picioarele ei lungi erau înfăşurate în piele şi dantelă neagră.

– Stăpână, în seara asta eşti minunată, spuse el răsuflând din greu.

– Tăcere! Se întinse într-un gest senzual, făcând ca materialul alb de satin să-i scoată sânii în relief. Bineînţeles că sunt minunată, dar nu sunt pentru cei ca tine, sclavule. Nu ai voie să mă atingi. Nu ai voie să mă priveşti. Nu ai voie nici măcar să te gândeşti la mine.

– Stăpână, eşti crudă, scânci el. Nu pot să nu mă gândesc la tine şi la extazul pe care îl găsesc în a te sluji.

Ea înghiţi nodul pe care îl simţi în gât la cuvintele lui. După ce îşi drese glasul, strigă:

– Porc nevolnic! Trebuie să fii pedepsit pentru îndrăzneala ta. Vino în beciurile mele.

Cu toate că se supuse bucuros, se opri o clipă lângă dispozitivul mecanic monstruos. Ea îl pocni cu biciul peste mâini ca să îl facă să meargă mai departe.

În centrul încăperii de piatră cioplită brut se afla un cadru mare de lemn. Atingându-l cât mai puţin posibil, îi legă încheieturile şi gleznele de lanţurile ataşate de ramă.

Apoi ridică biciul cel mai dur pe care îl avea şi îl folosi ca să-l dezbrace. Orele nenumărate de practică o făcuseră expertă, iar controlul pe care îl avea era admirabil. Ştia exact ce presiune era necesară ca să sfâşie materialul şi câtă ca să-i

lase urme în carne – cum să-i lase o crestătură şi cum să facă să-i curgă sânge.

Curând, hainele sfâşiate scoaseră la iveală pielea acoperită de sudoare de dedesubt, iar petele roşii murdăriră albul rămas din cămaşa lui.

Ea îşi măsura progresul urmărindu-i organul umflându-se prin materialul zdrenţuit al pantalonilor. Cu cât hainele se sfâşiau mai mult, cu atât se contorsiona şi gemea mai tare.

Abia când rămase complet gol aplică lovitura finală, vicioasă, peste fese, care ştia că avea să-l aducă la orgasm. Scoase un geamăt prelung de animal în nevoie, dând sălbatic din coapse, iar sămânţa lui ţâşni într-un arc argintiu. Apoi întregul său trup rămase nemişcat, atârnat de lanţuri, şi doar mişcările pieptului dădeau de înţeles că era încă viu.

Ea îşi trecu biciul printre degetele tremurânde şi se întrebă cât ar fi durat până să moară dacă i-ar fi strâns gâtul cu pielea biciului. Impulsul criminal era atât de intens, încât îi simţea gustul. Chipul lui s-ar fi învineţit, apoi el s-ar fi contorsionat plin de groază când şi-ar fi dat seama că nu mai avea scăpare, că era neajutorat în faţa furiei ei letale.

Repede, înainte să facă exact ce îşi dorea, se întoarse şi ieşi în grabă din închisoarea subterană.

capitolul 20

Kit se trezi cu un țipăt înăbușit, cu degetele încleștate de la felul în care înnodase pielea biciului. Îngrozită, își privi mâinile în lumina răsăritului. Aproape că se aștepta să vadă bucăți de bici lipite de carne, însă erau goale. Nu ucisese pe nimeni. Fusese doar alt coșmar înfiorător.

Iar acele vise se întețeau, unul mai urât și mai tulburător decât altul, însă aceea era prima dată când visase o crimă. Încercă să-și amintească, însă totul era prea distorsionat – de furie? de frică? – să-și mai dea seama.

Se ridică și se îndreptă nesigură spre lavoar, apoi crăpă suprafața fină de gheață care acoperea apa din urcior. Apoi își spălă fața și mâinile, simțindu-se precum Lady Macbeth în dorința frenetică de a se curăța.

În timp ce își usca fața, încercă să-și amintească visul mai clar, însă vedea doar fragmente, fără nimic specific pe care să-l recunoască. Se îmbrăcase și tocmai își pieptăna părul când brusc îi apăru în minte o imagine vie. O femeie îmbrăcată indecent, care lovea cu biciul trupul gol al unui bărbat.

Într-o clipă își dădu seama că personajele pe care le vedea erau nu oameni adevărați, ci mecanisme foarte detaliate, până la dungile roșii pictate manual pe spatele bărbatului. O melodie barocă însoțea mișcările ritmice, în sus și în jos, ale biciului. Vedea o cutie muzicală – o cutie muzicală obscenă, bine lucrată, care o îngrețoșa.

Strathmore crea dispozitive mecanice. Oare un om care făcea pinguini ce săreau pe spate putea construi și un asemenea ansamblu de o perversitate dezgustătoare? Își spuse că sigur existau și alți bărbați cu asemenea talente,

însă Lucien era singurul pe care-l cunoștea și mai era și Diavol, ceea ce îl făcea suspect.

Nu o dată fusese tentată să-i spună adevărul și să-i ceară ajutorul, căci ar fi fost mult mai capabil decât ea să atingă acel obiectiv. Viziunea aceea îi amintea într-un fel dur că nu trebuia să aibă încredere în el, indiferent cât și-ar fi dorit asta.

Se simți ușurată când auzi o bătaie în ușă. Musafirul trebuia să fie Henry Jones, care trimisese un bilet cu o zi în urmă, ca să ceară o întâlnire la prima oră. Cu părul încă desfăcut, deschise ușa cu nerăbdare.

–Ați aflat ceva?

–Ai noroc, fetițo. Cei mai mulți dintre prietenii tăi Diavoli vor petrece curând câteva zile pe proprietatea lui Mace, Blackwell Abbey.

Ea îi luă pelerina.

–Este vorba de una dintre întâlnirile lor rezervate doar domnilor?

–De data asta nu. Tradiția familiei Harford este ca în fiecare an să organizeze un bal mascat cu puțin înainte de Crăciun. Presupun că le dă ocazia să arate cât de bogați sunt comparativ cu vecinii lor. O să fie invitată aproape toată lumea din ținut. Blackwell Abbey e un loc imens, așa că o să fie zeci de invitați și chiar și mai mulți servitori. Se așeză cu un oftat și luă o ceașcă aburindă de la gazda sa. Mulțumesc fetițo. Nimic nu se compară cu un ceai după o noapte de cutreierat prin lumea interlopă a Londrei.

După ce își turnă și ea o ceașcă, se așeză în fața oaspetelui ei, cu o expresie gânditoare.

–Cu atâția invitați, o să-mi fie foarte simplu să trec neobservată.

–Îmi spui ce-ți trece prin cap? întrebă el încruntat.

–Există o mare posibilitate ca Roderick Harford să fie bărbatul pe care îl caut. Dacă îl văd din nou, o să știu sigur.

–De ce nu te duci pur și simplu la ușa lui Harford să-l întrebi în față dacă el e ticălosul? o chestionă sarcastic Henry.

–M-am gândit și la asta, însă nu cred că e o idee bună, răspunse ea serios. Dacă-l alertez cu bănuielile aș risca mult, și nu aș fi singura în primejdie.

Jones începu să se joace cu toarta cănii.

–Au trecut deja câteva săptămâni. Te-ai gândit că poate e... prea târziu?

–*Nu* e prea târziu! replică ea apăsat. Sunt la fel de sigură de asta cum sunt că stau aici.

Și totuși, când se gândi la acel vis, știu cu o certitudine rece și terifiantă că timpul se scurgea cu repeziciune.

Cu toate că devenise expertă în a se infiltra în casele celor bogați și faimoși, Kit nu avu nevoie de data aceea de abilitățile ei ilicite. Ascunsă într-un chioșc micuț, urmărea siluetele care se învârteau în sala de bal de la Blackwell Abbey. Era un eveniment minunat pentru toată vecinătatea.

În ciuda răcorii de sfârșit de toamnă, cuplurile încinse de la dans și din alte motive ieșeau frecvent pe terasa de piatră de lângă sala de bal. Toți purtau măști și dominouri, pelerinele voluminoase derivate din rasele călugărilor medievali.

Măștile confereau o senzație de anonimat, iar râsetele și remarcile pline de aluzii care pluteau în noapte se împleteau cu vârtejurile de emoții excitate. Cei mai mulți dintre invitați se întorceau după câteva minute și câteva sărutări, însă cei cu sânge mai fierbinte părăseau terasa ca să caute intimitate în grădinile umbrite. Kit spera că plăcerea pe care urmau să o primească merita riscul unei boli de plămâni.

Mai târziu, când șampania și dansul își făcuseră efectul magic asupra oaspeților, își trase pătura care-i acoperea umerii și o lăsă să cadă pe podeaua chioșcului. Oricine ar fi găsit bucata aspră de lână s-ar fi gândit că fusese folosită pentru împerechere de vreun cuplu de la bal.

După ce își scutură faldurile dominoului ei albastru-închis și se asigură că masca stătea la locul ei, se concentră asupra personalității pe care urma să și-o ia cu acea ocazie – încrezătoare, experimentată, îndrăzneață. Apoi traversă grădina spre terasă, în vreme ce o briză ușoară îi flutura dominoul de mătase.

Știa că arăta exact la fel ca orice altă invitată. Totuși, când intră în sala de bal, se simți precum Daniel care intra în cușca leilor. Făcu câțiva pași, apoi se opri și începu să-și miște apatic evantaiul de dantelă, ca și când ar fi studiat împrejurimile.

Totul era așa cum se așteptase: căldură și transpirație, un amestec de muzică și voci, un carnaval mereu în mișcare de mătăsuri care se învârteau. Culoarea cea mai răspândită a dominourilor era negru, însă erau destule nuanțe deschise, cât să creeze efectul unui curcubeu. Centrul încăperii era ocupat de cuplurile care dansau, în vreme ce alți oaspeți vorbeau și flirtau pe margine. Gustările erau aduse într-un salon alăturat și prin apropiere era, probabil, și o sală de jocuri pentru pasionați.

Din fericire, nu atrăgea atenția. Privi în mulțime căutându-l pe lordul Strathmore, care se afla cu siguranță acolo. Nu-i fu greu să-l găsească, pentru că înălțimea și părul lui blond erau prea distincte ca să fie ascunse de o pelerină și o mască. Dansa cu o femeie al cărei domino era dat pe spate, dezvelind o rochie roșie spectaculoasă și o siluetă de vis.

Exact genul de femeiușcă în fața căreia nu putea rezista nici un bărbat, își spuse Kit cu acreală. Dominoul, masca și veșmintele minunat croite ale contelui erau negre, simplitatea lor fiind întreruptă doar de albul cămășii și de blondul său natural. Un portret perfect al lui Lucifer ieșit la vânătoare. Îndată ce îl văzu, Kit se întoarse și o luă în direcția opusă.

Se chinuise mult să-și ia un aspect pe care el nu i-l mai văzuse. Nu putea să-și ascundă înălțimea, însă își vârâse pietricele în pantofii de piele ca să-i modifice mersul și postura. Părul ei era de un blond moale și cenușiu, iar rochia albastră cu decolteu generos îmbrăca un trup la care adăugase cu grijă pernuțe ca să pară voluptuos, însă nu chiar ca barmanița Sally.

Alesese acea nuanță deoarece conferea ochilor săi cenușii o tentă de verde-albăstrui. Dincolo de mască, machiajul subtil îi schimbase conturul gurii și obrajilor. Își mai desenase și riduri, apoi se pudrase din belșug, ca și când ar fi încercat să le ascundă. Rezultatul era o femeie matură care încerca să pară cu cincisprezece ani mai tânără. Chiar și pe Strathmore l-ar fi păcălit. Însă nu dorea să riște.

Mai greu era să dea de Roderick Harford, al cărui aspect era mai puțin distinct decât al lui Strathmore. În timp ce se plimba încolo și încoace în căutarea lui, un domn corpolent se apropie de ea și o întrebă:

–Doamnă de miez de noapte, dansați cu mine?

Dacă refuza ar fi atras atenția și nu-și dorea asta, astfel că acceptă cu un zâmbet afectat. Era un ritm vesel, de care profită pentru a-și roti partenerul până la epuizare. La sfârșit, printre răsuflări grele, o rugă să-l însoțească în sala de cină. Primi, însă după un pahar de șampanie dispăru cu un surâs.

Acceptă încă un dans cu cineva care arăta ca și când ar fi putut să fie Harford. Nu era. Apoi încă un bărbat pe care chiar ea îl invită, însă tot o pistă falsă.

Încă patru dansuri și două pahare de șampanie și era la fel de departe de cel pe care-l căuta. Începea deja să se simtă neliniștită, căci mulțimea începea să se împuțineze pe măsură ce oaspeții din partea locului plecau să ajungă acasă înainte de apusul lunii. Dacă nu-l găsea, avea să irosească o ocazie perfectă.

Chiar când se pregătea să-și continue căutarea în sala de jocuri, auzi vocea lui Harford. Se întoarse rapid și îl zări luându-și rămas-bun de la un grup de prieteni. Îndată ce rămase singur, se apropie de el și începu să toarcă:

–Caut un cavaler viteaz cu o lance puternică. Am nimerit unde trebuie?

După un moment de surprindere, îi aruncă o căutătură încântată.

–Domniță, nu veți găsi un războinic mai viteaz în dormitor ca mine.

Ea își mișcă provocator evantaiul.

–Atunci dansează cu mine, cavalere.

–Cu plăcere. O duse pe ring, iar muzicienii începură un vals. Judecând după felul în care respira, era clar că băuse mult. Încercând să nu se gândească la momentul în care o agresase când se dăduse drept cameristă, începu să gângurească:

–Sunt foarte fericită că tinerele fecioare au fost duse acasă de mămica. Toată acea inocență devine apăsătoare.

–Sunt perfect de acord, răspunse Harford. Fratele meu, Mace, crede că e de datoria familiei să-i distrăm anual pe vecini, așa că am petrecut prima jumătate de seară dansând cu toate fetișcanele din ținut. Însă acum m-am eliberat de datorie, porumbițele au dispărut și putem să ne facem de cap. Tot restul serii vor fi doar valsuri foarte lungi. Numai bine ca să ne cunoaștem, nu crezi?

–Într-adevăr. Îi mângâie umărul drept cu vârful degetelor. Mereu ador să cunosc un cavaler nou.

În semn de răspuns, o trase lângă el mult mai aproape decât cei treizeci de centimetri considerați potriviți în orice sală de bal. Conversația lor plină de aluzii continuă tot timpul valsului, iar Kit se purtă pe cât de îndrăzneț era în stare, Harford răspunzându-i pe măsură. Însă, așa cum se temuse, sala de bal îi distrăgea prea mult atenția

ca să-și dea seama dacă într-adevăr era cel pe care-l căuta. Trebuia să riște să rămână singură cu el.

Muzica se sfârși. Apăsându-i mâna, spuse:

–Mai târziu îmi arăți lancea ta?

El îi privi apreciativ decolteul.

–Haidem în grădină și ți-o arăt chiar acum.

–E prea frig, protestă ea, cu o grimasă de dezgust.

–Putem găsi un separeu pe-aici pe undeva, însă unele sunt deja ocupate. Ar putea fi stânjenitor.

–De ce un separeu? Un cavaler adevărat știe să tragă de timp – în asta constă, de fapt, cavalerismul. Mișcă din gene, sperând că masca nu distrugea efectul. Nu putem merge în camera ta să o facem cum trebuie?

–Sunt gazdă, șovăi el, așa că e cam devreme să mă retrag.

Ea îi atinse bărbia cu evantaiul strâns.

–Ce-ar fi să ne vedem în camera ta într-o oră?

–Bună idee. Scoase o cheie dintr-un buzunar interior. Camerele mele sunt în aripa de vest, ultima ușă pe stânga. Nu există bilet la ușă, însă nu ai cum să o ratezi. Ce-ar fi să mergi acolo și să mă aștepți?

Era un noroc nesperat. Scoase cheia și, într-un adevărat spectacol, o strecură în corset.

–Când vii sus putem să ne jucăm de-a găsește-cheia. Apoi îl lovi ușor cu evantaiul peste degete. Numai să nu uiți și să vii cu altă doamnă, căci va trebui să ucizi un balaur.

El râse și o plesni peste șezut când se întoarse. Cu o ușurare enormă, traversă ringul de dans. Cu puțin noroc avea să afle tot ce o interesa doar prin simpla prezență în camera lui. Asta era cu siguranță mai simplu decât să aștepte să se întoarcă el, apoi să se gândească la o metodă să scape din ghearele lui. Cu toate că jurase să facă tot ce era necesar, gândul să se culce cu dușmanul îi provoca greață.

Aproape că ieșise din sala de bal când muzicienii începură să cânte alt vals. În spate, auzi o voce profundă și familiară:

–Îmi acordați acest dans?

Și, înainte să se poată împotrivi, se trezi în brațele contelui de Strathmore.

capitolul 21

Bineînțeles că Strathmore o găsise, își spuse Kit cu o exasperare furioasă. Și dacă ar fi fost lăsați în nemărginirea Saharei tot ar fi fost atrași unul către altul precum polii opuși ai unul magnet. Însă nu dădu semne că ar fi recunoscut-o, iar asta era tot ce conta. Cu doar câțiva centimetri din chip la vedere, și aceia modificați de machiaj, deghizarea ei era una pe care nici măcar Strathmore n-ar fi fost în stare să o recunoască.

Asta nu însemna că trebuia să-i dea ocazia să încerce. Își strânse gura cât să imite strâmbătura delicată a franțuzoaicelor, apoi răspunse cu accent parizian:

–Domnule, i-am promis acest dans altui bărbat.

–Când o să ne găsească, o să-i cedez locul, rosti Strathmore într-o franceză fluentă. Însă până atunci ar fi păcat să irosim muzica.

Și pentru că nu-i dădea drumul, se văzu nevoită să-l urmeze în dans – valsul tulburător, scandalos, condamnat de cetățenii cu concepții morale înalte deoarece stimula gândurile impure. Și pentru că Strathmore avea tot timpul acel efect asupra ei, numai Dumnezeu știa ce ar fi putut face un vals.

Avea senzația că o privea cu o intensitate neobișnuită. Oare bănuia ceva? Încercă să-i citească expresia, însă masca lui neagră o împiedică.

Pașii lor se potriveau perfect. Din nou, nu rămase surprinsă; încă de când se cunoscuseră, fuseseră prinși într-un fel de dans, mereu diferit. Alunecau în tăcere pe ring.

Conversația era esențială, căci tăcerea o făcea să fie foarte conștientă de apropierea dintre ei. Fără să-și miște

mâna stângă de pe umărul partenerului, își desfăcu evantaiul și începu să-și răcorească fața, gândindu-se la o replică inofensivă. N-ar fi trebuit să bea și al treilea pahar de șampanie, căci inventivitatea obișnuită părea că o părăsise.

El rezolvă problema cu o întrebare:

–Când tinerele franceze învață să danseze, învață și cum să folosească evantaiul fără să greșească pașii? E un truc șiret.

Ea râse subțire, complet diferit de râsul ei obișnuit.

–Franțuzoaicele sunt pline de trucuri șirete, domnule. Dar își dădu seama prea târziu că replica ei era din categoria flirturilor îndrăznețe pe care le folosise cu Roderick Harford.

–Splendid. Femeile șirete mi se par irezistibile, spuse Strathmore.

O trase și mai mult spre el, astfel încât trupurile lor se atinseră foarte ușor. Fiecare mișcare a dansului deveni o mângâiere – o atingere abia simțită a sânilor ei pe pieptul lui, prea plat, după cum remarcase deja; șoapta respirației lui pe tâmpla ei; presiunea genunchiului lui care abia îi trecuse pe lângă picior; o atingere a pelvisurilor care îi trimitea căldură în tot trupul.

Cu toate că fiecare astfel de atingere era trecătoare, efectul general era de un erotism puternic. Și-ar fi dorit să se încolăcească în jurul lui, să transforme acele atingeri într-o îmbrățișare sălbatică. Amintirile clare și fizice ale cinei lor de la hotelul Clarendon o făcură să roșească. Aplecă fruntea, recunoscătoare că Strathmore nu-i putea citi gândurile.

–Dansați foarte bine, doamnă, îi murmură el în ureche.

–Și dumneavoastră la fel, domnule, dar suntem mai apropiați decât se cade, îi reproșă ea cu blândețe.

Încercă să se îndepărteze de el, însă strânsoarea lui pe mâna și pe talia ei o împiedică.

–Doamnă, decența în timpul unui bal mascat, la miezul nopții, e o chestiune foarte diferită de decența ziua în amiaza mare într-un salon. Priviți în jur.

Într-adevăr, multe cupluri erau mai apropiate decât ea și partenerul ei. Însă, era sigură, nici unul dintre ceilalți bărbați nu avea abilitatea lui Strathmore de a înmuia inima femeilor…

–Îmi amintiți de cineva, spuse el gânditor.

Alarma mentală porni din nou, smulgând-o din starea apatică.

–E o amintire plăcută sau neplăcută, domnule?

–Ambele. O femeie delicioasă, dar înnebunitor de înșelătoare. Are aproximativ aceeași înălțime – obrazul lui îi mângâie părul – și e la fel de plăcut de strâns în brațe ca dumneavoastră – o trase și mai aproape pentru demonstrație – și tot atât de grațioasă. O privi în ochi cu o agerime care o înspăimântă. Mă întreb dacă sărutările dumneavoastră sunt ca ale ei.

Înainte ca Strathmore să acționeze conform ultimului său comentariu, ea se retrase și rosti cu răceală:

–Doar un bărbat foarte prost încearcă să-i facă un compliment unei femei comparând-o cu alta.

–Aveți dreptate. Am fost de multe ori un prost în privința femeilor. Îi ridică mâna și îi sărută degetele înmănușate. Iertați-mă. Voi încerca să fiu mai înțelept.

Alte vorbe cu dublu sens. Era clar că îi bănuia identitatea, însă nu era sigur. Slavă Cerului pentru mască și pentru deghizarea atentă. Însă atracția intensă dintre ei nu putea fi ascunsă și cu cât erau mai mult împreună, cu atât avea să devină mai bănuitor.

–Nu cred că e înțelept să continui să dansez cu dumneavoastră, domnule.

–Și de ce-ar trebui să fim înțelepți? Brațul său drept alunecă în jurul taliei ei, iar dominoul lui o înfășură ca o pereche de aripi protectoare când o atrase din nou în vals. Tinerei femei i se tăie răsuflarea în îmbrățișarea lui

dulce. Avusese dreptate să aibă grijă cu tăcerea, căci fără cuvinte care să o protejeze era complet lipsită de apărare în fața lui.

Sfâșiată între dorința de a rămâne și rațiunea care îi recomanda contrariul, făcu un compromis și jură să plece îndată ce se sfârșea dansul. Însă muzica curgea neconenit, mult mai mult decât într-un vals normal, țesând o pânză de sunet și dorință. Treptat, ritmul nebunesc al fricii care o călăuzise săptămâni întregi începu să se domolească, alinat de căldura apropierii lui. Ochii ei se închiseră, iar obrazul i se sprijini pe umăr.

Știa în adâncul său că dansul lor era un act de împerechere la fel de explicit ca și când ar fi stat întinși goi pe cearșafuri de satin, însă nu se putea desprinde de el. Alunecau în piruetele valsului, cu dominourile fluturând în jurul lor la fel de diafane precum ceața, negru și albastru-închis învolburându-se împreună.

În sfârșit, totuși prea repede, muzica încetă. Se opriră sub un candelabru, cu privirile pironite unul la celălalt ca și când s-ar fi aflat sub o vrajă. În spatele măștii văzu că dorința conferise ochilor săi o nuanță aurie, ca a monedelor proaspăt bătute.

Se întreba ce anume arătau ochii ei și știu că trebuia să plece *atunci*.

–Noapte bună, domnule, spuse ea, cu gâtul uscat.

Se întoarse să plece, însă el o prinse de încheietura mâinii.

–Nu plecați încă, răspunse el. Sau, mai degrabă, haideți să plecăm împreună.

–Îmi pare rău, însă deja am planuri pentru restul serii, murmură ea desprinzându-se din îmbrățișare

O picătură de ceară fierbinte căzu dintr-o lumânare de deasupra. Ea ridică mâna, însă degetele lui fură mai rapide, frecând cu blândețe bucățile de ceară răcită.

–Acum veniți cu mine. Sunt sigur că „celelalte planuri“ pot aștepta o oră.

Vorbea cu încrederea calmă a unui om care nu se îndoia că într-o oră ar fi putut s-o facă să-și uite celelalte obligații. Însă obligațiile ei erau mai importante decât simpla împerechere, oricât de tentantă ar fi fost. Scutură din cap.

– Îmi pare rău, domnule, însă onoarea mi-o interzice. Poate altă dată.

Ea îi simți degetele chiar la timp. Înainte să apuce să-i scoată masca, îl lovi peste mână cu evantaiul, rupând armăturile de fildeș și sfâșiind dantela delicată.

– Nu încercați să schimbați regulile, domnule, se răsti ea. Intimitatea pe care am împărțit-o a fost posibilă doar pentru că am purtat măști. Dacă asta nu vă este de ajuns, duceți-vă să o căutați pe doamna cu care credeți că semăn. Poate că ea o să vă facă pe plac.

– Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am găsit-o. Chiar dacă aspectul exterior e diferit, spiritul e același. Oare există mai multe femei în care strălucește o asemenea flacără și care trezesc asemenea dorință?

La naiba. În ciuda eforturilor pe care le depusese, Strathmore era pe trei sferturi convins de identitatea ei. Însă nu era foarte sigur; dacă ar fi fost, ar fi scos-o deja de pe ringul de dans și ar fi dus-o într-un loc mai intim.

Atacul era mai sigur decât apărarea. Rosti o înjurătură foarte franțuzească pe care o învățase de la fata pariziană care-i fusese bonă, apoi se întoarse, cu dominoul fluturând.

– Deveniți obositor, domnule. Nu mă mai deranjați.

Pe măsură ce se îndepărta, dând din șolduri languros, într-un fel complet diferit de mersul ei obișnuit, îi simțea privirea înfiptă în spatele ei. Avu nevoie de toată puterea voinței ei ca să n-o ia la goană. Doar faptul că fuga i-ar fi confirmat bănuielile îi păstra pașii lenți și siguri. Se alătură celui mai mare grup de oameni, pentru a-i scăpa din vedere contelui, apoi ieși pe furiș din sala de bal. Când se găsi în siguranță în foaier, se rezemă de un perete,

tremurând. Cum de fusese atât de proastă încât să lase să se întâmple așa ceva? Ar fi trebuit să plece îndată ce o acostase. Și cât timp fusese cu el? Harford intenționase să se întoarcă în cameră într-o oră și deja trecuse jumătate. Nu avea timp de pierdut.

Își scoase rapid pietricelele din pantofi, căci erau prea incomode și nu mai avea nevoie să-și modifice mersul. Apoi urcă scările aproape alergând. Văzu în câteva rânduri alte cupluri prin colțuri sau intrând în vreun dormitor, însă toți erau mult prea concentrați asupra mângâierilor ca să-i dea atenție.

Blackwell Abbey avea formă de U, cu o secțiune centrală încadrată de două aripi mai scurte. Zeci de uși identice dădeau în coridoarele slab luminate. Ca să-i împiedice pe oaspeți să facă greșeli stânjenitoare, numele fiecărui ocupant al camerei era trecut pe bilețele scrise elegant. Privi cu precauție ușa marcată cu numele lui Strathmore, chiar dacă știa că el rămăsese la parter.

Ajunse la capătul coridorului și scoase cheia, apoi petrecu două minute enervante încercând să deschidă ușa nemarcată. Poate că Harford o antrenase într-un joc stupid.

Oare nimerise în locul greșit? Se gândi la asta și își dădu seama că inversase instrucțiunile și ajunsese în aripa de est în loc de cea de vest. Înjurându-se în gând, se întoarse, ocolind cât putea de mult, din instinct, ușa lui Strathmore. Chiar după colț, de-a lungul coridorului principal, apoi dreapta din nou. Ultima ușă pe stânga.

De data asta cheia se răsuci imediat, iar ușa se deschise într-un salon. Intră cu un sentiment de ușurare, apoi încuie ușa în urma ei, ca să fie avertizată de întoarcerea lui Harford în caz că nu pleca înainte să urce el.

Camera era luminată de o singură lumânare. Studie împrejurimile, întrebându-se ce anume să caute. Mai scotocise o dată printr-o cameră de-a lui Harford, însă atunci fusese oaspete în casa altcuiva. Apartamentul compus

dintr-un salon și dormitorul de alături constituia locuința lui câteva luni pe an, astfel că își pusese foarte bine amprenta asupra lor.

Începu să caute. În bibliotecă se afla o colecție impresionantă de cărți erotice, care i se păreau dezgustătoare și fără valoare. Deschise șifonierul și își trecu mâinile printre haine, încercând să găsească ceva nedefinit. Apoi se întoarse la biroul său și începu să-i scotocească prin hârtii cu o grabă frenetică, rugându-se ca el să rămână la bal mai mult decât își propusese.

Biroul conținea două sertare pline de facturi, nici una plătită. În alt sertar se aflau scrisori de dragoste foarte explicite, scrise de femei diferite. Trecu rapid prin ele, însă toate erau porcării. Chiar și versurile despre „Măciuca remarcabilă a lui Roderick" erau proaste. Se părea că Harford nu prefera femeile inteligente.

În sertarul central se afla un jurnal cu note foarte concise. Le studie câteva minute și își dădu seama cu dezgust că era un dosar în care ținea evidența femeilor cu care se culcase, completată cu evaluarea abilității lor și a dorinței de a-i face pe plac în gusturile uneori ciudate. Dacă chiar era desfrânata care se prefăcea a fi, era predestinată să ajungă în acele pagini. Și ar fi scris și despre tatuajul ei.

Citi toate intrările din ultimele câteva luni, însă nu găsi nimic care să-i confirme bănuielile. Se apleca să tragă și ultimul sertar, când auzi o voce furioasă:

–Ce dracului faci?

Sări în sus, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, și îl văzu pe Harford încruntându-se din pragul ușii. Dumnezeule, cum de nu-i trecuse prin cap că ar fi putut avea o cheie de rezervă? Îi ieșise complet din minte.

–Mă uitam prin biroul tău, răspunse ea pe un ton nevinovat. Mă plictiseam așteptând, așa că m-am hotărât să explorez.

–Data viitoare nu mai explora biroul unui bărbat, o dojeni el, în timp ce iritarea i se disipa în stilul tipic bețivilor.

Ești franțuzoaică? Nu mi-am dat seama de asta mai devreme.

La naiba, vorbise ca personajul pe care îl creease pentru Strathmore!

–În dormitor sunt mereu franțuzoaică, spuse ea pe un ton gutural. Or fi francezii dușmanii noștri, dar sunt maeștri în arta iubirii.

–Ei, nu știu cât de dușmani ne sunt. Napoleon este un tip al naibii de inteligent, mult peste familia noastră regală. O să mai auzim de el. Harford își scoase masca, apoi își descheie dominoul și îl lăsă pe un scaun. Dezbracă-te. Vreau să văd dacă fața ta e la fel de arătoasă precum pieptul.

Era exact momentul pe care îl așteptase ea. Păși în lumina lumânării și duse mâna la mască. Cu toate că părul ei avea altă culoare, cu siguranță avea s-o recunoască dacă el era bărbatul pe care îl căuta. Își descoperi fața, urmărindu-l cu intensitatea unui uliu și așteptând reacția care urma să-i spună tot ce trebuia să știe.

Nimic! Nici un clipit, nici o holbare a ochilor; doar un comentariu indiferent:

–Ai dinții cam mari, dar ești bună pentru o noapte. Am aflat că femeile mai în vârstă sunt partenere minunate de pat pentru că sunt recunoscătoare.

Kit simți un nod rece în stomac. Nu era el. *Nu era el!* Nu-și putea explica de unde știa asta, însă era sigură. Poate era implicat cumva, dar nu era vinovatul principal.

Aflase ceea ce dorise. Acum trebuia să găsească o metodă să scape fără să fie violată.

–Nu e frumos din partea ta să-mi vorbești de vârstă, se plânse ea, îndreptându-se spre ușă. Un cavaler adevărat n-ar spune așa ceva.

–Lasă palavrele cu cavalerii. Își scoase haina și își dezlegă lavaliera. Ai venit aici ca să ți-o tragi. Eu chiar mă bucur să mă supun, dar nu-mi irosi timpul cu tâmpeniile femeiești.

–Nu știi deloc să te porți. Cu o mișcare bruscă, apucă clanța ușii. Nu cred că te mai plac.

Cu o viteză care-i depăși beția, îi prinse umerii și o întoarse cu fața spre el.

–Nu pleci nicăieri, urlă el. E prea târziu să-mi găsesc acum altă femeie, așa că o să rămâi aici să primești exact ceea ce-ai cerut.

Gura lui fierbinte și acră de la vin se lipi de a ei. Era oribil, la fel ca incidentul de la castelul Bourne, când el o crezuse cameristă. Stăpânindu-și dezgustul, scoase un sunet din adâncul gâtului, ca și când îmbrățișarea lui brutală ar fi excitat-o, apoi îl cuprinse în brațe.

El scoase un geamăt când o simți frecându-și coapsele de el, apoi începu să-și descheie cu nerăbdare pantalonii. Tânăra femeie așteptă până îl văzu scoțându-și pantalonii și dezechilibrându-se, după care îl lovi cu violență în piept. Căzu pe spate lovindu-se de birou, apoi se lăți pe podea.

Fără să se mai oprească să vadă dacă era rănit, ieși pe ușă. Aripa de vest se termina la stânga, așa că o luă la dreapta spre coridorul principal. Tocmai când lua colțul, auzi un urlet de furie urmat de pași greoi. Se bucura că nu-l omorâse, însă îi părea rău că nu-l lăsase fără simțire.

–O să plătești pentru asta, târfă! strigă el pe coridor, acoperind sunetele din sala de bal. În mod normal, o asemenea zarvă ar fi adus acolo ceva oameni, însă ea se gândi că oaspeții erau mult prea ocupați cu dansul, băutura sau împerecherea ca să observe.

Știind că avea s-o vadă imediat ce cotea pe culoar, încetini și încercă prima clanță. Încuiată! Începu din nou să alerge, îndreptându-se spre scări ca să coboare la parter. Dacă ajungea în sala de bal, apoi în grădină, Harford nu mai avea cum să o găsească.

Planurile i se schimbară când îi văzu pe lordul Mace și alți doi bărbați vorbind în capătul scărilor. Poate că avea

să fie în siguranță dacă mergea la ei, însă nu-i inspirau prea multă încredere.

Se întoarse din nou și își continuă drumul de-a lungul coridorului cu viteza pe care o deprinsese alergând în Westmoreland. La doar câteva secunde după ce intrase pe culoarul ce dădea în aripa de est, pașii urmăritorului se opriră.

–Mace, strigă Harford, cumva a coborât o femeie pe scările astea?

–Nu, răspunse fratele lui. Ce dracu' pui la cale?

–Urmăresc o ticăloasă mică și vicleană, spuse Harford cu răutate. O s-o fac să-i pară rău că m-a cunoscut vreodată.

–Urmărește-o mai în liniște, Roderick, bolborosi Mace. Poate unii oaspeți încearcă să doarmă.

Abia respirând, Kit folosi pauza ca să încerce ușile din aripa de vest. Una era a lui Strathmore, iar celelalte două erau încuiate. Cea de-a patra se deschise, iar ea răsuflă ușurată, însă doar până când auzi sunetele înfierbântate ale unui cuplu pe culmile pasiunii. Se retrase în grabă și închise ușa în urma ei.

Pașii lui Harford se apropiau cu repeziciune. În câteva clipe avea să dea colțul și s-o vadă. Privi speriată coridorul. Încă un punct mort. Probabil că una dintre uși dădea spre o scară de serviciu, însă nu știa exact care, și timpul se scurgea.

Fără să-și fi îndeplinit obiectivul, ar fi fost un adevărat dezastru dacă Harford ar fi prins-o. Avea să fie cel puțin bătută și violată. Iar la ce era mai rău nici nu se putea gândi.

Îi rămăsese o singură speranță. „Doamne, se rugă ea, fă să fie înăuntru și să vrea să mă ajute în ciuda a tot ce i-am făcut!"

Cu sentimentul inevitabilului, se întoarse și intră direct pe ușa lui Strathmore.

capitolul 22

După întâlnirea cu doamna în domino albastru, Lucien se întoarse în camera lui, scrâșnind de frustrare fizică și mentală. Îi spusese valetului să nu-l aștepte, așa că, după ce își scoase costumul și masca, făcu focul și își turnă un păhărel de coniac, apoi se așeză să se gândească.

Nu exista vreun motiv rațional care să-i confirme bănuiala că doamna în albastru fusese Kristine Travers; în afară de înălțime, nu era vreo asemănare între cele două femei. Cu toate astea, nu reușea să scape de senzația persistentă că fusese ea și că râsese de el din spatele acelei măști. Poate că de vină era obsesia lui care îl făcea să o vadă peste tot; asta și faptul că era o maestră a deghizărilor.

Și totuși supraviețuise treizeci și doi de ani fără să fie atras de vreo femeie atât de intens pe cât era atras de Kit. Era firesc să o găsească atrăgătoare și pe sora ei geamănă, însă era greu de crezut că o femeie complet străină îl putea tulbura în exact același fel. Dacă nu s-ar fi făcut de râs deja cu Kathryn Travers, i-ar fi scos cu forța masca doamnei misterioase. Ce bine că dispăruse în mulțime înainte să cedeze tentației!

Cu un zâmbet obosit, își termină coniacul. Era greu să fie rațional când valsul din sala de bal umplea atmosfera. Fiecare măsură unduitoare îi amintea de cum își simțise în brațe ultima parteneră. Poate că doamna în albastru fusese o nenorocită de verișoară Travers și de asta îl tulburase așa cum o făcuseră Kristine și Kathryn. De dimineață avea să pună câteva întrebări și să afle cine anume fusese doamna, însă atunci venise vremea să se culce.

După ce își scoase haina și cizmele, își aminti că uitase să încuie ușa. Traversă camera, dar, tocmai când întindea

mâna spre cheie, ușa se deschise violent, aproape să-l lovească în cap. Și imediat apăru eterna lui adversară îmbrăcată în dominoul albastru, cu buclele blonde și ridurile false ale ultimei sale partenere de dans.

–Harford e pe urmele mele, spuse ea în grabă, cu ochii mari. Te rog…

Explicațiile mai puteau aștepta. Contele închise imediat ușa și răsuci cheia în broască.

–Du-te în pat și trage-ți cuverturile peste cap. Apoi stai nemișcată și nu scoate un sunet.

În vreme ce ea se vârî iute sub așternuturi, el își scoase lavaliera și o aruncă într-o parte, apoi își trase cămașa peste pantaloni. Chiar când descheia și gulerul, se auzi un pumn în ușă, urmat de vocea lui Harford:

–Deschide!

–Pleacă, se răsti Lucien, cu iritare în glas. Sunt ocupat. În timp ce vorbea, își ciufuli părul cu o mână și își ciupi pielea de pe gât cu cealaltă, lăsându-și un semn roșu care arăta ca o mușcătură.

–La dracu', Strathmore, lasă-mă imediat să intru! urlă Harford.

–Bine, bine, răspunse Lucien morocănos. Vin imediat. Privi patul, unde Kit era o formă alungită și curbată sub pături. Era acoperită; se mai vedea doar un fald de mătase albastră care atârna pe o parte a patului. Băgă materialul denunțător sub pătură, apoi traversă foarte încet camera.

După ce lăsă doar o lumânare aprinsă și își luă o expresie de enervare intensă, deschise ușa.

–A luat foc casa? Nu văd altceva atât de important încât să nu poată aștepta până dimineață.

Pe coridor se afla Roderick Harford, cu privirea furioasă și hainele răvășite.

–O vreau pe femeia care e cu tine!

–Nu pot să ți-o dau, spuse Lucien, încruntând sprâncenele. E a mea și sunt nerăbdător să mă întorc la ce făceam cu ea.

–Târfa a încercat să mă jefuiască! Am prins-o căutându-mi prin sertare.

–Poftim? Lucien încrucişă braţele şi se rezemă de cadrul uşii. Asta nu cred să se fi întâmplat de curând, pentru că am ţinut-o eu ocupată în ultima jumătate de oră.

–Tocmai am văzut-o intrând în camera asta!

–Nu aici, răspunse contele sigur pe el. Probabil domniţa ta a intrat pe altă uşă. Toate arată la fel.

Harford încercă să treacă pe lângă el, cu o expresie războinică.

–Vreau să văd cine este în patul tău şi nu plec până nu aflu.

Braţul lui Lucien se fixă de cadrul uşii, încercând să-i oprească înaintarea.

–Nu pot permite aşa ceva, rosti el pe un ton periculos de blând.

–Nu îţi ceream permisiunea, Strathmore! Harford încercă din nou să treacă cu forţa.

Lucien îi prinse braţul drept şi i-l imobiliză la spate. Când Harford începu să se zbată violent, contele îi răsuci încheietura, provocându-i o durere îngrozitoare.

–Dacă insişti, mă tem că voi fi nevoit să te provoc la duel, spuse el cu răceală. Ar fi regretabil, căci nu e deloc plăcut să-l ucid pe fratele gazdei.

Adus la realitate, Harford încetă să se mai zbată. Lucien îi dădu drumul, însă bărbatul nu terminase.

–Tu şi târfa aceea lucraţi împreună, nu? întrebă el furios.

–Roderick, începi să mă iriţi, răspunse Lucien, îngustând privirea. Respect intimitatea doamnei din motive care nu au vreo legătură cu tine.

–De ce?

Lucien dădu exasperat ochii peste cap.

–Dincolo de comportamentul normal al unui gentleman, există şi faptul regretabil că nu toţi soţii tolerează distracţiile soţiilor lor.

După alt moment de tăcere, Harford scoase un râs stânjenit.

–O femeie măritată. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

–Da, ar fi trebuit. Acum te rog să-ţi cauţi ticăloasa în altă parte. Uşa următoare pe stânga dă la scara servitorilor, nu? Poate că a luat-o pe acolo.

–Probabil că da, zise Harford, încreţindu-şi fruntea. În lumina slabă şi de la distanţă e greu de spus ce uşă a deschis. Îmi pare rău că am sărit calul, adăugă el, întorcându-se să plece.

–Îţi accept scuzele. Însă nu mă mai deranja în noaptea asta. Lucien închise uşa şi o încuie, apoi strecură cheia pe sub perna fotoliului de alături.

„Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta n-o să mai fugă", îşi spuse el.

Ascultă sunetul tot mai slab al paşilor lui Harford, apoi auzi scârţâitul uşii care dădea spre scara servitorilor. Dând frâu liber curiozităţii sale înnăscute, Lucien explorase scara curând după ce sosise. Harford urma să cutreiere prin labirintul de coridoare până când, frustrat, avea să renunţe.

–Acum poţi să ieşi, spuse el, întorcându-se spre pat.

Kit dădu cuverturile la o parte cu precauţie şi se ridică în capul oaselor, înconjurată de valuri de cearşafuri şi mătase albastră. Atmosfera vibra cu emoţii complicate: furie, minciună, disperare şi dorinţă. Mai mult decât orice, dorinţă.

Însă pentru Lucien furia era destul de aproape pe locul doi.

–Deci mai devreme chiar ai fost tu, mormăi el cu asprime. Mă bucur să aflu că instinctele mele sunt încă bune. De data asta ce mai ai de spus în apărarea ta?

–Ca să dau cu ochii de tine în asemenea circumstanţe e din anumite puncte de vedere mult mai rău decât să am de-a face cu Roderick Harford, se strâmbă ea. Dovedind o lipsă totală de respect faţă de mătasea scumpă, îşi şterse

aproape tot machiajul cu tivul dominoului. Cu un aspect ușor murdar și mult mai tânăr, adăugă: Pe el l-am provocat doar o dată.

Gluma ei îi mai ridică nivelul furiei.

–Poate ar fi trebuit să riști o nouă întâlnire. Mi-ai cerut ajutorul, însă ți l-am oferit cu un preț. Iar de data asta, doamna mea cea mincinoasă, nu mă mai las dus de nas.

–La ce ai avut de îndurat din cauza mea, e firesc, răspunse ea, cu o expresie gravă.

În momentul lung de tăcere care urmă, Lucien îi văzu ochii strălucind cu emoții diverse: regret, îndoială, dor și, într-un final, hotărâre. Își uni mâinile în poală. Știu că ar fi trebuit să plătesc de mult prețul, murmură ea. Cândva m-ai vrut în patul tău. Dacă încă mă mai vrei, aici sunt.

Îl uimi și atunci, de data aceea prin caracterul ei direct ca o săgeată. Contele trase adânc aer în piept. Deși nu-i plăcea că oferta ei se întemeia mai degrabă pe obligație decât pe dorință, nici nu-i trecea prin cap să refuze. Remușcările de gentleman erau un considerent mult prea slab comparativ cu patima care-i ardea în vene.

–Ai face bine să vorbești serios, rosti el pe un ton gâtuit, pentru că de data asta nu te mai las să te răzgândești ori să implori milă.

–Dacă vreunul dintre noi o să implore milă, nu eu voi fi aceea, Lucien. Întinse un braț suplu și puternic. M-am săturat de minciuni. E vremea adevărului.

El știu cu o certitudine absolută că de data aceea nu avea să mai fugă. Și totuși părea fragilă, cu privirea încă îngrozită după întâlnirea cu Harford.

Lucien se încruntă. Teama nu era de vreun ajutor în pat. Dorea să fie la fel de flămândă și de vulnerabilă ca el. Asta însemna că trebuia să se controleze până o aducea la o fervoare la fel de mare ca a lui. Dar nu avea să-i fie deloc ușor să se stăpânească.

În tăcerea încordată care se lăsase între ei, muzica ritmată de jos se auzea perfect. Bineînțeles, își spuse el ușurat; dansul avea să creeze iarăși acea vrajă care îi legase mai devreme. Se întinse și îi prinse mâna.

–Dansați cu mine, doamnă.

Clipi uimită, apoi își coborî picioarele lungi și frumoase peste marginea patului și își scoase pantofii. Îi dădu drumul la mână, apoi făcu o plecăciune grațioasă, ca și când abia făcuseră cunoștință.

–Va fi plăcerea mea, lord Strathmore.

–Nu am fost prezentați corespunzător, răspunse el la fel de protocolar, însă presupun că sunteți Lady Kit Travers?

Ea își îndreptă spatele, iar în ochi îi apăru un zâmbet.

–Știam că e doar o chestiune de timp să afli cine sunt. Însă Jane e numele meu mijlociu.

–Ți-am dat o mulțime de nume – Lady Jane, Doamna Inamic, Doamna Argint-Viu. Însă Kit e cel mai potrivit, aspru și lipsit de convenții, la fel ca tine. Îi scoase peruca blondă, apoi îi eliberă părul strâns într-un nor mătăsos; fiecare dintre mișcările blânde și circulare ale degetelor lui era o mângâiere.

–Mmmm. Zâmbi ușor. Ce senzație minunată. Nu mă mir că pisicilor le place să le scarpini pe cap.

Încă purta mănușile lungi, așa că el îi ridică mâna stângă și îi scoase mănușa. Apoi îi sărută pielea fragilă din interiorul încheieturii. Kit își strânse degetele, iar sângele ei din ce în ce mai rapid pulsă cald pe buzele lui.

Când el făcu același lucru cu mâna ei dreaptă, degetele ei îi mângâiară obrazul.

–Lucifer, mesagerul luminii, murmură ea. Soarele strălucitor al dimineții.

–Mă tem că a fost alungat din Rai. Își puse o mână pe talia ei. Șira spinării îi vibra cu o putere suplă. Împletindu-și degetele mâinii libere cu ale ei, o învârti în ritmul valsului. Însă acum în fața mea zăresc paradisul.

Ea roși și coborî privirea. În lumina lumânării, părul ei era ca o aureolă de nuanța scorțișoarei. Cu mai mult spațiu la dispoziție decât pe un ring de dans aglomerat,

se puteau mişca liber pe ritmul muzicii, trupurile lor vorbind direct unul cu celălalt. Covorul cu model roşiatic le mângâia senzual picioarele desculţe în timp ce alunecau prin încăpere.

Cu toate că ea dansa foarte bine, ca o profesionistă, la început mişcările îi erau rigide, ca şi când mintea şi trupul ei nu se potriveau cu muzica. Însă pe măsură ce se învârteau în spaţiul deschis al camerei, muzica îşi făcu efectul magic, iar muşchii şi chipul ei se relaxară.

Uniunea lor se transformă într-o armonie fluidă. Contele era foarte conştient de trupul zvelt şi feminin de sub dominoul albastru. La fel şi ea, căci toate mişcările lui produceau acelaşi răspuns, un echilibru dinamic, într-o continuă schimbare, între bărbat şi femeie.

Când ajunseră în capătul camerei, îi dezlegă panglicile dominoului cu o singură mână. Mătasea se învolbură şi pluti în jos, până când formă o grămadă în unghiul dintre zid şi pereche. Umerii ei goi erau ca de fildeş. Lucien simţi cum i se usucă gura. Nu încă. Nu... încă.

Ea închisese ochii, aşa că îl urma doar prin atingere şi mişcare. În braţele lui era uşoară ca trestia. Iar lui i se păru ciudat de emoţionant că se lăsa în întregime în mâinile lui, cel puţin pe moment.

Acum că o ajutase să se mai relaxeze, venise vremea să o facă să se încordeze din nou. Se aplecă şi îi sărută unghiul neted dintre gât şi maxilar, apoi urcă spre curba elegantă a urechii. Ea îşi ţinu respiraţia şi întredeschise buzele, în timp ce el o învârti într-un cerc fluid.

Ce trebuia să facă pentru a-i deschide ochii? Cu o piruetă extravagantă, o lăsă pe spate peste braţul său, susţinându-i întreaga greutate. Simultan, îşi strecură un picior între ale ei, aşa că erau apropiaţi într-un fel şi mai intim. Ea deschise ochii uimită, iar în adâncimile lor cenuşii şi limpezi bărbatul zări pasiunea pe care dorise să i-o stârnească.

Îşi reveni într-o clipă din surpriză.

– Domnule, spuse ea cu o sfială prefăcută, cred că suntem mai apropiaţi decât se cade.

Pe când vorbea, îşi strânse uşor coapsele în jurul lui. El simţi cum căldura i se adună în stomac şi răspunse cu răsuflarea tăiată:

– Aşa este. O ridică din nou şi o învârti prin toată încăperea. Şi o să fim şi mai apropiaţi.

Începu să improvizeze paşi mult prea erotici ca să fie executaţi în public. Trupul ei flexibil de dansatoare îl urma fără efort, ca şi când ar fi fost o extensie a lui. Trupurile lor se întâlniră într-o mângâiere, apoi se separară, doar ca să se unească iarăşi într-un foc şi mai mare. Deveniră parte a muzicii, ritmul ei bătând în sângele lor în vreme ce-şi continuau dansul arzător ca o împerechere.

Când muzica de jos se opri, se uniră într-o îmbrăţişare, plutind împreună în centrul camerei. Se sărutară pătimaş, iar ea îşi frecă pelvisul de al lui într-o provocare lascivă. El scoase un geamăt, simţind cum se întăreşte lângă culcuşul supus al coapselor ei.

Vremea să se stăpânească trecuse. Desfăcu panglicile care îi legau rochia la spate, iar veşmântul îi căzu de pe trup. Cu ochii tulburi de dorinţă, se scutură seducător. Rochia se undui în jos peste braţe şi coapse, formând o grămadă la picioarele ei, lăsând-o doar în cămaşă şi în corsetul cu perniţe care îi ascundea trupul zvelt.

Cu ochii într-ai ei, Lucien îi dezlegă şireturile din faţă ale corsetului. Acesta se deschise şi îi dădu la iveală sânii, două umbre arcuite uşor pe sub materialul subţire al cămăşii. Îi cuprinse sânii în mâini, apoi îi frecă uşor sfârcurile între degetul mare şi cel arătător. Ea făcu ochii mari şi îşi trecu limba peste buze, simţind cum mugurii sensibili se întăresc.

Fiecare mişcare a trupului ei vădea dorinţă. Însă acea privelişte îl făcu să-şi dea seama că dorinţa nu era de ajuns. Mai mult decât simpla patimă, îşi dorea intimitatea

emoțională care să-i permită atingerea tuturor cotloanelor singuratice din adâncul sufletului.

În timp ce îi scoase corsetul, încercă să-i surprindă privirea, dorindu-și cu ardoare ca ea să se uite la el, să-i împărtășească misterele spiritului ei înșelător.

În schimb, ea făcu un pas înainte și își strecură brațele pe sub cămașa lui, strângându-le în jurul taliei lui dezgolite, ascunzându-și chipul în triunghiul pieptului său gol. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar palmele i se plimbară peste mușchii contractați ai spatelui puternic.

Admirând agilitatea cu care îi evitase privirea, el îi scoase cămașa peste cap și o aruncă.

– Ai prea multe pe tine.

– Și tu, ripostă ea. Îi scoase la rândul său cămașa peste cap, apoi o azvârli pe jos. „Avea o formă plăcută și fermecătoare", recită ea pe un ton gâtuit.

Lucien râse în fața imaginației ei extraordinar de bogate.

– Din câte țin eu minte, Lucifer avea forma unui șarpe când a scris Milton acele versuri.

– Și nu e un șarpe aici aproape? Profită de faptul că era fără cămașă ca să-i sărute pieptul gol.

Mâinile îi alunecară pe sub brâul pantalonilor. Bărbatul scoase un geamăt, iar degetele lui se prinseră convulsiv de fesele ei. Formele pline se potriveau perfect în palmele lui. Pe jumătate ridicând-o de la podea, îi potrivi carnea moale pe unghiurile tari ale trupului său.

Ea îi mușcă umărul și ultima picătură de control i se destrămă. După ce își scoase pantalonii și lenjeria, o duse în brațe până la pat. Căzură împreună pe saltea, cu un impact care făcu patul să scârțâie din toate încheieturile. O rezemă pe spate de perne, dornic să o absoarbă în el însuși, să se desfete cu feminitatea ei tulburătoare. Gura ei o întâlni pe a lui, deschisă și flămândă. Se răsuciră împreună ca pisicile sălbatice, coapsele ei frecându-se de ale lui.

Lucien își îngropă fața în golul parfumat dintre sânii ei, dulce-înțepător, sărat și mirosind a garoafe. Nu se putea sătura de ea.

Când îi supse sfârcul între buze, întregul ei trup tremură; își lăsă capul pe spate, în timp ce pieptul îi palpita în căutare de aer. Nu mai avea pe ea decât ciorapii de mătase.

Incapabil să reziste în fața formei delicioase a abdomenului ei, îl umplu cu sărutări, răsuflarea lui trecând peste pielea ei sensibilă. Ea scoase un geamăt și îi prinse capul între mâini, apăsându-i fața în stomac. Căldura ei de satin îl înnebunea.

Se ridică și trecu între picioarele ei, desfăcându-i larg genunchii ca să-l primească. Însă chiar atunci zări fluturele tatuat care îi făcea semne ademenitoare de deasupra jartierei. Se aplecă și își lipi buzele de el, simțind pe limbă întreaga ei forță vitală. Kit țipă scurt și apucă spasmodic cearșaful în pumni.

Degetele lui alunecară prin buclele moi și încurcate până la cutele fierbinți și umede de dedesubt. Ea scânci ca în delir în timp ce degetele lui mângâiau, încercau și pregăteau. Tremurând de nerăbdare, se așeză într-o poziție care îi permitea să apese în căldura ei intimă.

Își arcui spatele pregătită, iar gleznele ei acoperite în mătase se înfășurară în jurul lui, în vreme ce el se apleca deasupra ei. Apoi, cu o singură mișcare înfocată, intră în ea.

Ea scoase un țipăt – un strigăt de spaimă, nu de plăcere –, iar unghiile ei îi sfâșiară spatele în timp ce tremura de durere.

El încremeni, cu mușchii brațelor și ai umerilor tari precum granitul, apoi o privi nevenindu-i să creadă.

– *Dumnezeule* mare! explodă el, privirea lui trecând de la auriul strălucitor al pasiunii la verdele furiei. De ce nu mi-ai *spus?*

capitolul 23

Kit închise ochii tremurând. Poate că și acum era doar un coșmar și avea să se trezească în curând. Însă greutatea masculină și textura trupului care o țintuia de pat, disconfortul ascuțit și intim erau cât se poate de reale.

Deschise ochii. Lucien stătea deasupra ei, încordat și periculos, iar lățimea impresionantă a umerilor săi era scoasă în evidență de flacăra lumânării.

– Nu... n-am crezut că era nevoie să știi, murmură ea. Nu mi-am dat seama cât de rău o să doară.

Bărbatul își rezemă fruntea de clavicula ei, simțind un fior în tot corpul. După un moment lung, oftă și își ridică din nou capul.

– Ar fi durut mult mai puțin dacă aș fi știut înainte. Nici măcar cele mai pricepute actrițe nu sunt în stare să mimeze chiar tot, pisoiaș. Șocul său furios lăsă loc unei blândeți pline de tristețe. Se aplecă spre ea și îi atinse foarte ușor buzele. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic nu e simplu în ceea ce te privește. Acum încearcă să te relaxezi. Ce e mai rău a trecut.

Avea dreptate. Durerea sfâșietoare durase doar o clipă, iar senzația stânjenitoare că era întinsă la maximum dispărea și ea. El nu se mișcă, se mulțumi să o aline cu sărutări mici și delicate pe față și pe gât. Nevoia lui se transformase în răbdare, însă transpirația care îi acoperea torsul dovedea că înfrânarea lui nu era deloc ușoară.

Trupul ei începu să accepte prezența lui străină drept ceva natural și, treptat, pofta senzuală care dispăruse la prima lor împreunare apăru din nou. Cu grijă, își arcui coapsele în sus. Nu mai simțea durere, ci doar un fel nou de presiune care era... interesantă.

Se mișcă din nou, cu mai multă forță. El scoase un icnet, iar ea îi simți lungimea catifelată de oțel pulsând în interiorul ei.

– Ai grijă, spuse el greoi, căci sunt aproape să-mi pierd mințile.

– Pierde-ți-le, Lucien, răspunse ea pe un ton răgușit. Însă va trebui să-mi explici ce trebuie să fac.

– Doar... doar mișcă-te în ritmul meu.

El se apăsă și mai adânc în ea. Kit făcu aceeași mișcare, simțind punctul în care erau uniți. O plăcere ascuțită îi străbătu trupul în locuri nou-descoperite.

– Așa? întrebă ea, aproape fără suflare.

– Dumnezeule, da, gemu el. *Exact* așa.

Lucien împinse din nou, iar de data aceasta trupul ei răspunse instinctiv, deja înțelegând ceea ce mintea ei încă nu pricepuse complet. Ritmul făcea parte din ea la fel de mult ca măduva spinării. O durere ciudată. Frecare puternică și căldură lichidă. Dorință. *Nevoie.*

Scoase un sunet înăbușit și începu să se miște în ea, trupul său musculos și puterea lui țintuind-o cu o finalitate care era în același timp o eliberare. Nu mai era iubitul grijuliu de la Clarendon, care o adusese încet la împlinire, ci un bărbat care își cerea drepturile. Îi umplea brațele și simțurile, gustul și atingerea și căldura. Nu mai era singură...

Cu o spaimă bruscă, își dădu seama că îi pătrundea în suflet la fel de profund ca în corp, dărâmându-i zidurile de apărare atât de solid construite. Încercă să se retragă în siguranța rolului de observator, dar îi era imposibil. Era cât se poate de vulnerabilă, avea nevoie de căldura și de puterea lui cu o disperare care îi distrugea voința.

El își strecură mâna între ei și o atinse foarte intim, producându-i o plăcere violentă care o aruncă într-un uragan. Scoase un țipăt, iar el își îngropă fața în unghiul dintre capul și umărul ei. Își simți brusc plămânii plini cu aer și trupul zguduit de un tremur sălbatic. Dintr-odată

explodă, își pierdu controlul, distrusă în egală măsură de forța culminantă a spiritului său și de tumultul eliberării fizice.

Furtuna trecu, lăsând-o tremurând de uimire. Dumnezeule mare, dacă ar fi știut, mai degrabă ar fi sărit pe geam decât să-l lase să o atingă. Ar fi trebuit să-și dea seama că ajutorul lui avea să transforme irevocabil echilibrul relației lor. Iată însă că de bunăvoie – ba chiar cu înflăcărare – îi încredințase trupul ei, crezând că avea să fie în continuare stăpână pe sufletul și pe secretele ei.

Fusese nebună să creadă că putea să mai exercite vreun control după ce deveneau intimi. Recunoscu, plină de teamă, că i-ar fi dat orice i-ar fi cerut el. Și Dumnezeu să-l aibă în pază dacă se dovedea nedemn de încrederea ei.

În timp ce ea încerca să-și stăpânească lacrimile, Lucien se rostogoli într-o parte și o strânse în brațe. Mâinile lui o atingeau ușor, la fel de blând pe cât fuseseră de flămânde mai devreme.

–De fiecare dată ai fost tu, nu-i așa? murmură el.

Ea dădu din cap, cu fața apăsată pe clavicula lui.

–Și tu ești Kathryn, nu Kristine. Era o afirmație, nu o întrebare.

Încercând din reflex să-l țină la distanță, îl întrebă:

–De ce spui asta?

–Mintea mea accepta că sunteți două femei diferite, însă instinctul meu nu. Cămașa ei aterizase din întâmplare pe pat, astfel că el o folosi să-i șteargă delicat cantitatea mică de sânge dintre picioare. Ai făcut o treabă excelentă în rolul de actriță, însă, chiar și când erai foarte îndrăzneață, rămânea o umbră de timiditate. Și mi-a ridicat anumite semne de întrebare.

–După cum ai spus mai devreme, și în actorie există o limită. Pot să o imit foarte bine pe Kira, dar nu-mi place întotdeauna.

–Iar dovada supremă a fost virginitatea ta. Oricum ar fi, e greu de crezut că sora ta mai e virgină. Zâmbi. Dacă aș fi ascultat de intuiție și nu de logică, nu te-aș fi rănit atât de mult.

–Virginitatea e gluma proastă a naturii la adresa femeilor, spuse ea cu tristețe.

El rânji, apoi se întinse lângă ea și își sprijini capul într-o mână.

–Mi s-a spus că mereu ai fost în umbra surorii tale. Asta însemna că tu ești doar o biată imitație a ei, însă nu era așa, nu? Tot ce făcea Kira făceai și tu la fel de bine. Când ea îl juca pe Sebastian, geamănul din A *douăsprezecea noapte*, tu erai Viola, care de fapt e rolul mai important și mai vital. Când s-a dus să înoate goală în râu ori să galopeze în pantaloni, tu erai lângă ea, la fel de curajoasă și de atletică. Și, dată fiind natura gemenilor identici, sunt sigur că și tu ai făcut destule năzbâtii.

Ea îl privi, profund uimită.

–Cum de știi asta? Nimeni nu și-a dat seama vreodată, nici măcar mătușa Jane. În opinia tuturor, Kira a fost întotdeauna liderul.

–Pentru că gemenii identici sunt în același timp la fel și diferiți, mulți oameni nu reușesc să-i înțeleagă, răspunse el pieziș. E mai simplu și mai convenabil să le pui etichete. Geamăna îndrăzneață, geamăna timidă. Sora bună, sora rea. Ochii îi străluceau de amuzament. După părerea mea, Kira nu e atât de sălbatică pe cât crede toată lumea, iar tu ești mai puțin respectabilă, în ciuda spectacolului superb pe care l-ai dat ca Lady Kathryn.

–Ai dreptate că mulți preferă să ne creadă mai degrabă opuse decât variațiuni pe aceeași temă, aprobă Kit. Mai sunt și ceea ce eu și Kira numeam „oamenii aceia" – cei care vorbeau doar cu una și o ignorau pe cealaltă ca și când n-ar fi existat. Făceam glume pe tema asta.

–Probabil că vă jucați și cu asemănarea dintre voi și v-ați distrat copios gândindu-vă cum îi duceați de nas pe ceilalți.

–Când cineva spunea „Panglica lui Kristine e roșie, iar a lui Kathryn e albastră", zâmbi ea, făceam schimb de panglici și de gesturi imediat ce persoana respectivă se întorcea cu spatele. Însă din multe puncte de vedere chiar *suntem* diferite. Cum ți-am spus și la Jane, Kira are farmecul și vitalitatea care pot pune pe jar un teatru întreg. Mereu a fost îndrăzneață și mult mai dornică decât mine să încerce lucruri noi. Eu sunt cea cuminte și decentă.

El își arcui sprâncenele cu o neîncredere exagerată.

–Tu, cuminte? Decentă? Vorbești despre femeia care m-a făcut să dansez pe acoperișurile și prin dormitoarele Londrei?

–A fost o necesitate, nu o dorință, mărturisi ea cu amărăciune.

Amuzamentul lui pieri.

–E vorba de Kira, nu? I s-a întâmplat ceva.

Teama care o mai părăsise în timpul conversației lor se înteți din nou, strângându-i stomacul precum o gheară de gheață.

–Sora mea nu e treaba ta.

–Spune-mi, continuă el pe un ton calm și implacabil.

Ea se desprinse de el și se ridică în capul oaselor, înfășurându-și strâns cearșaful în jurul trupului.

–Ce vrei să știi?

–Nu ai fi riscat să vii la balul acesta și să pleci cu Roderick Harford dacă nu ai fi fost disperată. Kit, ai nevoie de ajutor. De ce nu-l accepți pe al meu? Fata își îndepărtă privirea, știind că se temea de el și nedorind să explice motivul. De ce nu ai încredere în mine? întrebă el, ca și când i-ar fi citit gândurile.

–Nu-mi permit greșeli, spuse ea gâtuit. Sunt prea multe la mijloc.

–Nu v-aș face rău niciodată, ție sau surorii tale, și în sufletul tău știi asta.

Da, știa, însă acel fapt nu-i alunga de tot grijile. Se mulțumi să-i spună doar o parte de adevăr.

–Bărbații nu mi s-au părut niciodată demni de încredere. Tatăl meu putea să farmece chiar și un șarpe, însă Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care îndrăznea să se bazeze pe el.

–Eu nu sunt tatăl tău. Îi luă mâna înghețată, cuprinzându-i degetele într-o strânsoare caldă. Încerc din greu să mă țin de cuvânt și de obicei sunt considerat chiar bun la rezolvat probleme. De ce nu mă lași să încerc să o rezolv și pe a ta?

Împotriva voinței ei, se trezi spunând ceea ce ar fi preferat să păstreze secret.

–Nu în tine nu am încredere, ci în mine. Lucien, nu mă pricep să fiu singură. În primii optsprezece ani ai vieții mele, Kira a fost mereu lângă mine. Eram mai degrabă două jumătăți ale unui întreg decât persoane separate. Știam că trebuia să ne despărțim și să avem fiecare viața proprie, însă nu am știut să devin independentă. Mă simt incompletă, ca o... plantă agățătoare care caută un suport în jurul căruia să se înfășoare. Nu cred că ți-ar plăcea asta. Nu îmi place lucrul ăsta la mine.

–Îți subestimezi puterea, Kit. Poate nu se va întâmpla niciodată lucrul de care te temi. Degetul lui mare trasa cercuri line în palma ei. Nu lăsa frica să stea în calea ajutorului pe care vrei să i-l dai Kirei.

Rezistența ei dispăru complet. Își îngropă fața în mâini, gândindu-se că el nimerise fix în inima problemei. Siguranța Kirei era mult mai importantă decât posibilitatea ca ea însăși să se facă de râs îndrăgostindu-se de puternicul, bogatul și libertinul conte de Strathmore.

În plus, avea sentimentul tulburător că dacă nu-i spunea și lui ce se întâmplase, el ar fi fost în stare să-i înfigă mâna în minte și să extragă adevărul direct de acolo. Și chiar nu putea îndura să îl lase să-i invadeze gândurile mai mult decât o făcuse deja.

–E o poveste lungă, răspunse ea cu precauție, ridicând fruntea.

–Atunci hai să ne facem comozi. Se ridică din pat și scoase o cămașă din șifonier. Pune asta pe tine. E mai ușor pentru un bărbat și o femeie să vorbească rațional când sunt îmbrăcați și stau vertical.

Ea ieși de sub cearșaf și îl ascultă. Faldurile voluminoase ale cămășii lui îi acopereau trupul până aproape de genunchi; era absurd că încă purta ciorapi, așa că îi scoase și-i aruncă peste celelalte haine împrăștiate prin cameră. Apoi se așeză turcește pe pat.

Lucien îmbrăcă un halat luxos de lână care, într-o nuanță de albastru, îi făcea părul să strălucească precum aurul. După ce făcu focul, scoase un flacon de argint din bagaj, turnă puțin din conținutul chihlimbariu în două pahare și îi întinse și ei unul.

–Bea asta.

Se supuse. Coniacul nu îi ajunse până în nodul rece din stomac, însă măcar îi îndepărtă tremurul mâinilor.

Contele se așeză lângă ea și se rezemă ușor de capul patului.

–Ce s-a întâmplat cu Kira?

–Nu știu și nu sunt sigură de unde să încep, răspunse ea, privind paharul.

–De unde vrei. Putem să stăm toată noaptea dacă e nevoie, iar nopțile sunt foarte lungi în perioada asta a anului.

–Aproape tot ce ți-am spus la Jane e adevărat. Însă am pătat numele mătușii mele. Nu e o tirană, așa cum te-am făcut eu să crezi. Fără ajutorul ei nu aș fi ajuns până aici.

–Nu a dat-o pe Kira afară din casă?

–Nu, însă e adevărat că nu o mulțumește defel cariera pe care și-a ales-o sora mea. Mă rog, nici pe mine nu mă încânta, dar Kira era foarte hotărâtă să fie în luminile rampei, așa că am acceptat. Am păstrat o legătură destul de strânsă, ne scriam săptămânal când lucra în teatrele de provincie. Când a ajuns la Londra, ne vedeam o dată la o săptămână sau două, de obicei când mergeam la piață.

Kit șovăi, întrebându-se dacă cineva care nu avea un frate geamăn ar fi putut înțelege. Nu neapărat să vorbim, ci... să ne vedem. Nu plănuiam niciodată. Pur și simplu... știam când era probabil să ne întâlnim.

Privi chipul lui Lucien, însă el acceptase adevărul spuselor ei.

–Kira locuiește în Soho?

Kit dădu din cap.

–Are o căsuță și folosește parterul pentru ea. Apartamentul de la etaj e închiriat unei prietene de-a ei, altă actriță, pe nume Cleo Farnsworth.

–Și când ai descoperit că era ceva în neregulă? se interesă el după ce ea tăcu.

–De ziua noastră, pe douăzeci și unu octombrie. Mereu sărbătorim împreună. *Mereu.* Când lucra în provincie, venea la Londra. Odată, când n-a putut să plece ea, am luat diligența până în Yorkshire ca să fim împreună. Anul acesta plănuiserăm să ne vedem pe seară, la ea acasă. Își înghiți spaima care însoțea acea amintire. Cu o noapte în urmă avusesem un coșmar și mă trezisem îngrozitor de neliniștită, însă nu am făcut vreo legătură cu Kira. Și totuși, în clipa în care am intrat în apartamentul ei am știut că se întâmplase ceva teribil.

–Erau semne de luptă fizică?

–Nu, doar... pustietate. O pustietate oribilă, rezonantă, deși toate erau la locul lor. Mâinile lui Kit se încleștară pe paharul de coniac. Singurul lucru în neregulă era pisica ei, Viola, care era atât de înfometată ca și când n-ar fi mâncat nimic toată ziua. După ce am hrănit-o, am urcat să vorbesc cu Cleo, pe care o întâlnisem de câteva ori. La început Cleo a crezut că eram Kira și m-a certat că nu am venit la repetiție. Când i-am explicat că eram Kathryn, Cleo s-a îngrijorat și ea. A spus că sora mea plecase de la Marlowe ca de obicei, după ce jucase în spectacol cu o noapte în urmă, iar Cleo nu o mai văzuse de atunci.

Însă Kira nu lipsește *niciodată* de la repetiții. Probabil a fost răpită în drum spre casă.

–Îmi închipui că te-ai gândit deja la posibilitatea de a fi fost ucisă de tâlhari care să-i fi aruncat trupul în râu după aceea, spuse el după un moment scurt de șovăială.

–Crezi că e moartă, nu? Ei bine, *nu e*, îl contrazise Kit cu înflăcărare. Nu cred că poți înțelege asta, dar să ai un frate geamăn e ca și când ai fi legat de altă persoană cu o sfoară invizibilă. Cumva mereu conștientizez prezența Kirei. Dacă ar fi murit, aș fi știut imediat. E nefericită, uneori foarte speriată, însă la fel de vie ca mine.

Se aștepta la scepticism din partea lui, însă el se mulțumi să spună:

–În cazul ăsta, răpirea e varianta cea mai probabilă. Știi cine ar fi putut să o răpească și de ce?

Chiar o credea! Aproape amețită de ușurare, răspunse:

–Ultima dată când am luat cina cu Kira, cu o lună și ceva înainte, mi-a spus în treacăt că are un admirator hotărât să o facă amanta lui. Ea glumea pe tema asta, însă atunci m-am gândit că n-ar fi pomenit de bărbatul acela dacă n-ar fi fost un pic speriată de el.

–Deci crezi că respectivul și-a spus că dacă nu-l accepta de bunăvoie avea s-o ia cu forța, conchise Lucien încruntându-se.

–E singura explicație logică. Pentru el riscul era minim; nimeni nu ar rămâne prea surprins de dispariția unei tinere actrițe, spuse ea cu o urmă de ironie. Din moment ce toate actrițele sunt considerate femei ușoare, toți ar fi crezut că a fugit cu vreun bărbat care i-a făcut o ofertă irezistibilă.

–Când Kira a vorbit despre acel bărbat, a spus și altceva care să te ajute să-l identifici?

–Nu, însă folosea întotdeauna o agendă mică în care nota lucruri pe care trebuia să le țină minte. După ce a dispărut, am căutat prin apartament până am găsit-o. Cea mai mare parte a conținutului era irelevant, însă erau

mai multe comentarii exasperate despre un bărbat care nu accepta refuzuri. Chipul lui Kit se crispă.

–Kira îl numea Lordul Diavol. Mai făcuse și alte remarci critice la adresa Clubului Diavolilor.

–Nu este de mirare că urmăreai grupul, spuse Lucien cu o încruntătură. Însă de ce ți-ai asumat asemenea riscuri îngrozitoare? Ai fi putut angaja un expert, un detectiv particular.

–Exact asta am și făcut, spuse ea cu un zâmbet lipsit de umor. Domnul Jones a făcut tot posibilul. L-a găsit pe un bețiv căruia i s-a părut că văzuse o femeie obligată să urce într-o trăsură în apropierea Teatrului Marlowe în noaptea în care a dispărut Kira. Însă ploua, iar bărbatul nu a putut da nici un detaliu despre femeie sau răpitori. Domnul Jones nu a reușit să afle nimic în plus, cu toate că are informatori în toată Londra. E ca și când Kira ar fi dispărut de pe fața pământului.

–Așa că te-ai hotărât să iei taurul de coarne și să-ți riști viața și libertatea.

–Cea mai bună cale să aflu lucruri despre viața Kirei era să intru în ea, să devin Cassie James și să-i cunosc pe oamenii din preajma ei, răspunse Kit defensiv. Și pentru că singura de la Marlowe care știa de existența unei surori gemene era Cleo, nimănui nu i-a trecut prin cap că nu eram Cassie James cea adevărată. O văzusem de multe ori pe Kira pe scenă, așa că nu mi-a fost greu să intru în pielea ei.

–Să spui că nu ți-a fost greu să te prefaci că ești cea mai interesantă actriță care a apărut în Londra în ultimii ani, murmură Lucien. Te subevaluezi.

–N-aș fi putut să o fac fără ajutorul lui Cleo. Mi-a spus tot ce trebuia să știu despre ceilalți angajați de la Marlowe și cum să mă port în culise. Cât despre actoria propriu-zisă, ai avut mare dreptate când ai spus că dacă sora mea se dădea drept Kit când dorea să fie ignorată, tot așa și eu puteam să mă prefac că eram ea când doream să fiu

remarcată. Tânăra femeie zâmbi trist. Pot să menţin iluzia că sunt Kira timp de câteva ore bune, însă la un moment dat devine obositor.

El îşi schimbă poziţia, făcând ca halatul să i se deschidă la piept.

–Şi faimosul tatuaj?

Kit se forţă să-şi îndepărteze privirea de la priveliştea fascinantă a părului auriu de pe pieptul lui musculos.

–M-am dus la acelaşi bărbat care i l-a făcut Kirei. Frecă locul cu pricina. Încă mă mănâncă.

Lucien dădu la o parte tivul cămăşii lui Kit şi studie fluturele care dansa în interiorul coapsei.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama când ţi-am sărutat tatuajul şi am văzut că era uşor în relief. Cineva mi-a spus odată că un tatuaj nou pare în relief, însă uitasem. Urmări cu vârful degetului conturul fluturelui. Când sunt în preajma ta, mintea mea nu prea mai funcţionează.

Era valabil şi în cazul ei. Atingerea lui îi ardea măruntaiele şi o făcea să tremure. Se îndepărtă de el şi trase din nou cămaşa peste tatuaj. Încercând să ignore puterea cu care conştientiza prezenţa celui de lângă ea, continuă:

–Când Kira a ales scena, şi-a tăiat părul până la umeri ca să-i fie mai uşor să poarte perucă, aşa că i-am spus lui Jane să mi-l taie şi mie la fel. Cu părul tăiat am făcut o meşă pe care o port când sunt Kathryn.

–Deci dacă ţi-aş fi verificat conciul, spuse el rânjind, aş fi aflat adevărul. Acum nu mă mai mir de ce erai atât de rece în ziua aceea.

–Kathryn este de obicei rece, spuse ea pe tonul ei cel mai de Kathryn. Apoi adăugă pe un ton normal: A funcţionat, nu.

–Într-adevăr, aprobă el. Kira chiar e stângace?

–Nu, e dreptace. Suntem imagini în oglindă – chiar şi cărarea noastră merge în direcţii diferite. A trebuit să mint din moment ce m-ai văzut stângace când eram Kira. Nimeni altcineva nu a sesizat diferenţa.

–Să duci o viaţă dublă trebuie să fie obositor.

–E puţin spus. Îşi dădu părul din ochi. După şocul iniţial pe care îl resimţise când pierduse părul pe care-l lăsase să crească toată viaţa, îşi simţise capul mai uşor şi asta îi plăcea. Nu m-aş fi descurcat fără ajutorul lui Jane, al lui Cleo şi al domnului Jones. Treceam de la Kathryn la Kristine şi locuiam în casa cea mai convenabilă.

–Şi încercările tale au dat vreun rezultat?

–Nu chiar, oftă ea. I-am studiat pe toţi bărbaţii care s-au apropiat de Cassie James, mai ales în culise, după spectacol. Speram să văd expresia uimită a unui om care ştia că nu aveam cum să fiu Cassie James cea adevărată, însă nu am avut norocul ăsta.

–Poate că bărbatul care a răpit-o nu a fost în ultima vreme la Marlowe şi deci nu ştie de prezenţa lui Cassie James pe afiş.

–Asta cred şi eu, răspunse ea cu o urmă de cinism în voce. Dacă acel om mă vedea şi bănuia că eram geamăna Kirei, probabil m-ar fi răpit şi pe mine. Eu şi sora mea am auzit că unii sunt fascinaţi de ideea de a face amor cu gemene. După moartea tatălui nostru, unul dintre creditorii lui ne-a oferit o mie de lire să ne culcăm cu el.

–Spune-mi numele lui, zise Lucien îngustând privirea, şi îl provoc la duel pe ticălos. Ţintesc destul de bine.

–Chiar vorbeşti serios, nu? Nu e nevoie. Kira i-a turnat un ibric de ceai în poală. Ni s-a părut un răspuns potrivit pentru o asemenea insultă.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteţi în stare să vă purtaţi singure de grijă.

–În trecut da, însă nu şi acum. Îşi privi paharul şi învârti coniacul din el. Era prea puţin probabil să-l găsesc pe ticălos doar făcând pe Cassie James. De-asta am început să mă infiltrez în casele şi la adunările Diavolilor.

–Şi ce anume căutai? Cumva Kira ţi-a lăsat vreun indiciu în jurnal?

–Din păcate, nu. Kit se strecură jos din pat, știind că el nu avea cum să-i înțeleagă explicația. Domnul Jones și Cleo nu reușiseră; nici chiar Jane nu înțelegea pe deplin, și ea le cunoscuse pe gemenele Travers încă de când se născuseră. La început nu am fost nici eu sigură, însă treptat mi-am dat seama că sunt în căutarea unei... urme psihice, senzația unui bărbat care a fost foarte aproape de Kira. Mă simt ca un câine de vânătoare care aleargă după un miros, numai că lucrul pe care-l caut eu nu e fizic.

–Poți să explici mai bine? întrebă Lucien nedumerit.

–Cred că este vorba de o recunoaștere a prezenței Kirei, răspunse ea șovăind. Mereu am fost în stare să intru într-o casă sau într-un magazin și să știu dacă a fost recent pe-acolo.

–Fascinant. Și Kira poate la fel cu tine?

–Până la un punct, însă nu la fel de bine. Îi aruncă un zâmbet pieziș. Este ciudat, când eram mici și citeam prea multe povestiri gotice, eu și Kira plănuiam ce să facem dacă vreuna dintre noi va fi răpită de un prinț hain. Când mă gândesc acum mi se pare puțin profetic, însă chiar era doar un joc al imaginației. Juram să ne gândim atent la ticălos, pentru ca geamăna să-l poată identifica. Atunci când ieșeam să călărim, una dintre noi alegea în gând o ascunzătoare pentru un mesaj, iar cealaltă trebuia să ghicească locul. Amândouă am învățat să știm ce făcea cealaltă.

Lucien își termină coniacul și lăsă paharul din mână.

–Investigația ta ți-a adus vreun rezultat?

–Nu pe cât aș fi vrut, mărturisi ea cu amărăciune. Am reușit să-i elimin din ecuație pe cei mai mulți dintre Diavolii mai tineri. E mai greu cu cei mai în vârstă, Discipolii. Am sentimentul că sora mea îi cunoștea pe toți și nu-l plăcea pe nici unul. Începu să facă pași prin cameră. Am venit la Blackwell Abbey deoarece credeam că ticălosul era Harford. Nu mi-am dat seama prea bine în sala de bal, așa că am acceptat să-l întâlnesc în camera lui. Atunci mi-am dat seama că nu era el. Sunt sigură că a cunoscut-o pe Kira, dar sunt la fel de sigură că nu o ține prizonieră, căci ar fi reacționat când mi-am scos masca.

–Dar lordul Mace?

–El e alt suspect principal. Sperasem că găsesc aici urme de-ale Kirei, însă pot să jur că nu a pus piciorul la Blackwell Abbey. Și nici pe moșia lui Chiswick.

–Bărbatul care a răpit-o nu trebuia neapărat să o aducă în propria casă.

–Foarte adevărat. Kit își frecă tâmpla, încercând să scape de durerea pe care o simțea de câte ori se gândea la dispariția surorii ei. Sunt mult prea multe posibilități. Însă nu știu ce să mai fac. Niște bărbați atât de puternici precum Discipolii nu pot fi acuzați fără dovezi solide, iar eu nu am nici una. Am doar propriile mele instincte. Și sunt îngrozită, deoarece am sentimentul că timpul rămas e limitat.

–Legătura cu sora ta geamănă e cel mai bun instrument de care dispui, spuse Lucien gânditor. Trebuie să găsim o metodă să ne folosim de el.

Ea simți o senzație de ușurare enormă când văzu cât de firesc îi acceptase problema. Lucien ar fi fost un aliat formidabil. Și mai avea și o înțelegere remarcabilă a legăturii ei cu Kira.

De fapt, chiar prea ciudată. Îl privi cu ochii mijiți.

–De unde știi atâtea despre gemeni?

El își îndepărtă privirea. După o pauză scurtă, aproape imperceptibilă, răspunse:

–Să știi că mereu mi s-au părut un fenomen interesant, așa că stau de vorbă cu gemeni de câte ori am ocazia să-i întâlnesc.

Acum că nu se mai gândea la Kira, își dădu seama că acel curent dintre ea și Lucien mergea în ambele direcții; așa cum el părea capabil să simtă emoțiile ei, și ea le înțelegea pe ale lui. Și aici era și altceva, ceva important...

–E mai mult decât atât. Spune-mi, Lucien.

El închise ochii, iar chipul i se contractă. Apoi, ca și când n-ar fi fost în stare să se opună întrebărilor ei, așa cum nici ea nu fusese în stare să le respingă pe ale lui, răspunse îndurerat:

–Ți-am mai spus că am avut o soră care a murit. Elinor era mai mult decât o soră. Era geamăna mea.

capitolul 24

Kit îl privi înspăimântată.

–Dumnezeule mare, ai avut o soră geamănă care a murit? Cum ai îndurat asta?

–Foarte rău. Calmul său obișnuit dispăruse, iar chipul îi devenise vulnerabil. A fost ca și când... aș fi fost sfâșiat în jumătate.

Ea își ținu răsuflarea, apoi traversă patul fără să scoată o vorbă și îl îmbrățișă.

Brațele lui o cuprinseră, iar el își îngropă capul între sânii ei, tremurând din tot corpul. Nu plângea. Ar fi fost mai puțin înspăimântător dacă ar fi făcut-o.

Ea îl mângâie necontenit pe cap și pe ceafa înțepenită. Își dădu seama că foarte rar – poate niciodată – vorbea despre pierderea pe care o suferise. Și mai avea senzația foarte stăruitoare că venise timpul să o facă.

–Povestește-mi despre Elinor, îl îndemnă după ce el slăbi strânsoarea.

Încet, contele se desprinse de ea și coborî din pat.

–Linnie era cu jumătate de oră mai mică decât mine. Din ce mi s-a povestit, doctorul era de părere că nu va apuca răsăritul, însă a înșelat așteptările tuturor. Sigur, nu eram identici, dar semănam foarte mult, mai puțin faptul că ea era atât de micuță, încât toți o credeau cu un an sau doi mai mică. Mergea prin cameră, fără ca picioarele sale goale să scoată vreun sunet pe covorul gros. Primele mele amintiri sunt cu ea. Mereu acolo, mereu zâmbind. Era tăcută și părea atât de diafană, încât parcă nici nu era din lumea asta, însă era inteligentă și foarte perceptivă. Când aveam patru sau cinci ani, am auzit-o pe bona ei spunând că Lady Elinor era destinată îngerilor și nu va rezista mult

timp pe lumea asta. Am jurat să-i dovedesc bonei că se înșela și să nu o las pe Linnie să moară. În privința ei aveam un al șaselea simț; dacă era în pericol, știam imediat. Când era bolnavă, îi... împrumutam puterea mea. Odată am sărit de pe căluțul meu de jucărie și m-am repezit pe coridor; am prins-o chiar înainte să cadă pe geam. Devenise neatentă încercând să atragă o pasăre în casă. Și ea știa mereu ce făceam eu, continuă el, zâmbind ușor. O dată, când am fost aruncat de pe ponei și mi-am pierdut cunoștința, l-a condus pe tata direct la mine. Ceilalți credeau că eu sunt geamănul „dominant“, însă nu era chiar așa. Cu toate că era taciturnă, știa ce avea de făcut. Mie îmi era aproape întotdeauna imposibil să-i refuz ceva. Și ea făcea pozne, dar când dădeam de necaz eu insistam întotdeauna că fusese vina mea și, pentru că eram mai mare, pedeapsa îmi revenea mie. Ei nu-i plăcea asta, însă nu puteam îndura să o văd pedepsită, așa că luam totul asupra mea. Am crezut că o pot proteja întotdeauna. Se opri lângă fereastră și trase draperiile cu o mână, ca să privească în noaptea fără formă. Însă m-am înșelat.

–Câți ani aveai când ai pierdut-o?

–Unsprezece. Se lăsă un moment lung de tăcere înainte să continue. Părinții mei erau destul de indulgenți, însă au insistat să mă trimită la școală când am împlinit nouă ani, cu toate că i-am implorat să primesc lecții acasă la Ashdown împreună cu Linnie. Să mă despart de ea a fost experiența cea mai sfâșietoare a vieții mele. Am fost smulși la propriu unul din brațele altuia, amândoi plângeam isteric. A fost tulburător pentru părinții noștri, mai ales pentru mama, însă eu urma să devin următorul conte de Strathmore, iar conții de Strathmore au studiat întotdeauna la Eton și cu asta, basta. Am petrecut primele săptămâni de școală plângând în fiecare noapte, în timp ce Linnie făcea același lucru la Ashdown. Ne scriam zilnic. Trăiam pentru scrisorile ei.

Gândul la cei doi copii despărțiți o făcu pe Kit să se înfioare. Deși destul de greu, ea și Kira erau mature când se despărțiseră.

–Fiind gemeni, erați obișnuiți să fiți apropiați și să împărțiți totul. Poate că de aceea ai reușit să legi prietenii profunde și de durată la Eton.

–Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el încruntându-se, însă poate că așa e. Sigur, am avut noroc cu prietenii mei. Întâi l-am cunoscut pe Michael, la vreo două săptămâni după ce am început școala. M-a găsit plângând într-un colț al capelei. Ceilalți băieți ar fi râs de mine, însă Michael doar m-a întrebat ce mi se întâmplase, iar eu i-am spus că mi-era dor de sora mea geamănă. S-a gândit la asta, apoi mi-a spus că fratele lui mai mare era o bestie și m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să devenim frați vitregi. Lucien zâmbi ușor la acea amintire. După aceea, Eton a devenit mai suportabil. Eu și Linnie ne-am obișnuit cu distanța, cu toate că nu ne plăcea nici unuia dintre noi. Despărțirea cred că i-a picat mai rău ei, pentru că ea nu avea prieteni și activități care să-i distragă atenția. Când veneam de la școală în vacanțe, era atât de fragilă, încât părea aproape transparentă. Însă spiritul ei rămăsese același. Era ca o flacără prea puternică să ardă într-o lampă.

–A murit de boală? întrebă încet Kit.

–Într-un accident. Un accident îngrozitor și prostesc. Lucien își încleștă degetele pe perdeaua de catifea. Era aproape de sfârșitul vacanței de Crăciun, venise vremea să mă întorc la Eton. Făcuserăm o vizită de familie la niște veri și ne întorceam la Ashdown într-o trăsură mare și grea, de călătorie. În apropiere de șosea erau niște ruine romane. Linnie dorea să le vadă, așa că l-am bătut pe tatăl meu la cap să ne ducă acolo. Într-un final, a acceptat – puteam să fiu foarte convingător. Dacă n-aș fi fost... Vocea i se pierdu, iar chipul îi deveni alb ca varul.

–Accident de trăsură?

–Plouase de zile întregi, răspunse el, înghițind nodul din gât, iar pământul era foarte moale. Mergeam pe o potecă abruptă pe lângă un lac când pământul a cedat sub greutatea trăsurii. Ne-am rostogolit pe pantă, iar caii nechezau și se zbăteau în hamuri. Vizitiul și paznicul au fost aruncați și au supraviețuit, însă amândoi au fost răniți. În interiorul trăsurii era un adevărat haos, toți patru ne izbeam unul de celălalt.

Lăsă perdeaua și se întoarse spre cameră.

–Trăsura a ajuns în lac. Una dintre ferestre s-a spart și începuse să intre apa. Nu m-am gândit deloc la părinții noștri. Cred că amândoi își pierduseră cunoștința în timpul căderii. N-au avut nici o șansă să supraviețuiască. Am înșfăcat-o pe Linnie și am tras-o afară prin fereastra spartă. Apa era rece ca gheața, iar eu am amorțit câteva secunde. Unul dintre cai m-a lovit cu potcoava în gleznă, dar nu am simțit nimic. Am reușit să înot la țărm cu Linnie, însă hainele noastre ude erau atât de grele, încât mă temeam că ne vor trage la fund. Vântul era foarte, foarte rece. Ea încă respira, însă știam că va muri dacă nu-i găsesc rapid un adăpost. Nu de mult trecuserăm pe lângă o casă, așa că am încercat să o duc până acolo. Eram furios că glezna lovită îmi încetinea mersul. Abia mai târziu am aflat că mi se rupsese un os. Mi-am neglijat atât de mult glezna, încât uneori îmi face necazuri chiar și acum. Tocmai când zăream casa, Linnie a ridicat mâna și mi-a atins fața. Mi-a oferit zâmbetul cel mai dulce și mai trist, iar eu am știut că își lua rămas-bun. Apoi... apoi... Vocea i se frânse, iar între ei se lăsă o tăcere lungă, înainte ca Lucien să adauge într-o șoaptă abia auzită: Am simțit momentul în care spiritul ei a plecat.

Din nou, Kit se duse lângă el și îl îmbrățișă, cu durere în suflet.

–Nu a fost vina ta, spuse ea răspicat. Dacă n-ar fi fost grija ta, Linnie poate că nici n-ar fi apucat să împlinească unsprezece ani. Ai făcut tot ce era omenește posibil.

–Însă nu a fost suficient, răspunse el cu mâhnire. Este absurd, nu-i așa? Un bărbat în toată firea care jelește un copil mort cu peste douăzeci de ani în urmă. În aceeași zi mi-am pierdut părinții și copilăria. A fost îngrozitor, dar am supraviețuit și, în timp, cea mai mare parte a durerii a trecut. Totuși, suferința pentru sora mea a rămas.

–Linnie era geamăna ta, cealaltă parte a sufletului tău, murmură ea cu lacrimi în ochi. Cândva, o țigancă ne-a spus mie și Kirei că gemenii sunt cei care au fost foarte apropiați într-o viață anterioară. E o legătură care se întinde dincolo de moarte.

–Înțelegi, spuse el tremurând. Cred că doar alt geamăn ar putea înțelege. Din acest motiv n-am vorbit despre asta cu nimeni. Of, Kit, Kit...

Gura lui coborî pe a ei, sărutând-o cu un fel de disperare. Emoțiile puternice pe care le simțiseră amândoi se aprinseră în pasiune, halatul lui căzu, cămașa ei se ridică peste cap. Câțiva pași spre pat și greutatea lui o țintui pe a ei de saltea. Mâinile ei se mișcau pe trupul lui, învățând gesturile care-i aduceau plăcere. Gura lui încinsă găsi locuri secrete și sensibile, stârnindu-i o foame care ar fi rușinat-o dacă nu s-ar fi aflat atunci dincolo de orice rușine.

Apoi uniunea dintre ei, la fel de naturală ca o răsuflare. O rană intimă înecată în excitația ei, mărind plăcerea până în punctul durerii. Confortul reciproc. În cele din urmă, nebunia brută și orbitoare o învălui complet, până simți cum se dezintegrează. Se prinse strâns de el, iar trupul ei tremură convulsiv în timp cel se scufunda în ea din nou și din nou.

Rămaseră unul în brațele altuia, secătuiți de puteri. Ea nu mai simțea altceva decât o senzație blândă de mirare și o mulțumire profundă care îi umplea fiecare celulă a trupului și fiecare colț bântuit al minții ei. Pentru prima dată de când se despărțise de Kira se simțea întreagă.

Era un gând periculos, pe care și-l îndepărtă imediat. Mulțumirea îi aducea mai multă siguranță. Îi mângâie

spatele cu blândețe. Nu știuse că trupul unui bărbat putea fi atât de frumos, așa cum nu înțelesese până atunci cum putea o femeie să-și calce în picioare reputația și viitorul de dragul pasiunii. Tot era ceva prostesc, însă acum înțelegea.

Lucien se rostogoli lângă ea și spuse răgușit:

–Asta ar putea crea dependență.

Kit zâmbi ușor, înțelegând nevoia de a glumi pe seama unui lucru atât de uriaș.

El îi răsuci absent părul pe degetul arătător.

–Va trebui să ne căsătorim.

Cuvintele lui fură ca un șuvoi de apă rece direct în față.

–Poftim? Ar fi sărit imediat din pat dacă brațul lui n-ar fi ținut-o. Ești nebun!

–Nici vorbă, răspunse el calm. Știi regulile la fel de bine ca mine. Când un gentleman compromite o doamnă, doar numele său poate repara stricăciunea. Așa că îți ofer numele meu.

–Ai fi spus același lucru dacă eram Kristine? întrebă ea, străduindu-se să-și adune gândurile haotice.

–Situația ar fi stat altfel. Sora ta a ales să întoarcă spatele convențiilor. Tu nu; tu ai dus o viață cât se poate de respectabilă cu mătușa ta. Zâmbi și îi mângâie marginea urechii cu vârful degetului. Chiar tu ai spus că un gentleman nu trebuie să se poarte cu o doamnă așa cum se poartă cu o actriță. În ciuda activităților noastre ilicite, cu siguranță ești o doamnă, iar eu, teoretic, sunt un gentleman. Așa că trebuie să ne căsătorim.

În ciuda veseliei lui, știa că era sincer. Simțea că avea nevoie să-i protejeze pe ceilalți, mai ales pe femei, iar acea nevoie se trăgea din neputința de a-și salva sora. Iar asta, în mintea ei, nu era o bază potrivită pentru căsnicie.

Lumina lumânării se juca pe trupul lui musculos și forma o aureolă de argint în părul lui. Era minunat, un înger gol, indecent de masculin, care abandonase raiul pentru

a deveni stăpânul artelor pământești ale senzualității. Cum ar fi să devină soția lui și să încerce o asemenea pasiune și intimitate tot timpul?

Era o viziune periculos de seducătoare. Căutând în ea o urmă de rațiune, răspunse:

–Nu ești un avocat foarte convingător al moralității convenționale, Lucien. Nu crezi în regulile societății și, cu siguranță, nici nu le respecți întotdeauna.

–Poate că nu respect întotdeauna regulile, recunoscu el, însă cred în ele. Condamnarea societății e cât se poate de reală, iar viețile celor care încalcă regulile sunt în general distruse. Nu o să te las să te ruinezi doar pentru că ți-am luat virginitatea fără să mă gândesc la nimic.

–În adâncul sufletului sunt la fel de neconvențională precum Kira, doar că nu am avut curajul și oportunitățile ei, replică ea aspru. Ce s-a întâmplat în seara asta e în egală măsură vina mea, așa că nu e nevoie să te sacrifici pe altarul onoarei de gentleman.

–N-ar fi cine știe ce sacrificiu, zise el ridicând din umeri. După cum nu uită să-mi amintească doamnele din familia mea, a cam venit vremea să mă însor, iar tu ești o mireasă cât se poate de potrivită. Își trecu mâna peste pântecele ei, oprindu-și palma caldă pe buclele mătăsoase dintre coapse. În plus, există și posibilitatea unui copil. Iar aceea e o consecință care nu poate fi ascunsă prea ușor.

Să-i poarte copilul... O idee atât de alarmant de atrăgătoare, încât era aproape irezistibilă.

–Șansele să se întâmple după o singură noapte sunt foarte mici, rosti ea apăsat. E destul timp să ne îngrijorăm dacă se întâmplă.

Când el deschidea gura ca să riposteze, ea o chemă în gând pe Kira, căutând puterea de a-l refuza din nou pe Lucien.

Kira nu era însă acolo.

capitolul 25

–*Kira!* strigă ea plină de groază, înțepenind.

–Ce s-a întâmplat?

–Nu o găsesc pe Kira! țipă ea, simțind că se sufocă. Am chemat-o și nu mi-a răspuns.

Cu ochii aproape topiți de intensitate, Lucien îi surprinse privirea și își lipi palmele de tâmplele ei, lăsându-și puterea profundă să curgă prin ea.

–Închide ochii, relaxează-te și respiră adânc. Unu. Doi. Trei. *Respiră*, la naiba! Unu, doi, trei, patru, cinci... Ea se chinui să-i urmeze ritmul. După ce își recăpătă suflarea, el o îndemnă cu blândețe: Încearcă din nou.

Se adânci în propria-i minte, căutând acea esență vitală care îi era la fel de familiară ca a ei. Cu o ușurare la fel de dezarmantă precum teama ei de dinainte, găsi firul de borangic ce o lega de sora ei geamănă. Pulsa puternic și stabil.

–E bine, șopti Kit gâtuit. Nu i s-a întâmplat nimic.

–Slavă Cerului. Lucien trase cuverturile peste trupul ei tremurând, apoi o strânse la căldura pieptului său.

Ea deschise ochii și văzu pe chipul lui cât fusese de îngrijorat. Ca nimeni altcineva, el era capabil să înțeleagă teroarea prin care tocmai trecuse.

–Cred că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând, declară el cu gravitate. Așa o să fie mai ușor să o căutăm pe Kira.

–Nu, Lucien, răspunse ea pe un ton pe care sora ei l-ar fi recunoscut drept de neclintit. Nu vezi? Ceea ce tocmai s-a întâmplat e din cauză că pasiunea mi-a întunecat mințile. Nu pot risca să se întâmple din nou. Chiar tu ai spus

că legătura mea cu Kira e esențială ca să o găsesc. Dacă devenim iubiți, e posibil să pierd asta.

–Vorbeam de căsătorie, nu de o aventură, replică el cu o expresie imposibil de citit.

–Căsnicia ar fi și mai rea. Închise ochii, neîndrăznind să-l privească. Lucien, nu pot să mă mai culc cu tine din nou sau să mă gândesc la viitor atâta timp cât viața Kirei e în pericol. Vocea i se frânse. Iar dacă moare, e posibil să nici nu am un viitor, pentru că nu îmi pot imagina viața într-o lume fără ea.

–Înveți să înduri, spuse el pe un ton care nu era suficient de detașat cât să-i ascundă durerea. Dar îți înțeleg punctul de vedere. Foarte bine, amânăm planurile de căsătorie până după ce o găsim pe sora ta. Însă te avertizez că după aceea nu am de gând să accept refuzuri.

–După ce vei fi avut timp să te gândești mai bine, surâse ea cu tristețe, sunt sigură că-ți vei reveni din accesul de bună-cuviință. Știi, sunt o intelectuală excentrică deloc potrivită să fiu contesa unui bărbat atât de sclipitor ca tine.

–Cu alte cuvinte, te temi că sunt prea frivol ca să-ți tolerez cariera de scriitoare pe teme politice și sociale. De fapt asta face parte din farmecul tău, remarcă el. Să mă însor cu o femeie care are atâtea fațete ca tine este ca și când aș avea un harem întreg într-o singură soție. Nu aș avea timp să mă plictisesc. Și sunt de acord cu majoritatea opiniilor tale, mai puțin atunci când vrei, intenționat, să provoci.

–Ce vrei să spui? întrebă ea privindu-l lung, luată din nou prin surprindere.

–Nu am crezut deloc că Kristine era L.J. Knight, însă o asemenea activitate i se potrivește mănușă lui Kathryn. Își țuguie buzele. Mă înșel?

–Nu. Tot ce-am spus despre cariera mea de jurnalist e adevărat. Knight era numele de fată al mamei. Încep să cred că nu te înșeli niciodată.

–Şi asta îmi spune femeia care m-a ţinut pe jar săptămâni întregi.

Ea îi studie chipul, simţind din nou curentul dintre ei. Crezuse întotdeauna că exista o discrepanţă între ceea ce vedea publicul şi sufletul lui adevărat, iar acum era sigură de asta.

–Nu eşti un gentleman obişnuit, aşa cum pretinzi, am dreptate? Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că felul în care observi şi analizezi nu e unul comun. Care e scopul tău, de fapt?

Era rândul lui să fie luat prin surprindere.

–Aveam speranţa deşartă că n-o să intuieşti asta, spuse el după o pauză scurtă. Ajunge să spun că războiul cu Franţa a făcut ca informaţiile să fie de preţ, aşa că am învăţat să fiu atent şi să dau mai departe materiale care ar putea fi de interes pentru guvern.

–Cum zici, murmură ea cu scepticism. Mă gândeam mai degrabă că eşti un fel de maestru al spionajului care se ascunde sub masca frivolităţii. Ochii lui deveniră şi mai verzi. Probabil altcineva n-ar fi remarcat, însă pentru Kit fu dovada că ghicise corect. Deci de-aia ai vrut să devii Diavol, exclamă ea triumfător. Asta explică multe.

–Uşor, femeie. Scoase un oftat teatral de înfrângere. Trebuie să-ţi spun adevărul, nu?

–Cred că aşa ar fi cinstit. La urma urmei, în seara asta mi s-a examinat viaţa în cele mai mici detalii.

–Nu există un nume oficial pentru poziţia mea, însă am fost implicat, pe ascuns, în serviciile secrete încă de când am absolvit la Oxford. Cândva, un prieten mi-a spus că sunt ca un păianjen în mijlocul unei pânze întinse, cercetând rapoarte care vin din toată Europa.

–Nu arăţi ca un păianjen. Nu ai atât de multe picioare.

–Uneori cercetez afaceri interne când sunt implicaţii internaţionale, urmă el. În cazul ăsta, am motiv să cred că unul dintre Diavoli e de ani buni spionul francezilor. Cu zvonurile astea cum că Napoleon ar încerca să preia

din nou puterea, e foarte important să-l opresc pe individ. Însă deocamdată n-am prea avut succes. Se încruntă şi îşi strecură mâna pe sub pătură ca să-i poată mângâia sânul. Cea mai mare parte a atenţiei mele a fost captivată de o femeie care m-a înnebunit.

Ea râse, apoi îşi ţinu respiraţia când el îi frecă sfârcul între degetul mare şi cel arătător. Deloc bucuroasă, îi prinse mâna şi i-o scoase de sub pătură.

–Lucien, nu. Pasiunea e un lux pe care acum nu mi-l permit. Legătura dintre mine şi Kira nu mai e la fel de strânsă ca atunci când eram mai mici, iar eu nu îndrăznesc să fac ceva ce ar putea s-o slăbească şi mai mult.

El îi puse din nou mâna pe bust, însă de data aceasta uşor, peste pătură.

–Legătura pare destul de puternică dacă ne gândim că de ani de zile trăiţi separat şi aveţi interese diferite.

–Nu geografia a slăbit legătura, ci faptul că, după ce ne-am despărţit una de alta, Kira a început să-mi ascundă unele lucruri. Kit zâmbi trist. Se gândea, probabil, că eram prea inocentă ca să aud realitatea dură a vieţii unei actriţe. Era frustrant, simţeam vag urcuşurile şi coborâşurile ei emoţionale, însă nu ştiam cum să le interpretez.

–Asta poate fi util, zise el încreţindu-şi fruntea. Ai simţit în anii aceştia ceva ce i s-ar fi putut întâmpla şi să fie relevant pentru dispariţia ei?

–Evenimentul cel mai semnificativ a fost o perioadă în care era fericită. S-a terminat foarte brusc, şi după aceea a suferit mult timp. Cred că s-a îndrăgostit şi s-a sfârşit prost, oftă Kit. A refuzat să vorbească despre asta ori să recunoască faptul că era vorba de un bărbat, însă de atunci nu mai e aceeaşi; şi-a pierdut din strălucire.

–Probabil a durut-o să fie părăsită, spuse el încet. Kit nu răspunse. În acea clipă şi-ar fi dorit ca Lucien să fie mai puţin sensibil. Îi fusese greu să ştie că geamăna ei suferea; fusese şi mai greu să nu i se permită să o ajute. Am presupus că acel „Lord Diavol" e ticălosul Kirei, însă poate

nu este așa, continuă el. Oare nu se poate să aibă legătură cu această aventură a ei?

Ea se gândi, apoi scutură din cap.

–Nu cred; s-a întâmplat cu doi sau trei ani în urmă. În plus, simt că el a părăsit-o pe ea, nu invers, deci nu e posibil să o fi răpit din pasiune neîmpărtășită.

–Ai observat momente în care era speriată?

–Doar când urma să iasă pe scenă pentru un spectacol nou, iar teama aceea avea un gust diferit de teama pentru siguranța cuiva. Am învățat ce înseamnă tracul atunci când am început să joc în locul Kirei.

–Îți place să joci? Te descurci minunat, cu același talent de a vrăji publicul pe care îl are și Kira.

–Acela nu e talentul meu; l-am împrumutat de la Kira. Rămase pe gânduri. Îmi plac aplauzele și mă bucur că am avut ocazia să le primesc. Mă ajută să o înțeleg mai bine pe Kira. Însă ca să joci bine trebuie să-ți dezvălui viața interioară, iar asta nu-mi place. Sunt mult mai fericită în culise.

–E clar că te-ai născut să fii scriitoare, așa cum Kira s-a născut să fie actriță. O mângâie ușor pe sub bărbie. Gemenii sunt mai interesanți prin deosebiri decât prin asemănările dintre ei. Dacă îți mai vine în minte ceva relevant, scrie și spune-mi mai târziu. Poate că eu o să observ ceva ce tu ești prea apropiată ca să vezi.

Rămaseră întinși încă puțin, în tăcere. Kit se întrebă cu tristețe dacă aveau să mai stea așa vreodată. Într-un final se ridică în capul oaselor și își coborî picioarele pe podea.

–A venit timpul să plec. Se apropie răsăritul.

Se ridică și el, cu o expresie gravă.

–Nu prea-mi vine să te las să-mi scapi din ochi.

–Nu e de mirare, având în vedere experiențele din trecut. Se ridică în picioare și își îmbrăcă veșmintele mototolite. Însă nu îți face griji. Mai devreme aveai dreptate, am nevoie de orice fel de ajutor, așa că promit să nu mai dispar.

–Unde e casa Kirei?

Era un test, iar ea răspunse fără să ezite.

–Marshall Street, la numărul 7. Îmi împart timpul între casa aceea și cea a lui Jane. Mereu stau la Kira când am spectacol.

–Când plec de aici, spuse el ușurat, o să fac o călătorie scurtă la Ashdown, însă mă întorc la Londra marți seara.

–În noaptea aceea joc din nou în *Țigăncușa*. Ce-ar fi să ne vedem în cabina mea după aceea? Clipi din ochi. De data asta ies de bunăvoie cu tine la cină. N-o să mai fie nevoie de răpiri.

–În condițiile date, să te răpesc chiar a fost un gest deplasat. Nu e de mirare că erai atât de furioasă. O privi gânditor. M-ai bănuit că aș fi cel care a răpit-o pe sora ta?

–Nu chiar. Știam că ar fi trebuit – informațiile despre tine nu erau deloc bune – însă nu credeam că un tip care m-a salvat în mai multe rânduri de Diavolii beți e un ticălos. Își țuguie buzele. În plus, dacă tu și Kira v-ați fi cunoscut, v-ați fi înțeles de minune. N-ar fi fost nevoie să o răpești.

–Mă bucur să aflu că impresionantele mele calități au ieșit la iveală. Se ridică și începu să se îmbrace. Ne vedem marți seara dacă nu cumva drumurile sunt într-o condiție mult prea proastă. Dacă nu ajung într-o jumătate de oră după piesă, înseamnă că am fost reținut. Și o să vin acasă la Kira în dimineața următoare. Chicoti. Îți dai seama cât de rar ne-am văzut la lumina zilei? E ca și când s-ar curta două bufnițe.

Ea înclină capul și legă panglica dominoului șifonat.

–E vorba de curte aici?

–Trebuie, din moment ce în curând o să fim în fața altarului.

Contele traversă încăperea și întinse brațele spre ea. Ea îl evită ușor agitată.

–Lucien, nu ar trebui să te sărut. Cum am spus mai devreme, pasiunea mă distrage prea mult.

El se opri.

–Am crezut că interdicția este pentru activități mai intime.

Kit roși și întoarse privirea.

–Cu tine și un sărut e suficient să-mi ia mințile.

–Măgulitor, însă frustrant, oftă el. O să-mi fie greu să fiu lângă tine fără să te ating, pisoiaș.

–Sunt prea înaltă și prea serioasă ca să fiu un pisoiaș.

–Prostii, rânji el. Ai o dimensiune convenabilă și cred că ai un simț minunat al umorului. Înainte ca ea să-l contrazică, o îmbrățișă. Seara asta deja e pierdută dacă vorbim de păstrarea integrității minților, draga mea, îi șopti el în păr. Un sărut poate fi mult mai rău decât ce am făcut deja?

Probabil știa că nu-i putea rezista când se aflau atât de aproape.

–Poate că... un sărut ar merge, spuse ea șovăind. Ridică fruntea și își apăsă buzele de ale lui. Gura lui o întâmpină pe a ei, caldă și profundă. Bărbatul acela era o întreagă lume, puternic și esențial precum pământul. Se agăță de el, tremurând mult timp după ce sărutul se încheiase.

–O s-o găsim pe Kira, spuse el respirând greoi, apoi o să te căsătorești cu mine. Acceptă asta, tigrișorul meu, căci am mers prea departe ca să mai dăm înapoi. O sărută din nou, de data asta ușor. Abia aștept data următoare când pot să te compromit.

Ea zâmbi puțin trist și se desprinse din îmbrățișarea lui. Ar fi vrut să creadă că aveau un viitor împreună, dar nu putea.

Nimeni nu-i văzu când Lucien o însoți pe Kit prin casa tăcută spre o ieșire discretă. Insistase că avea să se descurce, însă îi fu greu să o lase să plece și imposibil să adoarmă când se întoarse în camera lui. Neliniștea și dorul îi măcinau venele. Totuși, cu toate că erau departe de a fi confortabile, acele emoții erau o îmbunătățire importantă comparativ cu melancolia neagră care urmase după împreunările din trecut.

Ea îi umplea mintea; Kit cea înnebunitoare, ca argintul viu, cu loialitatea și curajul ei, cu inteligența ascuțită și senzualitatea ei înfloritoare. Exista posibilitatea tentantă să găsească alături de ea intimitatea emoțională care lipsise din viața lui după moartea lui Elinor.

Încă nu simțea acea apropiere și poate nici nu avea să o mai simtă vreodată. Kit îi era dedicată în primul rând surorii ei gemene și, moartă sau vie, Kira putea să stea pentru totdeauna între el și Kit. Însă cel puțin avea speranță. Merita să se căsătorească cu Kit pentru asta, dincolo de faptul că însurătoarea era lucrul cel mai onorabil pe care îl putea face.

Avea să-i fie *foarte* greu să nu se atingă de ea în timp ce o căutau pe Kira.

Zâmbi în beznă. Kit nu i-ar fi putut aduce un motiv mai bun ca s-o ajute să o găsească rapid pe geamăna ei.

interludiu

Mai rea decât teama, aproape la fel de îngrozitoare precum degradarea, era plictiseala. Era ciudat felul în care până și groaza putea deveni banală. Uneori se gândea că va înnebuni de la izolare. Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că închisoarea ei era atât de confortabilă, însă rămânea închisoare.

De cât timp stătea încuiată în camera ei fără lumină? Sigur de săptămâni întregi, poate chiar luni. Era greu să aibă noțiunea timpului. Tânjea să vadă soarele sau cerul înecat de ploaie.

Singura ei distracție era un mic raft de cărți, dintre care ea personal nu ar fi cumpărat nici una, însă nu avea de ales. Volumele grețoase fuseseră esențiale ca să înțeleagă mintea perversă a răpitorului său. Le studiase în amănunt și ca să-i vină idei ce să-i facă. Îi plăcea noutatea, iar ea știa că în ziua în care se va plictisi de ea era moartă.

Pășea neliniștită prin salon când sosi servitoarea cu chip dur. Gardianul înarmat până-n dinți care stătea afară abia se zări când se deschise ușa cu balamale de fier. Faptul că știa de existența acelui gardian era singurul lucru care o împiedica să facă o încercare disperată să scape. Însă nu îndurase atâtea ca să renunțe așa la viață. Dacă aștepta, poate avea să se ivească o ocazie mai bună.

–O să ajungă într-o oră, spuse servitoarea. Vrea să te îmbraci în blănuri.

Ea dădu obosită din cap. Răpitorului ei îi plăcea mai ales acel costum. Se îmbrăcă, ajutată de slujnică. Întâi un veșmânt strâns de satin roșu care părea un corset franțuzesc complicat. Apoi inevitabilele cizme negre și ciorapii de dantelă. În sfârșit,

o pelerină de samur care se răsucea dramatic când lovea cu biciul.

Când... dacă... avea să scape din acel loc, ar fi fost fericită să poarte muselină albă simplă tot restul vieții.

Tocmai își potrivea peruca de un blond-argintiu când servitoarea pufni:

–Crezi că ești în siguranță pentru că îi place ce-i faci, însă vezi tu, în două săptămâni o să sfârșești asemenea celorlalte.

Ea se răsuci pe călcâie și o privi lung.

–Care celelalte? Și ce s-a întâmplat cu ele?

–Crezi că ești prima pe care a adus-o aici? spuse servitoarea cu un zâmbet urât. Cât despre ce o să ți se întâmple, o să vezi tu, târfă împuțită.

Femeia bătu în ușă, iar gardianul o lăsă să iasă.

Degetele ei reci se încleștară pe mânerul biciului. Știuse întotdeauna că acea captivitate nu avea cum să se sfârșească bine, însă timpul trecea mai repede decât își dăduse ea seama.

Două săptămâni. Își jură în gând să nu se lase dusă precum mielul la tăiere.

capitolul 26

Țigăncușa fu pusă în scenă perfect, în ciuda coșmarurilor care îi tulburaseră din nou somnul lui Kit cu o noapte în urmă. În timp ce dansa, se întrebă dacă Lucien ajunsese suficient de devreme cât să fie în public. Bănui că era acolo, căci simțea că cineva o urmărea cu o intensitate ieșită din comun. Spera că se bucură să-i vadă tatuajul.

Spectacolul o lăsă extenuată și transpirată, așa că trecu pe lângă sala de primire. Cabina ei era micuță, însă era toată a ei, din moment ce atunci era atracția principală a companiei. Își scoase peruca neagră, își șterse machiajul de pe față, apoi își schimbă costumul cu o rochie de-a Kirei, care era mult mai frumoasă decât ce avea ea în șifonier. Cu toate că nu mai risca să devină iar intimă cu Lucien, dorea să-l facă să tânjească după ea. Descoperea că sfioasa Kathryn avea și o latură nerușinată.

Zâmbi în timp ce-și pieptăna părul. Cele trei zile de când nu-l mai văzuse i se păruseră o eternitate. Nu se puteau atinge – sau doar foarte puțin – însă ar fi fost minunat pur și simplu să petreacă puțin timp cu el. În prezența lui era capabilă să creadă că totul avea să fie bine.

Cugetările ei fură întrerupte de o bătaie în ușă. Sări de la masa de toaletă. Dumnezeule, se purta ca o fetiță amețită! Dar pe Lucien nu l-ar fi deranjat.

Salutul îi îngheță pe buze când deschise larg ușa. Nu era Lucien, ci un tânăr înalt și brunet, care stătea pe coridor, în umbră. Ca primă reacție, simți o oarecare familiaritate, însă când îl privi mai atent își dădu seama că era un străin.

Nu ar fi fost primul admirator al lui Cassie James care ajunsese în cabina ei și cu siguranță nu avea să fie nici

ultimul. Își ascunse cu greu dezamăgirea și îi aruncă un zâmbet prietenos, așa cum ar fi făcut și Kira.

–Bună seara. V-a plăcut piesa?

–Dacă mi-a plăcut piesa? Își strâmbă gura. Abia dacă am remarcat-o. Nu te-am văzut decât pe tine. Fără să mai aștepte permisiunea ei, trecu pe lângă ea și intră în cabină.

Era clar că o cunoștea bine pe Kira. În lumina mai puternică, Kit văzu că trăsăturile lui erau frumoase, însă era foarte slab, iar o cicatrice urâtă se curba de pe tâmplă până în părul lui prea lung. Era îmbrăcat sărăcăcios, veșmintele ponosite nu i se potriveau, însă, paradoxal, avea postura unui om important. Încercă să facă legătura între aspectul său fizic și una dintre descrierile sumare pe care i le dăduse Cleo, însă în zadar. Desigur, Cleo nu avea cum să-i știe pe toți bărbații pe care îi cunoscuse Kira.

Se hotărî că era de preferat să-i vorbească prietenos.

–A trecut ceva timp, zise Kit.

–A trecut o eternitate. Bărbatul întoarse palmele. Ai câștigat, draga mea. Mă predau cu totul. Era mai rău decât se temea, pentru că se vedea că o cunoscuse pe Kira *foarte* bine. Când o văzu șovăind, întrebându-se care ar fi fost cel mai potrivit răspuns, el îi spuse cu un umor îndurerat: Știu că arăt ca un gunoi, dar sper că nu ai uitat ce mi-ai zis când ne-am văzut ultima dată. Sau poate că ai nevoie să-ți aduc aminte.

Înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui, el făcu un pas înainte și o prinse într-o îmbrățișare zdrobitoare. În sărutul lui era o foame profundă, o posesivitate aproape înspăimântătoare.

Kit îl împinse mustrându-l pe un ton frivol:

–Nu te pripi. După cum am spus, a trecut ceva timp. Spune-mi unde ai fost și ce ai făcut. Se retrase în celălalt colț al camerei, întrebându-se cât trecuse de la finalul spectacolului și dacă încă mai era vreo șansă ca Lucien să-și facă apariția. Vrei un pahar de vin de Xeres?

El o privi, cu ochii căprui în flăcări.

–Nu-ți pasă că mi-am riscat viața să vin aici? Te porți de parcă ăsta ar fi nenorocitul de salon de primire.

Dacă ar fi fost Kathryn, ar fi încercat să-l liniștească, însă în acea noapte era Kira.

–Iar tu te porți ca și când aș fi proprietatea ta, ripostă ea. Ei bine, nu sunt, iar dacă nu te porți civilizat o să te rog să pleci.

Se lăsă un moment lung de tăcere. În cele din urmă, necunoscutul murmură:

–Deci vrei să fiu civilizat. Ridică scaunul de la masa ei de toaletă. Ea se gândi că avea să-i ceară politicos să se așeze, însă îl ridică deasupra capului, apoi îl izbi cu furie de perete. Așchiile săriră în toate direcțiile, ricoșând nebunește și spărgându-i oglinda. Îmi pare rău, Kira, dar nu am chef să fiu civilizat, i se adresă el, pe un ton reținut și mai înspăimântător. În acești doi ani n-aș fi supraviețuit dacă n-aș fi devenit un sălbatic, iar sălbăticia nu e ceva ce poți înlătura precum o cămașă veche.

Ea se lipi cu spatele de perete, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul în timp ce se gândea să strige după ajutor. Nu, nu ar fi auzit-o nimeni în zarva din salonul de primire.

Apoi își ținu răsuflarea. Îndurase sălbăticia timp de doi ani...

Piesele începeau să se așeze cap la cap. Acela era, probabil, bărbatul de care se îndrăgostise Kira, de aceea i se păruse că îl recunoaște, cu toate că nu-l văzuse niciodată. Poate că nu o părăsise de bunăvoie pe sora ei, ci fusese trimis la închisoare. Judecând după furia lui, era ușor de crezut că era un criminal sau poate un nebun. Oricare dintre acele posibilități ar fi explicat suferința Kirei și refuzul de a discuta despre inima ei frântă.

–Îmi pare rău că a trebuit să treci prin atâtea, spuse ea, încercând un ton împăciuitor. Povestește-mi.

–N-am venit aici să vorbesc despre ghinionul meu, mârâi el. Am venit pentru tine.

Ea șovăi. Dacă sora ei îl iubea pe acel bărbat, Kit nu-l putea alunga. Trebuia să-i spună cine era și să spere că putea avea încredere în el. Poate chiar știa ceva care să o ajute la găsirea Kirei.

Reflecția ei durase prea mult.

–Acum încerci să găsești un mod diplomatic de a mă informa că sentimentele se schimbă în doi ani, nu? spuse el, cu trăsăturile pline de tristețe. Ei bine, ale mele nu s-au schimbat și nu se vor schimba vreodată.

Era indecent să îl lase pe acel străin să-și dezvăluie sufletul în fața altei femei. Ridică mâna să-l întrerupă.

–Te rog, oprește-te. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Înainte ca ea să poată continua, expresia i se schimbă.

–Nu, nu ești, rosti el cu amărăciune. Am crezut că ești iubitoare și sinceră, chiar dacă erai actriță, însă ești la fel de târfă ca celelalte din tagma ta. Prea bine, o să mă port cu tine ca atare. Mă tem că nu am la mine prețul unei nopți, dar sper că mai merit câte ceva pentru darurile pe care ți le-am făcut înainte.

O țintui de perete și o sărută din nou, de data asta cu o forță brutală. Cu toate că încerca se împotrivească, trupul lui slab ascundea o vigoare nebănuită. Coapsele lui se lipiră de ale ei, iar el îi prinse sânul cu mâna. Kit îi mușcă limba.

Bărbatul sări înapoi, mârâind.

–Ticăloasă ce ești!

Ea încercă să fugă, însă el o prinse și o pironi din nou de perete. Se priviră lung. În ochii lui arzători văzu lupta dintre furie și rațiune.

Ușa se deschise larg cu un scârțâit aspru. Kit și agresorul ei ridicară privirea și îl văzură pe Lucien în haine de călătorie. Acesta își dădu seama îndată cum stăteau lucrurile și intră în cameră cu o privire feroce.

–Las-o în pace, *acum!*

–Deci de-asta te joci de-a Domnișoara cea Cuminte! explodă brunetul. Te-am învățat prea bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că după ce descoperi plăcerile împreunării n-o să mai fii în stare să-ți ții picioarele unite. Câți iubiți ai avut în ultimii doi ani? Sau le-ai pierdut numărul?

Înainte ca ea să poată răspunde, îi dădu drumul și țâșni în cealaltă parte a cămăruței, încercând să-l lovească pe Lucien. Kit scoase un țipăt, însă contele reacționase deja. Dintr-o singură mișcare fluidă se feri de lovitură și îl lovi puternic pe agresor cu pumnul în falcă. Bărbatul scoase un bolborosit și se prăbuși greoi la pământ.

Lucien trecu peste el și o îmbrățișă pe Kit.

–Te-a rănit?

–Nu... nu chiar. Își îngropă fața în umărul lui, dorindu-și să-i atingă fiecare părticică a trupului. Mirosea a noroi și a cal și a siguranță.

Lucien îi sărută fruntea și îi mângâie spatele și umerii, îndepărtându-i teama din mușchi.

–Cine e?

–Nu am făcut cunoștință, râse ea șovăielnic, însă cred că e bărbatul de care s-a îndrăgostit Kira acum câțiva ani. Dacă n-ar fi avut intenții serioase cu el, nu l-ar fi lăsat să-i folosească porecla.

Lucien îl studie pe bărbatul cel brunet, a cărui stupoare de moment trecuse.

–Manierele lui mai au nevoie de îmbunătățiri.

–Era foarte supărat. Tremură. Însă îmi pare foarte bine că ai apărut la timp.

Necunoscutul încerca din răsputeri să stea în capul oaselor. Pe falca lui se forma rapid o vânătaie.

–Haideți, spuse el obosit. Chemați garda sau magistratul sau ce nume folosiți pentru poliție la Londra. Nu prea îmi pasă.

Lucien îl cântări din priviri.

–După accent ești american sau canadian.

–American. Străinul îi aruncă lui Kit o privire ironică. Desigur, ești prea deșteaptă ca să-i povestești iubitului tău de-acum despre foștii tăi.

–Dacă vei continua să o insulți, îți rup falca, replică Lucien pe un ton binevoitor. Se desprinse de Kit, se aplecă și îl ridică pe intrus. Kit, ai ceva de băut? Cred că acestui domn i-ar prinde bine să se mai răcorească.

Se duse la dulapul în care avea vin de Xeres. Lucien fusese capabil să observe accentul ușor neenglezesc. Gândindu-se că și lui i-ar fi prins bine după călătoria lungă pe care o făcuse, turnă în două pahare și îi dădu unul lui și pe celălalt străinului, care acum stătea pe fotoliu, cu capul plecat.

–Pregătește-te, îl avertiză ea. Nu sunt Kira, ci sora ei geamănă, Kit. Se pare că nu ți-a vorbit niciodată de mine.

Ridică brusc fruntea și o privi uimit. Apoi ridică mâna liberă și îi atinse ușor fața cu degetele.

–Dumnezeule, șopti el. Așa e, nu ești Kira. Chipul lui deveni palid. Îmi pare rău, foarte rău. Dacă aș fi știut, nu m-aș fi purtat niciodată așa.

–Nu aș vrea să cred că ți s-ar părea un comportament acceptabil față de sora mea, îl dojeni ea. Sigur, dacă aș fi fost Kira, m-aș fi purtat altfel.

El nu o putea privi în ochi.

–Timp de doi ani nesfârșiți, doar gândul la Kira m-a ținut în viață. Am crezut că tu... ea... o să mi se arunce în brațe. Iar când te-ai purtat cu mine de parcă aș fi fost o simplă cunoștință, am... am luat-o puțin razna. Sper că mă poți ierta.

Kit îi studie chipul palid. Bietul de el.

–Toate-s iertate și uitate. Însă cine ești?

–Jason Travers. Își strâmbă gura. Destul de târziu, la dispoziția dumneavoastră.

–O rudă? se interesă Lucien.

Fata făcu ochii mari.

–Cred că e vărul de-al doilea, american, de care ţi-am vorbit; cel care acum e al cincilea conte de Markland.

–Interesant, comentă Lucien, fluierând uşor. Faptul că e nobil poate fi de folos dacă îl găsesc autorităţile. Apoi i se adresă americanului: Cumva tocmai ai fugit de la galere?

–Acele corăbii-închisori ancorate în Tamisa? exclamă Kit. Sigur că nu!

–Din păcate, da, răspunse Jason, cu un zâmbet lipsit de umor. Infernul pe apă. Ieri am avut ocazia să mă arunc peste bord şi asta am făcut. Aproape am îngheţat, am fost dus de curent în apa împuţită şi era cât pe ce să nu ajung la ţărm. Îl privi pe Lucien cu precauţie. Cum de ţi-ai dat seama? Şi cine *eşti* tu?

–Lucien Fairchild, viitorul soţ al domnişoarei pe care o molestai. Lucien ridică mâna. Arăţi ca un om hrănit cu porţii de închisoare. Şi pentru că la galere sunt câţiva prizonieri de război americani, mi se părea plauzibil.

Jason strânse mâna întinsă, apoi luă o gură de vin. Tremura şi părea gata să se prăbuşească.

–Ar trebui să-l ducem la mine acasă, îi sugeră Lucien lui Kit. Are nevoie de hrană, haine şi odihnă.

Ea dădu aprobator din cap. Vărul ei îi privi nedumerit.

–N-o să mă trimiteţi înapoi la galere? Din câte ştiu, ţările noastre sunt în război.

–Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu pentru multă vreme. Oricum, a fost un război prostesc. Şi sincer, n-aş trimite nici un câine turbat la galere. Lucien îl ajută pe american să se ridice. Poţi să mergi? Perfect; dacă te-aş fi cărat eu, am fi dat de bănuit. Îşi trecu braţul pe după talia lui Kit apoi ieşiră toţi trei. Trăsura îi aştepta chiar lângă intrarea actorilor.

Jumătate de oră mai târziu se aflau cu toţii în bucătăria casei Strathmore. Kit observă că Lucien era surprinzător de obişnuit cu acel loc, pentru un nobil; raidurile în miez de noapte la cămara cu provizii erau, probabil, ceva

frecvent. Găsi chiar o oală cu supă. Kit o încălzi în timp ce el căută pâine, brânză, friptură şi plăcintă cu rinichi.

În ciuda foamei sale evidente, Jason Travers nu reuşi să mănânce prea mult. După ce împinse castronul cu supă, o studie pe Kit. Ea deveni conştientă de privirea lui şi îl privi la rândul ei întrebător.

–Îmi pare rău, se scuză el. Ştiu că nu eşti Kira. Dacă nu aş fi fost sigur că urma să o văd pe ea, mi-aş fi dat seama din clipa în care te-aş fi văzut. Însă asemănarea este uluitoare.

–Nu eşti primul care e încurcat, remarcă ea. Nici măcar tatăl nostru nu ne deosebea.

–Înseamnă că nu a fost atent la voi. Mâinile sale se încleştară pe cana cu bere. Unde e Kira? Presupun că a dat de vreun necaz.

Kit îi explică pe scurt despre dispariţia surorii ei şi despre rolul pe care şi-l asuma ea. Chipul lui Jason se întuneca pe măsură ce vorbea ea. Când termină, răspunse cu o violenţă abia stăpânită:

–La dracu', de săptămâni întregi simt că ceva e în neregulă, dar am presupus că e una dintre acele senzaţii ciudate pe care le ai în închisoare. Îşi frecă cicatricea de pe tâmplă, care îi pulsa vizibil. Cred că de-asta am riscat totul ca să fug; ştiam că trebuie să o găsesc.

Recunoscând o îngrijorare care aproape că o egala pe a ei, Kit spuse pe un ton liniştitor:

–Oriunde ar fi, e sănătoasă; dacă nu ar fi fost, aş fi ştiut. Iar noi facem tot ce putem ca să o aducem înapoi.

–Spuneţi-mi cu ce pot să vă ajut, ceru el, cu o expresie dură precum granitul.

–Nu-ţi face griji, spuse Lucien, turnând din nou bere pentru toţi. Dacă e nevoie, te anunţăm. Întâi trebuie să o găsim. Însă acum e rândul tău să vorbeşti.

–Da, sunt curioasă să aflu cum ai cunoscut-o pe sora mea.

Jason închise ochii o clipă, adunându-şi gândurile.

–Cu patru ani în urmă, avocatul familiei voastre m-a anunțat că eram noul conte. Din cauza nechibzuinței răposatului conte, nu aveam vreo moștenire financiară, așa că nu am dat prea mare atenție scrisorii. Bunicul meu fusese fiul mai tânăr care emigrase în America și nu prea menținuse legătura cu familia lui. Pentru că eram american nu puteam avea titlul, așa că întregul subiect avea pentru mine un interes pur intelectual. Însă, când am venit cu afaceri în Marea Britanie, am constatat că eram destul de curios să aflu câte ceva despre familia din care proveneam. După ce am terminat treaba la Liverpool, am călătorit în Kendal. Proprietarul curent al moșiei mi-a arătat împrejurimile și m-a invitat la cină. Am văzut biserica parohială cu toate pietrele funerare ale morților din familia Travers și am călărit pe dealuri. În general, a fost o excursie interesantă. Chipul său se umbri. Însă înțeleg de ce a plecat bunicul meu; a fost cel mai umed și mai cenușiu loc pe care l-am văzut vreodată.

–Westmoreland e umed chiar și după standardele britanice, zâmbi Kit, însă te obișnuiești. Zona rurală este foarte frumoasă.

–Într-un fel cenușiu, aprobă el. Mă pregăteam să plec, când hangiul mi-a spus că una dintre fiicele răposatului conte tocmai sosise la han. A spus că Lady Kristine venise în vizită pentru că ea și sora ei plăteau încetul cu încetul datoriile tatălui lor și că probabil sosise să aducă ultima rată și să le mulțumească creditorilor pentru răbdare.

Lucien ridică sprânceana către Kit.

–Nu datoriile de la jocuri ale tatei, explică ea. Ticăloșii lui de prieteni cartofori pot să ardă în focurile iadului din partea noastră. Însă ne-am simțit obligate să le plătim comercianților. Am fi trăit în zdrențe și cu terci dacă vânzătorii din Kendal nu ar fi extins creditul familiei noastre.

Ochii lui străluciră cu o blândețe care le dădea o nuanță aurie.

–Ce fete de onoare sunteți.

Ea trasă un opt în berea vărsată pe masă.

–Kira a făcut mai multe decât mine; actrițele de succes câștigă mai mult decât scriitoarele.

–Cu atât mai mândră trebuie să fii. Îi prinse mâna pe sub masă, împletindu-și degetele cu ale ei.

–Hangiul a vorbit foarte frumos de amândouă, continuă Jason. Și pentru că eram curios să o văd pe verișoara mea englezoaică, am cerut să îi fiu prezentat lui Lady Kristine. Era... complet altfel față de ce așteptam. Pe buzele lui apăru un zâmbet de amintire.

–Să înțelegem că stelele au înghețat pe cer și corul de îngeri a început să cânte? întrebă Lucien când liniștea deveni prea apăsătoare.

Jason reveni în prezent.

–E o descriere perfectă. M-am dus după ea la York, unde avea spectacol. În următoarele săptămâni... Vocea i se îngroșă, apoi se opri.

–Kira a vrut să se mărite, însă tu nu te puteai însura cu o actriță? se interesă Kit cu severitate.

–Nu! îi aruncă o privire aspră. Am cerut-o. Ba chiar am căzut în genunchi și am implorat-o, însă a refuzat să se mărite cu mine dacă nu mă stabilesc în Anglia. Nu știu dacă voia să fie contesă sau dacă își iubea cariera prea mult ca să plece, însă eu nu am putut renunța la căminul și la țara mea.

–O alegere grea, aprobă Lucien.

–Am avut o ceartă înfiorătoare. I-am spus că dacă se răzgândea, știa unde să mă găsească în Boston. Ea mi-a răspuns că dacă *eu* mă răzgândeam, avea să mă primească înapoi cu brațele deschise, însă altfel să nu mai apar vreodată la ușa ei.

–Nu e de mirare de ce te-ai înfuriat așa când ai apărut și brațele mele n-au fost deschise, surâse Kit.

El își trecu mâna prin părul negru.

–N-am avut nici o clipă de pace de când am plecat de la York. După ce mi-am văzut de drum blestemând-o

pe Kira, mi-a fost îngrozitor de dor de ea. Așa că am început să mă gândesc serios să mă mut în vechea patrie chiar dacă, la fel ca orice bun american, disprețuiam guvernul britanic. E putred până la rădăcină.

Kit îi aruncă o privire lui Lucien, care își petrecuse o mare parte a vieții apărând guvernul.

–Sunt mulți care îți dau dreptate, spuse el, însă un guvern nu înseamnă o națiune.

Jason zâmbi în colțul gurii.

–Adevărat, iar când m-am gândit la asta mi-am dat seama că îmi plac englezii ca persoane individuale. Și pentru că nu mai aveam familie în America, iar afacerea mea, care e una de transport maritim, putea la fel de bine să fie coordonată din Marea Britanie ca și din Boston, m-am hotărât să mă întorc la Kira și să-i propun să mă stabilesc aici. Apoi a început războiul. M-am înrolat, dar după câteva luni am fost luat prizonier și dus într-o închisoare plutitoare, unde am trăit cu lături, rugându-mă să nu mor acolo.

–Galerele sunt cele mai cumplite închisori din Marea Britanie, declară Kit pe un ton grav. Scrisese mai multe articole pline de furie despre cât de inumane erau. Ai noroc că trăiești încă.

–Crede-mă că știu, spuse Jason cu un tremur în glas.

–Ai fost căpitan de corsari? vru Lucien să știe.

Americanul îl privi lung.

–Probabil ești un om foarte incomod. Cum de ți-ai dat seama?

–Doar cineva prins pe mare ar sfârși într-o închisoare britanică, nu în Canada, explică Lucien. Ai menționat că ai o afacere de transport maritim și pari genul care preferă să dea ordine, nu să le primească. Așa că cel mai probabil era să fii căpitan de corsari. Și totuși sunt surprins că un ofițer a fost trimis în temnița plutitoare.

–Căpitanul fregatei care a capturat *Bonnie Lady* avea ceva personal cu mine și și-a folosit influența să se asigure că sunt azvârlit în cea mai cumplită închisoare existentă.

–Ai spus că ai fugit sărind peste bord și înotând la țărm, spuse Kit. Cum ai reușit să faci rost de bani și de haine?

–Am spart un magazin de haine de mâna a doua de lângă faleză și m-am îmbrăcat cu ce am găsit mai acătării, mărturisi americanul stânjenit. Din întâmplare, am descoperit și niște bani ascunși sub un teanc de cămăși.

–Dacă îți amintești numele și locul în care se află magazinul, o să-l despăgubesc eu pe proprietar, se oferi Lucien.

Jason îi aruncă o privire.

–Aș rămâne recunoscător. Jur că o să-ți dau banii înapoi.

Contele făcu un gest dezaprobator.

–După tratatul de pace. Ce s-a întâmplat apoi?

–Voiam să iau diligența de York, în speranța că Kira încă juca în nord, însă la stația pentru diligențe am văzut un afiș pentru *Țigăncușa*, cu Cassie James, așa că m-am dus la teatru. Zâmbi, tras la față. Am crezut că am un noroc chior. Și când colo... Par nerecunoscător, murmură el după altă clipă de tăcere. Credeți-mă, știu prea bine cât de norocos sunt că nu mă trimiteți înapoi în iadul acela.

–Din moment ce practic suntem înrudiți prin alianță, zâmbi Lucien, nu mi-ar sta bine să te las să mori de foame într-o ambarcațiune uitată de Dumnezeu pe râu. Se ridică în picioare. Arăți îngrozitor. Ai nevoie de odihnă. Vorbim din nou mâine-dimineață.

Kit luă mâna subțire a americanului într-ale ei.

–O vom găsi, Jason, sau vom muri încercând.

–Să sperăm că nu se va ajunge la asta, adăugă Lucien încet.

Kit deretică prin bucătărie în timp ce Lucien îl conduse pe Jason în camera de oaspeți. Când se întoarse,

o cuprinse în brațe ca și când ar fi fost un gest la fel de firesc precum respirația. Ea se rezemă de el, oboseala și tensiunea căzând ca petalele unui trandafir.

–Ți-e ciudă pe apropierea lui de Kira? întrebă el.

–Vărul meu avea dreptate, știi prea multe. Șovăi, încercând să găsească vorbele potrivite. Îmi place Jason... pare un om onorabil și cu siguranță o iubește mult pe Kira. Dacă i-am citit sentimentele corect, și ea îl iubește la fel de mult. Dumnezeu mi-e martor că îmi doresc din suflet să fie fericită. Scoase un oftat ușor și mâhnit, continuând: Pe de altă parte, îmi *este* ciudă că a intervenit între noi. După ce l-a cunoscut, a început să mă îndepărteze. Avea tot dreptul să facă asta. Și totuși... Kit își ascunse fața în umărul lui și continuă cu glasul gâtuit: Nici măcar nu i-a spus că eram gemene! Pentru mine a fost cel mai important lucru din viață, însă ea nu m-a considerat suficient de importantă cât să-i pomenească de asta.

El îi mângâie capul cu blândețe. Se pricepea să o aline, se gândi ea cu o anume disperare.

–Poate că omisiunea nu a fost din cauză că relația voastră i se părea neimportantă, ci poate tocmai pentru că era prea importantă, sugeră el. Bănuiesc că unul dintre motivele pentru care gemenilor identici le place să-i încurce pe ceilalți este ca să-i țină pe străini la distanță și să protejeze unicitatea legăturii lor. Ești un element atât de special în viața Kirei, încât nu a îndrăznit să i-l împărtășească înainte să fie sigură de el. Din cauza naționalității lor diferite, probabil a șovăit încă de la început în privința relației dintre ei, așa că nu i-a spus.

Strânsoarea din gâtul lui Kit slăbi.

–Nu știu dacă chiar așa o fi, însă e o explicație frumoasă. Îmi place. Ridică privirea spre el. Unde ai învățat să fii atât de blând?

Cu toate că întrebarea era retorică, el răspunse:

–De la Linnie. Avea un suflet bun și, în plus, m-a învățat câte ceva despre cum funcționează mintea femeilor.

Vocea lui deveni autoironică. Și mai știu că dacă ar fi crescut, s-ar fi îndrăgostit și s-ar fi căsătorit, mi-ar fi fost ciudă pe soțul ei. Nu dintr-o gelozie fizică și perversă pentru sora mea, ci pentru că m-aș fi temut că aș pierde apropierea specială dintre noi.

Însă pierduse acea apropiere pentru totdeauna când era doar un copil. Gândul o făcu pe Kit să se rușineze de plângerile ei. Îl îmbrățișă și mai strâns, dorindu-și să poată schimba trecutul și ca Elinor să fi supraviețuit.

–Ai fi trecut peste gelozie și i-ai fi dorit binele din tot sufletul.

–La fel se va întâmpla și cu tine. Își vârî nasul în părul ei. E foarte târziu. Ce-ar fi să îți petreci cu mine aici restul nopții? Doar să dormi, Kit, completă el când o văzu șovăind. Jur, nu vreau să fac nimic care să pună în pericol legătura pe care o ai cu Kira. Însă a fost o zi lungă și obositoare și m-aș odihni mult mai bine dacă ai fi lângă mine.

–Mai bine nu. Ce-o să creadă servitorii?

–Au fost aleși cu toții în primul rând pentru discreția lor, o asigură el. Și le-ar prinde bine să se învețe cu tine, din moment ce vei fi stăpâna lor. Probabil o simțise încordată, căci își lăsă mâinile pe umerii ei și îi examină chipul. Am observat că atunci când pomenesc de căsătorie reacționezi ca un iepure încolțit de un copoi. Ideea de a-mi fi soție ți se pare chiar atât de dezgustătoare?

I-ar fi fost mai simplu să aibă de-a face cu Lucien dacă n-ar fi fost atât de perspicace. Din nou își alese vorbele cu grijă când răspunse:

–Nu e dezgustătoare, doar că pare nerealistă. Nu pot să văd dincolo de dispariția Kirei un moment în care totul să revină la normal.

–Și doar atât ai de spus, nu-i așa? replică el sec. Prea bine, n-o să te mai bat la cap. Însă n-am să mă răzgândesc, și pot să fiu al naibii de insistent.

–Știu asta pe propria-mi piele. Își lipi fruntea de obrazul lui. Ești uimitor din multe puncte de vedere.

–Rămâi cu mine, murmură el. Te rog.

Era greu să-l refuze, așa cum îi era greu să nu o aprobe pe Kira. Iar adevărul era că și ea dorea la fel de mult să fie cu el.

–Bine, șopti ea. Rămân.

capitolul 27

Din respect pentru împrejurări, Lucien scoase două dintre cămășile lui de noapte rar folosite. Cea pe care o îmbrăcă tânăra femeie o învăluia de la bărbie până după degetele de la picioare, făcând-o să arate minunat cuibărită lângă el. În câteva clipe, Kit adormi. Cu toate că era obosit după o zi lungă pe drumuri noroioase, contele mai rămase o vreme treaz, savurând dulceața simplului fapt că se afla lângă el.

Oare ezitarea ei se referea la căsătorie în general sau la perspectiva de a-l lua pe el de soț? Poate un pic din amândouă. Trebuia să o convingă de faptul că nu avea de gând să-i taie aripile și să o transforme într-o vrabie domestică. Și sub acoperișul lui putea rămâne acea gânditoare radicală care fusese sub cel al verișoarei ei.

Ațipi, dar se trezi brusc când Kit scoase un urlet înăbușit și lovi cu pumnul stâng, cât pe ce să-i nimerească ochiul. El îi prinse încheietura ca să o împiedice să se mai zbată.

–Kit, trezește-te! Ai un coșmar.

Deschise ochii, însă fata continuă să se agite.

–Kit, sunt eu, Lucien; ești în siguranță, insistă el. Ești în siguranță.

Convulsiile ei încetară.

–Lucien? șopti ea nedumerită.

–Sunt aici, Kit. Îi eliberă încheieturile și aprinse o lumânare de pe noptieră. Descrie coșmarul.

–A fost înfiorător. Purtam… purtam un costum ciudat și indecent și biciuiam un bărbat. Era agățat în lanțuri și se smucea în timp ce eu îl loveam necontenit. Scoase un oftat, tremurând. Cu toate că eram furioasă pe mine

însămi, mă bucuram de fiecare lovitură. Cel mai ciudat lucru era că aveam senzația că lui *îi plăcea*. Își acoperi fața cu mâinile reci. Oare visele scot la iveală natura interioară a cuiva? Căci dacă da, a mea e oribilă.

–Uneori visele ne spun câte ceva despre noi înșine. Dar ne mai spun și alte lucruri. Lucien așeză câteva perne lângă tăblia patului ca să se rezeme de ele, apoi o strânse la piept. Mai spune-mi și alte detalii până nu le uiți.

–Un spațiu închis – era sufocant. Căldură înăbușitoare. Decorul e elaborat și foarte vulgar. Își descheie agitată nasturele care îi prindea cămașa de noapte la gât. Port cizme negre cu tocuri extrem de lungi și un veșmânt ciudat care seamănă cu... o piele de șarpe din satin negru. Și o perucă lungă. Cred că e roșie.

–Și cum arăta bărbatul?

Își frecă tâmpla, apoi scutură din cap frustrată.

–Dispare imaginea. Îmi pare rău. Am nevoie de apă. Se ridică în șezut și se dădu jos din pat, însă se prăbuși pe covor.

–Kit! Lucien sări din pat și o luă în brațe, apoi o lăsă pe pat și o înveli.

Era albă la față și tremura din tot corpul, însă reuși să zâmbească.

–Sunt bine, serios. S-a mai întâmplat. Îmi revin în câteva minute.

El se opri brusc, în drum spre lavabou.

–Cât de des treci prin așa ceva?

–Într-o formă mai blândă, chestia asta mi s-a întâmplat tot timpul. Răsuflă obosită. În ultima vreme e mult mai rău. Acum nu sunt doar obosită, ci și atât de secătuită de energie, încât, după cum ai văzut, abia stau în picioare. Și coșmarurile sunt noi. Cred că ambele au legătură cu îngrijorarea mea pentru Kira.

–Poate. Turnă un pahar cu apă și i-l aduse la pat. În toate coșmarurile biciuiai pe cineva?

–Da... Cred că da, răspunse ea după un moment de gândire.

El o susținu să bea, apoi o întinse cu blândețe înapoi pe perne. Se duse să facă focul și întrebă:

–Oare nu cumva, în loc să visezi, de fapt simți gândurile și experiențele din prezent ale Kirei?

–N-ar trebui, spuse ea cu îndoială. Să-i simt emoțiile e la mare distanță de capacitatea de a-i citi gândurile.

–Mai gândește-te. Biciul pe care îl foloseai... îl țineai în dreapta sau în stânga?

Își privi mâinile și păli.

–În dreapta... era mâna Kirei, nu a mea. Ridică fruntea spre Lucien, perplexă. Însă imaginile sunt îngrozitoare, ireale. Kira nu ar tortura niciodată de bunăvoie pe cineva.

–Ai spus că ți se părea că bărbatului îi plăcea, spuse el sobru. Probabil el dorea ca ea să-l biciuiască.

–Nimănui nu ar putea să-i placă o asemenea durere!

–Nu neapărat. Se așeză pe marginea patului și îi luă mâna într-ale sale. Rădăcinile dorinței sunt complexe și misterioase, Kit. Pentru unii, plăcerea și durerea sunt atât de strâns legate, încât li se pare că durerea e excitantă. Văzându-i neîncrederea, continuă: Știu că pare imposibil, însă chiar aici, în Londra, sunt bordeluri specializate în biciuit. Cunosc o femeie care are unul și trăiește foarte bine de pe urma lui.

Kit își mușcă buza, curiozitatea de jurnalist întrecându-i sentimentele personale.

–Ți-a explicat vreodată de ce vin bărbații la ea?

–Dolly spune că mulți dintre clienții ei sunt bărbați foarte puternici, cu influență, cu responsabilități mari. Și îi excită să fie într-o situație în care se simt neajutorați și singurul scop e sexul. La fel, există femei cărora le place să folosească biciul pentru că e singura dată când îi pot domina în întregime pe bărbați și mai primesc și mulțumiri pentru asta.

–Într-un fel ciudat, are logică.

–Nu te aștepta la prea multă logică; nu e un subiect raţional. Există atât bărbați, cât și femei cu astfel de gusturi aparte, iar unii fac cu rândul la ambele capete ale biciului. Și nu e doar biciuitul. Dolly are clienți care vorbesc cu mare plăcere despre cum au fost bătuți la fund de bone sau de directorii de școală când erau copii și de atunci tot caută aceeași plăcere în durere. Alții... Se opri. Nu mai contează. Sunt sigur că ai înțeles ideea generală.

Mâna lui Kit se încleștă pe a lui.

–Crezi că Kira a fost răpită și obligată să lucreze într-un asemenea bordel?

–Puțin probabil; asemenea locuri nu au nevoie să răpească angajate. Există femei de societate care vin uneori la Dolly și lucrează gratis. Se răsuci stânjenit, dorindu-și să nu fi fost nevoit să-i explice lui Kit asemenea lucruri. Cred că ideea ta inițială a fost corectă. Kira a fost răpită de un bărbat obsedat de ea. Însă, în loc să o violeze, are gusturi mai... neobișnuite. După ce a răpit-o, a putut să-i explice ce anume îi producea plăcere și i-a spus clar că e în interesul ei să-i facă pe plac.

–Vai, Dumnezeule! Kit își duse palma la gură, cu o expresie îngrețoșată. E revoltător.

–I s-ar fi putut întâmpla lucruri mult mai rele, rosti el grav. Asta explică de ce simți că fizic e bine, chiar dacă emoțional e tulburată.

–Dacă un asemenea bărbat se excită simțindu-se neajutorat, se încruntă Kit, atunci de ce o ține captivă? Tot el stăpânește situația, chiar dacă biciul e în mâinile ei.

–Poate că e incapabil să se lase complet neajutorat, spuse Lucien, ridicând din umeri. Așa că nu-i rămâne decât să creeze iluzia de supunere, rămânând însă deținătorul controlului absolut.

–Lucien, tu ai făcut vreodată asemenea lucruri? întrebă ea, nepărând prea sigură că voia să știe răspunsul.

El zâmbi și scutură din cap.

–Dolly s-a oferit să-mi demonstreze plăcerea extraordinară de a fi dominat de o artistă ca ea, însă am refuzat. Singura plăcere pe care am găsit-o vreodată în durere e ușurarea pe care o simt când dispare. Apoi, pentru că Kit încă părea nedumerită, adăugă: Multe lucruri considerate perverse sunt doar extensii ale unui comportament acceptat drept normal. Cei mai mulți iubiți se amuză în feluri care le produc plăcere amândurora: tachinarea sau luptele în joacă sau seducția prefăcută, de exemplu. Unii pur și simplu merg mai departe.

–Mult mai departe, comentă ea, strâmbându-se. Însă, așa cum explici tu, înțeleg ceva mai bine. Crezi că Dolly ți-ar dezvălui numele clienților ei?

–Mă îndoiesc că mi le-ar spune direct, însă poate să confirme nume pe care i le sugerez. Nu uita însă: nu știm cu certitudine că ticălosul a trecut pe la ea.

–E un început. Întreab-o de Mace, Chiswick, Nunfield, Westley și Harford. Deși nu cred că Harford e răpitorul, e posibil să fie implicat direct. Părând că-și mai revenise, se ridică în capul oaselor. Ce te-a făcut să bănuiești că visele urâte vin de la Kira?

–Eu și Linnie obișnuiam uneori să avem aceleași coșmaruri, dar nu ne-am dat seama de asta decât la vârsta de nouă ani, când ne-am comparat însemnările după o noapte grea. De asemenea, mai este și ideea de a-i da putere celuilalt. Ți-am povestit că făceam asta cu ea, îți amintești?

–Da, însă nu știam sigur ce voiai să spui.

–E greu de explicat, zise el, privind în altă direcție. Când eram mici și ea era bolnavă, eu stăteam pe patul ei și, ținând-o de mână, îi spuneam să ia din energia mea. Era un fel de joc, însă părea să funcționeze. Se făcea bine mai repede, în timp ce eu oboseam mai repede. Legătura aceea a durat până am plecat eu la școală. Uneori mă trezeam neliniștit și apoi aflam că Linnie fusese bolnavă.

Lucien se opri înainte ca amintirea aceea să devină prea dureroasă. La fel era și cu tine și Kira?

–Poate că da, fără ca vreuna să-și fi dat seama. Când sunt într-o situație dificilă, o chem conștient pe Kira. Cumva caut sprijin emoțional, însă probabil iau și energie fizică, fără să vreau neapărat asta.

–Iar acum e invers, întrucât sora ta are necazuri, astfel că ia din puterea ta ca să poată să îndure. Făcu brusc o grimasă. Îți dai seama cât de ciudată ar fi conversația asta pentru cineva care nu are un frate geamăn?

–Mie mi se pare cât se poate de logică. Kit tăcu, cu o expresie concentrată. Părea slabă și fragilă între faldurile voluminoase ale cămășii. Cu gulerul descheiat, veșmântul se deschidea până la un punct mult sub ce arătau și cele mai îndrăznețe cămăși de noapte. Privirea lui se opri pe crăpătura întunecată care se întrezărea ademenitor. Era mult prea conștient de trupul de sub pânzeturile albe. Pentru că fuseseră iubiți, îi știa linia adorabilă a taliei și forma sânilor moi liberi, căldura blândă a coapselor ei.

I se uscă gura. Cu toate că mereu se pricepuse să fie răbdător pentru a obține ceea ce dorea, acea abilitate părea să-l fi părăsit. Pasiunea era ca o febră, iar singurul medicament era Kit. Mai mult decât orice pe lume își dorea să facă dragoste cu ea, nu doar ca să-și satisfacă dorința, ci și ca să adâncească apropierea după care tânjise.

Nu-l ajuta să știe că avea puterea să o seducă și să o convingă să renunțe la hotărârea de a evita intimitatea fizică până nu o găseau pe Kira. Ar fi fost ușor; un sărut delicat, o mângâiere pe spatele ei grațios, o mână pe genunchi. Fiecare atingere ar fi stârnit o alta. Curând, pasiunea ei ar fi egalat-o pe a lui și l-ar fi întâmpinat cu un foc inocent.

Apoi l-ar fi disprețuit pentru egoismul său meschin. Rostind în gând toate înjurăturile pe care le cunoștea, se forță să-și ridice privirea și să rostească pe un ton neutru:

–La ce te gândești? Ai o lucire meditativă în ochi.

–La Marlowe se va juca vineri pentru prima dată *Strada cu scandal*, răspunse ea. E o piesă care a fost populară în provincie, iar asta va fi prima reprezentație la Londra. Rolul meu e de rangul al doilea, așadar Cassie James nu apare pe afișe. Crezi că ai putea să-i inviți pe principalii suspecți la teatru? Ai putea să te uiți când apar pentru prima dată pe scenă și să remarci dacă vreunul dintre ei pare surprins.

–O idee bună, doar că... Se încruntă. Dacă te vede răpitorul, va ști că ești geamăna Kirei. După cum ai spus și tu, unii bărbați sunt stimulați de ideea de a se culca cu gemene identice. Iar asta te-ar putea pune în pericol.

–Chiar dacă voi fi răpită și eu, măcar o găsesc pe Kira.

–Nu mai glumi cu asta, Kit, o certă el. Dacă ți se întâmplă ceva... Văzu pe chipul lui ceva ce o făcu să își coboare privirea. O clipă, emoții fierbinți umplură aerul. Printr-un acord tacit, se retraseră amândoi. Mâine o să încerc să aranjez o ieșire la teatru, acceptă contele într-un final. De acum înainte, nu vreau să te mai duci singură pe undeva. Detectivul tău poate să facă pe escorta când nu sunt eu cu tine?

–Cred că da, încuviință Kit. Mă protejează așa cum o face un câine ciobănesc cu un miel rătăcit.

–Un om cu capul pe umeri. Lucien o privi gânditor. Mă tot întreb. Crezi că ai putea comunica în mod conștient cu Kira? Dacă da, probabil ai putea afla ceva despre răpitorul ei și despre locul în care e sechestrată.

–Vrei să spui că data viitoare când am un coșmar ar trebui să încerc să-i pun întrebări Kirei? Se încruntă. Nu cred că sunt în stare să-mi controlez așa visele. Chiar dacă aș putea, mă îndoiesc că rezultatele ar fi de vreun folos. Coșmarurile sunt doar imagini încețoșate și transpunerea emoțiilor ei.

El îi studie expresia, întrebându-se dacă era într-o stare de spirit aventuroasă.

–Decât să aștepți încă un coșmar și să speri, am putea încerca hipnoza.

–Am crezut că asta e o escrocherie, spuse ea, făcând ochii mari.

–Nu sunt foarte convins de existența magnetismului animal despre care vorbește doctorul Mesmer, recunoscu el, însă tehnicile lui le pot induce o stare de somnolență oamenilor sensibili. Dacă ai putea stabili un asemenea contact cu sora ta, i-aș putea pune întrebări prin tine.

–Știi să hipnotizezi? El dădu afirmativ din cap, iar ea începu să râdă. Lucien, unde ai învățat asemenea lucruri?

–În acest caz, de la un doctor care a studiat cu Mesmer și a continuat să dezvolte metode proprii. Mi s-a părut interesant, așa că i-am cerut să mă învețe și pe mine. Nu știu dacă hipnoza te va ajuta să ajungi la Kira, dar sunt destul de sigur că încercarea moarte n-are.

–În regulă. Își frecă palmele cu nervozitate de coapse. Ce trebuie să fac?

–Probabil ești frântă de oboseală, se încruntă el. Poate ar trebui să așteptăm până mâine, după ce te odihnești.

–Oboseala scade barierele mentale ale unei persoane. Cred că șansele cele mai mari sunt atunci când și eu și Kira suntem obosite. Kit îl privi cu tristețe. Știu sigur că eu sunt, iar dacă ea tocmai a avut de îndurat o întâlnire cu răpitorul ei, atunci și ea este. Merită încercat.

–Prea bine. Fă-te comodă. Kit se rezemă pe perne, astfel încât bustul îi era ușor ridicat, iar Lucien luă o lumânare din suportul de pe noptieră și o ținu la aproximativ un metru distanță de ea, la un nivel la care o vedea fără să se chinuie prea mult. Ești gata?

Ea dădu din cap și netezi păturile peste șolduri, însă în ochii ei se citea neliniștea.

–Nu e mare lucru. E posibil să nu observi absolut nimic, spuse el pe un ton cât se poate de firesc. Tot ce trebuie să faci e să te relaxezi și să privești flacăra. Dreaptă, strălucitoare, care îți arde grijile și oboseala și te lasă liniștită și calmă.

Ești obosită, foarte obosită, și acum poți să te relaxezi. Te simți foarte ușoară și foarte liniștită, ca un fulg care plutește în vânt. Continuă într-un registru similar, iar tonul vocii lui devenea tot mai blând și mai fluid, ca melasa caldă și netedă.

După cum bănuise și el, Kit era un subiect foarte bun. Tensiunea îi părăsi mușchii unul câte unul, iar chipul ei rămase liniștit și privirea fixată pe flacără. Când consideră că era pregătită, rosti:

–Brațul tău stâng e foarte ușor, atât de ușor, încât vrea să plutească în aer. Lasă-l să plutească liber. Ea ridică încet brațul, până la vreo treizeci de centimetri deasupra păturii. Bine, foarte bine, Kit, o lăudă el. Acum mâna ta e mai grea. Coboar-o din nou. Brațul ei moale se lăsă pe cuvertură. În timp ce se pregătea pentru următorul pas, se trezi cu dorința ciudată de a o întreba dacă îl iubea. Își înăbuși acel gând. Nu era timpul sau locul pentru așa ceva și nu știa sigur dacă dorea să audă adevărul. Găsește-o pe Kira, murmură el. E obosită și singură și se va simți mai bine dacă știe că ești acolo. O simți?

Ochii cenușii ai lui Kit se aprinseră.

–Da. Kira, Kira, draga mea…

interludiu

Era înfiorător de obosită după plecarea lui, însă găsi puterea să-și scoată costumul acela pe care îl ura. Apoi se frecă pe tot corpul cu un prosop aspru, căci, cu toate că nu o folosise niciodată în scopuri sexuale, mereu se simțise murdară după asemenea ședințe. În seara aceea fusese mai rău ca de obicei, căci făcuse aluzii la soarta ei și îi fusese greu să nu se lase pradă terorii.

Își puse cea mai lungă și mai cenușie cămașă pe care o avea în șifonier și se întinse să adoarmă. Mai devreme își jurase să nu-și plângă de milă, dar îi era greu să-și înfrângă disperarea.

Ca întotdeauna, folosi drept scut gândul la sora ei. Știa că nu era singură și asta o alina cu adevărat.

Mintea ei aluneca spre somn când simți o prezență caldă și blândă, întrebătoare:

–Kira?

–Kit! Rămase atât de uimită încât sări din pat complet trează, încercând să-și atingă sora. Senzația de legătură dintre ele dispăru.

Spaimă, pierdere, singurătate.

După o perioadă de zbucium mintal disperat, își dădu seama că trebuia să se relaxeze ca să poată restabili contactul. Cu determinarea care o ținuse cu mintea întreagă până atunci, se liniști din nou. Apoi își deschise mintea către geamăna ei.

capitolul 28

–A dispărut! strigă Kit, cu chipul contorsionat.

–Relaxează-te, stai liniștită, spuse Lucien pe un ton alinător. Probabil Kira s-a speriat. Lasă-i ceva timp să te găsească.

Trecură câteva minute încordate, apoi Kit răsuflă încet, ușurată. Intrase din nou în legătură cu sora ei.

–Kira e în Londra sau la țară? întrebă Lucien.

–La... țară, răspunse Kit, încrețindu-și fruntea.

–Știe unde e?

Când Kit păru confuză, el îi propuse:

–Vizualizează o hartă a Marii Britanii cu o cruce în dreptul Londrei. Are idee unde se află față de Londra? După un minut de tăcere, sugeră din nou: La nord? Vest? Sud? Est?

–Nu *știu*, zise Kit agitată. După o pauză lungă, continuă: Însă... nu e departe de oraș. Probabil vreo două ore.

Dacă într-adevăr era adevărat, asta le restrângea foarte mult posibilitățile.

–Cum arată închisoarea ei?

–Întuneric. Mereu întuneric, doar lămpi. Liniște. Paznici. Cearșaful de pe sânii ei se ridica și cobora, în vreme ce respirația îi devenea tot mai greoaie. Are condiții, însă e *îngrozitor* să nu vezi soarele.

–Știe cine e răpitorul ei?

Kit țipă îngrozită.

–Nu! *Nu!*

–E în regulă, Kit, ești în siguranță, spuse el rapid. Spune-i Kirei că o vom găsi și va fi și ea în siguranță.

În loc să o aline, vorbele lui îi stârniră o neliniște și mai mare.

– Nu mai e timp! Soarele... soarele moare și nu voi mai vedea următorul an. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Șopti dezolată: Nu plânge, Kira, te rog, nu plânge, nu pot îndura.

Durerea ei era sfâșietoare. Lucien lăsă lumânarea și îi luă mâna.

– Te căutăm, Kira, spuse el apăsat. Când te vom găsi, te vom aduce imediat acasă.

Chipul lui Kit se schimonosi.

– Vreau să vin acasă *acum*.

– Cu cât ne spui mai multe despre situația în care te afli, cu atât te vom găsi mai repede, Kira. Ne poți spune despre răpitorul tău ceva ce ne-ar ajuta să-l recunoaștem?

– Un... un diavol lung din focurile iadului. Kit dădea agitată din cap. Vreau să *plec!*

Era vremea să-i pună capăt, înainte ca unul dintre ei trei să se prăbușească de tot. Lucien trase adânc aer în piept, apoi rosti pe un ton neutru:

– Spune-i Kirei că o iubești, Kit. Că o iubești și că nu trebuie să dispere.

Exasperarea lui Kit începu să se risipească.

– Te iubesc, Kira. Mereu.

– O să număr de la unu la zece, iar când ajung la zece te vei trezi și îți vei aminti ce s-a întâmplat. Unu... doi...

Când ajunse la zece, spuse aspru:

– Trezește-te, Kit.

Ea clipi, iar ochii ei deveniră din nou atenți.

– A mers, îngăimă ea pe o voce abia auzită. Își frecă fruntea cu dosul palmei. Însă, Doamne sfinte, în viața mea nu am fost atât de obosită. A fost mai epuizant decât coșmarurile.

El se întinse și o îmbrățișă, dorind să-i încălzească trupul tremurând.

– Te-ai descurcat minunat. Îți amintești?

– Da. A fost ciudat. Kit se opri și respiră de câteva ori. Știa că doream informații, însă parcă nu puteam

să comunicăm prin cuvinte, oricât de mult am fi încercat. În mare parte erau emoții cu câteva imagini. Frustrant.

– Presupun că „un diavol lung" înseamnă că răpitorul ei e înalt și probabil slab. Așa ți se pare și ție?

– Da, se potrivește cu amintirea vagă a bărbatului din coșmarul meu. Uitasem până acum. Își frecă tâmpla. Am spus ceva despre flăcările iadului?

– Da. Bănuiala mea e că așa a tradus mintea ta ideea de Diavol. Asta e ceea ce presupuneam și noi, însă e bine să avem confirmarea. De asemenea, am mai aflat că sora ta se află în afara Londrei, însă nu prea departe, și e ținută într-o structură închisă și izolată. Se încruntă. Asta poate fi aproape orice, de la o căsuță cu ferestrele acoperite până la o închisoare subterană. Ai mai avut și alte impresii cărora nu le-ai dat glas?

– Doar că se teme că în curând i se va întâmpla ceva îngrozitor. Kit se cutremură. Timpul se scurge mult prea repede.

– Amintește-ți că totuși facem un pas înainte. Începând de mâine o să-i pun sub urmărire pe toți suspecții tăi. Poate că răpitorul ne va duce direct la sora ta. O să mai încerc să aflu și ce proprietăți dețin acești bărbați la distanță de două ore de Londra, din moment ce ea se poate afla într-una dintre ele. Rămase pe gânduri, mângâindu-i ușor brațul cu degetele. O să cercetez dosarele despre Diavoli pe care le-am strâns în timp ce căutam spionul. Nu cred că e nimic relevant în ele, însă nu se știe niciodată.

– Ar prinde bine, aprobă Kit. Cercetările mele au fost limitate pentru că nu aveam resurse, însă nu exclud posibilitatea ca cel pe care îl caut să fie cineva la care nu m-aș fi gândit. Se cutremură din nou. Chiar dacă identificăm vinovatul, cum o vom putea găsi pe Kira?

– Te vom folosi pe tine ca bețișor fermecat. Din câte spui, dacă ne apropiem de locul în care este ținută, sigur o vei găsi.

Kit își mușcă buza.

–Dacă distanța nu e prea mare; însă cred că o pot simți de la un kilometru și ceva.

–Am putea scotoci moșia în timpul nopții, parcurgând-o în lung și în lat după un model care să acopere întreaga proprietate. O trase lângă el, gândindu-se cât de obosită și fragilă se simțea. Îl durea să știe că nu o putea proteja de ceea ce se temea mai mult. Ți se cere mult, pisoiaș, murmură el.

–Fac tot ceea ce trebuie, spuse ea, cu umbre sub ochi. Însă când o vom găsi, cum o vom scoate de acolo? Cred că e păzită bine.

–O să intrăm și o să o eliberăm. Vărul tău Jason va dori să ne însoțească, și mi se pare un bărbat destul de capabil. O să-l mai chem și pe cel mai periculos dintre prietenii mei. Cu așa o echipă, o putem scoate pe Kira chiar și din Turnul Londrei. Începu să-i maseze spatele, ca să-i înlăture oboseala. Încearcă să te relaxezi, Kit. Vom face tot ce e omenește posibil să o aducem în siguranță.

–Mă liniștești. Închise ochii și își îngropă fața în spațiul dintre gâtul și umărul lui. Curând, Lucien îi simți pe gât respirația regulată.

Privi tavanul învăluit în umbră, cu chipul sumbru. În ciuda încrederii pe care i-o arătase, era foarte îngrijorat. Erau prea multe posibilități și, dacă mesajul de la Kira era corect, rămăsese prea puțin timp. Monstrul care o răpise ar fi fost în stare să se sature de jucăria lui și să o ucidă ca să-și găsească altă femeie pe care să o tortureze.

Depindeau multe de legătura fragilă pe care o avea Kit cu sora ei. Pentru ea era o greutate devastatoare; dacă nu o găseau pe Kira la timp, Kit nu avea să și-o ierte niciodată. Ar fi fost condamnată la vinovăție și singurătate, la senzația de pustietate care îl bântuise pe Lucien aproape toată viața. Nu dorea asta nimănui, cu atât mai puțin lui Kit. Și, într-un fel egoist, se temea că dacă sora ei murea, Kit nu avea să-l mai accepte vreodată pe Lucien

în preajma ei deoarece nu reușise să o salveze pe Kira. Chiar și gândul acela îi încorda mușchii.

Când se asigură că ea dormea, se desprinse cu grijă din brațele ei, coborî din pat și se duse la birou. Apoi scrise un bilet succint: *Michael, am nevoie de ajutorul tău. Poți veni imediat la Londra? Lucien.*

În exterior scrise „Lord Michael Kenyon, Conacul Bryn, Penreith, Caermarthenshire, Țara Galilor". Apoi scurse ceară să sigileze plicul și apăsă sigiliul Strathmore de pe inelul său. La prima oră a dimineții avea să trimită biletul prin curier special. Dacă era nevoie de un raid în stil militar, Michael era neprețuit. Dar întâi trebuiau să afle unde era Kira.

Se strecură din nou în pat lângă Kit, dorindu-și din tot sufletul să nu-i înșele încrederea.

Lucien se opri în prag.

–Bună dimineața, Dolly. Lacheul tău mi-a spus să urc direct.

Blonda strălucitoare care stătea aplecată deasupra unui registru contabil ridică privirea cu un zâmbet pe chip.

–Strathmore, ce surpriză neașteptată. Ai venit să-ți mai condimentezi viața nesărată?

El zâmbi la rândul său și închise ușa în urma lui.

–Hai, hai, amintește-ți de târgul nostru. Eu nu-ți zic că ești o perversă dezgustătoare, iar tu nu-mi zici că sunt un puritan lipsit de imaginație care ar plictisi-o la culme pe orice femeie normală.

Ea se rezemă în fotoliu, râzând.

–Mereu mi-au plăcut glumele tale despre afacerea mea. Cei mai mulți bărbați fie consideră că sunt cea mai ticăloasă ființă de la Eva încoace, fie mă iau pe mine și munca mea atât de în serios, încât uită că ar trebui să se distreze.

–Ai câteva minute?

–Aștept un domn dintr-o clipă în alta, spuse ea făcând un semn nepăsător cu mâna, însă lasă-l să aștepte.

Frustrarea o să-l stârnească și mai mult. Luă un evantai enorm din pene de struț de pe birou, apoi se ridică și făcu o piruetă cu o mână în șold. Este o rochie nouă. Ce zici, o să-i înnebunească pe drăguți?

Lucien îi inspectă solemn spectaculoasa rochie roșie de catifea. Probabil purta un corset feroce, căci trupul ei prea voluptuos era foarte bine scos în evidență ca să i se vadă cât se putea de mult din formele uluitoare, afișate printr-un decolteu care l-ar fi făcut până și pe un sfânt să roșească. Iar când se întoarse, văzu că fusta avea tăieturi până la coapsă, care dezvăluiau cizme de călărie, pinteni de argint și ciorapi de dantelă neagră.

–Nu e cam conservatoare? întrebă el. Acum câteva săptămâni am văzut o ducesă într-o rochie asemănătoare, numai că a ei era mai îndrăzneață.

–Bestie ce ești! Îl lovi ușor cu evantaiul. Acesta îi înțepă dosul palmei, iar el văzu că penele moi ascundeau bice subțiri de piele care provocau durere dacă erau aplicate cu mai multă forță. Frumusețea și durerea împletite laolaltă, o metaforă perfectă a abilităților speciale ale lui Dolly.

–Recunosc că nu e întotdeauna ușor să fii mai vulgar decât unele dintre doamnele de societate, însă eu sunt femeia care reușește și asta. Se așeză și își încrucișă picioarele, iar crăpătura fustei scoase la iveală picioarele frumoase, acoperite în dantelă neagră până la jumătatea coapsei. Stai jos. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

–Mă tem că nu. Se așeză și el, cu o expresie serioasă, apoi scoase o foaie de hârtie și i-o întinse. Vreunul dintre acești bărbați e client de-al tău?

–Strathmore, știi că nu discut despre astfel de lucruri, replică ea dezaprobator. Domnii care vin la mine se așteaptă la discreție.

–Înțeleg și respect acest lucru, dar sper că de data asta te vei abate de la regulă. E foarte posibil ca unul dintre acești bărbați să fi răpit o actriță tânără de condiție bună,

obligând-o să participe la genul de activități care le plac clienților tăi.

–Asta nu e bine, se posomorî Dolly. Jocurile sunt bune numai dacă fiecare participă de bunăvoie și respectă limitele impuse de celălalt. Cel mai bine iese când chiar îți pasă. Citi lista. Sigur nu e primul, Harford. Îl știu din auzite, însă nu a fost niciodată aici. Mai trece pe la bordelul unei prietene. Cred că e un individ cu gusturi clasice, ca tine.

–Aș prefera să nu mă compari cu Harford, ripostă Lucien lovit în amorul-propriu.

Ea zâmbi și privi din nou lista.

–Ceilalți au trecut toți pe aici, dar nici unul nu e chiar un obișnuit de-al casei. Vin mai mult pentru diversitate. Mace e un dominator, se pricepe destul de bine să disciplineze. Chiswick e și așa și așa, uneori e stăpânul, alteori sclavul. Westley e strict pasiv – îi plac cătușele și o ia razna când e gâdilat la tălpi. Nunfield. Bătu pe hârtie cu unghia lungă și ascuțită. Merge prea departe. După ultima lui vizită i-am spus să nu se mai întoarcă.

–După cum îi cunoști tu pe acești bărbați, pe cine ai bănui că ar fi capabil de o răpire?

–Poate Nunfield, decise ea după un moment de șovăială, însă e greu de spus. Toți sunt oameni deprinși să facă doar ce vor. Aici ar intra și răpirea și biciuirea unei fete care nu s-a supus.

–De fapt, am motive să cred că tânăra e obligată să facă pe stăpâna.

–Ciudat, răspunse Dolly, țuguind buzele. Nu m-aș aștepta ca un bărbat căruia îi place să fie dominat să încerce ceva atât de agresiv precum răpirea. Și totuși, nu se știe niciodată. Îi întinse din nou lista. Sper că ți-am fost de ajutor.

–Da. Se ridică în picioare. Mulțumesc, Dolly. Chiar apreciez.

–Spune-mi dacă o găsești pe fată, îi ceru ea pe un ton sumbru. Un nenorocit care ar răpi o tânără ca să o oblige să facă ceva împotriva voinței ei e capabil de orice.

–De asta mi-e teamă, răspunse Lucien încet.

Lucien lucra în biroul său când apăru Jason Travers după o odihnă îndelungată. Îmbăiat, ras și îmbrăcat în hainele gazdei sale arăta chiar prezentabil, cu toate că veșmintele îi atârnau pe trupul prea slab. Contele îi făcu semn să intre în birou.

–Bună ziua. Cum te simți?

Americanul intră și începu să pășească agitat prin cameră.

–Ceva mai întreg la minte decât cu o noapte în urmă, însă nu exclud posibilitatea să fi făcut febră în închisoare și toate astea să fie o halucinație de fapt.

–Servitorii mei s-au purtat frumos cu tine?

–Da. Ochii lui negri luciră amuzați. Toți mă strigă Lord Markland. Mi-e greu să țin minte că la mine se referă.

Lucien se rezemă de scaunul lui de stejar.

–Mi s-a părut o precauție rezonabilă. Cu toate că ești căutat de autorități, nu vor face legătura între un conte și un prizonier de război evadat.

–Cu siguranță *mie* chiar mi-e greu să fac legătura. Privirea americanului se plimbă peste rafturile pline de cărți legate în piele, peste mobila frumoasă lustruită cu ceară, peste covorul gros de sub picioarele sale. Tot ce văd aici este un adevărat ospăț al simțurilor. După cenușiul galerelor e mai degrabă copleșitor. La micul dejun am băut cafea, am mâncat un ou fiert moale și pâine prăjită. Ambrozie. Atinse petalele unui buchet de flori proaspete care parfumau încăperea, mângâind cu reverență suprafața mătăsoasă. Am înțeles de la servitori că și tu ești lord.

Lucien înclină protocolar capul.

–Al nouălea conte de Strathmore, ultimul dintr-o linie lungă de bărbați care au știut ce spate să apere într-o

luptă pentru putere și să plece de la un joc de cărți când erau câștigători. Nu sunt cele mai eroice trăsături, însă ele au asigurat longevitatea familiei.

–Să fii lord nu înseamnă că trebuie să fii complet lipsit de merite, comentă Jason după ce își studie gazda.

–Caracterul direct al americanilor e înviorător, remarcă Lucien zâmbind.

–Îmi pare rău, răspunse celălalt roșind. Nu am vrut să sune chiar așa. Am uitat cum să mă port într-o societate normală. Ridică o clepsidră veche care stătea pe bibliotecă și mângâie lemnul de nuc lustruit, apoi o întoarse și urmări nisipul alb scurgându-se din globul de deasupra în cel de dedesubt. Am pierdut doi ani din viață absolut degeaba.

–Cu timpul, toate amintirile neplăcute se vor șterge, îl încurajă Lucien. Cel puțin așa îmi spune un prieten care a petrecut câțiva ani îngrozitori luptându-se cu francezii în Spania. Ești binevenit să stai aici cât vrei; după cum vezi, e loc destul. Sau, dacă preferi, te pot ajuta să mergi pe continent, de unde poți să iei un vas spre America sau să aștepți în siguranță sfârșitul războiului. Există șanse mari ca până la finalul anului să se semneze un tratat de pace.

–Așa să fie. Însă nu plec din Anglia fără să aflu ce e cu Kira. Așeză clepsidra din nou pe raft, apoi continuă: Așa că mă voi bucura de ospitalitatea ta, însă te rog să îmi ții șirul cheltuielilor. Își trecu degetul peste lâna fină a hainei albastre. Am transportat în corăbiile mele suficiente materiale cât să recunosc o țesătură de calitate când o văd.

–O să țin seama de fiecare monedă și o să-ți percep și o mică dobândă, îl asigură Lucien calm.

–Îți mulțumesc că mă amuzi. Expresia lui Jason se întunecă. Acum spune-mi tot ce știi despre dispariția Kirei.

Lucien îi povesti tot ce știau sau bănuiau. Termină cu o descriere a coșmarului lui Kit și cu informațiile fragmentare obținute prin hipnoză, repetând cuvintele cât de exact putea.

Chipul americanului deveni rigid, doar ochii îi trădau emoția. La finalul povestirii spuse cu o precizie letală:

– Când îl vom găsi pe cel care a răpit-o pe Kira, o să îl tai în bucăți foarte mici cu un cuțit foarte bont.

– S-ar putea să stai la coadă pentru acest privilegiu, replică Lucien.

– Partea aceea în care ea nu apucă anul următor... crezi că a vrut să spună la propriu? Dumnezeule, mai sunt doar vreo două săptămâni până în ianuarie!

– În câteva zile vom avea suficiente informații cât să acționăm. Cu toate că vorbele lui erau liniștitoare, privirea lui Lucien se opri pe clepsidră. Nu putea să scape de gândul înfiorător că orele de viață ale Kirei se scurgeau la fel de inevitabil precum nisipul. Iar dacă ea murea, ar fi putut-o pierde pe Kit pentru totdeauna din cauza durerii

capitolul 29

Lordul Chiswick privi atent peste balustrada lojii.

– De câte ori merg la teatru, am o dorință aproape irezistibilă să arunc cu fructe putrezite în ființele mărunte de jos.

– Actorii nu ți-ar mulțumi pentru asta, remarcă Lucien. Fructele ar sfârși aproape sigur aruncate în ei.

– Doar dacă actorii merită asta, sunt sigur, comentă lordul Mace în timp ce priza tutun.

– Poate că ar trebui să o chemăm aici pe o fată care vinde portocale și să-i cumpărăm tot stocul în caz că e nevoie, opină Nunfield.

– Nu cred că se va azvârli cu fructe putrede în seara asta, adăugă Ives vesel. Am auzit că piesa e amuzantă.

– Sper și eu, mârâi Nunfield. Altfel o să fiu nevoit să plec la jumătate, Strathmore. S-a deschis un nou club de jocuri în Pall Mall și se spune că e destul de special, așa că aș vrea să dau pe-acolo în seara asta.

– Dacă piesa e plictisitoare, vin cu tine, spuse Lucien pe un ton firesc. Avea noroc că toți suspecții lui, mai puțin Harford, îi acceptaseră invitația la teatru. Ca să nu dea de bănuit, îl invitase și pe lordul Ives, care era întotdeauna dornic să meargă la Marlowe ca să o admire pe Cleo a lui.

Cea mai mare parte a lumii mondene plecase din oraș ca să-și petreacă sărbătorile la moșie, așa că multe loji erau goale. Însă galeria și sala erau pline de londonezi nerăbdători să vadă prima reprezentație a *Străzii cu scandal*.

Ca să înșele vigilența autorităților, programul se deschise cu un concerto grosso interpretat de o orchestră mică, față de care publicul nu manifestă nici un entuziasm.

Se lăsă tăcerea abia după ce muzica se sfârși și începu primul act. Povestea era despre încercările infame ale unui negustor corupt de a-l discredita pe un oficial cinstit al guvernului, Sir Digby Upright[1]. (Însăși ideea de oficial cinstit al guvernului stârni un hohot de râs.)

Dialogul era isteț și foarte la obiect, inspirat din problemele curente, de la extravaganțele prințului regent până la negocierile de pace de la Viena și Ghent. Tot publicul se distra pe cinste, chiar și sofisticații din loja lui Lucien.

Scena culminantă a primului act era un bal dat de Sir Digby ca să anunțe logodna fiicei sale. Însă, fără ca el să știe, dușmanul său intenționa să-l facă de râs în fața oaspeților, printre care se numărau membri importanți ai guvernului. Scena începu când Sir Digby se opri din dansat ca să-i prezinte pe fiica lui cea timidă, jucată de o Cleo Farnsworth foarte cuviincioasă, și pe frumosul ei logodnic.

Îndată ce făcu anunțul, doi actori intrară pe scenă cu un covor enorm făcut sul pe care-l desfășurară în mijlocul sălii de bal. Unduitoare ca un șarpe, Kit ieși din covor cu o perucă blondă și o rochie de satin roșie aproape la fel de îndrăzneață ca aceea pe care o purtase Dolly. Avea un decolteu foarte generos și, pe deasupra, spatele era tăiat până aproape de talie, dezvăluind o porțiune ademenitoare de piele albă.

Lucien se poziționase într-un capăt al lojii ca să-i poată observa pe tovarășii săi fără să fie băgat de seamă. La apariția lui Kit, Ives și Westley se mulțumiră să râdă împreună cu restul publicului. Chiswick se aplecă și își sprijini mâinile pe balustradă, cu o expresie concentrată. Părând foarte natural, Nunfield se lăsă pe spate și bătu cu degetele pe genunchi, menținându-și privirea fixată asupra scenei. Mace nu avu nici o reacție, doar o mică strângere a gurii.

[1] *Upright* – integru (n.tr.)

Lucien blestemă umbrele care acopereau nuanțele expresiilor. Cu toate că nu se așteptase ca ticălosul să sară și să strige „Eu sunt vinovatul!“, sperase să remarce o aluzie, un semn de uimire sau de disconfort la vederea lui „Cassie James“. Oricum, lipsa de reacție nu dovedea nimic; toți Discipolii erau experți în jocuri de noroc, obișnuiți să-și controleze perfect mimica.

Spre oroarea lui Sir Digby, Kit îl sărută dând de înțeles că erau familiari, le insultă pe soția și pe fiica lui, flirtă cu logodnicul vrăjit și le spuse vesel oaspeților că „Diggy“ o întreținea în stil mare pentru că făcea mulți bani din mită. Când Sir Digby încercă să protesteze, îi făcu semn să tacă printr-o mișcare languroasă a mâinii – o femeie splendidă care se bucura de puterea ei asupra bărbaților.

Kit se întoarse spre public, iar privirea ei se opri preț de o clipă asupra lojii lui Lucien. Apoi, în sunet de tobe, se învârti într-un dans de fuste plutitoare și picioare subțiri și frumoase. Lucien încercă să-și urmărească tovarășii, însă privirea lui era atrasă irezistibil de Kit. Vitalitatea și prezența ei scenică atrăgeau atenția întregului public.

Mișcările ei aveau o senzualitate nouă. În *Țigăncușa* jucase foarte bine pasiunea. Acum, pasiunea devenise o parte din ea. Fiecare mișcare a mâinii, fiecare unduire grațioasă a gâtului, fiecare privire ademenitoare erau o promisiune de plăcere lumească. Trupul i se încordă de dorință. Cele două zile de când n-o mai văzuse i se păruseră o veșnicie.

Un ropot brusc de aplauze izbucni când fustele ei se ridicară suficient de mult cât să-i dezvăluie fluturele tatuat. Era sfâșiat între dorința de a-i tortura pe toți bărbații din public care tânjeau după ea și mândria masculină primitivă că el era singurul care sărutase acel fluture ademenitor, singurul care îi știa secretele trupului și limpezimea sufletului.

Și știa că era cât pe ce să înnebunească de-a binelea. Și să nu-și mai revină decât dacă fata se căsătorea cu el.

La finalul dansului, Kit își luă o postură grațioasă de slugărnicie la picioarele unui Sir Digby împietrit. Soția și fiica lui ieșiră furioase din scenă, tânăra trăgându-l după ea pe logodnicul șovăielnic. Lor le urmară oaspeții mânioși, lăsându-l pe Sir Digby singur cu amanta lui încântată. Kit sări în picioare, îi aruncă un sărut din vârful degetelor și ieși țopăind, lăsând-l pe bietul oficial singur printre ruinele vieții lui.

Actul se sfârși cu un ropot de aplauze. Lordul Chiswick exclamă cu un entuziasm neobișnuit:

–Ce actriță delicioasă!

–Așa e, aprobă Sir James. Știe cineva cum o cheamă?

–Cassie James. Nunfield inhală tutun, apoi îi întinse cutia lui Mace, care făcu la fel. I-am oferit fetei protecția mea, însă m-a refuzat, din păcate. Poate ar trebui să încerc din nou cu termeni mai generoși. Privirea lui se opri asupra lui Lucien. Sigur, e posibil să aibă deja un protector. Amuzamentul ironic din ochii lui dovedea că auzise cum Lucien o luase în brațe pe Kit din camera de primire, însă nu era nici urmă de gelozie în expresia lui. Oare toleranța lui era autentică, sau prefăcută? Imposibil de spus.

–M-am săturat de actrițe, bolborosi Mace. O specie lacomă și obsedată de propria persoană. Prefer nevestele plictisite. Sunt mult mai ieftine și mai recunoscătoare că le dai atenție. Se ridică în picioare. Mă duc să-mi întind un pic picioarele înainte de următorul act.

Ceilalți bărbați se ridicară și ei să bea ceva sau să viziteze celelalte loji, lăsându-l pe Lucien singur să-și pună în ordine observațiile. Se pregătea să coboare și el, când un al șaselea simț îl făcu să ridice privirea chiar când Kit intra în loja lui. Purta o mantie închisă la culoare, cu gluga trasă peste păr; părea pură și modestă ca o măicuță medievală.

O clipă pur și simplu se priviră. Apoi erau unul în brațele celuilalt. Trupul ei era cald și flexibil de la mișcările de dans, iar sărutul ei era la fel de flămând ca al lui.

Se îmbrățișară timp de câteva momente nebune, până când ea întoarse capul cu un zâmbet trist.

–De fapt venisem să te întreb dacă ai aflat ceva.

–Nu ar trebui să vorbim aici, spuse el, amintindu-și unde se aflau. Se pot întoarce dintr-un moment în altul.

–Știu. Înainte de spectacol m-am interesat și am aflat că loja de la capătul acestui rând e goală. Putem vorbi acolo. Trase cu ochiul pe coridor, apoi îl luă de mână și îl conduse rapid spre locul respectiv.

Kit făcuse o alegere bună, căci loja avea o formă ciudată, adâncă, iar interiorul era atât de întunecat, încât era aproape sigur că nu-i vedea nimeni. Totuși, de dragul discreției, o luă în brațe în spatele lojii. Dacă îi vedea cineva, ar fi presupus că erau doi iubiți care se sărutau pe ascuns. Îi șopti la ureche tot ceea ce-i spusese Dolly și propriile sale observații despre tovarășii lui de la teatru.

După ce termină de vorbit, fata rămase tăcută, vizibil dezamăgită.

–Îmi pare rău, pisoiaș, încheie el trist. Poate că mi-a scăpat ceva, însă când ai început să dansezi n-am mai putut să-mi întorc privirea de la tine. Și nici ceilalți. Ai fost superbă.

–Am dansat pentru tine, spuse ea atât de încet, încât abia o auzi.

–Asta sperasem și eu. Își strecură mâinile pe sub pelerina ei. Încă purta rochia cu spatele aproape gol, așa că începu să îi mângâie umerii catifelați. Să o atingă pe sub rochie îi dădea senzația delicioasă a unui act interzis.

Ea tremură ușor, iar ochii cenușii i se întunecară. Cu tonul foarte coborât, ca și când ar fi făcut un efort să-și amintească subiectul, întrebă:

–Dacă ar fi să presupui, din pură intuiție, pe care dintre cei patru l-ai suspecta de răpire?

–Pe Mace. Cu toate că replica lui venise aproape imediat, îi luă mai mult să-și analizeze motivele. A avut reacția cel mai puțin vizibilă, până într-acolo încât dădea

de bănuit, căci toți bărbații din teatru erau vrăjiți de jocul tău. Și, fără îndoială, e capabil de cruzime și e nemilos.

–Prietena ta Dolly spune că e genul căruia îi place să țină biciul în mână, îi aminti Kit. De ce ar obliga o femeie să-l maltrateze?

–Nu știu. Lucien îi dădu ușor gluga pe spate. Șuvițele lungi și blonde cădeau în inele încâlcite. Abia vizibilă de sub perucă, urechea ei era mică și delicată, la fel de frumoasă ca un mugur de primăvară. Îi urmă cu limba forma pavilionului. Un gust dulce-sărat, un parfum amestecat de condimente și femeie. Spunându-și din nou că trebuia să-și vadă de treabă, adăugă: Însă Dolly a mai subliniat și că e imposibil să îți dai seama de ce e în stare un asemenea om.

Kit respira greu, mâinile ei deschizându-se și închizându-se pe spatele lui.

–Dar... dar Nunfield? El a recunoscut că a vrut să o facă pe Kira amanta lui.

Mâinile lui coborâră pe sub mantie, peste pielea netedă ca satinul, apoi peste rochia strânsă cu șireturi. În cele din urmă îi prinse fesele tari. Strânse ușor, modelând în palmă formele rotunde ademenitoare.

–Nu arăta deloc ca un pretendent atât de obsedat încât să fi recurs la răpire. Sigur, Nunfield poate să fie un actor perfect care se bucură în secret că o are pe Kira ascunsă undeva.

–Și Chiswick?

–S-a purtat ca și când nu ar fi văzut-o niciodată pe Cassie James. Poate chiar n-a văzut-o; nu cred că merge prea des la teatru. Deși Lucien știa că trebuia să se desprindă de Kit, mâinile lui refuzau să-i dea drumul din strânsoare. Pe jumătate amuzat și pe jumătate furios pe el însuși, adăugă: e greu să fiu rațional când ești în brațele mele.

–Înțeleg exact ce vrei să spui. Se aplecă timid și își trecu vârful limbii peste obrazul lui. Căldura îl invadă. Își ținu răsuflarea, sperând să nu se oprească.

Kit îi făcu în tăcere pe plac, buzele ei moi găsind spațiul de sub urechea lui. Îl cuprinseră mici frisoane de plăcere, o furtună care deja se întețea cu fulgere când ea îi mușcă ușor lobul urechii. Întoarse capul și se sărutară cu un abandon complet. Era în egală măsură Kathryn cea rezervată și Cassie cea strălucitoare și Kit cu privirea limpede. Lucien își înteți strânsoarea, iar pântecele ei îi simți carnea întărită.

Undeva departe, foarte departe de îmbrățișarea lor fierbinte, spectatorii se întoarseră la locurile lor, tușind și făcând zgomot. Știind că trebuia să se oprească, el spuse cu răsuflarea tăiată:

–Presupun că trebuie să cobori acum pentru actul următor.

–Nu... nu mai urc pe scenă decât la finalul celui de-al treilea act, răspunse ea după o pauză nesigură. Răsuflarea ei accelerată îi tachina pielea sensibilă de sub ureche.

El îi înțelegea teama de a nu-și pune în pericol legătura cu Kira și îi accepta nevoia de a evita furtuna emoțională a pasiunii. Totuși, mâna lui cea ticăloasă și egoistă alunecă pe după șold până între picioare, mângâind prin satinul roșu despicătura misterioasă dintre coapsele ei.

Tânăra femeie scoase un geamăt înăbușit, degetele ei prinzându-se în talia lui ca niște gheare.

–N... n-ar trebui să facem asta.

–Știu, aprobă el, apăsând și mai adânc. Chiar și prin straturile de material simțea căldura aceea dulce. Însă... mi-e greu să mă opresc.

Pelvisul ei se împinse în mâna lui, iar ea scoase un scâncet abia auzit, sunetul cel mai ispititor pe care-l auzise. Îi sărută gura ca să-i înghită acel sunet.

Un schimb ironic de replici pe scenă stârni un hohot de râs în jurul lor. El abia observă, căci, uimitor, mâna

ei începuse să se miște în jurul taliei lui până mai jos de abdomen, într-o mângâiere ezitantă, de încercare. Coapsele lui se arcuiră în față, iar el se împinse în palma ei. Deja sigure, degetele lui Kit se strânseră în jurul bărbăției lui. El rămase împietrit, cu tot trupul atât de rigid încât era sigur că orice mișcare l-ar fi spart în bucăți.

Și totuși era imposibil să rămână nemișcat. Îi prinse fusta și jupa și le ridică. Sub materialul diafan, ciorapii ei erau legați de corset cu jartiere delicate. Ignorându-le, își strecură degetele între coapsele ei acoperite în mătase și îi găsi buclele. În ele era ascunsă carnea fierbinte, umedă și dulce de femeie.

Ea își ascunse chipul în umărul lui ca să nu țipe când o atinse prima dată.

–Nu trebuie, susură ea, fără să-și dea seama dacă își dorea sau nu ca el să se oprească. Dacă... dacă cineva se uită în lojă?

–E prea beznă... să ne vadă cineva, spuse el răgușit, cu vorbele încețoșate, ca și când i-ar fi fost mult prea greu să pună cap la cap o propoziție simplă.

Se simțea amețită, nu-și mai amintea de ce nu ar fi trebuit să continue. Căldura pulsa în palma ei, puterea bărbătească era vizibilă chiar și printre straturile de țesătură dintre ei. Mâna i se strânse și mai mult în timp ce își amintea cum se simțise când el fusese în ea. Acel gând o făcu să se topească de dorință. Fără să-și mai dea seama ce făcea, mâna ei urca și cobora pe bucata încordată de carne.

El gemu și duse mâna la nasturii pantalonilor, deschizându-i nerăbdător. Apoi făcu un pas în spate, ținând-o cu o mână, în timp ce cu cealaltă pipăi locul. Găsi un scaun și se așeză pe el, apoi o trase în poala lui astfel încât ea să-l încalece cu picioarele larg desfăcute și o ajută să se înfigă în el.

Alunecarea lui înăuntrul ei o surprinse. Era o intimitate indecentă în felul în care se împreunau trupurile lor

pe sub faldurile unduitoare și respectabile ale fustei și pelerinei. Indecent și incredibil de erotic.

Lucien se mișcă ușor în sus, iar ea simți o dorință arzătoare. Se aplecă spre el, lipindu-și bustul de pieptul lui, cu obrazul apăsat pe al lui. El o îmbrățișă atât de strâns, încât abia mai putea să respire. Începură să se legene împreună în mișcări de mică amplitudine, dar energice. Picioarele scaunului scârțâiau pe podea, însă sunetul era înghițit de hohotele de râs.

Kit simțea cum sângele îi pulsa în tâmple precum tobele, într-un ritm nebunesc. Greutatea și presiunea se concentrau într-un loc intern și fără nume care ardea cu o văpaie dogoritoare până când, brusc, se simți cuprinsă de spasme violente. Dinții i se înfipseră în umerii lui, simțind pe buze asprimea materialului.

–Dumnezeule mare, Kit... Degetele bărbatului se înfipseră în coapsele ei, unindu-i în timp ce el se împingea în sus, cu un sunet brut, fără cuvinte, bubuindu-i în piept.

O pulsație puternică în adâncul ei, apoi clipe de nemișcare, în care amândoi își ținură răsuflarea. Încet, mușchii încordați se relaxară, iar plămânii încinși cerură aer.

–Dumnezeule... mare, gemu el. Îmi pare foarte rău, Kit. N-am vrut să se întâmple asta. Își lipi fruntea de a ei, chinuindu-se să respire. O mai simți pe sora ta?

–A fost în egală măsură și vina mea, șopti ea cu sinceritate. Însă cum putuse să o uite așa pe Kira? Cât de egoistă trebuia să fie o femeie ca să se bucure de un comportament lascivcare îi putea dăuna surorii sale gemene?

O chemă în gând pe Kira, temându-se că legătura lor emoțională nu supraviețuise după o asemenea pasiune. De data asta știa că nu trebuia să se sperie dacă nu o găsea imediat. Se concentră răbdătoare, blocând satisfacția senzuală a trupului ei. În sfârșit, recunoscu pulsul subtil al sufletului surorii ei gemene.

–E în ordine, spuse ea ușurată. Încă o simt pe Kira.

–În cazul ăsta, chicoti el, nu-mi pare rău că am uitat de noi.

–Nu e deloc amuzant, se răsti Kit. Pasiunea îmi ia mințile. N-ar fi trebuit să las să se întâmple asta.

–E firesc să te simți așa după ce faci dragoste, răspunse el. De obicei, efectul e temporar. Nu fi prea dură cu tine; până acum, pasiunea nu ți-a stricat legătura cu sora ta; pe deasupra, amândurora ne-a plăcut nespus.

Acela era alt motiv pentru care se simțea atât de vinovată.

–Iar tu nu vrei să renunți la plăcere, pufni ea, din dorința de a-și descărca furia. Supunerea mea în fața avansurilor tale e prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru ajutorul tău în căutarea Kirei?

Mâinile lui îi strânseră dureros brațele, făcând-o să simtă furia oarbă care pusese stăpânire pe el. Încă erau uniți și se simțea vulnerabilă, înconjurată și invadată de puterea lui. Și totuși, când deschise gura, vocea lui era ucigător de domoală:

–Am făcut sau spus vreodată ceva care să-ți dea de înțeles că pretind vreo recompensă în schimbul ajutorului meu?

–Nu. Coborî privirea. Dar nu pot să nu simt că sunt la mila ta.

Încă o tăcere explozivă. Apoi el întrebă pe un ton ciudat:

–Cumva încerci să mă provoci ca să țin distanța?

Ea împietri, întrebându-se cum de-i cunoștea mintea mai bine decât ea însăși.

–Poate... poate că da. Lucien, mă simt copleșită, înspăimântată pentru Kira, obosită de efortul de a-i trăi viața, iar acum de tine. Sunt ca o frunză în vânt, fără control asupra propriei mele existențe. Nu este o situație prea plăcută.

–Îmi dau seama, o asigură el. Își mai slăbi strânsoarea și o trase din nou la piept. Însă lucrurile nu vor mai rămâne multă vreme așa. Curând îți vei recăpăta viața.

În liniștea care se lăsase, vocea lui Sir Digby Upright se răspândea în tot teatrul, în timp ce el ținea un monolog despre ce urma să facă pentru a-și recăpăta poziția și a-și pedepsi dușmanii. Avea timp să se mai bucure o vreme de acea mulțumire seducătoare.

Nu se despărțiseră și, pe când stătea în brațele lui, își dădu seama că începea să se întărească din nou în ea. Dacă făceau iar dragoste, avea să fie mai lent și mai blând ca înainte. Ar fi avut și mai mult timp să savureze acumularea dorinței și splendoarea bogată a împlinirii...

Ultimul lucru de care avea nevoie era să devină și mai dependentă de un bărbat care îi transforma mintea și trupul în unt. Adunându-și întreaga voință, se desprinse din el și se ridică în picioare.

Când se retrase, simți clar un tremur de protest în mușchii lui, urmat aproape imediat de acceptare. Îi întinse în tăcere batista ca să se șteargă, apoi se ridică să își aranjeze hainele.

–Ca și când n-ar fi existat deja destule motive să mă port cum trebuie, mai e și riscul unei sarcini, spuse ea, încercând să pară mai nonșalantă decât era de fapt. Asta e o posibilă complicație atât de dezastruoasă, că nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea.

–Nu e chiar atât de dezastruoasă. Își netezi cutele hainei. Chiar dacă ai rămas însărcinată, când se va vedea vom fi deja căsătoriți.

Mâinile ei se încleștară pe tivul mantiei și spuse fără să vrea:

–Aș vrea să nu mai vorbești despre asta.

capitolul 30

Îndată ce îi ieșiră acele cuvinte pe gură, Kit împietri, dorindu-și să le poată retrage.

Era prea mult să spere că remarca ei avea să treacă neobservată. El își fixă privirea atotvăzătoare pe ea, cu trăsăturile imposibil de citit în lumina slabă.

–Ce te deranjează, ideea că poți avea un copil sau căsătoria?

Știind că singurul mod de a-i distrage atenția era să-i mărturisească doar pe jumătate adevărul, răspunse:

–Nu-mi place ideea de a fi dusă la altar ca să-ți liniștesc onoarea. E o bază slabă pentru căsnicie.

–Deci asta este problema, conchise el întorcând ușor capul. O rază de lumină îi surprinse ochii cu o lucire verde ca de felină. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Îi luă mâna, fără să o tragă spre el, pur și simplu împletindu-și degetele cu ale ei.

–Nu am spus adevărul. Cu toate că am vorbit de căsnicie ca fiind singurul lucru corect, onorabil și moral de făcut, nu te-aș fi cerut dacă nu aș fi vrut să mă însor cu tine. Ridică mâinile lor împreunate și îi sărută vârful degetelor. Deja sunt multe între noi. Și sper că în timp vor fi și mai multe.

–Însă nu cred că vreau să mă căsătoresc, insistă ea, încercând să-și retragă mâna.

Degetele lui le ținură strâns pe ale ei, încercând s-o împiedice.

–Nu îți cer toată inima. Mă mulțumesc și cu o bucățică. Jur că nu o să mă amestec în treburile tale sau între tine și sora ta.

–Nu face promisiuni pe care o să le regreți, îl sfătui ea cu amărăciune. Cu cât spui mai puține acum, cu atât mai ușoară va fi despărțirea mai târziu.

–Nu am de gând să mă despart de tine, draga mea, rosti el calm. Doar dacă mă urăști atât de mult încât nu suporți să stai în aceeași cameră cu mine, și nu mi se pare că e cazul.

–Acum mă vrei pe mine, spuse ea pe un ton gâtuit, însă nu ai cunoscut-o pe Kira. După aceea o să-ți pierzi interesul pentru mine.

Mâna lui o strânse pe a ei, transmițându-i pe de-a-ntregul șocul și furia pe care le resimțise.

Teatrul răsună de un ropot de aplauze. În curând se sfârșea al doilea act. După ce aplauzele se domoliră, Lucien spuse cu o ironie usturătoare:

–Cândva am cunoscut un bărbat care spunea că femeia e ca un covor – amândouă au nevoie de bătăi regulate ca să le menții în condiție bună. Nu am fost niciodată de acord cu așa ceva, însă poate că avea dreptate. De unde ți-a venit ideea complet lipsită de sens că o să mă îndrăgostesc nebunește de Kira îndată ce o voi cunoaște?

–Pentru că așa se întâmplă cu toată lumea! izbucni Kit. Ea e ceea ce-ți place la mine și mult mai mult de-atât.

–Chiar și dacă ai avea dreptate, inima ei e deja dată. Sau cel puțin așa crede Jason Travers. Așa că va trebui să mă mulțumesc cu tine.

Cu toate că știa că rostise în glumă acele vorbe, erau prea dureroase să fie amuzante.

–Căsnicia e un subiect în care nu mă mulțumesc să fiu a doua cea mai bună opțiune după Kira. Mai degrabă rămân fată bătrână. De fapt asta am avut de gând toată viața. Își trase mâna dintr-a lui. Când va veni vremea, pregătește-te să lupți pentru Kira. Jason e un bărbat bun, dar îl poți întrece. Dacă o vrei, ești în stare să o câștigi. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Acum o să plec. Trebuie să îmi schimb costumul pentru actul al treilea.

El traversă loja cu agilitatea unei pantere și blocă ieșirea.

–E mult mai simplu să ai geamăn de sex opus. Mai puțină competiție, explică el, cu atâta compasiune în glas, încât aproape că o făcu să plângă. Nu ai o părere foarte bună despre dragoste, nu? Nu e un concurs pe care să-l câștigi; e o legătură între două suflete. Faptul că tu și Kira sunteți aproape identice la aspectul fizic nu înseamnă că puteți fi schimbate între cei care țin la voi. Și chiar dacă mă simt onorat că mă consideri mai atrăgător decât Travers, mă îndoiesc că sora ta îți împărtășește opinia.

–Crezi că vorbesc prostii, spuse ea cu precauție, însă nu o cunoști pe Kira. Nu știi ce impact va avea asupra ta.

–Nici nu trebuie; deja știu ce impact ai *tu* asupra mea. O prinse de talie și o sărută cu putere, dovedindu-și furia și hotărârea cu o intensitate care o zgudui. Îți acord circumstanțe atenuante pentru că dispariția surorii tale ți-a luat mințile, urmă el, ridicând fruntea. Dar să nu crezi că această discuție s-a sfârșit. Când Kira va fi în siguranță o vom relua, iar la final o să mă crezi. Îți jur.

Din fericire o eliberă, căci nu era în stare să răspundă. Își trase gluga peste păr și își strânse mantia în jurul ei, apoi se îndepărtă. Abia ajunse la timp. Aplauzele din teatru indicau faptul că actul se sfârșea și în câteva clipe coridoarele aveau să se umple de oameni.

O scară îngustă o duse la un coridor de serviciu de la parter. În drum spre culise, ar fi trebuit să se gândească la următoarea scenă, însă nu putea. Mintea ei era prea plină de bărbatul care nu pleca nici dacă era împins.

Știind că nu era pregătit să-și întâmpine oaspeții, Lucien rămase în loja goală când începu partea a doua a piesei. Era greu de crezut că doar cu câteva minute în urmă el și Kit se împreunaseră cu o intensitate amețitoare, în mijlocul unui teatru! Își pierdea mințile. De ce nu se încurcase cu o femeie mai simplă?

Pentru că femeile simple nu-l interesau; nu-l provocau; nu-l înnebuneau atât de mult de dorință încât să îl facă să uite de mintea lui neliniștită și mereu la pândă. Și, bineînțeles, intimitatea cu o femeie mai simplă se dovedise întotdeauna mai dureroasă decât ar fi meritat. Kit îl lăsa furios, însă cel puțin nu era deprimat.

Ar fi fost mai simplu să-i fi înlăturat imediat neliniștile, însă nu putuse face asta. Sufletul lui nu credea că putea să dorească o femeie mai mult decât o dorea pe ea. Însă mintea lui prea rațională îi spunea că nu o întâlnise niciodată pe Lady Kristine Travers. Oare putea să fie altă Kit, doar că... mai proaspătă, mai stimulantă, mai ispititoare?

Prostii! Însă, atâta timp cât credea că el avea s-o prefere cu siguranță pe sora ei geamănă, Kit nu dorea să-și ofere inima. Încă un motiv să o găsească mai repede pe Kira.

Se aplecă pe balustradă și privi în sală, fără să-i vadă pe spectatorii de dedesubt. Cearta cu Kit îl adusese față în față cu un motiv ascuns care îi marcase viața. În trecut fusese foarte atent să nu devină tată. Iar statutul său aproape de celibatar din ultimii ani simplificase mult lucrurile.

Și totuși, cu Kit nu fusese deloc atent. Explicația simplă era că îl excita până la o febră în care reținerea era imposibilă. Dar se cunoștea suficient de bine cât să recunoască faptul că își *dorea* să o lase însărcinată ca să fie nevoită să se mărite cu el. În loc să o protejeze pe femeia pe care o iubea, încerca să o oblige, să o prindă într-o capcană atât de strânsă, încât să nu mai poată scăpa din ea. Mai rău, comportamentul lui egoist putea pune în pericol legătura crucială dintre Kit și sora ei.

Nu era ceva de care să fie mândru. Și totuși, dacă ar fi avut încă o ocazie să facă dragoste cu ea, bănuia că s-ar fi comportat exact la fel.

Își aminti de o întâmplare din perioada studenției. Un aristocrat răutăcios de la Christ Church College îl provocase pe un alt student, un tânăr blând pe nume Whitman, care avusese îndrăzneala să-l contrazică. Deși

Whitman nu avea experiență în duel, onoarea îi cerea să accepte provocarea chiar dacă rezultatul cel mai probabil era rănirea sau moartea lui.

Vestea duelului se răspândi și în rândul celorlalți studenți. Toți se plângeau că forțele erau mult prea inegale, însă, din cauza codului de onoare, nimeni nu interveni, cu excepția lui Lucien. După o mică investigație află că ticălosul avea orientări sexuale care l-ar fi distrus pentru totdeauna în societate. Lucien se folosise fără milă de acele informații ca să îl șantajeze pe ticălos să renunțe la provocare și să îi ceară scuze lui Whitman.

Din întâmplare, Rafe aflase de rolul lui Lucien în prevenirea acelui duel. Cu ochii cenușii reci și gânditori, îi spusese:

– Chiar ești lipsit de moralitate, nu-i așa?

Remarca nu fusese spusă ca o jignire – Rafe se bucurase că duelul fusese oprit – ci ca o evaluare obiectivă. Cu toate acestea, cuvintele îl duruseră. Faptul că relația lor rămăsese neatinsă era pur și simplu o mărturie a puterii prieteniei.

Și, bineînțeles, Rafe avusese dreptate. Cu toate că Lucien nu se considera lipsit de onoare, nu ezitase niciodată să lase onoarea deoparte dacă i se părea că motivul e întemeiat. Acea trăsătură îl făcuse un spion excelent, însă era o dovadă clară că posedarea unui arbore genealogic având rădăcinile în vremea cuceririi normande nu-l făcea pe un bărbat un gentleman în toată puterea cuvântului.

Cu un zâmbet trist, ieși pe culoar și se îndreptă către loja lui. Kit avea un temperament de reformator; și avea să-i dea prilejul de a-și încerca talentele.

Lucien intră în loja lui chiar când spectatorii se așezau pentru actul final. Doar Ives, Chiswick și Westley erau acolo. Chiswick îl privi amuzat.

– Arăți ca și când ai fi găsit o distracție mai bună decât actul al doilea al piesei.

Nu numai că era adevărat, însă faptul că ei își dăduseră seama de asta îi sporea reputația de desfrânat.

– Am dat nas în nas cu o prietenă care dorea să discute politică, replică Lucien. O conversație foarte captivantă.

– Judecând după cât de mototolită e lavaliera ta, presupun că ai intrat în discuție plin de entuziasm, continuă Sir James cu viclenie.

– Așa e. Politica e mereu un subiect captivant. Lucien se așeză pe locul său. Mace și Nunfield și-au pierdut interesul și au plecat?

– Da, m-au rugat să-ți transmit regretele lor că pleacă, îl informă Ives. Nunfield spunea că simte cum îl pândește norocul și trebuie să meargă la o masă de joc până nu dispare.

Lucien se întrebă dacă acele plecări aveau vreun sens special. Probabil că nu, din moment ce domnii cu pricina erau căutători de plăceri care se plictiseau repede. Ridică din umeri în sinea lui, apoi își îndreptă atenția către răzbunarea isteață pusă la cale de Sir Digby Upright.

În punctul culminant al piesei, Kit intră într-o rochie decentă și mărturisi cu lacrimi în ochi că ticălosul o obligase să apară la bal și să-i murdărească numele lui Sir Digby, amenințând-o că o va trimite pe bunica ei cea dragă la închisoarea datornicilor. Mărturia ei pecetlui soarta ticălosului. Societatea aplaudă felul sever în care își distrusese Sir Digby dușmanul; soția lui cea frumoasă îl întâmpină cu brațele deschise; iar prim-ministrul îl numi într-o poziție cu și mai multă autoritate, prestigiu și bogăție decât cea pe care o avea. Un triumf al dreptății și o producție de mare succes pentru teatru. *Strada cu scandal* urma să rămână, probabil, ani buni în repertoriul teatrului Marlowe.

Kit primi ovații speciale din partea publicului, cu toate că rolul ei fusese mic. Păruse atât de convingătoare când plânsese în ultima scenă, încât Lucien se simți vinovat. Nu-i plăcea să fie certat cu ea, nu-i plăcea să îi sporească durerea pe care o îndura deja. De dimineață avea

să meargă la ea și să-i prezinte ultimele informații pe care le aflase.

Sigur, dacă se străduia îndeajuns, putea să-și țină mâinile departe de ea cât să aibă o discuție rațională.

În loc să stea pentru farsa scurtă care se juca după piesa principală, Lucien și tovarășii lui se hotărâră să meargă la Watier's, un club cu jocuri bune și mâncare și mai bună. Pe când străbăteau Piccadilly în trăsură, Lucien aduse discuția la Cassie James.

Chiswick făcu o serie de comentarii admirative, exact ca un bărbat care tocmai o văzuse pentru prima dată. Westley rămăsese și el impresionat, însă atitudinea lui era mai firească. Nici măcar un ascultător cu auzul atât de rafinat precum Lucien nu simți vreun indiciu cum că vreunul dintre ei ar putea fi răpitorul.

Lucien încercă să se concentreze asupra interogatoriului său subtil, dar se trezi din ce în ce mai neliniștit pentru Kit. Cu toate că aranjase să fie dusă acasă în siguranță, nu-și putea înlătura sentimentul că ar fi trebuit să o însoțească el însuși, cu atât mai mult cu cât conversația cu Diavolii rămași se dovedea inutilă.

Neliniștea lui continua să crească pe măsură ce înaintau prin zona aglomerată din Piccadilly. Aproape ajunseseră la Watier's când vocea lui Westley îl scoase din reverie.

–Strathmore, mai ești atent?

Gândurile lui Lucien se îndreptară din nou spre prezent și își dădu seama că i se pusese o întrebare. Nu-i păsa absolut deloc. Trebuia să meargă la Kit *în acea clipă*.

Bătu în tavan ca să-l facă pe birjar să se oprească.

–Tocmai mi-am dat seama că mai aveam o întâlnire, spuse el când trăsura încetini. Va trebui să sar peste Watier's. Îmi pare rău.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să comenteze, sări din trăsură și traversă în goană ca să prindă o birjă din care tocmai coborau pasageri.

–La Teatrul Marlowe, te rog, spuse el. Și îți mai dau încă cinci lire dacă reușești să ajungi acolo în mai puțin de zece minute.

–S-a făcut, șefule, promise vizitiul cu entuziasm.

Trăsura porni atât de rapid, încât Lucien fu nevoit să se prindă de cureaua ponosită ca să nu fie aruncat pe jos. În timp ce se ținea, se întrebă de ce naiba era atât de îngrijorat.

Kit se opri în salonul de primire, privind chipuri și urmărind reacții, ca să se asigure. Însă nu se întâmplă nimic semnificativ, așa că în scurt timp se îndreptă spre cabina ei. Era obosită până în măduva oaselor, și nu doar de la efortul de pe scenă. Pasiunea era obositoare, iar cearta cu Lucien și mai obositoare. Când se schimbă în hainele ei normale, sosi și Henry Jones.

–Bună seara, domnișoară, spuse el, dând respectuos din cap. Sunteți gata să mergeți acasă?

–Să fii sigur.

Henry își privi ceasul de buzunar.

–Trăsura lordului Strathmore ar trebui să ajungă în cincisprezece-douăzeci de minute.

–Nu vreau să aștept atâta, spuse ea, trăgându-și pelerina. Hai să ne plimbăm. E aproape și mi-ar prinde bine niște aer curat. Trecu pe lângă detectiv și se îndreptă spre ieșirea din teatru.

–Înălțimea Sa a menționat foarte clar că trebuie să plecați cu trăsura Domniei Sale. Trimite și doi lachei înarmați cu ea, insistă Henry, urmând-o pe coridor. Ați putea fi în pericol.

–Dacă ar fi fost mâine-seară aș fi fost de acord, însă sunt sigură că nici cel mai eficient ticălos n-ar fi în stare să organizeze o răpire chiar sub nasul lordului Strathmore.

Când Henry încercă din nou să protesteze, Kit adăugă: În caz că ai uitat, *eu* sunt cea care te plătește, iar acum aș vrea să mă plimb.

Detectivul se încruntă.

– Domnia Sa nu e genul de persoană pe care aș vrea să o supăr. E un bărbat foarte periculos.

Ea își luă expresia cea mai feroce de care era în stare, cea pe care o perfecționase împreună cu Kira când erau mici și doreau să-i sperie pe spiridușii de sub pat.

– Iar eu pot fi la rândul meu o femeie periculoasă, domnule Jones. Vii cu mine sau nu?

El chicoti, acceptând tacit înfrângerea.

– O să-i zic portarului că am plecat, ca să-i transmită vizitiului lui Strathmore.

Aerul rece de pe Strand îi mai luă din oboseală, însă nu-i alungă deprimarea. Fusese o proastă să-i spună lui Lucien că se va îndrăgosti de Kira când, cu voia lui Dumnezeu, se vor întâlni. Bineînțeles că se înfuriase; nici un bărbat de onoare nu ar fi acceptat afirmația lui Kit. Însă el nu știa. *Nu știa.*

Kit nu fusese niciodată geloasă pe abilitatea surorii ei de a-l fermeca fără efort pe orice bărbat cu vârsta cuprinsă între doi și nouăzeci și cinci de ani, în primul rând pentru că nu existase nici un bărbat pe care să-l fi dorit pentru ea însăși. Cu excepția lui Philip Burke, care își vizitase prietenii din Westmoreland în vara în care gemenele aveau șaisprezece ani. Era un student frumos și isteț, de douăzeci de ani. Pentru prima dată în viață, Kit își dorise cu disperare ca un bărbat să o considere specială.

În ciuda eforturilor ei, Philip fusese atras de Kira. Se alăturase grupului de admiratori care o înconjurau și aproape că nici nu observase existența lui Kit. Asta duruse puțin – de fapt mai mult –, însă Kit nu o învinuise pe sora ei. Nu era ca și când Kira ar fi încercat anume să-i atragă atenția lui Philip; pur și simplu fusese fermecătoare, ca de obicei.

Cu Lucien era mult mai greu. Exista posibilitatea ca pasionala Kira să-l aleagă pe Jason din cauza a ceea ce era deja între ei. În acel caz, Lucien s-ar fi simțit, fără îndoială, obligat să se țină de cuvânt în fața lui Kit. Însă ea nu s-ar fi putut căsători vreodată cu el știind că de fapt o dorea pe sora ei; și, oricât de inteligent era, Lucien nu ar fi fost în stare să o înșele în privința surorii pe care o prefera.

Era una dintre puținele dăți din viața ei când Kit și-ar fi dorit să nu fi avut o soră geamănă. Însă gândul dispăru la fel de rapid precum venise, căci îi era imposibil să-și imagineze cum i-ar fi arătat viața fără sora ei. Când erau foarte mici, se hotărâseră să nu se căsătorească decât dacă găseau frați gemeni potriviți. După ce mai crescuseră discutaseră cât de groaznic avea să fie pentru supraviețuitoare dacă una dintre ele murea. Se hotărâseră solemn ca atunci când aveau să ajungă bătrâne și slabe să se țină de mână și să sară împreună de pe o stâncă, pentru a muri în același timp.

„Of, Kira, Kira..."

Tremură și își strânse și mai mult pelerina la gât, simțind brusc un fior rece. Dacă sora ei murea, Kit știa că exista posibilitatea foarte reală să sară singură de pe acea stâncă.

capitolul 31

La cât de cenușii îi erau gândurile, Kit era recunoscătoare că Henry nu avea chef de pălăvrăgit. Intrară de pe Strand pe o străduță lăturalnică mai liniștită.

După ce o traversară pe jumătate, în spatele lor se auzi ropot de copite și sunet de roți. O birjă ponosită trecu pe lângă ei, apoi se opri. Kit observă că bidiviii erau neobișnuit de buni pentru un vehicul de închiriat. Apoi ușa se deschise și trei bărbați mascați coborâră, îndreptându-se glonț către Kit și însoțitorul ei.

–Domnișoară, fugiți! strigă Henry.

O împinse din spate către Strand, apoi scoase un pistol din haină și se așeză între ea și nou-veniți. Doi tâlhari se năpustiră asupra detectivului, unul dintre ei aruncându-i pistolul din mână înainte să poată trage. Al treilea și cel mai mare dintre ei ocoli încăierarea și alergă spre Kit.

Ea o luă la fugă, însă nici nu apucă să facă zece pași că urmăritorul îi prinse brațul și o opri brusc. Încercă să strige după ajutor, dar înainte să scoată vreun sunet el îi duse mâna la gură.

Strânsoarea lui puternică o făcu să-și lase capul pe spate. Ochii din spatele măștii erau la fel de lipsiți de expresie ca două pietre, ochii unui om care ar fi omorât pe cineva la fel de simplu ca pe un păianjen. Oare el ajutase la răpirea Kirei? Furioasă, Kit își înfipse dinții în degetele lui aspre.

–Ticăloaso! O lovi în tâmplă cu palma, atât de puternic încât i se încețoșă vederea. Mai încearcă o dată și să vezi ce-o să pățești.

Peste umărul atacatorului ei văzu că Henry se lupta cu unul dintre bărbați pe când celălalt stătea lângă ei cu un pistol, fără să tragă de teamă să nu-și nimerească acolitul.

Apoi îl pierdu din vedere, căci individul care o ținea începuse să o târască spre trăsură. Se luptă cu el tot drumul, lovind cu picioarele și zgâriind, însă era mult prea puternic pentru ea.

Pe străduță intră altă trăsură, îndreptându-se chiar spre ei. Cu un efort suprem, Kit își lovi atacatorul în gât cu dosul palmei. Acesta scoase un mârâit și își slăbi strânsoarea. Ea izbuti să se desprindă, lăsându-și pelerina în mâinile lui. Rugându-se ca birjarul sau pasagerii să o ajute în loc să se întoarcă și să fugă, alergă spre vehiculul apărut, strigând după ajutor. Auzea în spatele ei pașii grei ai urmăritorului.

Birja se opri. Chiar înainte să se oprească de tot, ușa se deschise larg și Lucien sări afară, cu o expresie la fel de fioroasă precum a îngerului căzut al cărui nume îl avea drept poreclă.

–Kit, treci în spatele meu! se răsti el.

Ea îl ascultă, iar celălalt bărbat rânji.

–Ce domn galant, mârâi el. Mănânc de-ăștia ca tine la micul dejun.

Fără a-l mai lăsa să continue, Lucien își învârti bastonul în aer. Capătul greu de aur se lovi de capul tâlharului cu un sunet urât și înfundat, iar bărbatul se prăbuși la pământ.

Cu mișcări de dansator, Lucien se întoarse și se duse să-l ajute pe detectiv. Henry era culcat pe jos, iar bărbatul cu pistolul îl țintea, când Lucien lovi butoiul armei cu bastonul. Arma căzu în rigolă. Imediat, al treilea bărbat sări la Lucien cu o putere care-i aruncă pe amândoi la pământ.

Atacatorul ateriză deasupra lui. În loc să lupte, sări în picioare și strigă:

–Băieți, e timpul să mergem! Îl înșfăcă de un braț pe camaradul prăbușit și îl trase la trăsură.

Lucien se ridică și porni după ei, însă glezna îi cedă. Căzu, iar cei trei atacatori urcară în vehicul. Vizitiul lovi

caii cu biciul și birja dispăru în noapte, îndepărtându-se de Strand.

Lucien se ridică înjurând. Apoi se întoarse și șchiopătă către Kit.

– Ești bine?

– Da, îngăimă ea tremurând. Făcu un pas spre el, apoi încă unul mai rapid. O clipă mai târziu era în brațele lui, iar el o strânse cu putere.

Acum că pericolul trecuse, genunchii ei se înmuiară. Își ascunse chipul în umărul lui, simțind cum bătăile inimii lui se întorc treptat la ritmul normal.

– Încercau să te răpească?

– Cred că da, răspunse ea după ce își înăbuși dorința de a izbucni într-un plâns isteric. Nu a fost un jaf ca oricare altul.

El îi mângâie părul moale.

– L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

– Sunt sigură că nici unul nu era Diavol. Am senzația că sunt angajați de ei. Încercă să-și amintească acele momente de haos. Când cel mare mă târa spre trăsură, m-am întrebat dacă nu cumva făcuse la fel și cu Kira. Probabil că a luat parte și la răpirea ei, am simțit asta vag.

– Mace și Nunfield au plecat de la teatru în timpul celui de-al doilea act. E posibil ca unul dintre ei să fi pus la cale o ambuscadă într-o perioadă de timp atât de scurtă dacă știau exact unde să se ducă. Lucien își înteți strânsoarea. Însă mai e posibil ca acest atac să nu aibă legătură cu faptul că în seara asta ai jucat în fața suspecților tăi principali. Pur și simplu nu avem destule dovezi.

Ea ridică fruntea și îi privi chipul.

– Cum ai aflat că urma să fim atacați?

– Nu am aflat, zise el după o clipă de șovăială. Pur și simplu... am simțit că trebuie să vin la tine.

Spusese că avea un al șaselea simț când venea vorba de siguranța surorii lui. Se părea că acea abilitate funcționa

și cu alte femei aflate în necaz. Și știuse exact unde să vină. Își scutură capul uimită.

– Nu e de mirare că ți se spune Lucifer; instinctele tale sunt neobișnuite. Mă bucur că ești alături de mine.

– Întotdeauna, Kit, murmură el. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Iubitul ei, protectorul ei. Cu o dorință dureros de puternică, ar fi vrut să se topească în el, să-și găsească adăpost pentru totdeauna în puterea și în bunătatea lui. Simți un fel de fior, ca și când zidurile invizibile care îi separau începeau să se topească. Dacă s-ar fi întâmplat asta, s-ar fi scufundat în el atât de adânc, încât n-ar mai fi niciodată liberă pe de-a-ntregul.

Cu durere în suflet, își spuse că, în mod evident, cu cât se ținea acum mai strâns de el, cu atât mai dificilă avea să fie despărțirea. Trebuia să păstreze distanța, nu doar ca să o găsească pe Kira, ci și ca să rămână cu mintea întreagă. Făcu un pas înapoi.

– Te doare rău glezna? întrebă ea.

Când rosti acele cuvinte, făcu greșeala să-l privească. Rămăsese împietrit, iar lumina felinarului arăta cum lumina caldă și aurie dispărea din ochii lui, lăsându-i de un verde dur. Recunoscuse respingerea în retragerea ei subtilă, iar acum Kit era conștientă de cât de mult îl rănise.

Fără ca vreunul să mai rostească vreun cuvânt, se petrecu un fenomen semnificativ: zidul dintre ei se ridică iarăși sub influența precauției tot mai puternice. Lucien devenise vulnerabil în fața ei, însă ea îl respinsese, iar mândria nu avea să-i mai îngăduie să facă asta din nou.

– Glezna mea e doar scrântită, o informă el cu răceală. Până mâine se vindecă.

Ea își luă pelerina pe care atacatorul o lăsase pe jos și își înfășură trupul tremurând, apoi ridică pălăria și bastonul lui și i le întinse fără să spună nimic. De data asta nu-l privi în ochi.

La câțiva metri distanță, Henry Jones se ridicase și se ștergea de praf. Pe falcă îi apăruse o vânătaie, iar buza îi era spartă și sângera, însă nu părea rănit grav.

–Ați apărut la țanc, domnule, spuse el, fără să-și dea seama ce se petrecea între Kit și Lucien. Aproape că a meritat să-mi distrug haina ca să vă văd în acțiune.

Lucien întoarse privirea spre el.

–Aș vrea să îmi spui de ce nu ai așteptat să vină trăsura mea ca să vă ducă acasă pe tine și pe Lady Kathryn, i se adresă el pe un ton care ar fi putut topi chiar și granitul.

Dându-și seama că furia pe care o simțea față de ea se transfera asupra lui Henry, Kit interveni rapid:

–Lucien, a fost vina mea. N-am crezut că eram în pericol și am insistat să mergem pe jos.

O ignoră, privindu-l pe detectiv cu ochi tăioși.

–Nu am scuză, domnule, răspunse Henry cu o expresie sobră. Doamna nu a înțeles riscul, însă eu ar fi trebuit.

–Da, ar fi trebuit. Dacă vei fi la fel de neatent cu Lady Kathryn încă o dată, vei avea motive să te temi mai mult de mine decât de o bandă întreagă de tâlhari. Tonul lui Lucien încă era caustic, însă expresia lui se mai relaxase în fața sincerității cu care detectivul își recunoscuse greșeala. Făcu un semn spre birjă. Vrei să te ducă acasă după ce ne lasă pe mine și pe Lady Kathryn la casa Strathmore? După ce bătaie ai încasat, presupun că ai avea nevoie.

–Vă mulțumesc pentru propunere, domnule, însă mersul pe jos o să mă ajute să-mi revin. Henry făcu o grimasă și se aplecă să-și culeagă pălăria mototolită. Am trecut prin destule bătăi și am aflat că asta e cea mai bună metodă pentru oasele bătrâne.

După ce îi ură noapte bună lui Kit, detectivul se îndepărtă. Îndată ce nu-i mai auzea nimeni, Kit spuse:

–Dacă tu crezi că nu voi fi în siguranță la Kira, du-mă acasă la mătușa Jane. Ticălosul acela nu are de unde să știe unde locuiesc.

–Nu mai spune prostii, răspunse el aspru. O să locuiești la mine. N-ar fi trebuit să te scap din ochi. Deschise ușa să urce Kit, apoi îi spuse vizitiului care asistase fascinat la toată scena: În Hanover Square, te rog.

Când o ajută să urce, ea deschise gura din nou să protesteze, însă Lucien nu o lăsă.

–Nu te obosi să-mi spui despre cum ți-ar strica asta reputația. Parcă ziceai că nu-ți pasă de asemenea lucruri. Urcă și el după ea și trânti ușa în urma lui. Dacă ești atât de îngrijorată în privința decenței, Lady Jane poate veni și ea să stea la casa Strathmore. Dacă ai de gând să spui că motanul shakespearian al surorii tale are nevoie de hrană, atunci adu și animalul. Se așeză pe bancheta din fața ei și se ținu când porni trăsura. Iar până ajungem în Hanover Square poți să-mi comunici cât de bestie sunt.

Probabil chiar asta ar fi făcut, însă acea ultimă propoziție a lui o dezarmă. Recunoscătoare că folosise un ton firesc cu care să înlocuiască intimitatea dispărută, Kit mărturisi:

–Să fiu sinceră, am rămas fără argumente. O să aștept până mâine ca să-ți spun cât de bestie ești.

–Mâine o să ai lucruri mai bune de făcut. Am identificat șapte proprietăți deținute de suspecți, care se află la vreo două ore distanță de Londra. Scoase un oftat de exasperare. Este un început, însă asemenea informații nu sunt suficiente. Pot exista și alte locuri de care eu să nu știu.

–Sunt sigură că ai descoperit mai multe decât ar fi făcut-o altcineva. Își mușcă buza, din nou cu acea senzație că timpul se scurgea prea repede. Ar trebui să joc și mâine în *Strada cu scandal*, însă dacă mergem să o căutăm pe Kira, pot să las o ucenică să-mi ia rolul.

–Nu va fi nevoie. Cele două proprietăți cele mai apropiate de Londra pot fi vizitate în timpul zilei. Ambele sunt mici, așa că nu e nevoie să intrăm ilegal ca să simți dacă Kira e într-una dintre ele.

–Slavă Cerului, oftă ea. O să fie bine să și *facem* ceva.

În câteva minute ajunseră la casa Strathmore, iar Lucien o însoți înăuntru după ce îl plăti bine pe birjar. Nici nu se puse problema ca ea să doarmă în același pat cu el, cu un formalism impecabil, o lăsă în grija unei servitoare, fără nici măcar un sărut de noapte bună.

În vreme ce se făcea comodă într-o cameră de oaspeți, își spuse că era mult mai înțelept să doarmă singură. Nu avea să se gândească dacă să facă dragoste sau nu și nu avea să mai simtă vina care urma dacă ar fi cedat, ceea ce probabil s-ar fi și întâmplat dacă Lucien ar fi încercat serios să o convingă.

Ce păcat că rațiunea era atât de rece și de solitară.

Din cauza oboselii, Kit dormi buștean și se trezi doar după bătăi repetate în ușă. Privi amețită în jur, fără să recunoască de la bun început decorul luxos în care se afla. Când își aminti unde era, ușa se deschise și mătușa ei își făcu apariția urmată de doi motani și o servitoare care ducea o tavă cu ceai. Pisicile săriră pe pat de o parte și de alta a lui Kit, de unde își puteau arunca priviri amenințătoare peste genunchii ei. Se părea că Viola și Sebastian uitaseră că erau frați.

–Bună dimineața Kathryn, spuse Jane vesel, ignorând intriga felinelor. Arăți groaznic. Bea niște ceai și mănâncă o brioșă cu agrișe. Îi făcu semn servitoarei să plece și turnă două cești de ceai, adăugând zahăr în amândouă.

Kit își înăbuși un geamăt; mătușa ei fusese întotdeauna una dintre acele ființe enervante cunoscute drept Persoane Matinale.

–Ce faci aici, Jane? întrebă ea, luând ceașca de ceai și sorbind recunoscătoare o gură de lichid cald.

–Contele acela al tău m-a chemat la prima oră a dimineții și ne-a adus aici pe mine și pe Sebastian din motive de decență. Jane se așeză într-un fotoliu. Deși, după cum bănuiesc eu, încercarea de a-ți păstra reputația nepătată

e mai degrabă ca și când ai închide un grajd după ce calul a dispărut deja la orizont. Nu e nevoie să comentezi, adăugă Jane când o văzu pe Kit roșind.

–Nici nu intenționez s-o fac. Cu toate că îi spusese lui Jane totul despre căutarea ei, nu-i spusese mare lucru despre relația ei cu Lucien. Și nu e contele meu.

–El așa pare să creadă, rânji Jane. Din moment ce nu sunt tutorele tău legal, nu s-a obosit să-mi ceară mâna ta, însă m-a informat că vă veți căsători.

–Asta nu s-a stabilit, i-o reteză Kit.

–Își bate joc de tine, Kathryn? întrebă mătușa ei încruntându-se. Bărbații pot fi niște bestii.

Kit privi în ceașca aburindă.

–Lordul Strathmore nu e o bestie. Pur și simplu simte că m-a compromis și că trebuie să ne căsătorim. Însă nu cred că va ieși ceva din asta.

–Dacă spui tu, draga mea, răspunse Jane sceptică. Pare un bărbat hotărât. Însă îmi place. Ți-ai fi putut găsi un bărbat mult mai rău.

De teamă să nu-și spulbere speranțele fragile dacă vorbea tare despre ele, Kit murmură:

–Nu știu dacă îmi doresc un soț și nu sunt convinsă că el își dorește o soție. După ce o găsim pe Kira mă aștept ca eu și Strathmore să mergem pe cărări separate. Știind pericolul favoritismului, Kit lăsă ceașca jos și mângâie în același timp ambele pisici. Cum a luat-o pe Viola din casa Kirei?

–Probabil a trezit-o pe Cleo Farnsworth și a rugat-o să-i descuie apartamentul. Jane clipi din ochi. Sau poate a forțat încuietoarea. Îl cred în stare.

–Și eu. Astfel de lucruri îl fac util într-o misiune. Kit rupse o brioșă în două, ținând-o departe de labele pisicilor. Nu-mi pasă dacă e spărgător de case profesionist. Ceea ce contează e că mă ajută să o caut pe Kira.

Expresia lui Jane deveni sumbră. Dispariția Kirei era pentru ea aproape la fel de grea ca pentru Kit.

–Ai noutăți?

Kit îi povesti ce se întâmplase de când o văzuse ultima dată pe mătușa ei, încheind cu planul de a vizita în acea zi două dintre proprietățile deținute de Diavoli.

–Chiar crezi că poți simți prezența Kirei dacă te apropii de ea? întrebă Jane cu îndoială.

–Eu așa sper. Degetele lui Kit se strânseră pe brioșă. Aceasta se fărâmiță pe cuvertură, iar pisicile săriră pe ea. Dacă nu, nu știu ce o să ne facem.

Kit consideră că dădea mai puțin de bănuit dacă urca în șa îmbrăcată în haine bărbătești, așa că după ce mâncă se apucă să caute prin hainele pe care i le adusese Jane de acasă. Mătușa ei inclusese și veșmintele ei de tâlhar, așa că, îmbrăcată cu pantaloni și cizme, ea, Lucien și Jason Travers porniră în sud, spre Surrey.

Prima lor destinație era o proprietate mică deținută de lordul Chiswick și închiriată unui negustor bogat din oraș. Cu escortele de o parte și de alta a ei, Kit ocoli proprietatea urmând cărări și străduțe care se apropiau cât mai mult de perimetrul respectiv. Apoi legară caii în crâng și se plimbară pe drumul public.

În tot acest timp se chinui să simtă prezența Kirei. Chiar în centrul moșiei, se opri și închise ochii. Apoi se întoarse într-un cerc lent, ca un câine care adulmecă vântul, în vreme ce bărbații o priviră tăcuți. Spațiul telepatic era gol precum câmpurile pustii de iarnă, fără vreo urmă a căldurii și strălucirii Kirei.

–Nimic, spuse ea cu amărăciune după ce deschise ochii.

–Era prea mult să sperăm că o vom găsi în primul loc în care căutăm, zise Jason cu expresia la fel de îndurerată ca a ei.

–Și acesta este un loc puțin probabil. Lucien își lăsă mâna pe umărul lui Kit. Hai la proprietatea următoare.

E a lui Nunfield și acolo locuiesc câteva rude în vârstă ale sale. Avem șanse mai mari acolo.

Kit nu răspunse. Era dezamăgită de lipsa rezultatului din acel loc, însă, la un nivel mai profund, era îngrozită. Dacă se înșela și nu putea de fapt să simtă prezența Kirei chiar dacă sora ei era aproape? Dacă abilitatea pe care o avea cândva dispăruse sub presiunea disperării?

Dacă așa stăteau lucrurile, sora ei era pierdută.

interludiu

Nu se așteptase ca el să vină atât de curând la altă ședință, și fusese anunțată cu prea puțin timp înainte de sosirea lui. Abia avu timp să-și pună peruca neagră, cizmele și o cămășuță de catifea roșie lungă doar până la jumătatea coapsei. Însă îmbrăcatul era simplu în comparație cu atitudinea. Nu era niciodată ușor să devină ticăloasa dominatoare după care tânjea el; avea nevoie de o concentrare feroce, de tot talentul ei actoricesc și de o sensibilitate acută la dorințele lui. Și pentru că nu avusese suficient timp să pregătească, rolul ei era slab, lăsând să se vadă frica.

Așa că îl prinse în cătușe și strânse bine lanțurile de cârligul suspendat de tavanul beciului. Mârâind o înjurătură, îl biciui cu toată precizia talentului ei. Era schimbul obișnuit, în care ea era disprețuitoare, iar el se târa în fața ei. Însă dură mai mult ca de obicei să-l satisfacă, iar în ochii lui era o lumină întunecată care o îngrijoră. Poate că nu mai reprezenta pentru el o noutate suficient de mare cât să-l excite. Iar când se sătura de ea...

Temerile ei se confirmară după ce îl eliberă din lanțuri. În trecut, ea se retrăsese întotdeauna în camera cealaltă, iar el pleca atunci când era gata. De data aceea îi prinse încheieturile și o trase lângă el.

–În timp, sclavul devine stăpân, iar stăpâna devine sclavă, spuse el cu o voce amenințătoare, de gheață. Iar asta se va întâmpla curând, doamna mea cu biciul.

Ca un animal sălbatic, trebuia ținut la locul lui. Ridică un genunchi și îl lovi în piept, desprinzându-se din strânsoarea lui.

–Însă o potaie rămâne o potaie, mârâi ea. Ca un câine care se teme de stăpânul său, ai nevoie de ceea ce îți dau eu, așa că vei accepta orice umilință.

El îi prinse umerii și o lipi de zid, țintuind-o cu trupul său înecat în sudoare. Ea se sperie brusc, căci până atunci nu o agresase niciodată fizic.

–Curând vei cunoaște ce înseamnă cu adevărat frica, iar eu voi savura asta din plin. Respira greoi de nerăbdare. Ultimul și cel mai glorios spectacol al vieții tale va avea loc când rolurile vor fi inversate. Dar nu-ți face griji; nu vei fi singură când vei ieși la rampă pentru ultima oară.

Sesiunea se încheie la fel de brusc pe cât începuse. Ridică roba pe care o aruncase și și-o puse pe umerii loviți de bici. Apoi plecă, întorcând cheia în broască.

Ea căzu în genunchi, tremurând. Cât timp îi mai rămăsese? Încercă să nu facă presupuneri legate de aluziile îngrozitoare pe care i le făcuse, dar îi era imposibil să nu se întrebe, chiar dacă singura întrebare adevărată era cât de îndelungată și de oribilă avea să-i fie suferința înainte să se îndure de ea și să o ucidă.

Și la ce se referise când spusese că nu va fi singură?

I se strânse stomacul când un gând de nerostit îi trecu prin minte. Nu, era imposibil. Kit era prea inteligentă și știa cu ce pericol se confrunta.

Însă ce putea să facă în fața răului întruchipat?

„Of, Kit, Kit, se gândi ea cu disperare. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă."

După ce ieși din beciuri, se duse la servitoarea care avea grijă de prizoniera lui.

–Să mai faci un costum din acela cu crăpături și curele de piele, ordonă el.

–Da, domnule, răspunse ea pe un ton lipsit de curiozitate. Cât de mare să fie?

–Aceeași dimensiune ca acela pe care îl poartă stăpâna acum. Se opri o clipă, în timp ce mintea i se umplu cu fantezia înnebunitoare care avea să-i fie îndeplinită curând. Costumul trebuie să fie *exact* la fel.

capitolul 32

Era târziu, aproape miezul nopții. După ce o conduse pe Kit acasă de la teatru și o trimise la culcare, Lucien își concentră atenția asupra lucrului pe care îl neglijase în favoarea căutării Kirei. Când auzi un ciocănit ușor la ușă, răspunse absent, cu mintea plină de cifrele pe care le analizase.

Îndată ce îl recunoscu pe bărbatul înalt, cu hainele ponosite de călătorie, reveni brusc în prezent. Sări în picioare și ocoli biroul, cu mâna întinsă.

–Dumnezeule, Michael, tu ești sau am vedenii?

Lordul Michael Kenyon zâmbi și îi strânse mâna.

–Nu ai vedenii. Am ciocănit, dar servitorii tăi s-au culcat toți, așa că am folosit cheia pe care mi-ai dat-o anul trecut.

–Vrei ceva de mâncare?

–Nu, mulțumesc, am mâncat bine în Berkshire. Însă n-aș refuza ceva de băut.

Lucien îi făcu semn prietenului său să se așeze.

–Nu credeam că ai putea să ajungi la Londra decât după cel puțin încă două zile. Ce-ai făcut, ai prins un uliu și ai zburat pe el?

Michael se întinse obosit pe canapeaua căptușită cu piele, pantalonii și cizmele lui murdare de noroi fiind mărturia mută a drumului lung din Țara Galilor.

–Mesajul tău m-a neliniștit și am hotărât să vin cât am putut de repede. Ce s-a întâmplat?

Gândindu-se ce noroc avea cu prieteni care să vină îndată, fără alte întrebări, la chemarea lui, Lucien deschise un dulap și scoase o sticlă de whisky scoțian din care prefera Michael.

–O răpire, și suntem în criză de timp. După ce turnă pentru amândoi câte o măsură generoasă de whisky, se așeză și îi spuse pe scurt povestea Kirei și a lui Kit.

Michael ascultă fără să comenteze, cu trupul zvelt relaxat, însă cu ochii verzi încordați și tăioși.

–Presupun că te-ai gândit deja să-l încolțești pe fiecare suspect și să-l bați până ce spune adevărul, zise el la sfârșitul poveștii.

Era de așteptat din partea lui Michael să vină cu soluții pragmatice.

–Crede-mă, m-am gândit la asta, recunoscu Lucien, însă avem prea mulți suspecți și există și posibilitatea ca adevăratul ticălos să nu fie printre ei. Mă tem că nu prea am cum să brutalizez niște bărbați bogați și puternici fără dovezi solide.

–Un lucru care mi-a plăcut întotdeauna la tine, rânji Michael, este că nu pierzi vremea cu principii în timpul unei crize.

–O trăsătură pe care o avem în comun, spuse Lucien. Și de obicei nu e considerată o virtute.

–Uneori principiile sunt un lux pe care nu ni-l permitem, continuă Michael, privindu-și ironic gazda. N-ai spus prea multe, însă am impresia că nu doar noblețea te motivează, ci și dorința să o ajuți pe Lady Kathryn.

–Ai ghicit corect. Am de gând să o iau de soție după ce o găsim pe sora ei.

–Arăți cam sumbru pentru un viitor ginere, observă Michael ridicând din sprâncene.

–Sunt anumite... complicații. Lucien privi în pahar. De la încercarea de răpire, el și Kit își dădeau târcoale cu precauția pisicilor ei. Știa că ea trecea printr-o suferință teribilă și îi accepta dorința de a evita intimitatea fizică în timpul căutărilor.

Simțea însă că, treptat, se îndepărta de el și habar nu avea cum să oprească asta. La început fusese încrezător că îi putea câștiga inima, dar începea să se teamă că atunci

când... dacă... avea s-o găsească pe Kira, avea s-o piardă complet pe Kit, căci ea n-ar mai fi avut nevoie de el.

– Michael, de ce bărbații și femeile se distrag unii pe ceilalți? Și de ce totuși continuă să fie atrași unii de alții?

Michael se aplecă și își rezemă coatele pe genunchi, cu paharul de whisky între mâini.

– Sunt ultima persoană căreia să-i ceri sfatul în privința femeilor, Luce, spuse el trist. Nu am prea multă experiență în domeniu. Însă cred că femeile au ceva de care au nevoie bărbații – și nu mă refer la chestia evidentă.

– Atunci la ce te referi? întrebă Lucien ridicând privirea.

– Bărbații și femeile, răspunse prietenul său după un moment de ezitare, sunt complementari. De obicei asta înseamnă că suntem opuși, cu tot conflictul pe care îl implică această chestie, dar înseamnă că ne și completăm unul pe celălalt. O femeie are căldură, o calitate care este o adevărată ușurare în fața obstacolelor pe care ți le pregătește viața. Zâmbi. Gândește-te la soția lui Nicholas.

– Dacă or mai fi vreo zece mii cum e Clare.

– Beau pentru asta. Michael ridică paharul să cinstească, apoi dădu pe gât ce mai rămăsese în el. Însă presupun că drumul lor spre fericirea casnică a fost presărat cu multe pietre. Nicholas și Clare au câștigat singuri ceea ce au.

Lucien își aminti de o discuție pe care o avusese înainte de nuntă cu o Clare îngrijorată.

– Uitasem asta. Îți mulțumesc pentru cuvintele cele mai încurajatoare pe care le-am auzit în ultimele zile.

– Înțelepciune pe gratis cu o valoare foarte mare.

Lucien râse, cu sufletul mai ușor. Cu Michael alături de ei, cu siguranță aveau să o găsească pe Kira. Apoi urma s-o convingă pe Kit că avea nevoie de el la fel de mult pe cât avea el nevoie de ea.

Rolul de însoțitoare al lui Lady Jane se rezumă doar la a-și petrece noaptea la reședința Strathmore. În timpul

zilei se întorcea acasă și își vedea de treburile ei. Din acest motiv, Kit lua micul dejun în cameră, ca să nu riște să rămână singură cu Lucien. Reușiseră să se înțeleagă bine în timpul expedițiilor pe proprietățile Diavolilor, iar ea nu voia să strice asta. Și se mai temea de ceea ce ar fi putut spune sau face dacă petrecea prea mult timp cu el. Cu toate astea, prezența lui îi lipsea teribil.

După micul dejun, se îmbrăcă și încercă să lucreze la un articol despre Legea Cerealelor care tocmai fusese propusă, dar îi fu imposibil să se concentreze asupra politicilor comerciale protecționiste. Nu mai scrisese nici un articol bun după răpirea Kirei.

Părăsi neliniștită încăperea și se duse la galeria de portrete de la etajul al treilea, pe care avusese de gând să o viziteze. Avea să fie interesant să verifice dacă rudele lui Lucien erau la fel de frumoase ca el. Se îndoia că așa ceva era posibil.

Când intră în galerie, văzu o siluetă înaltă, cu păr șaten-închis, în capătul celălalt. Fericită să aibă compania vărului ei, strigă:

– Bună dimineața, Jason.

Bărbatul se întoarse, iar ea își dădu seama că era un străin, mai înalt decât Jason și nu atât de slab. Părul lui era ușor mai deschis, cu o urmă de roșcat vizibilă în soarele de iarnă.

– Îmi pare rău, nu am fost prezentați, spuse el zâmbind, când ajunse la ea. Sunt Michael Kenyon, un prieten de-al lui Lucien. Dumneavoastră trebuie să fiți Lady Kathryn Travers.

– Chiar eu sunt. Făcu un pas spre el și îi întinse mâna. Sunt încântată să vă cunosc. Sunteți lord Michael, nu? Lucien a vorbit de dumneavoastră.

– Pentru prietenii lui Lucien, doar Michael ajunge. Se aplecă peste mâna ei. Când se îndreptă din nou, văzu că ochii lui aveau o nuanță remarcabilă de verde,

nu verde-auriu schimbătoare ca ai lui Lucien, ci precum smaraldul.

–Atunci poți să îmi spui Kit. Îi studie chipul. Chiar dacă n-ar fi știut deja că Michael fusese soldat, tot ar fi ghicit asta din puterea lui reținută, ca de oțel. Lucien spunea că urma să-l cheme pe cel mai periculos prieten al lui. Să înțeleg că era vorba de dumneata?

–Presupun că da, însă dacă Luce vrea un om periculos, tot ce trebuie să facă e să se uite în oglindă. Eu sunt un biet soldat retras la mama naibii, ca un cal bătrân de cavalerie.

Ea zâmbi; îi aprecia simțul umorului.

–Și totuși ești gata să vii de la pensie pentru sora mea. Ai recunoștința mea cea mai profundă.

–Sper să vă fiu de folos. Îi aruncă o privire lungă și admirativă, de bărbat. Chiar mai există cineva ca dumneata?

–Încă și mai și. Sper să o vezi curând. Și pentru că gândul la sora ei o neliniștea, continuă: Am venit să văd tablourile. Îi cunoști pe cei din familia lui Lucien?

–Da, iar ce nu știu pot inventa. Făcu semn cu capul către portretul unui tânăr domn blond, în costum de cavaler. Acela e Gareth, al treilea conte, parcă. I-a susținut pe regaliști în timpul Războiului Civil, însă și-a luat măsuri de precauție și l-a pus pe fratele lui să devină puritan. Când regaliștii au fost exilați, fratele a preluat proprietățile familiei și i-a jurat supunere lui Cromwell. După Restaurație, Gareth s-a întors, și-a cerut pământurile înapoi și s-a asigurat că fratele său a primit o recompensă grasă pentru felul în care a apărat interesele familiei Fairchild.

Kit examină chipul rece și ironic.

–Lucien spunea cândva că se trage dintr-o linie lungă de pragmatici.

–De asta familia Fairchild a supraviețuit multor vicisitudini din istoria britanică. Michael arătă spre alt portret, de data aceasta al unui domn elegant, în veșminte elaborate, la modă cu o sută de ani în urmă. Lângă el se afla o doamnă frumoasă, îmbrăcată în mătase verde diafană.

–Acela este al cincilea conte, Charles, cu soția lui, Maria. Era destul de desfrânat și un împătimit al jocurilor de noroc. Fiul lui a moștenit averea la vârsta de șase ani, după ce Charles a murit în circumstanțe ciudate.

–Este adevărat sau inventezi? se interesă ea, privindu-l pieziș.

–Asta e povestea pe care mi-a spus-o Lucien, chicoti el. Se pare că Maria s-ar fi hotărât să protejeze averea fiului ei cu prețul vieții soțului. Poate că povestea este adevărată sau e doar simțul lugubru al umorului al lui Lucien. Nu își ia prea în serios strămoșii.

–E mai bine decât să ți-i iei prea în serios.

–Din păcate aici a greșit familia Kenyon, murmură el, veselia dispărându-i de pe chip.

Kenyon... Kit ar fi trebuit să-și dea seama mai curând.

–Tatăl tău e ducele de Ashburton?

–Da, răspunse Michael pe un ton care făcea ca alte întrebări să fie imposibile. Făcu apoi un semn către portretul de la capătul peretelui.

–Ai văzut vreodată acest tablou? E cu Lucien și familia lui când avea nouă sau zece ani.

Îi fu suficient să privească tabloul ca să-și dea seama că aceea fusese o familie adevărată, nu o simplă uniune dinastică. Dovada era în felul intim în care mâna contesei se curba peste brațul soțului ei; în dragostea din ochii cu care contele își privea soția și copiii; din zâmbetul lui Lucien și al fetei ca un mic elf, cu părul lung și argintiu care i se revărsa peste umerii zvelți. Kit simți o strângere de inimă în fața acelei priveliști. Lucien pierduse atât de mult, atât de tânăr. Însă ceea ce l-ar fi putut distruge îl întărise.

–I-ai cunoscut bine familia? întrebă ea încet.

–Destul de bine. Privi lung pânza, cu o expresie distantă. Nu-mi plăcea să-mi petrec vacanța cu propria mea

familie, așa că prietenii mei mă luau de obicei ca pe un cățeluș rătăcit. Ashdown era locul meu preferat pentru că părinții lui Lucien erau atât de fericiți împreună. Iar asta e un lucru rar în rândul nobilimii.

Privirea lui Kit se opri asupra fetiței blonde al cărei zâmbet radios se păstrase peste ani.

–Și Lady Elinor?

–Era fermecătoare, răspunse el simplu. Inteligentă și dulce și ageră. Ea și Lucien aveau o relație remarcabilă. Din câte știu, nu toți gemenii sunt atât de apropiați, însă cred că pe ei i-a apropiat sănătatea ei fragilă. El o proteja foarte mult. Moartea ei l-a devastat.

În glasul lui detectă o nuanță care o făcu să-i privească chipul.

–Și pe dumneata?

–Îmi lipseau toți, răspunse el după o tăcere lungă, însă mai ales Elinor. Cu toate că părea un îngeraș pogorât din rai, era o domnișoară foarte hotărâtă. La prima mea vizită la Ashdown, a decis că ne potrivim și m-a informat că ne vom căsători când vom avea vârsta potrivită. I-am acceptat bucuros propunerea. După altă tăcere lungă adăugă: Dacă ar fi trăit... Se întoarse brusc cu spatele la portret. Bineînțeles, erau doar fantezii copilărești.

Însă era clar că pentru el însemna mult mai mult, chiar și după atâția ani. Povestea aceea o înviase pe Lady Elinor în ochii lui Kit. Probabil fusese la fel de isteață precum fratele ei, dacă la o vârstă atât de fragedă fusese în stare să identifice un băiețel care avea să se transforme într-un bărbat admirabil.

–Îți mulțumesc că mi-ai povestit atâta, Michael. Vreau să aflu cât mai mult despre trecutul lui Lucien.

–Acele informații au un preț, spuse el, aruncându-i o privire aspră. Kit, încearcă să nu-l rănești. Luce merită mai mult de-atât.

Ea își ținu răsuflarea în fața acelei remarci neașteptate.

–Crede-mă, ultimul lucru pe care-l doresc este să-i fac rău.

Văzu pe chipul ei ceva care-l mai liniști. Revenind la tonul firesc, adăugă:

–Acolo este un portret cu cel de-al șaptelea conte. În ochii societății s-a degradat căci a devenit negustor, dar s-a ridicat din nou după ce a făcut grămezi de bani din asta.

Rudele excentrice erau un subiect mult mai vesel decât fericirea pierdută.

În noaptea aceea, cu escorta crescută la trei oameni, Kit se duse la Blackwell Abbey, proprietatea lui Mace. Fusese lăsată la urmă pentru că mai fusese acolo și nu găsise nici urmă de Kira, însă proprietatea era atât de mare, încât rămăseseră zone pe care nu le-ar fi putut simți din casă.

La fel ca în cazul celorlalte moșii, Lucien obținuse o hartă detaliată. Fusese desenată de un localnic care lucrase cândva acolo. Pe ea se aflau toate casele, câmpurile, potecile și zidul de piatră care înconjura domeniul.

Înainte să pornească, studiară harta pe rând, ca să poată găsi drumul nevăzuți chiar și în beznă. Chiar și așa, cercetarea ar fi fost imposibilă fără Michael. Avea vederea nocturnă a unei pisici și, în plus, părea să fi reținut pe dinafară toate amănuntele. Ca un cercetaș pe un teren ostil, îi conduse pe un traseu șerpuitor calculat atent, pentru a o aduce pe Kit într-o rază de câteva sute de metri de fiecare secțiune a proprietății.

Lucien mergea alături de ea, asigurându-se că nu se împiedică din moment ce atenția ei era concentrată în interior, nu la terenul aspru. În spatele lor, mișcându-se cu grația tăcută a unui vânător, venea Jason Travers. În hainele lor întunecate, toți păreau umbre într-o noapte fără lună.

Blackwell Abbey o tulbura în multe feluri. În timp ce descriau un cerc larg în jurul conacului, se opri și îi privi silueta întunecată și rău-prevestitoare. Bărbații se opriră și ei.

–Simți ceva? întrebă Lucien, atât de încet încât abia îl auziră.

Ea era foarte conștientă de faptul că în acea casă ea și Lucien deveniseră iubiți și avea certitudinea neliniștitoare că și el se gândea la același lucru. Însă nu asta o făcuse să se oprească.

–E ceva cu locul ăsta. Kira nu e aici acum. Nu cred să fi fost vreodată. Dar simt că… are o oarecare legătură cu ea.

–Poate că cineva de la Blackwell Abbey a fost cu ea?

–Poate. Își mușcă buza, cât pe ce să urle de frustrare. E ca și când ai fi legat la ochi și lăsat în mijlocul unei mulțimi și obligat să recunoști pe cineva după miros.

–Nu te îngrijora, Kit, spuse Lucien, atingându-i cotul cu degetele. Poți s-o faci. Trebuie doar să ne apropiem suficient de mult de Kira.

Îi citea din nou mintea. Răsuflă adânc, apoi se concentră din nou, căutând esența inefabilă a surorii ei. Își reluară drumul lent pe proprietate.

În cercetările anterioare nu avuseseră probleme, însă de data aceea se părea că norocul îi părăsise. Când treceau pe lângă un șir de case închiriate, câțiva câini începură să latre furioși. În loc să presupună că atenția acestora fusese atrasă de vreo căprioară sau vreun iepure, din mai multe case ieșiră bărbați care își îmbrăcau hainele de iarnă.

–Probabil nu e nimic, mârâi o voce groasă.

–Nu noi trebuie să judecăm asta, spuse altul apăsat. Poate sunt braconieri. Dă drumul la câini.

Lui Kit îi sări inima de spaimă.

–În față e un pârâu, șopti Michael. Voi trei mergeți prin el de-a lungul curentului, iar eu le distrag atenția.

Lucien îi prinse brațul și se îndepărtară rapid către apă, pe o pantă de deal acoperită cu arbuști. În spatele lor, lătratul câinilor se înteți după ce li se dădu drumul din lanțuri.

Pe mal, Kit se împiedică de o piatră alunecoasă, însă Lucien o ținu să nu cadă. Mergeau împreună prin apă, iar Jason îi însoțea pe cealaltă parte.

Încercând să se miște cât mai tăcut prin curentul rapid, merseră în sus până la un cot al pârâului unde găsiră un ochi acoperit cu crengi golașe. Lucien îi duse în zona cea mai întunecată și se opri. Apa rece ca gheața îi ajungea fetei până la coapse.

La câteva sute de metri distanță de locul în care intraseră în râu, lătratul devenise aproape isteric.

–Pe aici! strigă unul dintre urmăritori.

Zgomotul începea să se piardă. Cu o senzație de greață, Kit își dădu seama că Michael îi momea în direcția opusă, lăsând urme pe țărm. Începu să tremure atât de rău, încât îi clănțăneau dinții.

Fără să scoată o vorbă, Lucien o strânse în brațe, căldura trupului său împiedicând apa rece să o pătrundă.

–Nu-ți face griji, Michael nu va păți nimic, o asigură el pe un ton mai coborât decât o șoaptă.

Dar dacă pățea, era vina ei. Își strânse brațele în jurul taliei lui Lucien. După noaptea atacului în stradă, el își ascunsese sufletul în spatele unui zid al rezervei, însă la un nivel mai superficial își oferise întotdeauna ajutorul. Dacă n-ar fi fost el, ar fi înnebunit.

El o ținu strâns, mângâindu-i ușor spatele. Chiar și acolo, în prezența frigului, a spaimei și a pericolului, dorința îi tremura în vene, amintindu-i de pasiunea pe care o împărtășiseră. Se întrebă dacă aveau să mai fie vreodată intimi. Era greu să-și imagineze asemenea fericire.

Când lătratul câinilor devenise doar un ecou îndepărtat, urcară pe țărm pe malul celălalt al pârâului și își continuară traseul.

–Dacă mergem câteva sute de metri spre vest, spuse Lucien când ajunseră la zidul exterior, apoi tăiem încă o dată moșia, putem acoperi și ce a mai rămas. Crezi că rezisți, Kit?

–Pot s-o fac, răspunse ea cu hotărâre, cu toate că picioarele ude îi înghețaseră de frig.

–Kit cea invincibilă, adăugă el zâmbind ușor. Dacă o să fiu răpit vreodată, sper să vii să mă cauți.

Votul lui de încredere îi mai ridică moralul. Cu Jason în frunte, începură ultimul traseu pe proprietate. I se păru că dura o veșnicie, iar lui Kit îi era atât de frig, încât nu era sigură cât de mult se putea baza pe simțuri, însă ajunseră în cele din urmă la celălalt zid.

Lucien sări și se prinse de marginea lui, apoi se urcă pe el și întinse mâna să o ajute. Jason sări așa cum sărise și Lucien. Mâncarea bună și exercițiile regulate îl ajutaseră să-și recapete din puterea pe care o pierduse în închisoare.

După ce ajunseră de partea cealaltă, se duseră la cai. Michael îi aștepta acolo.

–Ești bine? întrebă Kit.

–Minunat, o liniști el. Cel mai bun sport după ce am plecat din armată.

Tremurând toată, încălecă obosită. Dacă să fii urmărit prin beznă de o haită de câini era conceptul lui de sport, atunci avusese parte din plin de el.

Grupul călări în tăcere până la Londra. Misiunea decursese bine și scăpaseră nevătămați. Dar exista o singură problemă.

Kit tot nu găsise vreo urmă a surorii ei.

capitolul 33

Era aproape trei dimineața când se întoarseră la casa Strathmore, iar Kit era amețită de oboseală și de frig. Avea de gând să se ducă direct în pat, când Lucien spuse:

–E vremea unui consiliu de război.

Expresia lui era sumbră, iar farmecul îi dispăruse, scoțând la iveală oțelul de dedesubt. Privirea lui se opri asupra lui Michael și Jason, apoi asupra ei.

–Putem să o facem acum sau sunteți prea obosiți?

–Acum, răspunse Jason aspru. N-avem timp de pierdut.

Michael aprobă cu un semn din cap.

Știind că ei erau, probabil, la fel de obosiți ca ea, Kit își îndreptă umerii.

–Dacă voi puteți, atunci pot și eu.

–Perfect. Lucien îi aruncă un zâmbet care îi mai domoli frigul din oase. Schimbați-vă în haine uscate. Ne vedem în bucătărie.

Cincisprezece minute mai târziu stăteau cu toții la masă. Bucătăria era o cameră plăcută, cu mănunchiuri parfumate de ierburi uscate atârnate de grinzi și cu lumina focului reflectată pe oalele de cupru. Lucien lăsase vorbă să li se pregătească mâncare și băutură pentru când se întorceau. Kit bău prima ceașcă de ceai din două înghițituri. Pâinea, brânza, șunca feliată și un castron de supă groasă de linte o făcură să se simtă din nou om.

După ce-și mai potoliră foamea, Lucien își trase scaunul de lângă masă și se duse la șemineu. Aruncă o lopată de cărbuni în foc, apoi se întoarse către ceilalți, în timp ce flăcările se înălțau în spatele lui. Probabil așa arătase și Lucifer când vorbise cu cetele sale.

–Suntem într-un punct mort, declară el fără menajamente. Are cineva vreo sugestie despre ce am putea face în continuare?

–Doar metoda despre care am discutat noi doi, spuse Michael, după o tăcere îndelungată. Să alegem suspecții cei mai probabili și să-i facem să vorbească.

–Te referi la tortură? întrebă Kit înspăimântată.

–Dacă e necesar ca să o găsim pe sora ta, da, spuse Lucien, privind-o.

Ea își dădu seama că vorbea serios. Înclină capul și își apăsă degetele pe frunte. Doar pe baza vorbelor ei fără dovezi, acești bărbați puternici și competenți erau dispuși să facă rău cuiva care putea fi nevinovat. Gândul era înfiorător.

–E o idee urâtă, Kit, însă poate fi singura noastră speranță, murmură Lucien. Pe cine ai considera suspect principal? Pe Nunfield, sau pe Mace?

Întotdeauna se considerase o femeie civilizată, dar se părea că nu era chiar așa, căci se trezi gândindu-se serios la sugestia lui Lucien. La urma urmei, la mijloc era viața Kirei. Își aminti de chipul suspecților. După ce îl analiză atent pe fiecare, ridică privirea.

–Sincer, nu-l pot alege pe vreunul dintre ei. Îmi pare rău. Dacă aș putea, aș face-o.

–Căutăm acul în carul cu fân, bombăni Michael exasperat. Singurul lucru pe care îl știm cu siguranță e că Lady Kristine a fost răpită de pe stradă după un spectacol de teatru. Pentru asta avem un martor. Restul sunt speculații pornite din intuiția lui Kit.

–Te îndoiești de ea? întrebă Lucien pe un ton neutru.

–Nu. Când e bună, intuiția poate depăși logica. Întrebarea este cum putem folosi abilitatea lui Kit pentru a-i găsi sora.

Era aceeași întrebare pe care și-o pusese și Lucien înainte, însă de data aceea răspunsul fu neașteptat.

–Există o metodă de ghicit care merită încercată în cazul ăsta, interveni Jason Travers șovăind. Implică folosirea unui pendul și a unei hărți ca să găsești un obiect pierdut. Poate că și Kit ar putea găsi urma Kirei așa. Știu că pare o cacealma, adăugă el când văzu că ceilalți se holbau la el, însă e ca și când încerci să găsești apă cu crenguța de ghicit.

–Am văzut unele încercări reușite, spuse Lucien. Chiar dacă nu are logică, de obicei funcționează. Kit?

–Nu are ce rău să-mi facă, răspunse ea, ridicând din umeri. Ce ar trebui să folosesc drept pendul?

–Nu știu dacă are vreo importanță. Jason rămase o clipă pe gânduri. Poate o bijuterie de-a Kirei, dacă ai așa ceva.

–Sus e cutia ei cu bijuterii. Se ridică în picioare. O să văd dacă găsesc ceva potrivit.

–O să aduc cele mai detaliate hărți ale Angliei pe care le am. Lucien aprinse două lumânări și îi dădu una lui Kit, apoi îi deschise ușa, în vreme ce Jason curăță masa.

Urcară scările, cu Kit în frunte. Când ajunseră la primul etaj, se întoarse spre el.

–Ți-am spus vreodată cât de recunoscătoare sunt pentru ceea ce faci? M-ai crezut când toți ceilalți m-ar fi trimis la nebuni și ți-ai folosit abilitățile speciale ca să o cauți pe Kira cu o minuție de neegalat.

–Poți să-mi mulțumești după ce o găsesc, răspunse el cu un zâmbet obosit.

Cuvintele lui o făcură să-și schimbe expresia. Însă Lucien, de data aceea, o înțelese greșit.

–Lasă-mă să repet că asta nu e ochi pentru ochi, libertatea ta pentru ajutorul pe care ți-l dau să-ți găsești sora. Te ajut indiferent de ce ai vrea să faci după aceea. Pe chipul lui se citea tristețe. Chiar dacă sunt nemilos, am anumite limite. Găsirea Kirei e o problemă separată de hotărârea mea de a te convinge să te măriți cu mine.

–Știu asta. Își puse mâna cu blândețe pe obrazul lui. Puful prea auriu ca să fie vizibil îi înțepă palma. Nu este momentul să ne facem griji pentru viitor. Așteaptă până trece criza ca să vezi ce vrei cu adevărat. Îți dau de bună voie tot ce îmi stă în putință. Chiar dacă asta înseamnă adio, căci nu la libertatea ei să gândise, ci la a lui. Își lăsă mâna în jos. După ce avea s-o cunoască pe Kira, nu avea să mai fie atât de hotărât să se însoare cu geamăna ștearsă și tăcută.

–O să-ți aduc aminte de asta, spuse el încet, reținându-i cuvintele. Pentru prima dată după zile întregi o sărută, cuprinzându-i bărbia în mână; ușor, rapid, însă tot o afectă până în măduva oaselor. Reținerea care fusese zile întregi între ei dispăruse, lăsându-i împăcați. Apoi se întoarse către biroul său, în vreme ce Kit își continuă drumul spre dormitorul ei, cu genunchii tremurând.

Kirei îi plăceau bijuteriile, iar caseta căptușită cu catifea în care își ținea colecția era o amestecătură de mărgele și fleacuri. Kit șovăi în fața cutiei deschise, întrebându-se ce să aleagă. Chiar dacă încercarea lor era absurdă, trebuia să-și dea toată silința.

Nu o brățară sau un colier complicat sau vreo broșă, căci nu se mișcau ușor. Privirea îi căzu pe o pereche de cercei lungi de safir. Unul dintre ei s-ar fi potrivit de minune scopului.

Întinse mâna să ia cercelul, dar se opri brusc. Simți o căldură ciudată în palmă. Nu, nu căldură, nici o mâncărime, ci pur și simplu... ceva.

Dând ascultare instinctului, vârî mâna în grămada de bijuterii și găsi un medalion în formă de inimă pe fundul casetei. Era un fleac minunat, cu un model trasat cu delicatețe pe o suprafață aurită și un lănțișor subțire, perfect pentru un pendul.

Mai mult decât atât, *simțea* că era alegerea corectă. Oboseala și neliniștea o făceau să se poarte ciudat. Închise cutia cu bijuterii și se întoarse în bucătărie.

Jason străbătea neliniștit lespezile încăperii lungi. Spre deosebire de el, Michael era tolănit în scaun, picior peste picior, cu calmul unui bărbat care învățase pe câmpul de luptă ce era răbdarea. Fără îndoială, un motiv era și faptul că el avea cel mai puțin de pierdut; abia o cunoscuse pe Kit, iar pe Kira, deloc. Însă fusese de admirat că acceptase să se îmbarce într-o misiune care se putea dovedi dezastruoasă. Se întrebă cum era să ai asemenea curaj. Era obosită să se tot teamă.

Lucien se întorsese înaintea ei și deschidea pe masă o carte enormă. Când se apropie, văzu că era un volum desenat și colorat superb cu hărțile comitatelor britanice. Ea admira calitatea tipăriturii, când el rupse pagina în care era reprezentat Surrey.

Ridică privirea când Kit încercă să protesteze.

–Nu știu cum funcționează pendulul, dar s-ar putea să avem probleme cu o hartă legată alături de alte hărți.

–Da, are logică, aprobă ea. Deschise mâna și le arătă medalionul. Jason, ăsta e bun?

Chipul i se strânse când văzu ce ținea.

–Eu i l-am dăruit Kirei. L-a... l-a purtat vreodată?

Cu toate că și-ar fi dorit să spună da, Kit scutură din cap.

–Nu, dar nu uita că noi ne-am văzut foarte rar în ultimii ani.

El luă medalionul și îl deschise cu unghia. Înăuntru era o șuviță de păr negru, exact ca al lui.

–Cel puțin a păstrat-o. Asta înseamnă ceva.

O durea sufletul pentru el. Se temea pentru viața Kirei și, în plus, nu putea fi sigur de dragostea acesteia.

–Crede-mă, dacă sora mea ar fi vrut să te uite, ar fi aruncat asta. Kit luă din nou medalionul și îl întoarse spre lumină ca să citească inițialele gravate înăuntru. *K.T.* + *J.T.* Dedesubt era imaginea unei clepsidre pe orizontală, simbolul matematic pentru infinit. Kira și Jason, pentru

totdeauna. Se pare că am ales pendulul corect, constată ea, stăpânindu-și cu greu emoția.

–Să sperăm, răspunse Jason cu o expresie încordată.

–Cum se face? întrebă ea după ce închise medalionul. Tocmai mi-am dat seama că habar nu am.

–Ia un scaun și fă-te comodă. O să dureze.

Ea se așeză ascultătoare pe un scaun.

–Sprijină-ți cotul de masă, continuă Jason, și lasă pendulul să se învârtă liber în mâna ta dreaptă.

–Are vreo importanță că este stângace? se interesă Lucien.

–Atunci ține-l în stânga. Lasă medalionul să atârne până rămâne complet nemișcat. În timp ce Kit aștepta să se oprească medalionul, Jason le explică: În general, pendulul se folosește pentru întrebări la care se poate răspunde cu da sau nu. Însă mișcările diferă de la o persoană la alta. Ca să vezi cum funcționează pentru tine, pune întrebări la care știi deja răspunsul.

–Ești în Londra? întrebă Lucien.

Medalionul se mișcă. Apoi, spre uimirea lui Kit, începu să se rotească în direcția opusă a acelor de ceasornic, cu toate că ea putea să jure că nu făcuse nimic.

–Direcția aceea înseamnă da, spuse Jason.

–Kit, ai fost vreodată în India? urmă Lucien cu interes.

Pendulul se opri și începu să se miște în sensul acelor de ceasornic.

–Deci asta înseamnă nu, deduse americanul.

–Congresul de la Viena îi va permite lui Napoleon să păstreze tronul Franței? interveni Michael.

Medalionul se răsuci brusc și se opri.

–Pendulul nu e bun ca să ghicească viitorul, îi lămuri Jason. Se pare că scopul lui e să găsească lucruri pierdute sau să îi ajute pe oameni să descopere ce își doresc cu adevărat în situații încurcate.

Lucien îi puse lui Kit o serie de întrebări cu răspunsuri simple. Deveni clar că direcția contrară acelor de ceasornic însemna mereu da, iar direcția inversă însemna întotdeauna nu.

–Unde ai învățat asta? întrebă Kit impresionată, în ciuda îndoielilor pe care le avea.

–De la mama mea, care era o irlandeză neîmblânzită. Jason zâmbi cu o afecțiune evidentă. După cum spunea ea, femeile O'Hanlon au fost generații întregi înțeleptele satului, trecând cunoștințele din bătrâni de la mamă la fiică. Tatăl meu a murit când eram mic, iar mama nu s-a mai căsătorit, așa că m-a învățat pe mine tradiția familiei, cu ordinul strict de a o învăța la rândul meu pe fiica mea. Zâmbetul îi pieri. Dacă voi avea vreodată una.

Era evident că fusese foarte apropiat de mama lui. Poate că faptul că fusese crescut de o „irlandeză neîmblânzită" îl făcuse pe Jason să se îndrăgostească de o femeie puternică și neconvențională, care îndrăznise să devină actriță. Cu cât îl cunoștea mai bine pe vărul ei, cu atât înțelegea mai bine de ce sora ei îl iubea la rândul său.

Concentrându-și din nou mintea obosită, Kit întrebă:

–Acum că am stabilit cum sunt răspunsurile pentru mine, ce trebuie să fac?

–Să te gândești foarte atent la găsirea Kirei, îi explică el. După ce îți stabilești obiectivul foarte clar în minte, păstrează pendulul în mâna stângă, iar pe cealaltă o miști ușor pe hartă. Dacă totul e în regulă, pendulul va reacționa foarte puternic când mâna ta dreaptă va trece peste locul unde e ținută ea.

–Așteptați o clipă să pun hărțile în ordine, spuse Lucien. Să începem cu Londra?

Ceilalți fură de acord, așa că el smulse harta orașului din carte. În timp ce aștepta, Kit își aminti ce spusese Jason despre cum putea ajuta pendulul la descoperirea sentimentelor adevărate într-o situație încurcată. Întrebă în gând: „Sunt îndrăgostită de Lucien?"

Pendulul începu să se răsucească nebunește în mâna ei, în direcția contrară acelor de ceasornic. „Da, da, da."

Privi mohorâtă medalionul care se învârtea. Fusese proastă să întrebe. Bineînțeles că îl iubea; cum să nu-l iubească? Însă mintea ei lașă dorise să fugă de adevăr pentru că prefera să nu conștientizeze cât de dureros ar fi fost să-l piardă. De fapt simțea o oarecare ușurare să accepte că îl iubea; negarea acelui lucru nu o făcuse să se simtă mai bine.

Înainte să se oprească, în mintea ei se formară următoarele cuvinte: „Oare încă va crede că mă iubește și după ce se vor termina toate astea?"

Medalionul încetini și se opri complet, atârnând nemișcat de lănțișorul de aur. Ei bine, Jason spusese că pendulul nu putea ghici viitorul. Și nici ea nu voia neapărat să afle ce avea să se întâmple după aceea; deja o durea prea mult doar gândul la asta.

– Ești gata? întrebă Jason.

Lucien așeză harta Londrei în fața ei. Ea închise ochii și se gândi la sora ei geamănă, la celălalt suflet al ei, mai bun. „Kira, unde ești? Spune-mi unde ești, draga mea." Repetă acele propoziții ca pe o rugăciune, până când conștiința îi fu plină de esența surorii ei.

Apoi începu să-și miște mâna dreaptă încet peste harta orașului. Tensiunea din încăpere era înăbușitoare. În mod surprinzător, nu o deranja prezența celorlalți, căci cei trei bărbați îi dădeau senzația de protecție împotriva necunoscutului pe care încerca să-l pătrundă.

Ghicitul se dovedi o treabă lentă și dureroasă. După cum se așteptaseră, Londra nu stârni vreo reacție, cu toate că simți o mâncărime în palmă. Poate pentru că Kira petrecuse mult timp în oraș.

Apoi Surrey, apoi Kent. Lucien întindea hărțile în sensul invers acelor de ceasornic, în jurul orașului. Urmă Essex. Kit nu privea hărțile de aproape. Făcea tot

posibilul să își țină mintea liberă, așa că era doar un instrument pentru puterea misterioasă care mișca pendulul.

Medalionul începu brusc să se răsucească și toți deveniră atenți.

– Kira e în sau aproape de Romford? întrebă Jason pe un ton tremurând de speranță.

Pendulul începu să se miște în direcția acelor de ceasornic. *Nu*. Kit își ținu răsuflarea.

– Kira mergea des în vizită la prietenii ei din Romford. De aceea a reacționat.

– Însă e o dovadă că tehnica e bună. Nici măcar nu te uitai la hartă, deci nu aveai cum să știi că erai la Romford. Lucien îi studie chipul și se încruntă. Vrei să te odihnești?

Știind că era palidă de oboseală, închise ochii și se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile în poală. Lucien își lăsă o mână pe umărul ei, dându-i o parte din puterea și încrederea lui. Când se simți mai bine, ridică medalionul și continuă. După Essex, Hertford.

Apoi Middlesex. Tot nimic. Simți cum i se strânge gâtul. Nu mergea; acoperise toate comitatele din jurul Londrei în zadar.

Încet, Lucien îi trecu altă hartă pe sub mână. Recunoscu dintr-o privire că era vorba de Berkshire, aflat chiar la vest de Middlesex. Începea al doilea șir de comitate din jurul Londrei.

Își trecu mâna peste Windsor, apoi la nord peste Maidenhead. „Kira, unde ești?" Din nou sud, spre Bracknell.

Pendulul sări precum un pește în undiță, apoi se răsuci în direcția contrară acelor de ceasornic. În același timp, în palma dreaptă avu o senzație ascuțită, aproape dureroasă. Kit se trezi, cu tot corpul încordat. Simțea puternic prezența surorii ei, nu pulsul abia sesizabil care nu dispărea niciodată, ci legătura intensă pe care o simțise când o hipnotizase Lucien.

–Kira este lângă Basildon? întrebă Jason cu vocea înecată.

Medalionul încetini puțin, însă continuă să facă cercuri în aceeași direcție. Kit îl simți pe Lucien în spatele ei.

–E mai aproape de Hycombe? vru el să știe.

Pendulul se mișcă și mai rapid. Kit era doar pe jumătate conștientă de acest lucru, căci aluneca în mintea și în emoțiile ei atât de adânc, încât nu știa sigur unde se termina una și unde începea cealaltă.

–Ești deasupra unui sătuc, West Hycombe, spuse Lucien cu o voce distantă. E în zona aceea?

Kit dădea din cap, prea puțin conștientă că medalionul începuse din nou să se învârtă cu putere. *Se învârte, se învârte, vârful biciului mușcă din carnea lucioasă. Un sunet gutural, ca de animal, de durere împletită cu extaz. Ochi înnebuniți plini de dorință și amenințare…*

Departe, foarte departe, Lucien întrebă:

–Kira se află într-un loc sau lângă un loc numit castelul Raine?

Realitatea se transformă într-un vârtej de spaimă. *Sora… sine… cealaltă… dușman… pericol… pericol… pericol!*

Intrată complet în acel vârtej, începu să urle.

capitolul 34

Îndată ce Lucien rostise cuvintele „castelul Raine", Kit scoase un țipăt de teroare care îi îngheță sângele.

Michael sări de pe scaun și traversă încăperea din doi pași.

–Ce naiba s-a întâmplat?

Jason spuse și el ceva, însă Lucien îi ignoră pe amândoi. Trecu în fața lui Kit și văzu că nu știa unde se află, ochii ei erau goi, mâinile încleștate, iar vocea torturată era doar un vaiet prelung de spaimă. Arăta ca o nebună sau ca o femeie prinsă în capcana nebuniei.

Îi prinse mâinile și spuse repede:

–Trezește-te, Kit, ai reușit. S-a terminat.

Ea se zbătea frenetic, încercând să-și elibereze mâinile.

–Urăsc asta, urăsc, îl urăsc, *îl urăsc*, *ÎL URĂSC!*

–Ce crezi că se întâmplă? întrebă Jason, devenit palid.

–Cred că e prinsă în teroarea Kirei, spuse Lucien pe un ton sumbru. Ascuțindu-și și mai mult vocea, adăugă: Întoarce-te, Kit! Pentru numele lui Dumnezeu, *întoarce-te!*

Urletele se opriră, însă ochii ei încă erau tulburi, iar ea răsufla din greu, ca o căprioară ce fusese fugărită până se prăbușise. Se aplecă și o luă în brațe. Tremura și era la fel de rece ca atunci când se ascunseseră în râu să se ferească de câini. Cât de mult mai putea rezista înainte să cedeze complet? E în regulă, Kit, murmură el cu blândețe. Ești aici, cu mine, în siguranță.

–Te rog… te rog, Lucien, ține-mă în brațe. Începu să plângă, însă vocea era din nou a ei.

Mulțumindu-i lui Dumnezeu că își revenise, o ridică în brațe, apoi se întoarse și se așeză în fotoliu. Strângând-o la piept, întrebă:

–Ghicitul cu pendulul e întotdeauna așa?

–N-am văzut în viața mea așa ceva, răspunse americanul, palid la față.

–Pentru că probabil nu ai lucrat vreodată cu o femeie care își căuta geamăna pierdută. Mângâie umerii tremurători ai lui Kit. Părea dureros de fragilă.

Urând că trebuia să se asigure, o iscodi:

–Să înțeleg că te-ai conectat la emoțiile Kirei?

–Da, spuse Kit, înghițind nodul din gât. Era la finalul unei ședințe de biciuit. A fost înfiorător, ca un coșmar în timp ce eram trează. Puteam să aud și să văd totul și să simt emoțiile Kirei, însă nu puteam să fac nimic. Mă simțeam paralizată, ca o muscă prinsă într-o pânză de un păianjen care se apropie.

–Kira e bine?

Kit se încruntă, apoi se relaxă.

–Da. Acum el a plecat. Ea știa că eram acolo și cred că asta i-a fost de ajutor.

–Crezi că e ținută într-un loc numit castelul Raine?

Kit se cutremură și își ascunse din nou chipul.

–Cred că da.

Lucien întinse un braț, ținându-l pe celălalt în jurul lui Kit.

–Michael, dă-mi harta. Prietenul lui îi întinse hârtia în tăcere. După ce studie zona, contele spuse: Castelul Raine e o fortăreață medievală în ruină și probabil nu este o coincidență faptul că se află undeva la jumătatea distanței dintre proprietatea lui Mace și cea a lui Nunfield.

–Poate că nu. Michael îi aruncă o privire lui Kit. Temnița subterană a unui castel se potrivește cu senzația ta de închisoare fără lumină.

–Așa e, spuse ea cu o grimasă. Chiar dacă locul e amenajat cât să fie confortabil, atmosfera nu se schimbă.

Lucien privea încruntat harta. Deloc surprinzător pentru un castel medieval, în preajma lui curgea un râu. Ceea ce îi atrăgea însă atenția era o senzație de familiaritate.

Brusc, în minte îi apăru o imagine: el pe un deal printre ziduri vechi de piatră, privind în jos la un râu ce șerpuia în lumina lunii. Ziduri de piatră și lumina lunii ...

–La naiba, cred că am fost acolo! exclamă el. Castelul Raine trebuie să fie locul în care își țin Diavolii ritualurile.

–Ai participat la vreuna dintre orgiile lor infame? întrebă Michael, cu sprâncenele arcuite.

Kit ridică și ea fruntea, cu ochii cenușii îngustați în așteptarea răspunsului lui Lucien. El își aminti tulburat de prostituata machiată strident și de dezolarea oribilă pe care o simțise după ce îi permisese să-și facă datoria. Brațul lui se strânse pe umerii lui Kit.

–Strict în interes profesional, nu de plăcere.

Ea se liniști din nou. Era bine că era atât de obosită, altfel și-ar fi dat seama că răspunsul lui nu conținea tot adevărul. Lucien ar fi preferat să uite de acea noapte.

–Știi dacă acel castel are și închisori subterane? întrebă Jason.

–Nu am văzut așa ceva, însă e foarte posibil. Proprietatea e destul de întinsă. Aproape orice sau oricine ar putea fi ascuns acolo.

În încăpere se lăsă tăcerea, până când Michael rosti pe un ton amenințător:

–Presupun că în noaptea aceasta mergem la castelul Raine să o căutăm pe Lady Kristine.

–Vom merge, spuse Lucien. Dar întâi avem nevoie de somn. De dimineață mă duc cu Kit să îl văd pe lordul Ives, un Diavol în care putem avea încredere. Ar trebui să ne poată spune mai multe despre castel.

–Nu poți avea niciodată informații suficiente despre ținta unui raid. Michael își trecu mâna obosită prin părul castaniu. Cu cât ajungem mai repede în Berkshire, cu atât mai bine. Se anunță o furtună urâtă. Cred că o să fie ploaie rece sau lapoviță.

–Înseamnă că avem nevoie de un loc de cazare în apropiere de castel. O casă privată ar fi mai potrivită decât un han. Lucien bătu cu degetele pe hartă. Rafe are un conac micuț în apropiere de Basildon. Chiriașul a murit de curând și încă e liber. Sunt sigur că o să ne lase să-l folosim. După-amiază putem ajunge călare la fața locului. După raid putem petrece noaptea acolo fără să fim nevoiți să călărim tot drumul înapoi la Londra.

În ciuda oboselii ei, lui Kit i se trezi curiozitatea.

–Poți prezice atât de bine vremea, încât Lucien să te creadă pe cuvânt fără să clipească? îl întrebă ea pe Michael.

–Mi se spunea vrăjitorul vremii. Chiar și când eram copil știam întotdeauna când se apropia furtuna și cât de gravă urma să fie. Michael îndoi un braț. După ce mi-am luat un glonț în umăr, prezicerile mele au devenit și mai bune. Se ridică în picioare și adăugă: Somn ușor pentru cât a mai rămas din noapte.

Jason își acoperi un căscat.

–Din moment ce mâine e solstițiul de iarnă, încă mai avem câteva ore de întuneric la dispoziție.

Lucien se ridică, încă ținând-o în brațe pe Kit.

–Noapte bună.

–Pot să merg, protestă ea, când se îndreptară împreună spre scări.

–Mă îndoiesc, replică el. Îți amintești cât de stoarsă erai în celelalte dăți în care ai intrat în mintea Kirei?

–Mda. Acceptând argumentul, închise ochii și își rezemă capul pe umărul lui.

Din nou fu uimit de cât de fragilă părea. Bietul pisoiaș obosit. Probabil doar voința o mai ținea trează.

O duse în camera ei și o așeză pe marginea patului, apoi îi scoase rochia. Ea se lăsă în voia lui, aproape moțăind. Când rămase în cămașă, contele trase cuvertura. Înainte să o învelească, ea întinse mâna și își prinse brațele pe după gâtul lui.

–Lucien, rămâi, spuse ea, cu ochi cenușii. Te rog.

El șovăi, dureros de tentat. Însă…

–Mi-ar plăcea să rămân, însă nu pot să jur că o să mă port cu decența necesară, răspunse el, încercând să rămână vesel. Cu toate că înțeleg perfect de ce trebuie să eviți amețeala pasiunii, când sunt lângă tine rațiunea mea zboară pe fereastră. În seara asta te protejează oboseala, dar nu garantez nimic pentru mâine-dimineață.

–Sunt pregătită să accept consecințele, îl informă ea cu un zâmbet șters. Acum că am aflat unde e Kira, nu mai simt că e esențial să evit intimitatea. Își lăsă capul pe pieptul lui, apoi adăugă într-o șoaptă exasperată: Iar în noaptea asta nu vreau să fiu singură.

–Câtă vreme trăiesc eu, Kit, nu vei fi singură, o liniști el, sărutând-o pe frunte.

Chipul i se strânse, dar nu spuse nimic. El se întrebă dacă avea să-l creadă vreodată sau dacă nu cumva tatăl ei îi distrusese pentru totdeauna capacitatea de a crede un bărbat pe cuvânt. Lucien putea să aibă toată răbdarea de care era nevoie. Se dezbrăcă, apoi stinse lumânările și se băgă lângă ea sub pilota de puf.

Kit se rezemă de el cu un oftat ușor. Cearșafurile erau reci, la fel ca ea, însă căldura înflorea ușor în locul în care li se atingeau trupurile. El zâmbi când un picior subțire i se strecură între genunchi, urmat de o talpă rece sub gleznă. Nu putea înțelege de ce unii preferau să doarmă singuri.

Cu toate că oboseala reușise să-i ucidă dorința, tot i se părea plăcut să o mângâie de la umăr până la șold. Formele ei netede și suple se încălziră treptat. Când mâna lui alunecă și rămase pe sânul ei, îi atinse ușor sfârcul cu degetul mare. Acesta se întări într-un mugure micuț și ferm pe sub cămașa subțire.

Lucien se aplecă și își apăsă buzele pe ale ei. Gurile lor se încleștară, a ei moale și primitoare. Limba lui o întâlni pe a ei cu o plăcere catifelată, iar ea scoase un sunet

înăbușit, ca un tors de pisică. După un sărut lung, el își îndepărtă capul.

– E o prostie, spuse el răgușit. Avem nevoie de odihnă.

Ea murmură aprobator, însă mâna îi alunecă pe după talia lui și începu să traseze cerculețe cu un erotism blând. Bărbatul simți pulsația distinctă a dorinței. Aplecând și mai mult fruntea îi sărută sânul, simțind textura pietroasă a sfârcului prin cămașă. După felul în care se schimbase și respirația ei se părea că era la fel de vulnerabilă ca el în fața dorinței.

Mângâierile lui deveniră mai lungi, palma alunecându-i până pe coapsă, apoi spre genunchiul ei. În călătoria de întoarcere, tivul cămășii ei se prinse de degetul lui mare și se ridică. Nu o făcuse intenționat, însă nu se putu stăpâni să nu își vâre capul în bezna parfumată de sub cuvertură și să îi sărute rotunjimea de satin a pântecului. Degetele ei subțiri ajunseră pe gâtul lui și începură să se joace cu pielea lui sensibilă. Delicios, cu adevărat delicios.

Se mișcară în ritmurile împerecherii cu o ușurință de vis, fiecare pas lipsit de inocență urmat de altul, chiar mai puțin inocent – pielea goală frecându-se de smocul de păr ondulat, ciupituri delicate pe un gât dureros; ciocnirea dintre feminitatea flexibilă și bărbăția ascuțită, parfumurile subtile ale trupurilor transformate în adevărate ispite.

Când mâna ei căută și găsi bărbăția încordată, el răspunse printr-o explorare intimă a adâncimilor ei secrete. Coapsele ei se desfăcură invitându-l. Chiar și când se ridică deasupra ei, nu simțeau deloc grabă. Pasiune da, și sângele care bătea cu o căldură ce se transforma într-o flacără pură. Însă fără disperare, căci uniunea lor părea firească, o împărtășire a sentimentelor ce îi întărea pe amândoi.

Căzură unul în brațele altuia, într-un somn profund și fără vise.

Kit deschise ochii în lumina alburie a răsăritului. Iarna făcea ca soarele să răsară destul de târziu, însă chiar

și așa, sigur nu avea cum să fi dormit mai mult de patru ore. Și totuși se simțea uimitor de odihnită, iar meritul era în întregime al lui Lucien. Intimitatea unui pat comun părea atât de firească, încât era greu să-și imagineze că nu avea să se mai întâmple niciodată.

Însă nu avea să regrete niciodată faptul că îl iubea, indiferent câtă durere avea să-i aducă asta în viitor. Și nici nu avea să uite că el o dorise.

Îi privi lung chipul adormit, încadrat de părul auriu în dezordine. Era splendid și mai relaxat decât îl văzuse vreodată când era treaz.

Un gând mic și rebel i se strecură în minte. Lucien era bărbatul cel mai inteligent pe care îl cunoscuse vreodată și nu era deloc înclinat spre autoamăgire. Poate că ar fi trebuit să îl creadă când spunea că o iubea cu adevărat; poate chiar avea s-o prefere pe ea și nu pe sora ei.

Oftă încet. Nimeni nu o preferase vreodată pe ea. Kira era mai plină de viață, mai fermecătoare, dar și mai puternică. Înflorise în viața ei independentă, spre deosebire de Kit, care abia reușise să funcționeze când încetase să mai fie jumătatea unui întreg mai mare. Lucien avea să admire puterea Kirei și să rămână vrăjit de vitalitatea ei.

Ce ironie a sorții! Dacă sora ei murea, Kit ar fi rămas atât de schilodită emoțional, încât nu avea să se mai poată face utilă cuiva vreodată; pe de altă parte, salvarea surorii ei gemene putea să-i distrugă speranța la dragoste.

Totuși, în acea clipă dureroasă și trecătoare, Lucien era *al ei*. Kit se întinse și îl sărută foarte ușor pe gură. El întredeschise pleoapele, dezvăluind o lucire aurie de mulțumire.

– Te-am avertizat că e posibil să nu mă pot purta cum trebuie dacă rămân, spuse el cu un zâmbet ștrengăresc. Deși mi se pare că am crezut că mă pot înfrâna mai mult decât am făcut-o de fapt.

– Prostii, răspunse ea, zâmbind la rândul ei. Te porți frumos doar atunci când e în interesul tău.

–Iar acum nu e în interesul meu. O luă în brațe și o trase deasupra lui.

Ea scoase un țipăt scurt de surprindere, apoi se relaxă, cu sânii lipiți de pieptul lui.

–Trebuie să ne dăm jos din pat curând, observă ea cu regret. O să fie o zi lungă.

–Ceea ce înseamnă că trebuie să înceapă cum trebuie. Îi închise gura cu un sărut, iar mâinile i se strecurară pe sub cămașă și îi prinseră fesele, înfigându-și degetele în mușchii ei.

În timp ce se sărutau, îl simți întărindu-se. Se întinse cu supletea unei pisici, bucurându-se de senzația corpului său musculos și de felul în care se potriveau trupurile lor. Pe măsură ce sărutul lor devenea mai profund, prin venele ei începu să curgă o căldură lichidă.

Tocmai când ea se pregătea să se rostogolească pe spate ca să poată face dragoste, el îi prinse șoldurile și cu o mișcare bruscă intră în ea. Kit trase aer în piept.

–Aha. Acum înțeleg de ce m-ai așezat peste tine.

–Educația este un lucru minunat, zâmbi el, apoi făcu o mișcare în sus.

–Sigur că este, aprobă ea cu răsuflarea tăiată. L.J. Knight a scris câteva articole provocatoare despre acest subiect.

–La fel de provocatoare ca activitatea noastră de acum?

–Asta nu e provocare, îl contrazise ea chicotind. E desfrâu pe față.

–Mmmm, desfrâul, păcatul meu preferat. Se împinse din nou în sus. Ea se cutremură, cu trupul cuprins de căldură.

Se ridică cu grijă în șezut, rămânând călare pe el, apoi își scoase cămașa cu un gest intenționat seducător și o aruncă peste umăr. În semn de răspuns, Lucien se întinse și îi prinse sânul stâng în gură. În timp ce i-l sugea,

ea gemea și se mișca înainte și înapoi, stârnindu-l din ce în ce mai mult, până căzu pe perne, abia răsuflând.

Kit se aplecă deasupra lui și îi prinse încheieturile, țintuindu-l de pat. Felul în care îi privea de sus chipul îi dădea iluzia plăcută că era tot atât de puternică. Din dorința de a-l vedea neajutorat și tânjind, își frecă încet pelvisul de el. Lucien icni, cu o expresie foarte vizibilă, fiecare nuanță a dorinței descoperită în timp ce îi răspundea.

Era o intimitate profundă în dragostea la lumina zilei, cu privirile țintuite una în alta. Ea descoperi un set nou de feluri delicioase în care se puteau mișca împreună un bărbat și o femeie. Fiecare mișcare a unuia se reflecta imediat pe chipul celuilalt, ca și când ar fi fost un singur trup.

Își plecă fruntea și îl sărută, cu limba fierbinte de ardoare. Erau uniți de două ori, fiecare în interiorul celuilalt. Kit își dorea cu o intensitate dureroasă să se unească și emoțional la fel de profund pe cât se uniseră fizic, să-i împlinească sufletul rupt cu spiritul său puternic.

Îndată ce se formă acel gând, un fior de teamă o readuse în siguranța umorului. Întrerupse sărutul și zise pe un ton vesel:

–Acum înțeleg gluma pe care am auzit-o la teatru despre femeile care îi călăresc pe bărbați.

Zări o umbră – oare dezamăgire? – în ochii lui și simți retragerea lui emoțională subtilă. Recunoscu plină de tristețe că din nevoia de a se proteja pe ea însăși îl dezamăgise din nou.

Mascându-și rapid reacția, iubitul ei răspunse cu altă glumă:

–Ar trebui să te poți gândi acum și la o interpretare cu totul nouă a vechiului cântecel de copii despre cum să călărești un căluț până la Banbury Cross.

–Lucien! exclamă ea, râzând cu toate că obrajii i se înroșiseră. E indecent. Acolo e vorba de un căluț de lemn.

–Asta li se spune fetițelor, însă băieteii știu mai bine, replică el pe un ton serios. Din moment ce ești scriitoare,

poate ar fi cazul să revezi expresiile pe care le-ai folosit fără să te gândești și care conțin cuvinte interpretabile. Limba e plină de cuvinte cu dublu sens.

–Să nu uităm totuși de povestea supei de cocoș cu praz, spuse ea pe un ton cuminte, în care o pasăre bătrână e fiartă cu un mănunchi de praz. Și cocoșul are și un gust foarte bun.

Înțelese sensul dublu abia când îl auzi pe el râzând. În fața ei se deschideau noi tărâmuri ale îndrăznelii. Roșie ca sfecla, îi închise gura cu un sărut. Din fericire, i se făcu milă de modestia ei lezată și încetă s-o mai tachineze.

Kit nu știuse că pasiunea putea fi atât de jucăușă. Deja era expertă în arta de a-l stârni, mișcându-și șoldurile, apoi rămânând complet nemișcată ca să-l pună pe jar. Află că se putea purta ca o depravată, iar lui îi plăcea abandonul ei. Și aproape că se înecă de râs când el spuse:

–Nu simți că arde ceva? Cred că au luat foc cearșafurile.

Însă veselia îi pieri imediat. În următoarele douăzeci și patru de ore totul avea să se schimbe. Cu voia lui Dumnezeu, sora ei avea să fie liberă, însă drept urmare risca să nu mai cunoască vreodată o asemenea intimitate cu Lucien. Și exisa și senzația foarte reală de pericol; îl simțea plutind asupra Kirei precum ceața întunecată de peste Londra.

Cu o frenezie bruscă, își folosi talentele nou-descoperite ca să-i aducă pe amândoi în punctul culminant. În violența împlinirii nu mai era loc pentru teamă sau regret.

Leacul era unul trecător. După aceea, în timp ce stătea întinsă gâfâind în brațele lui, era greu să ascundă melancolia care îi bătea în sânge ca o tobă. „Niciodată, niciodată, niciodată“, se gândi ea.

Lucien se holbă la tavan, simțind bătaia inimii lui Kit la fel de puternică precum a sa. Era lipită de el, flexibilă și ademenitoare și tocmai făcuseră dragoste cu o intensitate

debordantă. Și totuși de ce simțea că își luase în tăcere rămas-bun de la el?

Cu cât se apropiau mai mult de Kira, cu atât se detașa Kit mai mult de el emoțional; fusese extrem de clar când făcuseră dragoste, iar zidul care stătea de obicei între ei dispăruse. Rezultatul logic era că salvarea Kirei avea să coincidă cu pierderea lui Kit.

La început fusese sigur că intimitatea fizică îi va apropia și mai mult, însă nu mai era adevărat. Cu toate că, fără îndoială, ar fi putut-o convinge să se mărite cu el – recunoștința era o forță puternică, iar el era un maestru al manipulării subtile – nu mai era sigur că acea căsnicie i-ar fi dat ceea ce dorea.

Nu mai era sigur de nimic.

Se simți ușurat când Kit vorbi prima.

–Am sentimentul oribil că salvarea ei va fi o treabă mai grea decât îți imaginezi, rosti ea pe un ton sumbru. Kira a spus că are paznici, îți amintești? Lucien, e periculos.

–Și câți paznici pot să fie? întrebă el, fericit că reveniseră la atmosfera obișnuită. Nu vorbim de un asediu asupra unui oraș-stat. Răpitorul e doar un bărbat bogat și pervers. E posibil să fie un singur paznic, cel mult doi. Dacă ticălosul e și el acolo, asta ar însemna trei oameni. Ridică din umeri. Și șase să fie, ceea ce nu prea cred, tot vom învinge, pentru că îl avem pe Michael.

–Sunt uimită că e gata să-și riște viața când nu are nimic de câștigat din asta. Eu și Jason o iubim pe Kira, iar tu faci asta de dragul meu – Kit îi dădu un sărut rapid –, și pentru asta îți sunt foarte recunoscătoare; însă Michael acționează din prietenie pentru tine și din bunătatea sufletului său. Acelea sunt mai degrabă motive abstracte.

–Presupun că este fericit să-și folosească talentele de războinic pentru o cauză nobilă. Ar fi fost un cavaler medieval minunat.

–Care ar fi ucis balauri și ar fi salvat prințese?

–Exact. Lucien își trecu brațul pe după talia ei ca să o mai rețină, însă nu mai aveau timp. Kit se ridică.

–Dacă ne grăbim, îl mai prindem pe lordul Ives în apartamentul lui Cleo.

–Locuiesc împreună?

–Aproape. Zâmbi ușor. El vrea să o mute într-o casă mai mare și mai luxoasă, însă ea îl refuză mereu. Spune că preferă să fie propria ei stăpână decât amanta unui lord. E ironic; chiar vorbește serios, însă e posibil ca el să o ceară de nevastă ca să o păstreze lângă el.

–N-ar fi prima dată când un lord o alege o doamnă de la teatru, remarcă Lucien. Am văzut cum vorbește de ea. S-ar potrivi foarte bine. Apoi, pierzându-și interesul pentru acel subiect, îi prinse încheietura lui Kit și îi sărută palma. În douăzeci și patru de ore de acum vom sărbători libertatea Kirei. Apoi ne putem gândi la o dată pentru nuntă. Eu unul aș vrea o dispensă și o căsătorie imediată. Ai fi de acord?

Ar fi vrut să o vadă reacționând ca și când și ea și-ar fi dorit asta la fel de mult ca el – sau dacă nu la fel de mult, cel puțin să arate că voia. Însă ea îi aruncă un zâmbet blând care nu-i putea ascunde tristețea din ochi.

–După cum ți-am promis azi-noapte, voi accepta tot ce îmi ceri tu.

Dacă asta era victorie, atunci victoria avea gust de cenușă.

interludiu

După plecarea ei se simți atât de sfârșită, încât abia se putea mișca. Se cufundă într-un somn binefăcător și fără vise, apoi se trezi tresărind. Cât timp trecuse? Îi rămăsese prea puțin timp ca să-l irosească. După ce îl satisfăcuse, îi spusese cu o voioșie crudă care avea să-i fie soarta. Data următoare avea să-i ia viața.

Și totuși ce ar fi putut ea să facă altceva decât să pășească frenetic prin închisoarea ei de pluș? Mai căutase și înainte arme, însă răpitorul ei avusese grijă să nu lase în cameră obiecte ce ar fi putut fi periculoase. Mobila masivă era prinsă de podea; tacâmurile erau făcute din cositor moale, ușor de îndoit; iar farfuriile și ceștile erau din aliaj și nu se puteau sparge.

Ar fi putut folosi cureaua unuia dintre bicele mai groase ca să încerce să-și sugrume adversarul, dar se îndoia că avea puterea de a doborî un bărbat. Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut trece de paznicul care aștepta afară. Evident, ar fi încercat, căci nu avea de gând să se lase ucisă prea ușor, însă nu-și făcea prea mari iluzii de reușită.

Privirea îi căzu pe jucăria perversă cu biciul. Cu o furie bruscă, o ridică deasupra capului și o pocni de podea. Apoi zdrobi siluetele sub cizme. Dacă ar fi putut face la fel și cu el…

Îi trecu un gând prin minte și îngenunche să studieze dispozitivele. Mai multe roți de metal ieșiseră în afară. O luă pe cea mai mare și testă marginea cu zimți ascuțiți. Era din oțel dur. Dacă o folosea cu grijă, putea să taie lemnul cu ea.

Își cercetă cu atenție cele trei camere. Ah, masa de lângă pat. Dacă avea suficient timp, putea să-i taie un picior. Și când l-ar fi slăbit ar fi avut putere să-l scoată din cuiul care

îl țintuia de podea. Dacă nu, avea să taie piciorul la câțiva centimetri deasupra podelei.

Se așeză turcește lângă masă și se puse pe treabă. Când termină, avea deja o bâtă cu care putea zdrobi țeasta cuiva. Asta nu ajungea ca să-și recapete libertatea, însă dacă avea să moară, să fie a naibii dacă nu-l târa și pe el după ea.

capitolul 35

Cleo răspunse cu greu la ușă. Iar când o făcu râdea, cu părul blond lăsat liber pe umeri. Când îl văzu și pe Lucien lângă Kit, își strânse în grabă halatul de catifea verde.

–Cassie, draga mea, te-ai trezit devreme azi, spuse ea pe o voce pițigăiată, care să ajungă până în capătul celălalt al apartamentului. Privirea ei spunea că avea companie. Mă tem că nu e un moment prea potrivit pentru o ceașcă de ceai. Să cobor eu mai târziu la o bârfă?

–Am venit să vorbim cu lordul Ives, răspunse Kit. E aici? Credem că am aflat unde e ținută sora mea și el ne poate ajuta.

–Slavă Cerului, exclamă Cleo, făcând ochii mari. John, adăugă ea, ridicând din nou tonul, ai musafiri.

Ives apăru din dormitor, fără haină, ușor surprins. Când văzu cine îl aștepta, zâmbi și se înclină politicos în fața lui Kit.

–Strathmore, domnișoară James, ce surpriză plăcută. Sper că sunteți bine.

–Nu sunt Cassie James, ci sora ei geamănă. A fost răpită, iar eu mă prefac de câteva săptămâni că sunt ea, răspunse Kit direct. Sper că ne veți ajuta să o găsim.

–Există două persoane care pot juca așa? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Îi privi îndelung chipul cu atenție, apoi dădu ușor din cap. Înțeleg. Intrați și așezați-vă. Presupun că e o poveste lungă.

De fapt, Kit povesti pe scurt despre dispariția Kirei și despre rolul ei, căci lăsă la o parte detaliile cele mai interesante, cum ar fi felul în care îi urmărise pe Diavoli și faptul că sora ei fusese găsită cu ajutorul pendulului. Nici măcar nu pomeni de spectacolul pe care îl dăduse

ca barmaniță, când îl lovise pe Ives cu sânii falși. Din moment ce nu o recunoscuse, era mai bine să nu menționeze întâmplarea, de dragul demnității lui.

După ce ea termină de povestit, începu Lucien.

–Credem că o țin pe Cassie la castelul Raine în Berkshire. Presupun bine că e locul în care se țin adunările Diavolilor?

–Da. Ives își mușcă trist buza. Chiar credeți că unul dintre Discipoli a răpit-o? Sunt sigur că nici unul dintre ei n-ar fi avut nevoie să facă așa ceva. Toți își permit câte femei vor.

–Unii bărbați preferă tocmai femeile care nu-i vor, răspunse Lucien scurt. Iar alții nu acceptă refuzuri.

Chipul lui Ives deveni grav. Kit bănui că își amintea remarci care confirmau spusele lui Lucien. Ridică privirea și spuse simplu:

–Cu ce vă pot fi de folos?

–Trebuie să știm cât mai multe despre castelul Raine. De exemplu, dacă are închisori subterane.

–Cred că da, însă eu nu le-am văzut vreodată, zise Ives. Discipolii au un sanctuar privat pentru ritualurile lor secrete. Diavolilor de rang inferior ca mine nu li se permite să asiste la ele, însă cred că intrarea trebuie să fie pe undeva prin spatele capelei.

–Știi ceva despre ceremoniile lor?

–Nu chiar. Însă alt Diavol tânăr s-a oprit într-o noapte lângă castel ca să admire ruinele în lumina lunii și s-a speriat când a auzit o femeie țipând. Ives își trecu neliniștit degetele prin păr. A crezut că fusese imaginația lui. Băuse, iar locul acela predispune la închipuiri ciudate. Însă e posibil să nu i se fi părut.

–Când se întâmpla asta?

–Vara trecută. Cred că pe la sfârșitul lui iunie.

„Înainte de răpirea Kirei", își spuse Lucien ușurat. Însă asta ridica posibilitatea foarte urâtă ca alte femei să fi fost victimele lor în trecut. Și din moment ce nici una nu-i acuzase fățiș pe Diavoli, exista probabilitatea să nu fi supraviețuit acelei experiențe.

–Cum se ajunge la castel? După ce Ives le descrise drumurile și cotiturile, Lucien mai puse câteva întrebări, dar, în afară de unele detalii privind configurația proprietății, nu află nimic nou față de ce observase el însuși. La sfârșit, vru să știe: Ai idee dacă sunt paznici acolo?

–Cred că stă un om de pază când nu sunt oaspeți, răspunse Ives. De asemenea, poate nu ai observat atunci când ai fost acolo, dar la banchetele Diavolilor există mereu servitori îmbrăcați precum paznicii haremurilor turcești. Aceia se numesc eunuci, deși ăștia precis nu sunt. De fapt arată ca niște boxeri retrași din ring. Ar fi perfecți pentru rolul de paznici, însă, din câte presupun eu, își fac apariția doar la ceremonii.

–Sper să ai dreptate. Lucien se ridică. Mulțumesc de ajutor. Nu e nevoie să spun că nu trebuie să povestești nimănui despre discuția asta.

–N-o voi face. Ives se ridică și el. Presupun că mergeți la castelul Raine s-o căutați pe Cassie James cea adevărată. Aveți nevoie de încă un voluntar?

–Nu, mulțumesc. Am chemat deja mai mulți prieteni.

Ives îi aruncă o privire lui Kit.

–Există posibilitatea ca dumneata și sora dumitale să jucați împreună? se interesă el. Ar fi o reprezentație de neuitat.

–În momentul în care o eliberăm, mă retrag definitiv de pe scenă.

Își luară rămas-bun, apoi părăsiră apartamentul și coborâră la trăsură. Înăuntru, Lucien mârâi:

–Aș fi vrut să nu fie nevoie să ne însoțești la castelul Raine.

–Trebuie să fiu acolo să o găsesc pe Kira, spuse ea. Dacă ruinele ocupă o suprafață prea mare, nu o veți putea dibui fără mine.

–Știu. Însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

Cu toate că expresia ei era tulburată, Kit spuse cu veselie:

–De ce îți faci griji? Nu uita că îl avem de partea noastră pe Michael, îngerul războinic, comandantul oștilor dreptății.

Lucien îi aruncă un zâmbet pieziș.

–Așa e, și nu avem de ce să ne așteptăm la necazuri. Ar trebui să putem pătrunde cu ușurință și să o luăm pe sora ta, însă nu se știe niciodată. Nu-mi place ideea de a te expune la pericole posibile.

–Nu *eu* am fost cât pe ce să cad de pe un acoperiș din neatenție, pufni ea.

–Accept mustrarea, zâmbi. În seara asta am nevoie de tine acolo ca să mă păzesc de mine însumi.

În ciuda glumei, îngrijorarea lui nu dispăru. Pe drumul de întoarcere către Strathmore, repetă în gând câteva versuri din Shakespeare: „O mâncărime-n mâini îmi zice/ Că ceva rău sosește-aice[1]".

Bărbatul care pândise casa de pe Marshall Street de zile întregi înjură când văzu că actrița urcă în trăsură alături de Strathmore și se îndepărtă. Angajatorul lui fusese furios că încercarea de răpire eșuase și insistase ca fata să fie luată în acea zi. Însă pur și simplu nu fusese posibil. Fetișcana nu fusese acasă de zile bune. Și când, în sfârșit, își arătase fața, doar un prost ar fi încercat să o ia de lângă acel conte care se dovedise mult mai puternic decât păruse.

Urmăritorul ridică din umeri și se ascunse din nou în camera pe care o închiriase vizavi de casa prăzii sale. Era plătit pentru timpul pierdut, așa că putea să rămână la pândă până când venea vremea să-i dea raportul angajatorului său.

Căscă. Dacă ar fi fost după el, ar fi răpit o fetișcană cu mai multă carne pe oase.

---

[1] *Macbeth*, Actul IV, Scena 1, traducere de Adolphe Stern (n.tr.)

*

Porțile masive de fier ale castelului Raine erau încuiate, fără să se zărească vreun paznic. Dacă era vreunul, probabil stătea înăuntru, la căldură.

Michael avusese dreptate cu furtuna; în timp ce aștepta lângă poartă, Kit tremura de la ploaia rece. Dacă temperatura scădea și mai mult, solul avea să înghețe. Cu voia lui Dumnezeu, până atunci toți, inclusiv Kira, se vor fi aflat în siguranță.

Cu un zăngănit ușor de metal, Lucien se aplecă peste încuietoarea ușii tăiate în poarta mai mare. Kit nu vedea exact ce făcea el, însă părea să lucreze cu un fel de inel pe care erau mai multe chei și ace de metal de diverse modele. Nu rămase deloc surprinsă când ușa se deschise cu un scârțâit slab, înăbușit rapid de sunetul vântului și al ploii.

–Va trebui să învăț și eu să fac asta dacă vreau să devin conte? râse Jason Travers din spatele ei.

–Adevărata frumusețe a vieții nobililor britanici este că pot fi cât de excentrici au chef, îl lămuri Lucien făcându-le semn celorlalți să intre, apoi închizând ușa în urma lui.

–Problema nu e excentricitatea ta, Luce, ci tendințele tale nefericite către infracțiuni, spuse Michael cu blândețe. Celălalt bărbat chicoti.

Cu nervii întinși la maximum, Kit ar fi vrut să-i plesnească pentru ușurătatea de care dădeau dovadă. Se stăpâni deoarece bănuia că veselia era felul bărbaților de a trece prin situații tensionate. Era mai simplu să fie femeie și să aibă voie să-și arate spaima. Lucien îi ghicise probabil gândurile, căci își ținea mâna pe talia ei în timp ce înaintau fără zgomot de-a lungul aleii către clădirile principale.

Partea obiectivă, de scriitor, din ea lua notițe, căci acel raid îi dădea o vagă idee despre cum trebuia să fie războiul. Toți patru purtau haine întunecate, iar Kit era îmbrăcată din nou în costumul ei de spărgător. Chiar și caii priponiți

într-un crâng din apropiere erau invizibili, căci Michael acoperise cu negru petele albe care ar fi putut atrage atenția noaptea.

Ea nu s-ar fi gândit niciodată la asta; era o dovadă mică și liniștitoare a experienței lui Michael în misiuni sub acoperire. Cu expresia lui dură, cu ochi cărora nu le scăpa nimic și cu o carabină mult prea folosită atârnată de umăr, era o priveliște formidabilă. Înarmați cu pistoale, Lucien și Jason păreau la fel de periculoși. Cu toate că Kit se ruga să nu fie nevoie de violență, erau pregătiți pentru orice eventualitate.

Lucien o întrebase dacă dorea și ea un pistol, dar îl refuzase înfiorându-se. Acela era unul dintre lucrurile care o deosebeau de sora ei; Kira era o țintașă excelentă, în vreme ce Kit refuzase întotdeauna să pună mâna pe o armă, iar în acel moment era prea târziu să învețe.

Capela era doar o siluetă ce se profila vag, un morman întunecat pe un cer de furtună. La jumătatea drumului, tânăra femeie se opri și scoase un icnet, apăsându-și tâmplele cu degetele.

–Ce e? întrebă Lucien pe un ton coborât.

–E aici. Vocea lui Kit tremura la confirmarea că intuiția ei fusese corectă. *Chiar e aici!*

Jason scoase un sunet care demonstra cât de forțată era veselia lui. Pe un ton mai rece, Michael îi ceru:

–Ai putea să ne spui direcția?

Kit se concentră cu un efort care îi făcea tâmplele să pulseze.

–Drept în față, în apropierea capelei. Cred că sub ea.

Cu inima bătându-i cu putere, o luă la goană spre clădire, aproape fără să perceapă împrejurimile sau ploaia care îi bătea în față. Ajunse la capelă și bâjbâi după clanță când Lucien se răsti:

–Nu deschide ușile! Dedesubt se vede lumină.

Ea privi în jos și văzu că avea dreptate.

–Probabil e doar paznicul, opină Jason, la fel de nerăbdător precum Kit. Putem să doborâm un singur om.

–Fără îndoială, răspunse Lucien. Însă mai bine găsim altă intrare. Cred că după colț, la dreapta, e o ușă laterală care duce la sala de banchete.

Merseră de-a lungul clădirii până o găsiră. Lucien lucră la încuietoare cu mișcări atât de atente, încât Kit nu auzi nimic, chiar dacă era foarte aproape de el. Se auzi un clic slab. Contele deschise ușa, apoi se strecură înăuntru.

După ce ascultă o clipă, le făcu semn și celorlalți să-l urmeze. Sala de banchete era o încăpere mare, în care formele meselor și ale scaunelor abia se zăreau în lumina slabă care venea din colțul îndepărtat din stânga. Fără să scoată o vorbă, porni către acea lumină, lipindu-se de perete ca să ocolească mobila.

La intrarea în sală apăsă umărul fetei, dându-i ordinul tacit să se oprească. Lăsându-l pe Jason cu ea, Lucien și Michael înaintară pe coridorul care ducea la capelă.

Așteptarea era fără sfârșit. Kit își încleștă pumnii și se chinui să rămână nemișcată. Apoi, aproape pierdut în sunetele picăturilor de ploaie care se izbeau de ferestre, auzi un strigăt înăbușit, urmat de o izbitură. După câteva minute, cei doi bărbați se întoarseră, Michael ducând o lumânare cu care aprinse cele două lămpi pe care le purta Jason. Abajururile opace, prevăzute cu o mică fantă, lăsau să iasă doar două raze, suficiente însă pentru a le arăta calea.

–Drumul e liber, spuse Lucien. Era un singur paznic.

–Doar nu… murmură Kit neliniștită.

–N-am făcut decât să-l lăsăm fără cunoștință și să-l legăm, o asigură Michael. Nu ucid pe nimeni fără motiv.

Se întrebă dacă nonșalanța lui era doar umor sec, însă își dădu seama că se înșela. Trăise într-o lume complet diferită de a ei. Când bărbații începură să scotocească prin cămărուțele și coridoarele de sub capelă, ea își aplecă fruntea și încercă să își găsească sora în gând.

Când reuși, scoase un icnet. Energia Kirei o ardea; era aproape și, mai mult, era îngrozită. Cu toate că încercă să-i transmită un mesaj liniștitor, nu reuși; Kira era prea speriată ca să mai simtă prezența surorii ei.

Kit ridică din nou fruntea, conștientă de huruitul puternic pe care îl auzea în depărtare. Nu reuși să-l identifice, așa că îl întrebă pe Lucien:

–Ce e zgomotul acela ciudat?

El își înclină capul și ascultă. După expresia lui, își dădu seama că nu-l remarcase până atunci.

–O mașinărie, răspunse el încruntându-se. Ceva ca un cazan cu aburi, cred. Unul foarte mare. Dacă mergeau mașinăriile, înseamnă că mai erau și alți oameni acolo. Kit avusese dreptate; era mai greu decât bănuiseră.

–Aici, îi chemă Jason încet de după colț.

Când ajunseră și ceilalți lângă el, Jason deschise ușa pe care o descoperise. Scările duceau la un coridor luminat, iar sunetul vocilor umplea aerul.

Lucien închise ușa.

–La naiba, Discipolii au un ritual în noaptea asta.

–Astăzi e solstițiul de iarnă, explică Jason încordat. Probabil se joacă de-a păgânismul și sărbătoresc schimbarea anotimpului.

–Foarte probabil, încuviință Lucien. Prietenul lui Ives a auzit strigătul aici de Sânziene.

–Nu-i așa că druizii practicau sacrificiul uman? întrebă Michael.

Kit scoase un țipăt de groază și se duse să deschidă ușa, gata să se arunce în jos pe scări. Lucien o opri.

–Așteaptă, o mustră el prinzând-o de braț. Stai lângă mine. Ea îl privea cu ochi goi, ceea ce însemna că intrase din nou în mintea surorii ei. O scutură ușor. Kit, dacă vrei să o salvăm pe Kira, trebuie să rămâi cu noi și mental, nu doar fizic.

Ea trase aer în piept, apoi dădu din cap, cu ochii limpezi.

–Înțeleg.

Michael deschise din nou ușa, apoi o luă pe scări. Ceilalți îl urmară, întâi Jason, apoi Kit, iar Lucien închidea șirul. Treptele tocite și pereții mohorâți erau din piatra aspră folosită în construcțiile medievale. Pe măsură ce coborau, glasurile monotone deveneau tot mai puternice. O voce groasă intona o frază, căreia i se răspundea în cor. Limba era de neînțeles, probabil o formă maltratată de latină.

Huruitul se intensifica și el, vibrând prin piatră. Odată cu fiecare pas, senzația de amenințare creștea, până când Lucien simți că-și ieșea din minți.

Bănuia că neliniștea lui era mai puțin o premoniție a dezastrului și mai mult îngrijorare pentru Kit. Cu toate că mai fusese în pericol de moarte, în trecut își riscase doar viața proprie. Acum își făcea mult mai multe griji pentru siguranța lui Kit decât își făcuse vreodată pentru a lui.

Nu îl ajuta deloc faptul că iubita lui părea foarte aproape să cedeze nervos. Legătura dintre ei nu era atât de puternică pe cât și-ar fi dorit el, însă era suficient de strânsă cât să se lase afectat de emoțiile ei. Profunzimea fricii ei trezea ecourile tulburătoare ale spaimei pe care o simțite el însuși când încercase să o salveze pe Elinor. Se crispă. O dezamăgise pe sora lui, însă nu va da greș din nou.

Coridorul de la capătul treptelor se întindea în ambele direcții, în vreme ce scara cotea și continua să coboare. La dreapta se continua zidul vechi de piatră, însă incantațiile și lumina veneau din stânga, unde pasajul părea să fi fost săpat direct în miezul de calcar al dealului.

Lucien atinse întrebător umărul fetei. Ea făcu o grimasă și arătă spre peretele sterp. Din câte se părea, Kira era în fața lor, însă nu se întrezărea limpede o cale de a ajunge la ea.

Cu pași ușori ca fulgul, Michael se duse să cerceteze lumina și dispăru după un colț. După câteva clipe reveni

în raza lor vizuală, cu o expresie surprinsă pe chip, apoi făcu un gest care însemna în același timp precauție și tăcere. Ceilalți trei îl urmară.

Ceea ce găsiră îi uimi. Coridorul ducea la o galerie întunecată din lemn care se întindea în jurul tuturor celor patru pereți ai unei încăperi imense. Părea să fie o peșteră naturală săpată într-un spațiu aproximativ cubic. Umezeala strălucea pe pereți de la ploaia care satura dealul. Mult sub ei, în centrul încăperii, se aflau Discipolii, înveșmântați în robe roșii cu glugi care aminteau de cele bisericești. Lucien rămase surprins să vadă că erau doar treisprezece. Ecourile stranii ale incantației îi lăsaseră impresia că grupul era mult mai mare.

În fiecare colț al sălii se afla câte un bărbat masiv, cu haine negre și turban, ținând o sabie lată dreaptă în fața lui. Ives avusese dreptate; paznicii arătau precum pugiliștii pensionați.

Elementele cele mai uluitoare erau statuile, care formau un cerc dublu în interiorul pătratului încăperii. Erau vreo treizeci, toate uriașe, înalte de vreo doi metri. Fiecare înfățișa un războinic ce ținea o armă, și nici una nu semăna cu alta. Un gladiator roman cu o sabie scurtă și scut rotund era așezat în fața unui african fioros, cu un cuțit gata de atac. În partea opusă, un viking bărbos cu o bardă de luptă se încrunta la un turc amenințător care ținea un iatagan, în vreme ce un infanterist cu halebardă se uita urât la un cavaler medieval care avea în mână o măciucă.

Erau din metal și pictate cât să pară reale, iar efectul era tulburător. Lucien avu viziunea de coșmar a acelor statui trezindu-se la viață și folosindu-și armele ca să-i distrugă pe toți cei care încercau să treacă prin cercuri ca să ajungă la Discipoli.

Chiar în centrul încăperii, între două torțe, se afla liderul, sigurul care stătea cu fața la intruși. Era Mace, cu brațele ridicate deasupra capului. Deasupra lui atârna

un candelabru uriaș, iar în spate se afla un altar mare din lespezi de piatră. Lui Lucien i se strânse stomacul; altarul arăta ca și când fusese pregătit pentru un sacrificiu uman.

Kit probabil îi ghici gândul, căci se cutremură. Din fericire, nu era nici urmă de Kira. Dacă era programată să fie victima sacrificiului vreunui rit barbar, încă nu se întâmplase asta.

Tânăra făcu un pas înapoi și arătă în spate, la cărarea pe unde veniseră. Kira era probabil pe același palier cu ceremonia. După ce mai aruncă o ultimă privire la scena bizară, Lucien îi urmă pe ceilalți și se întoarseră la scări, apoi coborâră din nou.

Scările se terminau la următorul nivel. De data aceea, coridorul se desfăcea nu doar în față, ci și în dreapta și în stânga. Kit se îndreptă încrezătoare către cel din mijloc. Lumânările ardeau în suporturile montate în pereți, luminând măștile diavolești sculptate în zidul moale. Păreau vii, iar chipurile lor străluceau ca și când ar fi fost transpirate de la umezeala ce se prelingea din piatră.

În timp ce o urma pe Kit, Lucien începu să creadă că puteau să o scoată pe Kira fără să-i alerteze pe Discipoli. Ar fi fost cea mai sigură metodă, însă contele ar fi regretat pierderea ocaziei de a-l pedepsi pe ticălosul arogant care organizase acea răpire. Se alină cu gândul că dreptatea avea să triumfe, chiar și cu întârziere. Urma să se asigure de asta.

Kit era la câțiva metri în fața lui și își continua drumul fără să privească nici în stânga, nici în dreapta. Ceilalți doi erau în spate, cercetând atent împrejurimile. La un moment dat, Lucien văzu o bandă de pietre mai închise la culoare care traversa podeaua coridorului. În ele erau ascunse găuri de câțiva centimetri pătrați. Fâșia întunecată traversa pereții și se continua pe tavan. Chiar când se întreba ce ar putea fi, Kit călcă pe una dintre acele lespezi.

Piatra se mișcă și se dezlănțui iadul.

capitolul 36

Clopote grele începură să bată, răsunând în pasaj cu o putere care spărgea urechile. Kit rămase locului, întorcând capul să vadă ce se întâmplase.

Lucien auzi un sunet greoi și ridică privirea. O poartă culisantă grea din fier începuse să coboare dintr-un suport ascuns din tavan, iar Kit stătea chiar dedesubt. El o strigă și se aruncă înainte, îndepărtând-o de vârfurile ascuțite ale porții care cobora. Fata căzu la podea, iar el se prăbuși peste ea.

Poarta culisantă se izbi de pardoseală cu un bubuit al cărui ecou răsună în întreg pasajul, rupând bucăți de calcar din tavan. Ceva îi atinse glezna dreaptă, iar când privi în urmă constată că nu se îndepărtase suficient de mult de capcană.

Printr-un noroc chior, piciorul îi alunecase între doi țepi ascuțiți. Dacă ar fi fost doar cu câțiva centimetri în lături, i s-ar fi înfipt în gleznă și l-ar fi țintuit la podea. Însă piciorul îi rămăsese prins în spațiul îngust dintre lespezi și bara de jos a porții. Clopotele încă băteau, iar o voce furioasă se auzi mugind din peșteră:

–Avem niște intruși. Găsiți-i!

Pe toți dracii! Lucien își eliberă piciorul, apoi sări în picioare. Dacă poarta nu putea fi ridicată, Michael și Jason rămâneau blocați între ea și Discipolii furioși.

Michael prevăzuse deja pericolul. Încercă să miște poarta de fier, apoi scutură din cap.

–N-o să reușim să mutăm chestia asta. Luce, tu și Kit luați-o înainte. Își scoase calm carabina și trase cocoșul. Eu și Travers o să ne ocupăm de ei.

Kit se ridicase și îi privea stupefiată pe cei doi bărbați. Lucien îi prinse brațul.

–Nu avem ce să facem. Stai liniștită, sunt înarmați. Treaba noastră e să o găsim pe Kira.

Kit înghiți nodul din gât și dădu din cap, apoi se întoarse și își continuă drumul pe coridor.

–Acum e foarte aproape.

Pasajul cotea la stânga. La cincizeci de metri după aceea se despărțea în patru tuneluri mai înguste, care șerpuiau precum buclele Meduzei. Kit se opri și privi noul obstacol.

–Ai idee pe care dintre aceste culoare trebuie să mergem? întrebă Lucien.

Înainte să apuce să răspundă, în spatele lor se auziră un schimb de focuri de armă și un strigăt de durere. Kit îi prinse brațul, cu chipul în agonie.

–Dumnezeule, părea vocea lui Jason. Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm.

–Nu sunt sigur că era el. Se încruntă. Și să fiu al naibii dacă te duc într-un tunel în care zboară gloanțele.

–Atunci du-te doar tu, imploră ea. Eu rămân aici. Chiar dacă nu poți trece de poartă, poți trage cu pistolul prin ea.

Alte împușcături, alt strigăt. Lucien clipi.

–Prea bine, mă duc să văd. Stai aici și nici măcar să nu te *gândești* să te miști decât dacă cineva te atacă de pe unul dintre coridoarele astea. Dacă se întâmplă așa ceva, vii după mine.

Îndată ce ea aprobă din cap, el alergă pe coridor, apoi se ascunse după colț să arunce o privire. Încăierarea produsese nori înțepători de fum caustic, însă după ce clipi văzu că Michael și Jason nu pățiseră nimic. Amândoi erau ghemuiți lângă zid, cu armele pregătite, în vreme ce în depărtare se vedeau câteva siluete în retragere. Un paznic cu turban negru zăcea nemișcat pe podea, iar o dâră de sânge dovedea că cel puțin unul dintre fugari fusese rănit.

După ce se convinse că prietenii săi se descurcau de minune, se întoarse spre locul unde rămăsese Kit. Îndată ce ajunse în tunelul respectiv, scoase o înjurătură atât de puternică, încât aproape că făcu să cadă bucăți de calcar.

Dispăruse.

După ce plecă Lucien, Kit se rezemă de zid, fericită că are un moment să-și tragă răsuflarea. Însă când se mai relaxă simți din plin bătaia oribilă a clopotelor. O străpungea, declanșându-i o spaimă mai reală decât lumea de afară.

Dumnezeule, clopotele astea anunță că vine după mine! A spus că se va întâmpla în noaptea asta. Trebuie neapărat să fiu pregătită.

Kit își apăsă mâinile pe tâmple, știind că era în mintea Kirei, simțind teama Kirei. Gâfâind, se chinui să scape de frica surorii ei gemene, căci nu-și permitea să se piardă în ea acum.

Se gândi la Lucien și reuși să se despartă de sora ei. Când redeveni lucidă, trimise un mesaj mental. *Unde ești? Suntem foarte aproape. Spune-mi unde te găsesc, draga mea!*

Însă nu putea stabili contactul. Suferința gemenei ei era la fel de arzătoare și de nepătruns precum o casă în flăcări și amenința să o târască pe Kit din nou în ea. Din nou se strădui să-și păstreze luciditatea, dar înainte să se poată elibera, spaima o cuprinse din nou. De data aceea venea din altă sursă. Într-un fel de neexplicat, simțea cum agresorul se îndrepta spre sora ei.

Ultima urmă de rațiune o părăsi. Orbește, fără să se gândească, Kit se dezlipi de perete și țâșni în tunelul cel mai din stânga. Avea în minte o hartă în care sora ei era o lumină albă și imobilă, iar atacatorul acesteia – o masă lichidă de întuneric ce se apropia din stânga.

Tunelul se termina într-un coridor mai mare și mai luminos. Intră și o luă la stânga, dar se trezi nas în nas cu lordul Mace. Înalt și îmbrăcat în roșu aprins, cu lanțuri

de barbar peste piept și arme la brâu, alcătuia o priveliște înfiorătoare. Rămase nemișcat când o văzu, uimirea citindu-i-se pe față.

–N-o să te las să mai pui mâna pe ea din nou, monstrule! strigă ea, gâfâind de la alergătură.

–Binecuvântat fie sufletul meu păcătos, este cealaltă, Cassie a Doua, spuse el, cu ochii scânteind. Se pare că raiul îmi zâmbește. Se îndreptă spre ea. Se pare că la urma urmei o să-mi pot duce la îndeplinire fantezia.

Abia atunci se trezi Kit din ceața instinctului care o adusese acolo. Dumnezeule mare, fusese nebună să plece de lângă Lucien. Acum era nevoită să se confrunte neînarmată cu un ticălos. Nu avea nimic cu care să-l înfrângă.

Însă îl putea încetini. Cu cât îl întârzia mai mult, cu atât avea Lucien mai multe șanse să le găsească ori pe ea, ori pe Kira.

Știind că Mace nu se aștepta să-l atace, se năpusti asupra lui. Asaltul ei brusc îl dezechilibră și amândoi se prăbușiră la pământ. Înainte ca fata să se poastă ridica, Mace îi prinse umerii și o întoarse, încercând să o țintuiască sub el.

–Ce ființă rapidă ești, spuse el pe un ton ciudat de calm, care-i îngheța oasele. Exact la fel ca geamăna ta.

Ea îl scuipă în față.

Urmă o încăierare sălbatică, în care ea dădea din picioare, lovea cu pumnul, zgâria și izbea cu genunchii. Rănindu-l, găsi o plăcere sălbatică, diferită de durerea care îl excita pe el. Însă cele mai mari eforturi ale ei nu puteau decât să întârzie inevitabilul. Când bărbatul îi dădu un pumn în plexul solar, ea rămase împietrită, astfel că nu se putu împotrivi atunci când el îi legă încheieturile la spate cu o batistă.

O ridică în picioare și rosti pe un ton firesc:

–Chiar vă pregătisem camere private așteptând să fii și tu răpită. Din păcate, indivizii pe care i-am angajat

nu s-au ridicat la înălțimea misiunii. Ar fi trebuit să particip eu însumi, așa cum am făcut în cazul surorii tale. Însă nu mai contează, din moment ce ai venit.

Între faldurile robei sale erau ascunse pe jumătate o teacă într-o parte și un pistol în toc în cealaltă. Deși bănuia că purta armele în scop ceremonial, știa că erau cât se poate de adevărate și de letale. Mace scoase pistolul din toc și îi atinse gâtul cu țeava rece.

–Haide, Cassie a Doua. După ce te schimbi în costumul pe care ți l-am pregătit, vine vremea ceremoniei. Acolo îți vei vedea din nou sora. Sper să aprecieze galanteria cu care ai renunțat la viață ca să o găsești. Foarte emoționant. Mă întreb dacă fratele meu Roderick s-ar sacrifica de dragul meu. Cumva mă îndoiesc, deși mereu m-a susținut cu plăcere.

–Ar trebui să renunți și să fugi cât mai poți, Mace, se răsti Kit. Prietenii mei nu se vor lăsa prinși atât de ușor ca mine, iar dacă mă rănești o să se răzbune crunt.

El se opri și încercă să descuie o ușă de pe partea stângă a pasajului.

–Dacă nu sunt morți până acum, vor fi curând. Sunt depășiți ca număr și ca arme și nu cunosc capcanele pe care le-am pus peste tot în micul meu regat subteran.

Luă o lumânare dintr-un sfeșnic, apoi o împinse cu pistolul în cameră. Când aprinse lampa, văzu că încăperea era mobilată ca un dormitor. Bărbatul deschise un dulap și scoase mai multe veșminte negre. Kit le recunoscu, pentru că văzuse aceleași costume decadente și în visele ei cu Kira.

Scoase din teacă un cuțit curbat, care strălucea amenințător, îi apoi tăie legăturile de la mâini.

–Îmbracă-te cu astea, porunci el.

–Nu, răspunse ea scurt.

El flutură cuțitul, iar lama luci rău prevestitor.

–Chiar mi-ar plăcea să îți tai eu hainele și să te îmbrac cu forța.

Gândul că ar fi putut să o atingă intim o făcu să se abțină. Apelând la talentul ei actoricesc, rosti calm:

–Asta ar lua prea mult timp. Prietenii tăi cei perverși nu s-ar plictisi să aștepte?

–Așa e, se încruntă el, nu ar trebui să-mi neglijez musafirii. Însă insist să porți acel costum. Trebuie să arăți exact ca sora ta când mergeți la altar.

Făcu un pas spre ea, iar Kit trebui să-și înfrâneze instinctul de a o lua la goană.

–O să mă îmbrac de bunăvoie dacă mă aștepți afară, spuse ea resemnată.

–Un compromis rezonabil. Mai târziu o să mă lupt cu tine cât o să am eu chef. Asigură-te că strângi bine costumul. Își linse buzele. Efectul e foarte excitant.

După ce el părăsi încăperea și închise ușa, Kit se prăbuși pe un scaun, tremurând. Ca întotdeauna când era în necaz, căută ajutor. Însă de data aceea nu o chemă pe Kira, care și ea era aproape să se frângă, ci pe Lucien. Gândul la puterea și la tăria lui o liniști.

Se ridică în picioare și cercetă camera în căutarea unei arme potențiale, însă în zadar. Iar ușa nu se putea încuia sau baricada pe interior. Cu buzele strânse, începu să se îmbrace cât de încet putea.

Constatând dispariția lui Kit, Lucien se blestemă cu cele mai aprige înjurături. Ar fi trebuit să-și dea seama că în clipele de primejdie nu trebuia să-i îngăduie să intre în transă și în gândurile surorii ei.

Sigur intrase într-unul dintre cele patru tuneluri, însă în care? Urându-și baftă în gând, o luă pe cel de-al doilea de la stânga. Șerpuia printre zidurile cu nișe înfiorătoare, asemănătoare unor catacombe, pline cu oase de animale.

Unde *naiba* era Kit?

Trecu de o cotitură și se lovi de cineva care venea din direcția opusă. Din nefericire nu era Kit, ci un paznic voluminos cu pistol, care se ducea probabil să cerceteze

coridoarele. Impactul îi dezechilibră pe amândoi. Când paznicul își reveni suficient cât să ridice arma, era deja prea târziu. Lucien îi aruncă pistolul din mână, apoi îl lovi puternic în maxilar cu dreapta și încă și mai puternic cu stânga.

Adversarul căzu la pământ fără cunoștință. După ce îi luă pistolul și muniția, Lucien îl legă cu lavaliera ponosită, apoi se ridică și cercetă împrejurimile. Se afla într-o încăpere mică, iar din stânga se deschidea alt pasaj. O masă, două scaune și o lampă erau așezate în mijloc, iar pe masă erau răspândite cărți de joc sugerând o pasiență întreruptă.

Nici urmă de Kit, însă pe zidul din fața lui văzu o ușă masivă, cu cadru de fier. Îl cotrobăi pe paznic și găsi o cheie mare de aramă. Se potrivea perfect în broască. Întoarse cheia și se rugă să o găsească pe Kira înăuntru. Dacă ea era acolo, puteau să se retragă îndată ce dădeau din nou de Kit. Nu avea cum să fie prea departe.

Ușa se deschise, iar el păși cu precauție înăuntru, cu pistolul în mână. Se trezi într-o cameră mobilată frumos, care ar fi putut trece drept una obișnuită dacă n-ar fi lipsit ferestrele. O ușă ducea la dormitor, iar cealaltă se deschise într-un beci cu ziduri de piatră. Se potrivea perfect cu descrierea lui Kit.

Făcu un pas în față și văzu cu coada ochiului o mișcare într-un colț. Se întoarse și o zări pe Lady Kristine Travers. Preț de o clipă, uimirea îl lăsă fără cuvinte. Faptul că cele două fete erau gemene identice stătuse la baza acelei misiuni, însă i se părea foarte tulburător să vadă o femeie care arăta exact ca iubita lui, însă, în același timp, era complet străină.

În timp ce el se holba, ea încercă să-i zdrobească țeasta.

Lucien sări din reflex într-o parte, așa că bâta ei doar îi atinse brațul drept, aruncându-i pistolul din mână.

Cu agilitatea unei pisici, se pregăti să încerce din nou, cu o privire sălbatică în ochii cenușii.

El făcu câțiva pași în spate prin cameră, apoi spuse repede:

–Kira, lasă chestia aia jos. Sunt un prieten de-al lui Kit. Ea rămase nemișcată, ezitând între dorința de a-l crede și impulsul violenței letale. Mă numesc Lucien Fairchild. Vorbea pe un ton blând, ca și când ar fi avut în față un copil speriat. Kit e și ea în apropiere. S-a pierdut căutându-te pe tine. Hai să o găsim.

–Kit e *aici!* îngăimă Kira cu vocea tremurând.

–Am lăsat-o într-un labirint de tuneluri, confirmă el dând din cap, însă nu poate fi prea departe. Făcu un pas în față și îi luă bâta din mână.

O clipă își frecă tâmplele așa cum făcuse și Kit.

–Îmi... Îmi pare rău că te-am lovit, spuse ea, cu un glas pierdut. Am crezut că era lordul Mace.

–Mace e cel care te-a răpit?

Ea dădu afirmativ din cap.

–M-a văzut pe scenă și a devenit obsedat de mine. Am refuzat să-i devin amantă și m-a răpit după un spectacol. De atunci mă obligă să... să...

El o opri înainte să se frângă din nou. Cu toate că fizic părea sănătoasă, lunile de captivitate îi fragilizaseră spiritul până aproape de limită.

–Nu trebuie să explici, o întrerupse el. Kit și-a dat seama cum stă treaba din visele pe care le-a avut cu tine.

–Da, fie binecuvântată, spuse ea cu o urmă de zâmbet.

Contele studie chipul Kirei. Asemănarea dintre gemene era cu adevărat uimitoare. Aceeași siluetă zveltă, același păr castaniu și mătăsos, aceiași ochi cenușii și același profil pur, izbitor, care îi permisese să o recunoască de fiecare dată pe Kit. Însă erau și diferențe. Chipul și buzele Kirei erau ceva mai pline, iar faptul că era dreptace îi dăduse un set de trăsături ușor diferite. Și, bineînțeles, personalitatea era doar a ei.

Pe deasupra, nu o văzuse vreodată pe Kit îmbrăcată în cămașă neagră și scurtă de satin, împletită cu curele de piele care lăsau să se vadă fâșii de piele albă sau cu cizme până la genunchi și ciorapi de dantelă. Însă știa că și Kit ar fi arătat la fel de ademenitor ca sora ei geamănă.

Văzând direcția privirii lui, Kira murmură cu tristețe:

–Am jurat că dacă ies vie de aici o să fiu fericită să port tot restul vieții doar muselină albă.

El zâmbi. Se vedea că începea să-și revină.

–Ai niște haine mai groase? Vremea e cumplită și trebuie să călărim câțiva kilometri după ce plecăm.

Kira se duse în grabă în cealaltă cameră și se întoarse cu o capă din blană de samur, potrivită pentru o prințesă. Și-o aruncă pe umeri și îl examină la rândul ei pe Lucien, la fel de amănunțit pe cât o studiase și el pe ea.

–Tu ești motivul pentru care Kit se simte fericită în ultima vreme?

–Aș vrea să cred asta, răspunse el surprins. Îi poți simți emoțiile așa cum ți le simte și ea ție?

–Nu la fel de bine ca ea, dar îmi cam dau seama cum stă treaba. În ultima vreme a fost foarte neliniștită din cauza mea, însă am simțit și momente de fericire intensă.

Interesant, foarte interesant. Lăsând asta pentru un moment mai potrivit, întrebă:

–Mai ai ceva de luat de aici? Cu cât ieșim mai repede să o găsim pe Kit, cu atât mai bine. Din păcate, Discipolii țin un ritual în noaptea asta și au descoperit mica noastră operațiune de salvare.

Chipul Kirei deveni palid, iar el văzu că spaima încă nu o părăsise complet.

–Ultima dată când a fost aici, Mace mi-a spus că urma să fiu atracția principală pentru un viol în grup de către toți Discipolii, spuse ea pe un ton gâtuit. După aceea urma să aibă loc o ceremonie privată pentru el și prietenii lui cei mai apropiați. În tot timpul cât am fost captivă, s-a pregătit pentru noaptea asta. Cu toate că-i plăcea mult rolul de sclav sexual, scopul său ultim era să mor de mâna lui.

Lucien o țintui cu privirea.

–Mai rezistă puțin, Kira, rosti el apăsat. Nu te poți prăbuși chiar acum.

Ea închise ochii, părând dureros de fragilă. Îi deschise din nou și răspunse:

–O să mă descurc. Zâmbi chinuit și își atinse părul cu podul palmei într-un gest care îi aparținea în întregime. De aici nu mai vreau nimic. Doar... Traversă camera și deschise un dulap. Înăuntru se aflau bice de diverse greutăți și materiale. Îl luă pe cel mai greu și explică: În caz că am nevoie de armă pe drum.

El își ridică pistolul, apoi ieșiră pe ușă.

–Am venit din direcția aceea, zise el când intrară în camera paznicului, însă nu sunt sigur dacă putem pleca tot pe acolo, deoarece poarta de fier blochează coridorul principal care se întinde dincolo de ea. Iar Kit e tot pe partea asta. Știi cumva unde duce celălalt pasaj?

–Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse ea, ridicând din umeri, însă putem afla.

Intrară în culoarul mai lat. Lucien se rugă să o găsească rapid pe Kit, pentru că neliniștea lui creștea de la o clipă la alta.

capitolul 37

Era un lucru bun că inamicul se retrăgea, deoarece fumul îl înecă atât de rău pe Michael, încât o vreme nu fu în stare să tragă.

–Spațiile închise sunt un chin pentru împușcături, spuse el când își recăpătă glasul. Dă-mi un câmp deschis și mă descurc oricând.

–Și eu prefer să trag cu tunul de pe o navă. Jason își încărcă din nou pistolul. Aer curat, iar inamicul stă la distanță. Hai să ieșim de pe coridorul ăsta înainte să se întoarcă.

–O idee excelentă. După un alt acces de tuse, Michael adăugă: Înapoi sus în galerie. În capăt era o ușă care ne poate duce de cealaltă parte a porții.

Se întoarseră cu pași rapizi pe coridor. Erau cât pe ce să ajungă la scări când auziră voci furioase din acea direcție. Gărzile plănuiau alt atac. Din moment ce sanctuarul în care erau Discipolii se afla în cealaltă parte, traversară intersecția și intrară pe coridorul care îl continua pe cel din care veniseră.

Când ajunseră în siguranță în partea cealaltă și dispărură din raza lor vizuală, se opriră să se gândească la pasul următor.

–Să încercăm totuși scările? întrebă Jason. Bănuiesc că îi putem învinge oricum.

–Probabil, aprobă Michael, însă am venit aici să salvăm pe cineva, nu să pornim un război. Hai întâi să vedem unde duce pasajul ăsta. Intră aer, deci nu e o fundătură. Cu puțin noroc o să găsim alt drum pe sus sau pe aici spre locul în care se află Luce și doamnele. O fi locul

ăsta un labirint nenorocit, însă nu are cum să acopere o suprafață prea mare.

Jason dădu din cap și o luară înainte cu felinarul care supraviețuise atacului. Așa cum sperase Michael, pasajul cotea și se întorcea. Pe peretele moale din acea zonă erau fixate proptele de lemn. Fiind proprietar de mină, recunoscu tehnica. Probabil piatra era foarte proastă, căci solul fusese pardosit cu scânduri.

Se încruntă. Propteaua din fața lor avea ceva ciudat…

Pentru că era atent în acea direcție, văzu o sclipire și ceva îndreptându-se spre el la nivelul capului. Se aruncă pe jos.

–La pământ!

Americanul îl ascultă chiar la timp cât să evite să fie decapitat de o lamă care țâșnise din zid paralel cu podeaua. Părea o coasă uriașă, cu o lamă suficient de ascuțită cât să taie în jumătate un intrus.

–Iisuse! exclamă Jason aproape fără suflare. Locul ăsta e plin de capcane. Cum o dezactivăm pe asta?

Michael privi lama care se legănă și dispăru într-o fantă din perete. Probabil era acționată de un arc uriaș ascuns în spatele stâlpului de lemn.

–Plăcile astea nu sunt așezate pe jos ca să astupe găuri, ci ca să ascundă cursele. Cred că scândura asta mai deschisă la culoare s-a mișcat când am călcat pe ea. Apăsă din nou pe ea cu podul palmei. Lama veni din nou spre capul lor, cu un hârșâit înfiorător. După ce se retrase iarăși în teacă, Michael spuse: Piedicile sunt evidente pentru ca inventatorul mecanismelor să nu cadă în propria capcană. Dacă suntem atenți, ar trebui să le recunoaștem.

–Aș vrea să-ți împărtășesc încrederea. Jason se ridică în picioare cu precauție și sări peste scândură. Alergatul peste baricade nu se compară cu așa ceva.

–Unul dintre lucrurile care îmi plac la Lucien este că în preajma lui nu te plictisești niciodată. Michael se ridică

și înălță felinarul, pe care reușise să-l păstreze întreg. Vedem ce ne așteaptă în față?

Travers imită un salut de militărie.

–„Macduff, hai lovește/ Și blestemat acel ce-o zice: «oprește!»"[1]

Kit încercă să tragă de timp, însă Mace o obligă să se grăbească, deschizând ușa înainte ca ea să fi terminat să se îmbrace. Expresia lui furioasă o făcu să își tragă în grabă cizmele negre înalte peste ciorapii de dantelă. Nu îndrăznea să întindă prea mult coarda. Cu toate că lui Mace îi plăcuse să fie biciuit, în seara aceea părea gata de viol.

–Întoarce-te, porunci el, când ea se ridică în picioare.

Ea îl ascultă și se răsuci lent, temându-se să se miște prea repede în acel costum, care era veșmântul cel mai indecent pe care și-l putea imagina. În față era despicat până la buric, cu fâșii de piele încrucișate peste pielea goală ca să țină materialul. Acel aranjament îi lăsa sânii și abdomenul pe jumătate expuse. Despicături asemănătoare scoteau în evidență porțiuni provocatoare de piele de pe spatele ei. Se simțea mai goală decât dacă ar fi fost complet dezbrăcată.

Mace se holbă la fluturele care se vedea prin ciorapul de dantelă neagră.

–Minunat! Chiar și tatuajul e identic. Însă curelele sunt prea largi. O să le strâng chiar eu.

Ea încercă să se retragă când îl văzu apropiindu-se, însă bărbatul scoase cuțitul din teacă și îi atinse gâtul cu vârful.

–Nu te mișca, mârâi el.

Cuțitul, cu abilitatea lui de a spinteca și mutila, era mai înspăimântător decât pistolul. Rămase nemișcată, iar el vârî din nou lama în teacă, apoi se ocupă de curelele care îi prindeau cămașa peste sâni. Le strânse atât

[1] *Macbeth*, Actul V, Scena 8, traducere de Adolphe Stern (n.tr.)

de rău, încât sfârcurile îi ieșeau clar în evidență prin satinul negru. Kit abia putea să respire, iar curelele sigur aveau să-i lase urme roșii pe piele dacă supraviețuia.

–Și totuși e clar că nu sunteți chiar identice. Îi legă șiretul, dar în loc să se îndepărteze de ea începu să își plimbe mâinile peste formele ei. Căldura palmelor lui pe sâni îi provoca silă. Înainte să termin, o să observ diferențele, spuse el pe un ton răgușit. Din moment ce sora ta e geamăna rea, presupun că tu ești cea bună. Îi ciupi brutal sfârcurile. Din anumite puncte de vedere, asta este și mai excitant.

Ea își mușcă buza ca să nu plângă. Nu avea de gând să-i dea satisfacția de a-i arăta dezgustul ei, căci simțea că spaima femeilor îl făcea să se simtă bine.

Se îndepărtă de ea cu un regret vizibil.

–Mai târziu. Acum trebuie să o luăm pe Cassie Numărul Unu.

Îi legă încheieturile la spate cu o panglică lată și roșie, exact de culoarea sângelui proaspăt. Apoi îi făcu semn cu pistolul să treacă în fața lui.

Locul era un adevărat labirint de tuneluri. După mai multe cotituri încurcate, ajunseră într-o cameră de gardă unde se afla o ușă masivă. Pe podea zăcea un bărbat legat.

–Prostule! se oțărî Mace, cu chipul întunecat. Păstrând-o pe Kit lângă el, deschise ușa și îi făcu semn să intre prima. Ea își dădu seama imediat că aceea fusese închisoarea Kirei; aerul era saturat cu esența surorii ei gemene. Însă acum nu mai era acolo; probabil Lucien o găsise. Kit ar fi scos un sunet de ușurare dacă nu s-ar fi temut că asta ar fi declanșat violența lui Mace. Acesta înjură foarte urât, apoi urlă: O să te duc pe tine la sanctuar. Prietenii mei se pot juca după placul inimii cu tine în timp ce eu o găsesc pe sora ta. Acum *mișcă-te*. Îi împinse pistolul în coaste.

În timpul acelei călătorii de coșmar nu-i dădu nici o ocazie să scape. Când se apropiară de sala mare, auzi

un murmur de voci agitate. În clipa în care pătrunse în sanctuar, se lăsă brusc tăcerea. Toți bărbații o priviră pe Kit. Ar fi vrut să se ghemuiască și se acopere cu mâinile. Însă, din moment ce asta era imposibil, se gândi la o piesă despre Anne Boleyn, care se dusese la eșafod cu o demnitate de neclintit.

Se retrase în ea însăși cât de adânc putu, ca și când ar fi fost pe scenă. Nu era real, doar juca rolul principal într-o piesă. Se îndreptă cu fruntea sus spre altar. Două focuri mari încălzeau aerul, lucru bine-venit pentru cât de sumar era îmbrăcată. Nu găsea alt punct pozitiv în situația în care se afla.

Drumul o duse prin cercurile de statui cu războinici. De aproape păreau chiar mai mari decât de sus. Trecu printre un indian cu suliță și un cruciat în armură, fără să ridice privirea. Însă nu putea să ignore mulțimea de bărbați îmbrăcați în robe roșii, cu ochi flămânzi și comentarii obscene. Și mai rău, unii dintre ei o pipăiră cu o intimitate revoltătoare când trecu printre ei. Merse mai departe, cu ochii fixați în față, până ajunse la altar.

Toți suspecții ei principali se aflau în primele rânduri ale grupului. Bărbații din spate erau alți Diavoli, dar în timpul investigației ei nici unul nu i se păruse important, și la fel și acum; erau simpli adepți. Aici răul venea de la conducători; le stătea scris pe chip.

Lordul Nunfield și Roderick Harford o studiară cu o poftă fățișă. Mai detașat, Chiswick bolborosi:

–Deci ai reușit să o convingi pe Cassie James. Excelent, Mace. E suficient cât să stârnească pofta și celei mai pretențioase bolți palatine.

–Eu unul le prefer ceva mai cărnoase, spuse Sir James Westley vesel, însă nu am sacrificat niciodată o femeie cu un asemenea talent. O să se descurce splendid.

–E chiar mai bine decât vă imaginați, domnilor, declară Mace pe un ton plin de sine. Nu e Cassie James, ci sora ei geamănă identică. Sigur, ați visat cu toții să aveți două gemene, la fel de frumoase și neajutorate. Ochii lui opaci scânteiară amenințător. Cassie cea adevărată s-a pierdut prin tuneluri, așa că mă duc să o caut. Asta stârni alt val de comentarii. Kit observă cu detașare că toți bărbații purtau tecile și tocurile ceremoniale. Se întrebă ce fel de cuțite aveau să folosească. Mace îi făcu semn fratelui său să se apropie. Ai grijă de asta până o găsesc pe cealaltă, spuse el pe un ton coborât.

–Am mai văzut-o, se încruntă Harford. Apoi pocni din degete. E târfa care a încercat să mă jefuiască la bal!

–Serios? Mace o privi pe Kit cu respect. Deci ai intrat în Blackwell Abbey ca să îți cauți sora. Ești o fetișcană îndrăzneață. Apoi se întoarse din nou spre fratele lui și adăugă: Strathmore a venit cu ea și se pare că a eliberat-o pe soră-sa. I-ai eliminat pe ceilalți doi bărbați?

–Din păcate, nu, răspunse Harford posomorât. Paznicii s-au speriat de focul de pușcă și în timp ce își reveneau ei, acoliții lui Strathmore au fugit. Sunt urmăriți, dar cred că o să mai dureze ceva până-i încolțim.

–O să fiu atent când îi caut pe Strathmore și pe geamănă, spuse Mace încrețindu-și fruntea. Din moment ce nu cunosc pasajele, n-ar trebui să ne ia mult să-i găsim. Apoi o să am grijă de el și o aduc pe ea aici să începem ceremonia.

Kit mulțumi în gând că Mace părea să fie unul dintre cei care îl subestimau pe Lucien. Însă, din păcate, era adevărat că Mace avea un avantaj enorm prin faptul că știa terenul. Își deschise mintea să o caute pe sora ei. Îndată ce făcu asta, inima îi tresăltă de spaimă.

Lucien și Kira erau aproape, periculos de aproape.

Coridoarele întortocheate nu păreau să ducă nicăieri. În timp ce căutau drumul, Lucien devenea tot mai neliniștit. Apoi Kira rămase nemișcată, cu fața de o paloare cadaverică.

–Dumnezeule mare, a prins-o pe Kit!

Cuvintele ei îi confirmară lui Lucien cele mai rele temeri.

– Ești sigură?

– Absolut. Kira făcu un semn înainte și la dreapta. E acolo. Chipul îi era tras, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. E speriată de moarte.

Aceeași expresie încețoșată pe care o văzuse de atâtea ori pe fața lui Kit apăruse acum la Kira. Știind că trebuia să-i oprească alunecarea în transă, o întrebă:

– A fost agresată fizic?

– Nu cred. Kira expiră, cu chipul mai liniștit. E vina mea că Kit e în pericol. Dacă n-aș fi ales să fiu actriță, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Kit a avut dreptate să se împotrivească; mereu are dreptate.

El îi prinse cotul și rosti apăsat:

– Te poți simți vinovată mai târziu. Acum trebuie să o găsim pe Kit și să o luăm de lângă Mace.

Cu un efort suprem, Kira se concentră și porni înainte. Din păcate, cunoașterea direcției în care se afla Kit nu-i ajuta prea mult să găsească drumul. Coridoarele șerpuiau enervant, ducând la fundături, la altare ridicate în cinstea unor zeități în formă de gargui și la și mai multe oase. Nici unul dintre ei nu spunea nimic, căci Kira avea nevoie de concentrare maximă pentru a-și găsi sora.

Într-un final, după o cotitură, văzură două draperii brodate din spatele cărora se zărea o lumină puternică și se auzeau voci. Lucien se opri.

– Cred că am găsit sanctuarul lui Mace și al prietenilor săi diabolici. Așteaptă aici să mă uit mai de aproape.

Kira își mușcă buza.

– Kit e acolo.

– Da, însă poate că nu e chiar în sanctuar, răspunse el conducând-o înapoi după colț. Dacă nu e acolo, e mai sigur să ocolim. Așteaptă aici și *nu te mișca*. Ura să o lase singură, însă dacă îl vedeau și îl prindeau pe el, cel puțin ei îi rămânea șansa să fugă prin tuneluri.

Amintindu-și de la Kit că sora ei era o țintașă bună, scoase pistolul pe care îl luase de la paznic.

– Ar trebui să fii în siguranță cele câteva clipe de care am nevoie ca să cercetez, însă n-ar fi mai bine să iei asta pentru orice eventualitate?

Ea dădu din cap și vârî biciul sub braț, luând arma cu o ușurare vizibilă. În timp ce deschise cu îndemânare pistolul să verifice dacă era în condiție bună, remarcă:

– Este bine să ai o armă în mână după luni întregi de neajutorare.

Simțindu-se mai liniștit, contele traversă în tăcere pasajul până la draperii. Le feri ușor și privi înăuntru. Așa cum ghicise, acolo era sanctuarul, cu statuile de războinici, torțele și Discipolii îmbrăcați în roșu. Privirea lui căzu imediat asupra lui Mace, care se îndepărta cu aroganță de centrul cercului.

Dacă Mace era acolo, atunci era și Kit. Privi în cerc și o zări în picioare în fața altarului, cu lama cuțitului lui Roderick Harford la sân. Deși era îmbrăcată exact ca sora ei, arăta la fel de demnă precum Maria Antoaneta înconjurată de țărani.

Priveliștea îi trezi o furie oarbă. Ar fi dorit să se năpustească în încăpere și să-i desfigureze pe toți bărbații de acolo. Spunându-și că un impuls nebunesc n-ar fi putut să o salveze, își stăpâni furia și cântări posibilitățile pe care le avea.

Acolo se aflau cel puțin doisprezece bărbați, toți cu cuțite și pistoale. Chiar dacă poate nu erau cu toții la fel de răi precum Mace, nu putea să-l considere aliat pe nici unul dintre ei. În doar câteva secunde ajunse la concluzia dureroasă că orice gest de-al lui ar fi pus-o în pericol pe Kit.

După cum îi șoptea intuiția, cu cât fata rămânea mai mult în mâinile lui Mace și Harford, cu atât riscul era mai mare. Așa că trebuia să acționeze imediat. Păcat

că Michael și Jason nu erau acolo, dar nu îndrăznea să-i aștepte.

Exista o șansă, mică, însă mai bună decât nimic, să o elibereze pe Kit dacă-i aborda pur și simplu fățiș. Cu pistolul în mână, dădu draperia la o parte și păși în lumină. Ridicând tonul ca să se facă auzit în toată încăperea, strigă:

–Harford, dă-i drumul.

Toți se întoarseră și îl priviră surprinși. Privirea lui Kit o întâlni pe a lui, plină de ușurare. Spera din tot sufletul să nu-i înșele încrederea.

Revenindu-și imediat din șoc, Mace spuse jovial:

–Ah, Lucifer. Ai venit să ni te alături. Mi-era teamă că din cauza vremii nu vei putea ajunge la timp să-ți joci rolul. În timp ce vorbea, se îndreptă din nou spre altar.

–Gata cu prefăcătoria, îl repezi Lucien. Ăsta nu e joc, ci nebunie criminală. Dacă nu-i dai drumul, ori tu, ori fratele tău muriți. Înaintă spre cercul de statui.

–A venit timpul să sigilăm cercul! anunță Mace cu ochii scânteind răutăcios. Se aplecă și trase de un levier lung care ieșea din podea lângă altar.

Statuile se treziră la viață.

capitolul 38

Când Mace mișcă levierul, camera se umplu de huruitul roților și de fâsâitul aburului. Imediat, războinicii mecanici se transformară într-o oaste de uriași antici care mișcau armele cu o putere înfiorătoare.

Gladiatorul lovea în jos cu sabia, vikingul despica aerul cu barda, cavalerul, la doar doi metri distanță, își îndreptă spada spre Lucien. Dacă mecanismul n-ar fi avut nevoie de câteva clipe ca să se pună în mișcare, ar fi murit pe loc. Însă își dădu seama de pericol și se feri la timp.

Mace râdea în hohote, ca și când moartea ar fi fost o glumă măreață.

–Lucifer, strigă el, dintre toți, tu ar trebui să-i apreciezi cel mai bine pe soldații mei care merg cu puterea aburului. N-a mai existat așa ceva în istoria lumii!

Lucien înjură în gând și se retrase. Mașinăria huruitoare și căldura neobișnuită ofereau o explicație, căci sigur erau cazane uriașe în apropiere, cu țevi pe sub podea ca să pună în mișcare statuile.

Toate armele se mișcau rapid înainte și înapoi într-un singur arc. Lamele individuale puteau fi evitate, însă cercurile cu statui fuseseră așezate astfel încât zonele de pericol să se suprapună, unele mai slabe, altele mai puternice.

Aranjamentul bloca în întregime intrarea în cerc. Dacă ocolea sabia, intra în raza bardei într-o parte sau a iataganului în cealaltă. Era ingenios, iar Lucien își blestema inamicul pentru că realizase așa ceva.

–Foarte inteligent, Mace. Însă tot pot să trag printre statui. Dă-i drumul!

–Vrei sânge, Lucifer? Dacă nu cooperezi, o să-l vezi pe al fetei. Mace ridică o mână puternică spre fratele său.

Cu o expresie de excitare răutăcioasă, Harford trasă o linie delicată cu vârful lamei pe clavicula lui Kit. Picături roșii apărură de-a lungul tăieturii. Ea scoase un sunet disperat, pe care și-l înăbuși instantaneu.

Lucien simți cum se albește la față. Strălucirea din ochii lui Mace confirma povestea Kirei; era pregătit de eliberarea explozivă a violenței sexuale pe care o plănuise pentru noaptea aceea. Probabil fratele lui îi împărtășea nebunia, căci atmosfera avea aura volatilă a pericolului pe care îl simți de obicei înainte de o furtună. Orice provocare care ar fi fost o scuză ca să-i spintece gâtul lui Kit.

–Suntem într-un punct mort, nu crezi? Vocea lui Mace avea un aer de o plăcere sinistră. Dacă vrei să rămână în viață, lasă pistolul.

Îngrețoșat, Lucien își dădu seama că nu avea de ales. Ar fi putut să tragă în Mace sau în Harford, dar nu în amândoi deodată. Dacă unul rămânea în viață, asta însemna condamnarea la moarte a lui Kit, căci ambii frați erau capabili să o ucidă fără ezitare.

Deși nu avea deloc încredere în Mace, probabil prezența atâtor martori avea să-l facă să-și stăpânească pornirile cele mai grave. Din ceea ce spusese Kira, nu toți erau ucigași. Cu trăsăturile împietrite, lăsă arma să cadă pe podea.

Atunci zări o urmă de mișcare în galeria din fața lui. Ridică ochii fără să se clintească și îi văzu pe Michael și Jason intrând dintr-un pasaj lateral. Dându-și seama dintr-o privire cum stăteau lucrurile, Michael ridică pușca și îl ținti pe Harford. Apoi se uită în jos către Lucien, așteptând semnalul.

Dacă trăgea Michael, Harford era mort. Însă Lucien trebuia să-și recupereze arma și să se ocupe el însuși de Mace, căci Jason era mult prea departe ca să nimerească ținta cu pistolul. Ar fi fost riscant, însă mai puțin riscant decât să o lase pe Kit în mâinile a doi nebuni.

Când începeau împușcăturile, se putea întâmpla orice. Slavă Cerului că Kit avea inteligența și curajul de a acționa rapid. Concentrându-și mintea cu o intensitate furioasă, Lucien încercă să-i trimită un mesaj mental să fie atentă. Ea îl privi lung, cu chipul cadaveric, însă ochii ei goi părură să transmită că pricepuse mesajul. Rugându-se ca Michael să țintească bine, Lucien ridică privirea și dădu ușor din cap.

Carabina mugi, zgomotul rezonând în peșteră cu o forță amețitoare. În acel moment, Lucien se aplecă după pistol. Roderick Harford urlă și se răsuci de la impactul cu glonțul lui Michael, apoi se prăbuși. Când căzu, Kit se desprinse de el înainte ca lama cuțitului să-i sfâșie gâtul.

Fără să se ridice, Lucien îl ochi pe Mace, dar în clipa de care avusese nevoie ca să ducă mâna la armă, celălalt bărbat izbuti să se adăpostească. Mace sări în spatele altarului de piatră, care îl proteja de gloanțele ambilor atacatori.

În timp ce-și reîncărca pistolul, Lucien o auzi pe Kira țipând:

–*Kit!*

Preocupat numai de Kit, uitase de sora ei. Atrasă de zgomotul împușcăturilor, Kira se năpusti în încăpere. El ridică privirea și o văzu doar la câtiva metri distanță, în culmea tulburării, privindu-și sora geamănă.

Kit se apropie fixând ochii surorii sale, celălalt suflet al ei.

–*Kira!*

Din ceea ce știa și el despre legătura dintre gemeni, își dădu seama că, dacă fuseseră despărțite cu forța, aveau atunci o nevoie de regăsire atât de puternică, încât aproape că devenise palpabilă. Pentru ele, restul lumii dispăruse.

Chiar și așa, îl luă pe nepregătite să le vadă alergând una spre alta. Kira aruncă biciul și mantia de samur, apoi se năpusti în mijlocul războinicilor mecanici letali. Se feri de sabie, însă Lucien scoase un țipăt când o văzu intrând

în raza toporului. Fata căzu la pământ și se strecură pe sub el. O clipă crezu că avea să-i despice spatele, însă era suficient de slabă cât să treacă neatinsă.

Toate bune și frumoase, însă nu avea cum să evite iataganul. Contele ridică biciul pe care îl lăsase ea să cadă, apoi lovi cu el în turcul mecanic. Cureaua se încolăci pe brațul statuii. Mecanismul cu aburi aproape că îl doborî pe Lucien, însă el rezistă. Brațul se răsuci în încheietura lui de fier cu un scârțâit metalic, încetinind suficient cât să-i permită Kirei să treacă pe lângă el.

Pe când Kira își continua cursa înfiorătoare, Kit trecu ferindu-se pe lângă Nunfield, care încercase să o prindă. În același timp, se chinuia să-și desfacă legăturile. Își eliberă mâinile și se duse să-și îmbrățișeze sora. Se strânseră cu putere, alinându-se reciproc în mijlocul acelui haos.

Nunfield ridică pistolul și îl îndreptă spre cele două femei, cu chipul distorsionat de furie și răutate. Lucien reîncărcă frenetic arma, rugându-se ca Nunfield să nu nimerească din prima.

Privirea lui fu atrasă de mișcarea de deasupra. Ridică ochii și îl văzu pe Jason Travers prinzând funia care ducea de la galerie la candelabru prin intermediul unui scripete. Frânghia avea rolul de a coborî candelabrul ca să fie curățat și să i se schimbe lumânările, însă Jason îi găsi o utilizare nouă și letală. Sări pe balustradă, apoi pe podeaua încăperii ca un uliu răzbunător.

Din cauza greutății lui, candelabrul se ridică și se izbi de tavan. Lumânările aprinse începură să cadă peste Discipolii care urlau dedesubt. Apoi candelabrul însuși se prăbuși după ce Jason dădu drumul funiei, aproape lovindu-l pe Mace, care se retrăsese și mai mult în spatele altarului. Majoritatea lumânărilor se stinseră când atinseră podeaua, lăsând caverna luminată doar de câteva torțe.

Când ateriză, Jason își scoase pistolul și trase în Nunfield cu o țintă perfectă. Chiar înainte ca acesta să se prăbușească, americanul prinse levierul care controla

statuile. Îl trase, iar mecanismele se opriră, redevenind inofensive.

În tăcerea ciudată care se lăsă, Jason strigă răgușit:

– Kira?

Ea ridică privirea și scoase un țipăt de uimire, cu chipul alb ca varul. Încet, nevenindu-i să creadă, se desprinse de Kit și se îndreptă spre Jason, șoptindu-i numele. Ridică șovăind mâna să-l atingă, ca și când nu putea crede că era adevărat. El i-o prinse și o trase în brațele lui, cu un dor disperat pe chip. Actrița își îngropă fața în pieptul lui, cu umerii tremurând.

Lucien văzu regăsirea în timp ce se îndrepta spre centrul cercului, însă grija lui cea mai mare o constituia Mace, care încă era liber, înarmat și mai periculos ca oricând. Cu pistolul pregătit în mână, contele se pregăti să înconjoare altarul. După un sfert de drum, se trezi față în față cu cel pe care-l căuta.

– Îmi plăceai, Strathmore, spuse Mace cu o liniște fatalistă, țintind arma spre inima lui. Aproape că ești la fel de inteligent ca mine. Păcat că ești un nenorocit de puritan mic-burghez.

Mai experimentat decât adversarul său, Lucien nu pierdu vremea cu vorbitul. Apăsă pe trăgaci și în același timp se dădu în lateral. Pistolul său rată ținta, spre deosebire de arma lui Mace, însă o eschivă de ultim moment îl salvă. Glonțul celuilalt trecu pe lângă urechea lui dreaptă, asurzitor, dar fără să-l atingă.

Înjurând aprig, Mace duse mâna la cuțit. Lucien încercă să-și recapete echilibrul, însă constată că-și scrântise din nou glezna când se ferise de lovitura precedentă. Căzu în genunchi, iar adversarul înaintă spre el, lama lui lucind înfiorător în lumina lugubră a torțelor.

O văzu cu colțul ochiului pe Kira desprinzându-se de Jason. Tânăra femeie ridică pistolul pe care i-l dăduse Lucien – unde naiba îl ținuse în costumul acela sumar? – și îl îndreptă spre Mace, cu o privire sălbatică.

Și totuși mâinile nu i se clintiră când apăsă pe trăgaci și nimeri ținta.

Glonțul îl nimeri pe Mace fix în piept. Scoase un țipăt uimit, apoi căzu la podea, cu privirea spre Kira. Într-o ultimă șoaptă răgușită, bolborosi:

–Ai fost cea mai bună, stăpână. Ce păcat... Apoi închise ochii și își dădu sufletul. Întreaga altercație sângeroasă în care muriseră trei bărbați avusese loc în mai puțin de două minute.

Kira se holbă în jos la Mace preț de o clipă nesfârșită. Pe chipul ei se citeau în același timp furie și triumful femeii care avea, în sfârșit, putere după un iad lung al neajutorării. Treptat, expresia ei se schimbă într-una de groază. Dându-și seama de sentimentele ei, Lucien se duse șchiopătând spre ea și îi puse un braț pe după umeri, într-o îmbrățișare frățească.

–Mulțumesc, Kira, murmură el. Ești întocmai cum te-a descris Kit. Cu toate că nu trecuse nici o jumătate de oră de când o cunoscuse, o simțea ca pe o prietenă veche.

Privi în jur să o găsească pe Kit, când pericolul apăru din nou. Cei mai mulți dintre Discipolii supraviețuitori se holbau la acel carnagiu, șocați și nedumeriți. Toți, cu excepția lordului Chiswick. În momentele de după moartea lui Mace, se repezi în spatele altarului și scoase și el pistolul. Privind precaut cu coada ochiului spre galeria unde se afla încă Michael, îndreptă arma spre Lucien.

–Ai înnebunit, Strathmore, se oțărî el. Crezi că o să stăm cu mâinile în sân așteptând să fim măcelăriți?

–Pleacă de lângă mine, Kira, spuse Lucien încet. În timp ce ea se îndepărta de linia de foc, el își aruncă pistolul și ridică puțin mâinile, pentru ca Chiswick să vadă că erau goale.

Sus, Michael începu să alerge în jurul galeriei ca să găsească o poziție în care să nu-l mai blocheze altarul. Însă ceva din vocea lui Chiswick îi sugeră contelui că bătălia era aproape de final.

–Crezi că acesta e un masacru inutil? întrebă el.

Cu pistolul tremurându-i în mâini, Chiswick răspunse pe un ton nonșalant, dar neconvingător:

–Dumnezeule, aveam o mică orgie când tu și prietenii tăi ați intrat și ați început să trageți în tot ce prindeți.

Michael ajunse într-o poziție în care Chiswick era în bătaia puștii lui, însă Lucien ridică mâna și îi făcu semn să aștepte. Apoi îi spuse aspru lui Chiswick:

–Cumva pretinzi că nu știi că Mace a răpit-o pe Cassie James cu două luni în urmă și a ținut-o captivă aici? Sau că a făcut tot posibilul să o răpească și pe sora ei? Astea sunt lucruri perfect reale, și chiar el se lăuda în fața captivei lui că a răpit, brutalizat și ucis și alte femei în trecut.

Lui Chiswick îi pică falca. În partea cealaltă a camerei, Sir James Westley exclamă:

–Ai înțeles greșit! Fetelor pe care Mace le-a angajat pentru ritualurile de solstițiu li s-a spus să se lupte și să strige și să pretindă că sunt captive. Era parte din distracția noastră. Știi tu, răpirea Sabinelor. Apoi adăugă tremurând: Am crezut că și tu ai rolul tău în spectacol până când ai început să ucizi oameni.

Lucien își îndreptă privirea dură spre baron.

–Ai fi făcut deosebirea între o captivă adevărată și una prefăcută?

–Vrei să spui că *nu erau...?* Pielea lui Westley căpătă o nuanță verzuie. Am crezut că Mace a angajat-o pe Cassie James să ne distreze în seara asta. Nu ar fi fost prima actriță care s-ar fi vândut dacă-i ofereai prețul potrivit.

Kira se retrăsese în brațele lui Kit, însă auzind afirmația lui Westley ridică fruntea.

–Nu numai că mi-a spus de crimele sale, dar a și menționat că eu și sora mea vom fi următoarele victime, spuse ea cu amărăciune. După violul în grup, el și acoliții lui cei mai apropiați urmau să aibă o mică orgie privată care s-ar fi sfârșit cu moartea noastră.

Mărturia ei îi făcu pe Discipolii rămași să tremure. Privirea lui Chiswick trecu de la Harford la Mace și apoi la Nunfield, iar șocul din ochii lui era clar autentic.

–Nu știam, murmură el îngrozit. Jur pe Dumnezeu că n-am știut.

–Poate că nu conștient, continuă Kira, cu un chip ca de piatră, însă cruzimea și megalomania de care a dat dovadă întregul vostru grup putred au determinat comportamentul lui Mace.

Expresia lui Chiswick era cadaverică.

–Gândește-te la ce s-a întâmplat înainte și îți va fi mai ușor să crezi, spuse Lucien.

După o șovăială dureroasă, Chiswick dădu din cap.

–Mereu am știut că se întâmplau lucruri ciudate cu cei trei, însă am crezut că e vorba doar de excentricitate de familie între cei doi frați și vărul lor. Își îndreptă spatele, apoi își lăsă arma pe podea. Cu toate că uneori îmi puneam întrebări...

Fragmente din propria lui investigație se puneau cap la cap în mintea lui Lucien, aproape de certitudine.

–Ți-a trecut vreodată prin cap că unul dintre ei ar fi putut fi spion pentru francezi?

Chiswick păru uimit.

–E ciudat că spui asta. Odată am auzit din întâmplare, ceva care mi-a dat de gândit. Nunfield avea acces la informații, lui Mace îi plăcea să încurce autoritățile, iar Roderick avea întotdeauna nevoie de bani. Însă erau prietenii mei și nu-mi venea să îi acuz. Apoi războiul s-a încheiat, iar problema nu mai merita readusă în discuție. Nu... nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi criminali.

Avea logică. Lucien avea de gând să-l interogheze mai târziu pe Chiswick în legătură cu dovezile de spionaj, însă intuiția îi confirma bănuiala celuilalt: Fantoma nu era un singur om, ci trei, iar acum erau morți cu toții.

–Cred că aveau mult mai multe vicii, răspunse el. Nu asta aveam în plan, însă ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost dreptate, nu măcel.

Chiswick își privi pistolul, apoi îl vârî în teacă.

–Nu era încărcat, să știi. Era doar parte din costum.

Ceea ce explica de ce nu trăsese în Lucien. Și mai era și o dovadă că Chiswick nu făcuse parte din cercul violent al lui Mace.

Michael coborâse din galerie, vigilent, dar calm.

–S-a rezolvat totul după cum îți doreai? întrebă el.

Lucien își puse mâna pe brațul lui.

–Da. Mulțumesc, Michael. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat fără talentul tău.

–Nu te gândi la asta, răspunse prietenul său zâmbind. Mereu caut o ocazie să-mi ispășesc păcatele. Se duse să privească mai atent statuile cu războinicii.

Acum că pericolul trecuse, Lucien era secătuit atât fizic, cât și emoțional. Îl durea umărul acolo unde îl lovise Kira, îl durea și glezna ca naiba, iar succesiunea nebunească a evenimentelor își spunea cuvântul. Se întoarse din instinct spre Kit, căci simțea nevoia să o strângă în brațe.

Era cu sora ei, iar chipurile lor identice păreau o imagine privită în oglindă. Cu toate că gemenele nu se țineau în brațe cu disperarea de mai devreme, era clar că între ele exista o legătură de o intimitate emoțională în care nu avea loc nimeni altcineva.

–Kit, ești bine? întrebă el șovăind. Mace ți-a făcut ceva?

Ea îl privi cu ochi opaci și imposibil de citit.

–Sunt bine, mulțumesc. N-a avut timp să facă nimic.

Mai gravă decât răceala cuvintelor ei era certitudinea că tânăra femeie tăiase intenționat legăturile tăcute care se formaseră între ei. Nu-și dăduse seama cât de puternice deveniseră ele decât atunci când dispăruseră și lăsaseră în urmă un gol de gheață.

Lucrul de care se temea cel mai mult se transformase în realitate. Ea devenise centrul vieții lui, în vreme ce pentru Kit el abia dacă mai exista. Nu mai avea nevoie de el acum că își regăsise sora geamănă.

Se întrebă unde avea să încapă Jason în acea ecuație. Probabil el nu dorea de la Kira atât de multe pe cât avea nevoie Lucien de la Kit; în cazul acela avea să fie cât se poate de fericit, căci nu știa ce pierde. Însă Lucien voia mai mult și avea certitudinea amară că dorința nu avea să-i fie satisfăcută niciodată. Dacă insista, Kit ar fi acceptat să se mărite cu el măcar din recunoștință. Însă din celelalte puncte de vedere importante dispăruse, căci nu fusese niciodată a lui cu adevărat.

Înjurând durerea înainte să se lase copleșit de ea, Lucien privi din nou spre Chiswick.

–Noi plecăm. Te ocupi tu de dezordinea asta? Ai jucat un rol în producerea ei, așa că tu și ceilalți aveți cel mai mult de pierdut dacă se lasă cu scandal public.

Chiswick păru uimit, apoi căzu pe gânduri.

–Dacă vom anunța că Nunfield, Mace și Harford au murit într-un accident de trăsură din cauza poleiului ar fi trist, însă n-ar isca vreun scandal. Își privi prietenii. Sunteți de acord? Se auziră murmure de ușurare. Judecând după chipul celorlalți Discipoli, evenimentele acelei nopți îi convinseseră pe membrii grupului să se limiteze la vicii mai convenționale pe viitor. Că tot vorbeam de trăsuri, continuă Chiswick, a mea are roți speciale și merge foarte bine pe gheață și prin zăpadă. Dacă vreți, o puteți împrumuta pentru doamne. Le privi pe Kit și Kira. Cred că au îndurat destule pentru o singură noapte.

Lucien acceptă oferta, iar după un sfert de oră plecaseră deja. Kit nu îl privi nici măcar când o ajută să urce în trăsură. Se purta atât de rezervat, încât ar fi zis că abia făcuseră cunoștință.

Michael se suise pe capră, iar Lucien și Jason veneau călare în urma lor. Lapovița și ploaia rece se opriseră, iar temperatura scăzuse, transformând peisajul într-un ținut fantastic de gheață.

Lucien se bucura de frigul mușcător, căci se potrivea de minune cu răceala din sufletul lui. Se gândi la noaptea de la Eton în care se hotărâse să devină Lucifer – rece, ironic, detașat, dincolo de durere, ca norii care plutesc pe cer. Atunci funcționase și avea să funcționeze și acum, căci avea ani de experiență în spate.

După ce își închise complet durerea, descoperi un soi de pace greoaie. Deși Kit plecase de lângă el, luând cu ea și visurile lui, în noaptea aceea își găsise în sfârșit iertarea că nu reușise să-și salveze propria soră.

capitolul 39

La început, Kit și Kira nu-și vorbiră, mulțumindu-se să se țină de mână, în timp ce trăsura se hurduca pe drumul înghețat. În loc să-și caute hainele pierdute în labirintul de tuneluri, Kit rămăsese îmbrăcată în costumul acela revoltător, sub o pelerină călduroasă pe care i-o dăduse Chiswick. Obișnuita lui detașare cinică se evaporase; ea bănuia că încerca să se revanșeze pentru incapacitatea lui de a-și da seama cât de depravați erau de fapt prietenii lui Diavoli.

Își suprimă fără milă amintirea momentului în care Lucien o îmbrățișase pe Kira și îi spusese că era așa cum o descrisese sora ei. La urma urmei, se așteptase la așa ceva. Dacă se lăsa în voia durerii s-ar fi dezintegrat; iar pentru asta prefera să fie singură. Acum dorea să se bucure de faptul că își regăsise sufletul pereche. Avea destul timp și pentru suferință.

Tăcerea se sparse când Kira spuse pe un ton tremurat:

–Tocmai am ucis un om. Încă îi mai văd sângele și chipul...

–Mare pagubă! o întrerupse Kit aspru. Dincolo de celelalte păcate ale lui, Mace tocmai era pe cale să înfigă un cuțit în Lucien. E bine să ne iertăm dușmanii, dar numai după ce sunt spânzurați.

Zâmbetul vag al surorii ei se șterse rapid.

–Nu m-a violat, nici măcar nu m-a sărutat. Presupun că se păstra pentru marele final. Dar să mă oblige să iau parte la jocurile lui scârboase a fost aproape la fel de rău. Mă simt neajutorată și murdară.

–Și totuși ai supraviețuit și ți-ai păstrat și mintea întreagă, murmură Kit. Puține femei ar fi fost atât de puternice.

–N-aș fi reușit fără tine. Indiferent de cât de groaznice erau lucrurile, știam că, într-un fel, tu ești mereu lângă mine. Când devenea de nesuportat, căutam putere în tine. Și mai știam că dacă rămâneam în viață suficient de mult tu mă vei găsi. Kira își întări strânsoarea. Și m-ai găsit.

–Am avut ajutoare. Kit își privi sora, văzând profilul ei familiar conturat pe fereastră. Cu toate că din principiu nu credea în răzbunare, în acel caz o aplauda. Cu siguranță, actul de justiție al Kirei îi readusese o parte din ceea ce îi luase Mace.

–Și ce ajutor impresionant, observă Kira, părând că revenise la normal. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat.

Kit îi istorisi totul, mai puțin relația ei cu Lucien. Era un subiect prea dureros.

Kira înjură când auzi că Jason fusese în închisoare și fugise, dar nu o întrerupse. La sfârșit exclamă:

–Sora mea cea timidă și cuminte a jucat în *Țigăncușa!*

–Și mi-am tăiat părul și m-am tatuat cu nenorocitul acela de fluture ca să nu observe nimeni diferența, completă Kit cu înflăcărare.

–Și cum au fost criticile? se interesă Kira chicotind.

–Criticii au spus că am fost în formă bună. Kit ridică din umeri. N-am făcut decât să mă pun în pielea ta. Publicul a văzut ceea ce aștepta de la Cassie James.

–Poate ar trebui să-mi iei locul permanent, sugeră Kira. Nu am de gând să continui să joc, însă ar fi păcat s-o retrag pe Cassie chiar când e pe culmile succesului.

–Ai de gând să renunți la scenă? întrebă Kit uimită.

–M-am săturat. Uneori a fost minunat – nimic nu se compară cu senzația pe care o încerci când știi că ai tot publicul la picioarele tale. Însă lumea teatrului e îngustă

și megalomană și se ia prea în serios. De multe ori m-a enervat asta.

–Nici n-ai pomenit de așa ceva.

Degetele Kirei se mișcau între cele ale surorii ei.

–Nu am vrut să recunosc că a fost o greșeală să aleg actoria. Și nici măcar n-a fost în întregime o greșeală. Am făcut ce am vrut și acum pot să mă retrag fără regrete. În glasul ei își făcu loc un ton mai cald. E bine că m-am săturat, pentru că dacă aș fi continuat să joc nu ar fi fost corect față de Jason. Oamenii de teatru trebuie să se căsătorească doar cu alți oameni de teatru.

–Deci ai de gând să te măriți cu el?

–Nimic nu-mi doresc mai mult. După ce l-am cunoscut, a naibii să-i fie pielea de american încăpățânat, nu mi-a trebuit altcineva. Presupun că și el simte la fel, altfel n-ar fi venit după mine. Părea neliniștită. Îți place de el, da? Ar fi cumplit dacă nu.

–Îmi place foarte mult. Mi se pare că vă potriviți de minune.

–Are o capacitate enormă de intimitate emoțională. E un dar greu de găsit la un bărbat. Probabil din cauză că a fost crescut de mama lui; ia femeile foarte în serios. Kira chicoti. Probabil nu a spus asta, dar s-a descurcat foarte bine și în afacerea lui de transport maritim. Îți vine să crezi? Un bărbat Travers care știe cum să facă bani, nu să-i cheltuiască! Tata l-ar fi considerat eretic.

–Desigur, două generații în America au îmbunătățit specia, aprobă Kit. Dar de ce l-ai refuzat cu trei ani în urmă? El spune că n-ai vrut să pleci din Anglia, însă din moment ce îl iubeai atât de mult...

–Nu puteam îndura să fiu atât de departe de tine, bineînțeles. Kira îi strânse din nou mâna cu putere. Era destul de rău că eram despărțite când ne aflam amândouă în Anglia, nu puteam să las un ocean întreg între noi... Oricât de mult l-aș fi iubit pe Jason, pur și simplu n-aș fi putut să plec cu el.

Kit era atât de emoționată, încât, la început, nu putu răspunde nimic.

–Așa m-aș fi simțit și eu, mărturisi ea într-un târziu, dar nu știam că vezi lucrurile la fel. Șovăi, gândindu-se dacă ar fi trebuit să-i pună întrebarea care o chinuia de când îl cunoscuse pe Jason.

Însă Kira își dădu seama.

–Ce îmi ascunzi?

–De ce nu i-ai povestit despre mine? întrebă Kit, încercând să nu pară rănită. Știa de existența mea, însă nu și că eram gemene, cu atât mai puțin ce însemna asta. Ți-era rușine cu mine?

–Kit, nu! Cum poți să spui așa ceva?

–Atunci de ce ai păstrat secret?

–Nu-mi place să vorbesc despre asta, răspunse Kira greoi, după o tăcere prelungită, pentru că sună îngrozitor de meschin. Însă... mi-era teamă că te va prefera pe tine în locul meu.

Kit își îndreptă spatele brusc.

–Ai înnebunit? Nici un bărbat nu m-a preferat pe mine în locul tău!

–Nu e de glumă. Urăsc falsa ta modestie. Este destul de rău că gândești mai mult ca mine și vorbești mai frumos ca mine; nu trebuie să te dai și mai umilă ca mine.

Kit pufni în fața acelei remarci nedrepte.

–Dacă sunt umilă, asta e pentru că am o grămadă de motive să fiu, răspunse ea, cu vocea tremurând și gândindu-se la Lucien. Mi-am petrecut întreaga viață târându-mă în umbra ta. Geamăna cea tăcută. Geamăna cea ștearsă. Geamăna care nu e Kristine, care arată exact ca ea, însă care dintr-un anumit motiv nu e la fel de frumoasă. Nu m-a deranjat asta niciodată, însă nu ai dreptul să mă acuzi de ipocrizie!

Kira își mușcă buza.

–O, Kit, iartă-mă. Sunt cu nervii la pământ, dar nu trebuia să mă descarc tocmai pe tine.

Se îmbrățișară din nou, aproape să plângă. Kit se gândi la copilăria lor, când se strecurau în același pat și dormeau împreună ca pisicuțele. Era imposibil să-și imagineze viața fără sora ei geamănă.

În cele din urmă, Kit se desprinse de ea.

–Ai observat vreodată că atunci când suntem despărțite avem o ceartă stupidă de câte ori ne revedem?

Kira se lăsă pe spate și îi luă din nou mâna.

–Ai dreptate, mereu se întâmplă asta. Care crezi că e motivul?

–Pentru că ne e foarte dor una de cealaltă. După o clipă de tăcere, Kit adăugă: Tot nu-mi vine să cred că te-ai gândit că aș fi putut fi rivala ta pentru Jason. Înainte de toate, niciodată nu ți-aș face așa ceva, ca să nu mai zic că omul acela adoră pământul pe care calci.

–Știam că n-o să încerci să mi-l iei intenționat, însă bărbații sunt întotdeauna fascinați de tine, răspunse Kira cu tristețe. Eu sunt o ființă atât de frivolă! Tu ești mai înțeleaptă, mai puternică și ai un anumit mister feminin care-i înnebunește pe bărbați. Nu mă îndoiesc nici de tine, nici de Jason, însă pentru că amândoi sunteți importanți pentru mine, n-am putut să nu-mi fac, totuși, griji.

–Vorbim despre aceeași persoană? întrebă Kit nedumerită. Eu, o creatură fermecătoare și misterioasă? Ai înnebunit, surioară! În Kendal tu erai mereu cea înconjurată de admiratori.

Kira ridică din umeri.

–Aceia erau băieți, nu bărbați, și li se părea mai simplu să discute cu o moară neferecată ca mine. Sigur, unii chiar mă plăceau, însă jumătate dintre ei stăteau pe lângă mine ca să se apropie de tine. Inteligența ta îi intimida pe toți, să știi. Mereu am fost de părere că o să-ți impui personalitatea după ce mai creșteai și întâlneai bărbați maturi și încrezători.

–Și Philip Burke? îi aminti Kit, simțind chiar și atunci o ușoară strângere de inimă. Mi-am dorit cu disperare să mă observe, însă nu știa nici că exist.

–El? A, era unul dintre *acei* oameni care nu știu cum să se poarte cu gemenii identici, spuse Kira disprețuitor. Ca să nu se plictisească în Kendal, se hotărâse să se țină după mine. Asta a și făcut, ceea ce a însemnat că tu ai devenit invizibilă pentru el. Îmi pare rău dacă asta te-a supărat, dar, sincer, nu merita. Oamenii *aceia* nu merită.

–Și când mă gândesc că am tânjit după el o vară întreagă fără să-mi dau seama de ceva atât de evident! oftă Kit. Mi-ai supraestimat inteligența.

–Nu, nu e așa. Kira oftă și ea. Kit, eu nu sunt la fel de puternică. Știam că Jane avea dreptate când a insistat să ne despărțim și să învățăm să trăim independent după moartea tatei. Mi-am dat toată silința, însă nu am reușit să mă descurc la fel de bine ca tine. Tu ai devenit o scriitoare importantă, citită și respectată de cei mai proeminenți bărbați din regat. Mai mult, tu mereu ești atât de calmă, de încrezătoare și de sigură pe tine. Eu nu sunt deloc așa.

–Însă tu ai avut un succes mult mai mare! o contrazise Kit. Ai făcut de zece ori mai mulți bani decât mine. Tu ai fost cea care a plătit cea mai mare parte din datoriile tatei și ai atâția prieteni și admiratori.

–Ca actriță m-am descurcat bine, spuse Kira ridicând din umeri. Însă ca persoană am fost un eșec, m-am simțit neîmplinită. Mi-am dorit cu disperare să găsesc pe cineva care să mă iubească și să aibă grijă de mine. De asta mă îngrozea ideea că mă îndrăgosteam de un american. Mi se părea de neconceput să plec din Anglia, dar să-l alung pe Jason a fost la fel de rău.

Din nou, Kit avu senzația că vorbea despre două persoane diferite.

–Chiar ai crezut că mă descurc minunat de una singură? O iubesc pe Jane, iar traiul cu ea a fost foarte

confortabil, însă i-aș fi acceptat oferta de găzduire chiar dacă ar fi fost Caligula. Când am plecat din Westmoreland nu puteam îndura gândul să trăiesc singură sau să mă duc printre străini. Am avut un respect enorm pentru curajul tău de a intra într-o lume cu totul nouă. Eu am petrecut patru ani ascunsă în camera mea scriind eseuri, și cam la asta s-a redus viața mea.

–Iar eu aveam nevoie să fiu tot timpul ocupată, mărturisi Kira. Mă simțeam îngrozitor fără tine, însă activitatea și noutatea mă ajutau.

Amândouă înțeleseră brusc. Se priviră prin beznă.

–Jane spunea tot timpul cât de bine îți este pe picioarele tale, spuse Kit. Când îți scria îți pomenea despre succesul meu?

–Da! exclamă Kira. Presupun că voia doar să ne încurajeze, însă faptul că îi povestea uneia cât de bine îi mergea celeilalte ne-a făcut de fapt să ne simțim ca niște ratate!

–Intențiile ei au fost bune, însă rezultatele nu, conchise Kit pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată. Patru ani m-am învinuit pentru cât de slabă eram.

–Și eu la fel, până l-am întâlnit pe Jason. Atunci mi-am dat seama că nu e în firea mea să fiu atât de independentă ca Jane. Acum știu că mă pot descurca de una singură, dar sunt mult mai fericită alături de cineva iubit.

Cuvintele surorii ei îi treziră anumite gânduri lui Kit. I se împotrivise lui Lucien din toate puterile, pe de o parte din cauza unei temeri sincere că avea s-o prefere pe Kira, însă și din convingerea că n-ar fi trebuit să se bazeze atât de mult pe el. Experiența îi arătase că nu era sigur să se bazeze prea mult pe bărbați, iar Jane îi amintea tot timpul de asta, ea însăși descurcându-se perfect de una singură.

Însă Lucien nu era un Travers, iar Kit nu ar fi trebuit să se îndoiască de el din cauza eșecurilor tatălui ei. Și nici n-ar fi trebuit să dea atâta atenție felului în care o îmbrățișase pe Kira după ce ea îl împușcase pe Mace. Kit fusese

gata să se aștepte la ce era mai rău, dar se părea că ea și sora ei se judecaseră greșit ani întregi. Iar dacă i se întâmplase asta cu sora ei geamănă, cu siguranță se putea înșela și în privința lui Lucien.

De asemenea, venise vremea să accepte că nici ea nu era genul de persoană care să-și înăbușe emoțiile.

–Kira, n-am mai vorbit așa de patru ani, spuse ea gânditoare. Îți mulțumesc că mi-ai oferit o perspectivă nouă asupra vieții și dragostei.

–Că tot vorbim de dragoste, te măriți cu Lucien Fairchild? E splendid.

–Așa este. Cât despre căsătorie... Kit șovăi, căci nu dorea să discute despre un subiect care rămăsese nerezolvat. Asta rămâne de văzut. El crede că trebuie să ne căsătorim, însă asta în primul rând pentru că se simte vinovat pentru toate situațiile compromițătoare în care ne-am aflat. Și pentru că a fost vina mea, nu a lui, mi se pare stupid să se însoare cu mine de dragul reputației mele.

–Asta e doar o scuză; adevărul e că a căzut și el victimă farmecului tău fatal. După o pauză scurtă, Kira trase aer în piept surprinsă. Kit, fată vicleană ce ești, ai rămas însărcinată?

–Poftim? strigă Kit. E imposibil!

–Oare? întrebă Kira cu interes.

Kit simți că roșește atât de puternic, încât interiorul trăsurii trebuie să se fi încălzit cu câteva grade bune.

–Mă rog, nu chiar imposibil. Însă e cu siguranță improbabil.

Kira chicoti.

–Oricum, dacă e adevărat, mă voi pregăti să devin mătușă.

Poate că avea dreptate; era genul de lucruri pe care o geamănă le știa despre cealaltă. Kit se gândi la posibilitatea de a purta în pântece copilul lui Lucien. Căldura îi cuprinse sufletul și i se răspândi în tot trupul. Era o perspectivă minunată, care însă îi complica enorm situația.

Continuară să pălăvrăgească tot restul drumului, comparând păreri, terminându-și propozițiile una alteia, ștergând patru ani de înstrăinare într-un fluviu de cuvinte. Apoi Kira privi pe fereastră și văzu conacul conturat pe cerul nocturn.

–Și totuși unde mergem? Nu m-am gândit să întreb.

–Pe o mică proprietate a unui prieten de-al lui Lucien. Acum casa e goală, așa că ne-am cazat aici temporar. Câțiva dintre servitorii lui Lucien au venit să ne ajute.

–Ai adus niște haine decente? Îndată ce intrăm vreau să mă ajuți să scot costumul ăsta înfiorător ca să-l ard.

–Am luat mai multe rochii de-ale tale, o asigură Kit. Din cele călduroase și mai conservatoare, căci știam că așa ceva vei vrea.

Kira își privi ținuta.

–De fapt, lui Jason i-ar plăcea să mă vadă în asta, însă nu mai suport să am pe mine ceva din ce m-a obligat Mace să port. Că tot veni vorba, nu vrei să facem schimb de pelerine? Îți dau capa mea de samur; nu vreau să o mai văd.

În spațiul acela îngust își schimbară pelerinele. Când își strânse pe trup blana somptuoasă, Kit remarcă:

–Din moment ce Mace nu se numără chiar printre preferații mei, nici eu nu vreau să-i păstrez haina. Poate ar trebui să i-o dăm lui Cleo. A fost de mare ajutor și cred că i-ar plăcea.

–O idee bună. Cu o urmă de sfidare în voce, Kira continuă: După ce mă schimb mă duc după Jason și-l duc târâș în cameră în noaptea asta. Avem multe de recuperat.

Kit își dădu seama că sora ei se aștepta să fie muștruluită. În trecut, Lady Kathryn cea decentă ar fi fost scandalizată de un asemenea comportament imoral, însă nu și acum. Nu de când aflase câte ceva despre pasiune și despre legătura pe care aceasta o forma între un bărbat și o femeie.

–Așa este. Din moment ce amândoi ați supraviețuit după o captivitate îngrozitoare, veți fi mai apropiați ca niciodată.

–Nu m-am gândit la asta, însă ai dreptate. După o ușoară ezitare, Kira adăugă: nu trebuie să fii geloasă pe Jason. Legătura dintre noi două s-a schimbat și a evoluat de-a lungul anilor, însă va rămâne pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Bineînțeles, Kira știa și înțelegea.

–Și tu zici de *mine* că sunt isteață, răspunse Kit cu sufletul plin de dragoste. Când vine vorba de lucrurile cele mai importante din viață, mereu mi-ai luat-o înainte.

–Doar cu zece minute. Trăsura se opri în fața conacului. Deja lăsând în urmă experiența prin care trecuse, Kira continuă vesel: Acum hai și ajută-mă să scap de veșmântul ăsta odios!

capitolul 40

Lucien nu rămase deloc surprins să le vadă pe Kit și pe Kira intrând în conac, apoi luând-o împreună la goană pe scări. Bănuia că în următoarele câteva zile nu avea să le poată despărți nici cu ranga. De înțeles, având în vedere situația.

Preferă să se țină deoparte, căci nu avea încredere în el când se afla aproape de Kit. Una era să accepte rațional că povestea lor se sfârșise și alta era să înceteze s-o mai dorească. Însă, desigur, cu timpul avea să treacă și asta.

După ce bău jumătate din paharul de coniac, se ridică și se plimbă agitat prin camera lui. Ceilalți doi bărbați se relaxau la masă, însă el nu li se alăturase. Nu avea poftă de mâncare și nici o dispoziție festivă. Michael se încruntase când îi primise refuzul, însă știa că nu trebuia să comenteze. Prietenia însemna și să știi când să *nu* vorbești.

Deschise ușile vitrate și ieși pe un mic balcon. Vântul era înfiorător de rece, însă furtuna se domolise, iar luna se înălțase pe cer. Lumina ei rece se reflecta strălucitor în gheața care sclipea pe fiecare crenguță și ramură. Gheață peste tot, mai ales în inima lui.

Se rezemă de balustradă și privi în noaptea de cristal, bându-și încet coniacul. Poate că după ce-l termina avea să poată adormi.

Kit își ajută sora să se schimbe din costumul acela indecent într-o rochie albastră simplă. Cu părul pieptănat și lăsat peste umeri, Kira era frumoasă, cu strălucirea aceea specială care era doar a ei. Arăta exact așa cum trebuia

să arate o femeie care merge la iubitul ei, cu sufletul în sfârșit împăcat.

Și ea dorea să se schimbe în hainele ei, dar îndată ce sora ei părăsi camera se simți cuprinsă de o neliniște puternică. Ceva era foarte în neregulă cu Lucien.

Abia când încercă să ajungă la el și fu întâmpinată de un zid își dădu seama că se obișnuise să îl simtă undeva în gândurile ei, așa cum făcea și cu sora ei. Tăcerea lui de acum era diferită de momentul în care se temuse că Kira era moartă. Era ca și când el ar fi închis o ușă pe care o deschisese până atunci treptat pentru ea.

Îngrijorată brusc, luă pelerina și traversă coridorul înghețat către camera lui Lucien. Poate că era furios că plecase de una singură și se lăsase prinsă. În momentul acela avusese voința unui somnambul, însă comportamentul ei complicase îngrozitor lucrurile. Dacă ea și Lucien ar fi stat unul lângă celălalt, poate că ar fi reușit să o salveze pe Kira fără vărsare de sânge – nu că Mace și ceilalți doi ar fi fost o pierdere prea mare pentru societate.

Încetini pasul când se apropie de camera lui. Dacă totuși chiar nu o dorea pe ea? Dacă...?

Înainte să-și piardă cumpătul, bătu apăsat la ușă. Nici un răspuns. Răsuci încet clanța și intră.

Lampa era aprinsă și patul desfăcut, însă contele nu era acolo. Prin ușile vitrate deschise intra un aer rece. Privi în acea direcție și îl văzu pe Lucien pe balcon, cu spatele la ea.

Probabil auzise bătaia în ușă, căci spuse fără să se întoarcă:

–Michael, nu e nevoie să mă verifici. Nu am vreo durere pe care să n-o vindece un somn bun.

–Nu te simți bine, Lucien? întrebă ea nesigură.

Umerii lui lați deveniră rigizi. După o tăcere lungă, se întoarse și se sprijini de balustrada balconului. Părea rece și elegant, de parcă luptele de mai devreme îi dispăruseră din minte.

–Sunt doar epuizat, Kit. A fost o noapte agitată.

Se îndreptă spre el, strângând și mai mult pelerina în jurul ei să se protejeze de frigul năprasnic. Atunci își dădu seama că era îmbrăcată exact cum fusese sora ei mai devreme. Simțind nevoia să afle dacă el chiar le putea deosebi, arboră zâmbetul Kirei și strălucirea acesteia.

–Ești sigur că sunt Kit?

Dându-și seama că îl punea la încercare, răspunse ironic:

–Bineînțeles, chiar dacă încă joci rolul lui Cassie James. Privirea lui se opri asupra pelerinei. Presupun că tu și Kira ați schimbat pelerinele pentru că nu dorea să poarte nimic care venea de la Mace.

Era o ușurare că le putea deosebi imediat. La fel de clar era că el încă știa cum îi funcționa mintea. Însă expresia lui era la fel de îndepărtată și de inabordabilă precum cea a arhanghelului căzut de la care își luase porecla. Comunicarea tăcută care se construise între ei dispăruse ca și când n-ar fi existat niciodată.

Preț de o clipă simți o certitudine bolnavă că Kira chiar îl orbise până într-acolo încât spera că Kit va dispărea tăcut din viața lui. Desigur, dacă i-ar fi spus că era însărcinată, s-ar fi căsătorit cu ea, fără îndoială. Însă nu dorea o asemenea căsnicie.

I se strânse inima. Nu renunțase niciodată să o caute pe Kira și nu avea de gând să renunțe nici la Lucien decât după ce era absolut sigură că nu o dorea pe ea.

Cu mantia de samur fluturându-i în jurul gleznelor, se duse lângă el pe balcon. Casa avea formă de L, cu o grădină în unghiul dintre cele două aripi. Pentru că nu îndrăznea să-l privească direct, studie fântâna înghețată, pe care lumina lunii o transformase într-o sculptură opalescentă.

–Am spus că după ce se termină criza voi fi fericită să-ți ofer tot ce-ți dorești și îți pot oferi. Te-ai hotărât ce vrei?

Se lăsă o tăcere atât de profundă, încât putea auzi scârțâitul crengilor acoperite de gheață care se ciocneau în vânt.

–Ceea ce vreau eu e ceva ce nu mi se poate da, răspunse el într-un târziu. Kit, nu ai vreo obligație față de mine. Sunt bucuros că te-am putut ajuta să o găsești pe Kira. I-am găsit astfel și pe spionii pe care îi căutam, deci suntem chit. Du-te și fii fericită.

Era o respingere pe față. Ea își ținu răsuflarea, aerul rece spintecându-i plămânii.

–Te-ai răzgândit în privința căsătoriei?

–De când a murit Linnie, am căutat în zadar cealaltă jumătate a mea, spuse el pe un ton mohorât precum noaptea aceea de iarnă. De câte ori o căutam într-o femeie, nu găseam altceva decât singurătate. Am sperat că voi găsi în tine acea intimitate emoțională după care tânjeam. Ești geamănă, știi cum să dăruiești, cum să fii vulnerabilă și cum să iubești fără rezervă. Doream toate astea. Își prinse mâinile de balustradă și ridică privirea spre cer. Lumina lunii îi dădea o lucire aurie pe chip, făcându-l să arate irezistibil. Astrul strălucitor al dimineții, cel mai frumos dintre oștenii lui Dumnezeu. Dar am fost un prost să cred că era posibil să am o asemenea apropiere cu altcineva, continuă el. Eu și Elinor am fost născuți la aceeași oră, din același sânge. Împreună am învățat să ne jucăm, să vorbim, să râdem, să ne împărtășim toate gândurile și emoțiile. Însă chiar și cu Linnie, legătura asta s-ar fi diminuat când creșteam. Probabil să ai frați gemeni e și un blestem, nu doar o binecuvântare, căci îți deschide pofta pentru ceva ce nu mai poți avea vreodată. După o pauză lungă, adăugă pe un ton șoptit: Ce voiam de fapt era să retrăiesc zilele de aur ale copilăriei mele, de dinainte să aflu ce loc dureros e lumea în care trăim. Însă tu nu îmi poți da înapoi acel timp. Nimeni nu poate, așa cum nici eu nu aș fi putut-o înlocui pe Kira în sufletul tău dacă ar fi murit. Pentru tine ea e prima. Așa va fi mereu. În noaptea

asta mi-am dat seama că nu mă mulțumesc cu firimituri și e mai bine să nu încerc. Atunci o privi, cu ochii de un verde palid, lucind în razele lunii. A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Kathryn. Am învățat multe lucruri utile despre mine însumi. Ea se înfioră; răceala acelei îndepărtări era mult mai rea decât vântul aspru. Ar trebui să intri, spuse el, văzând-o tremurând. După ce ai supraviețuit unei asemenea încercări e prostesc să riști o pneumonie.

Înainte să apuce să răspundă, se aprinse o lumină în dormitorul din aripa perpendiculară pe secțiunea în care se aflau ei. Se vedea silueta Kirei, care se ducea la fereastră să tragă perdelele. Însă Jason veni din spate și îi cuprinse talia. Tânăra se rezemă de el, cu capul pe umărul lui, într-o încredere totală.

Lucien văzuse și el scena, iar mâinile i se strânseră pe balustradă. Când Kira se răsuci în brațele lui Jason și cei doi se sărutară cu o intensitate care ardea în noapte, Lucien se întoarse și o conduse pe Kit în cameră. Ea nu protestă; tabloul acela era prea personal ca să fie văzut de oricine altcineva, fie chiar și soră geamănă.

–Îmi pare rău că a trebuit să vezi așa ceva, Kit. Probabil că te doare să fii exclusă. O privi din nou, verdele din ochii lui devenind mai intens. Cumva ai venit la mine pentru că te-ai simțit respinsă și ai dorit companie cât Kira e cu iubitul ei?

–Dumnezeule mare, nu! Trase adânc aer în piept, știind că, pentru a trece de bariera ridicată de Lucien, trebuia să fie la fel de atentă pe cât fusese el când o construise. Așa e, să ai frați gemeni îți impune un standard foarte înalt pentru apropiere, însă cred că te înșeli când spui că doar o legătură de sânge și o copilărie împărtășită pot crea o intimitate adevărată. E minunat să ai frați gemeni, iar eu și Kira suntem foarte apropiate. Bineînțeles, tu și Elinor împărtășeați o dragoste la fel de specială. Însă gemenii sunt frați, cu toate avantajele și limitările implicate. Sper și cred că pasiunea poate crea un alt gen de legătură, care

poate fi chiar mai profundă. Lucien, și eu vreau apropiere la fel de mult ca tine. Am presupus că nu mă voi căsători vreodată pentru că nu credeam că aș putea găsi acel tip de legătură emoțională cu un bărbat și nu doream să mă mulțumesc cu mai puțin. Vocea i se frânse. Nu... nu mi-am imaginat niciodată că există un bărbat ca tine. În ultimele săptămâni am descoperit acea intimitate pe care femeia o găsește doar cu un bărbat.

În ochii lui se citea o suferință acută. O dorea. Era sigură de asta, pentru că se citea în toate liniile trupului său. Însă intuia că deja renunțase la speranță în favoarea liniștii negre a înfrângerii. Ca s-o primească în sufletul lui ar fi trebuit să se deschidă iar în fața pierderii. Deoarece lăsase teama și confuzia să intervină între ei, transformase dragostea lor într-un risc pe care nu mai era dispus să și-l asume.

Pentru că gândurile și temerile ridicaseră o barieră de netrecut, venise timpul să invoce puterea minunată a pasiunii. Își duse mâna la gât și descheie pelerina, lăsând-o să-i alunece de pe umeri într-o cascadă de blană întunecată și lucioasă. Pe dedesubt încă purta costumul de satin, piele și dantelă pe care i-l dăduse Mace.

Lucien se încordă, iar tensiunea sexuală care existase întotdeauna între ei se transformă într-un foc.

–Kit, nu face asta, spuse el gâtuit. Sexul creează o iluzie de apropiere, însă dispare îndată, ca gheața topită de soare. Am aflat cu ani în urmă că împerecherea fără posibilitatea unei legături mai profunde e un drum sigur spre suferință.

–Știi asta mai bine ca mine, însă, cu siguranță, împlinirea fizică e o parte din ceea ce dorim amândoi.

–Dacă îți dorești un partener de pat, caută în altă parte, rosti el sever. Nu ai nevoie de mine.

–Greșești, răspunse ea tremurând. Toată viața mea, Kira a fost persoana esențială. Da, le-am iubit pe mama și pe Jane și pe ceilalți, însă am putut supraviețui pierderii

lor. Doar moartea Kirei m-ar fi lăsat atât de distrusă încât să nu mai pot fiu ceea ce eram înainte. Îl țintui cu privirea. Acum, în viața mea există două persoane esențiale. Am nevoie de tine la fel de mult cum am de Kira, însă altfel. Niciodată nu vei fi pe locul al doilea în sufletul meu, Lucien. E spațiu destul pentru amândoi.

El scutură din cap, cu ochii pustii.

–Chiar dacă amândoi dorim același lucru, dorința nu ajunge ca să se întâmple.

–Ai dreptate, nu ajunge doar să ne dorim. Trebuie să *facem* să se întâmple. Se strădui să-și adune toată senzualitatea pe care o învățase când fusese Cassie James. Apoi se îndreptă spre el, fiecare pas reprezentând un adevărat exercițiu al provocării în cizmele cu tocuri înalte. Satinul negru sclipea peste formele trupului ei, iar sânii i se mișcau în plasa de curele de piele. Putem măcar să mai încercăm o dată?

–Nu știu dacă o să mai îndur un eșec. O privi lung, iar pieptul îi urca și cobora ca și când ar fi alergat.

Ochii lui erau plini de dorință, însă când ea întinse mâna, el nu o acceptă. Preț de o clipă se simți disperată. Apoi își dădu seama ce lipsea. Își deschise inima, apoi întinse din nou mâna. De data aceea își oferea tăcut dragostea.

Mai târziu nu reuși să-și aducă aminte cine făcuse prima mișcare, însă se îmbrățișară cu o dăruire sălbatică. Gura lui se ciocni cu putere de a ei, într-un țipăt tăcut de dorință, singurătate și speranță. Ea îi recunoscu emoțiile chinuite, căci aveau ecou în adâncul sufletului ei. Când îl sărută la rândul ei, era un semn de rugăciune și o făgăduință.

Treptat, disperarea li se mai domoli, lăsând loc focului primordial al pasiunii.

–Dumnezeule mare, Kit spuse el răgușit, în vreme ce degetele lui agile desfăceau curelele împletite, eliberându-i sânii. Nici un muritor nu-ți poate rezista.

–Atunci... nu rezista.

Materialul se sfâșie, nasturii se rupseră, iar veșmintele căzură pe podea în timp ce ei încercau instinctiv să-și golească trupurile și mintea. Patul scârțâi de puterea cu care se lăsară pe saltea. Apoi carne lipită de carne, parfum de mosc și căldură lichidă, mușchi încordați și respirație accelerată. Pasiunea era instrumentul, iar intimitatea scopul.

Când făcuseră dragoste în trecut, ea se retrăsese de teamă să nu se piardă fără scăpare în el. De data aceea nu mai dădu înapoi. Lăsă să cadă toate barierele, fără să mai ascundă nimic din ea însăși. Iar în acea predare completă găsi împlinirea. Kira era cealaltă jumătate din ea, însă Lucien era sufletul ei.

El se temuse de acea împreunare arzătoare la fel de mult precum tânjise după ea, îngrozit că avea să fie doar una trupească, iar sufletul avea să-i rămână nesatisfăcut. Însă de data aceea ea era acolo, iar dragostea lui Kit îi aprindea colțurile întunecate ale minții, blândețea ei fiind un adevărat balsam pentru inima lui îndurerată. Ea îi cunoștea punctele tari și slăbiciunile, temerile și speranțele, la fel de bine cum și el le cunoștea pe ale ei. Iar dragostea care îi unea era limpede ca lumina zilei.

Împlinirea fizică fu devastatoare, un simbol grăitor al sufletelor lor topite. Rămaseră unul în brațele altuia, fruntea ei lipită de obrazul lui, răsuflarea ei agitată mișcându-i șuvițele de păr. Contelui îi era aproape teamă să se miște, ca nu cumva să fie vis și să se trezească.

Însă era mai adevărată decât în orice vis când își lăsă capul pe spate și observă leneș:

–Știi că ochii tăi sunt de un auriu transparent când ești fericit?

El zâmbi ușor, știind că doar Kit putea spune așa ceva.

–Cred că sunt de un căprui obișnuit.

–Nimic la tine nu este obișnuit, rosti ea plină de convingere.

Lucien își trecu mâna peste forma dezgolită a spatelui ei; îi iubea forța zveltă.

–Cu toate că m-ai bănuit de desfrâu, ani de zile am fost aproape celibatar, căci satisfacțiile împerecherii erau mult prea scurte comparativ cu singurătatea pe care o simțeam după aceea. Dar să fac dragoste cu tine e în același timp liniștitor și sufocant. Își aplecă fruntea și o sărută ușor. Acum mă simt atât de mulțumit, încât mi-e greu să cred că mai avem nevoie să comunicăm vreodată prin cuvinte. Pur și simplu ne putem citi gândurile.

–Poate că nu *trebuie* să vorbim, însă vom vrea să o facem. Ador să vorbesc cu tine. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Ador să te privesc. Ador să fac dragoste cu tine. Ți-am mai spus până acum că pur și simplu te ador, trup și suflet?

–Nu, însă după felul în care am făcut dragoste nu trebuie să-mi spui. Îi ridică mâna și i-o sărută. Cred că știi că sentimentul e reciproc.

–Da, răspunse ea mulțumită. Știu.

O sărută foarte ușor pe frunte.

–Noi doi ne potrivim perfect, tigrișorul meu. Amândoi preferăm să bântuim prin culise decât să fim în mijlocul scenei.

–Nu-i așa? râse ea. Kira și Jason sunt sociabili.

El își răsuci pe deget o șuviță din părul ei.

–Proprietatea de lângă Ashdown va fi scoasă curând la vânzare. Intenționasem să o cumpăr eu și să lucrez pământul, apoi să închiriez casa, însă poate locul îl va interesa pe Jason. E o proprietate frumoasă și aproape de Bristol, de unde și-ar putea coordona afacerea de transport maritim.

–Iar eu și Kira putem fi vecine pentru tot restul vieții, murmură ea. Ce gând minunat și generos.

–Sunt complet egoist. Cu cât ești tu mai fericită, cu atât o să fiu și eu mai fericit.

Zâmbetul ei se stinse.

–Încă sunt uimită că mă iubești. Și... cred că o să fii cam dezamăgit când mă vei vedea în contexte mai firești. Mult din ceea ce ai văzut a fost când mă prefăceam că eram Kira, nu eu însămi.

–Prostii, ripostă el. Nu doar restul lumii încearcă să definească gemenii identici în termeni de opoziție; gemenii înșiși fac și ei asta. Nu ai fi putut niciodată să-i iei locul Kirei atât de bine dacă nu ai fi avut și tu aceleași calități. În ultimele săptămâni nu ai jucat un rol, ci ți-ai descoperit propria natură.

–Chiar crezi asta? întrebă ea clipind din ochi.

–*Știu* asta. Îi sărută vârful nasului. Mă bucur că te retragi din rolul de Cassie James, dar sper că o să mai dansezi pentru mine. Poți fi o țigăncușă delicios de ispititoare.

–Poți avea parte de spectacole private de câte ori dorești.

–Încă mă gândesc la ideea unei reprezentații speciale. Ne putem căsători înainte de Crăciun.

–Un plan excelent; cel mai frumos cadou posibil. Se întinse languros, apoi se apropie și mai mult de el. Și foarte practic. Kira pretinde că aș fi însărcinată. Își duse mâna la pântece. Este posibil ca încă o persoană să fie pe drum.

Asta îl trezi imediat din lâncezeală.

–Da? Dacă e adevărat, atunci sunt vești minunate. Își sprijini capul în mână și îi studie chipul. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

–Am vrut să te căsătorești cu mine pentru că mă iubești, nu pentru că trebuie.

–Kit, ești mai onorabilă decât mine, spuse el zâmbind trist. În ceea ce într-un fel foarte amuzant putem numi perioada în care ți-am făcut curte, am avut dorința egoistă să te las însărcinată ca să n-ai de ales și să îmi accepți oferta. Își lăsă mâna pe abdomenul ei. Nu am un caracter prea admirabil.

–Eu da, zise ea pe tonul cel mai cuviincios de Kathryn. Am intenția să-mi dedic tot restul vieții ridicării tale fizice și spirituale.

–Că tot vorbim de ridicare fizică...

Kit râse, iar el o rostogoli deasupra lui, unde descoperi că partea fizică se ridica într-adevăr. După ce se așeză pe el cu o mișcare provocatoare a coapselor, îl întrebă cu o voce răgușită de dragoste:

–Crezi că o să avem gemeni?